

BİRİNCİ BOLUM
KEFARET
ÖLÜLERİN EVİ

1

Yer, Vermont eyaletinde Quentin'in kuzeyine düşüyordu. Bir doruğun sağında, iki şeritli asfaltın çeyrek mil uzağında köknar ağaçlarının arkasına saklanmıştı. İlerisinde daha yüksek bir tepenin yamaçlarını kaplayan akaşaçlar, sonbaharın canlı turuncu, sarı ve kırmızı renkleriyle ısıll ısıll parlıyordu. Yüksek bir tel örgü asfalta paralel olarak uzayıp gidiyor, kenarları dik açı yaparak ormanın içlerinde gözden kayboluyordu. Çitin kenarlarının nereye kadar girdiğini göremediğiniz için bir tahmin yürütmeniz zordu, ama mülkün en az yüz dönüm kapladığını ileri sürmek pek yanlış bir tahmin olmazdı. Tepenin üstündeki en yakın bina epeyi gerilerde, tirbuşonvari virajın öbür yanında olduğundan görülmüyordu. Zaten onun da kapatılmış olduğu; kapısına, penceresine tahtaların mihlanmış olmasından belliydi. Pekmez fabrikasına ulaşmak için en az bir mil yol gitmek zorundaydınız. Her yere uzak, saklı bir yerdi orası.

Ve çok da huzurluydu.

Çamlarla kaplı tepeye baktığınızda prı gizliiwnanın, bir milyonerin, iş hayatının streslerini üstünden atmak için vakit vakit geldiği bir köşk olduğunu düşünebilirdiniz.

Ya da bina belki kar yağana kadar kapalı kalacak bir kayak merkezi olabilirdi. Ya da...

Ama otomobille oradan geçmekle hiçbir şey öğrenemezsiniz.

*,V-

2

Havadan bakılınca tepedeki bina yoldan geçerken tahmin edilenden daha büyük gözüküyordu. Tepeden bakılınca aynı zamanda binanın tek olmadığı anlaşılıyordu. Çam ağaçlarından görülmeyen daha küçük binalar, bir karenin üç kenarını oluşturunuyordu. Dördüncü kenar ise ana binaydı. Kare, çimlik bir alanın etrafını çeviriyordu. Beyaz taş döşeli iki patika, karenin ortasında kesişiyordu. Etrafları ise çiçek bahçeleri, ağaçlar ve çalılarla bezeliydi. Bu bütünlüğü oluşturan dengeyle düzen, simetri ve oran izlenimi bırakıyordu insanda. Küçük binaların bile köşkün sivri damını taklit edencesine küçük sivri damları vardı.

Ancak, malikânenin büyüklüğüne karşın, ortalıkta şaşılacak kadar az insan görülmüyordu. Tepeden bakınca göze minicik gözükken bir bahçıvan çimlerin bakımıyla meşguldü. İki işçi, binaların bir kenarının di- . şında elma topluyordu. Binaların karşıt çizgisinin kıyısındaki büyük bir bostanda yakılmış ateşten dumanlar yükseliyordu. Tarıma verilen öneme bakılırsa, malikânede epeyi insan kalıyor olmalıydı. Gelgelelim, o birkaç kişi dışında ortalıkta hiçbir hayat belirtisi yoktu. Binada eğer konuklar varsa, bu gevrek sonbahar gününü görmezlikten gelmeleri hiç de doğal değildi. İçeride kalmalarının mutlaka önemli bir nedeni vardı.

Köşk halkının yalıtılmışlığı, bu yerin gizeminin bir parçasıydı aslında.

Quentin'liler, inşaat işçisi ekiplerinin yakındaki kent yerine başka yerlerden geldikleri 1951'den beri o tepede ne olup bittiğini merak edip dururlardı.

İşçilerin bahçe kapısını da yapıp gitmelerinden sonra, meraklılar bazı benzetmeler yapmaktan kendilerini alamadılar. Savaşın sonunda New Mexico'da atom bombasının imal edilmesine ilişkin olarak duydukları öyküleri anımsamışlardı. Hükümetin orada çöl ortasında küçük bir kent kurduğu söyleniyordu. Yerel esnaf o sayede işlerinin çoğalacağını ümit etmişti. Ne çare ki beklemeleri boşuna olmuştu. Çünkü çöl ortasındaki bu kente giden insanlar, aynen tepedeki malikâneye gelenler gibi bir daha dışarı çıkmıyorlardı.

-8-

Sitedeki yirmi benzerinden biri olan birim, iki kattan oluşuyordu. Alt kattaki atölyede, birimde kalanın, boş vaktini geçirmek için seçtiği donanım bulunuyordu. Sitenin başka bölümlerinin sakinleri belki resim ya da heykel yapıyor, bir şeyler dokuyor, belki de marangoz aletleriyle çalışıyordu. Her birimin duvarla çevrili özel küçük bir bahçesi olduğuna göre, bahçecilikle meşgul olanları, belki de gül yetiştirenleri de bulunabilirdi. Sözkonusu birimde kalan kişi idmanla kompozisyonu seçmişti. Bedeni formunda olmadığı takdirde, dikkatini herhangi bir konu üzerinde yoğunlaştıramayacağını biliyordu. Önceki yaşamında Zen'in ilkelerine bağlıydı, idmanın tinsel olduğuna inanıyordu. Her gün bir saat boyunca ağırlık kaldırıyor, ip atlıyor, jimnastik yapıyor ve Doğu'nun savaş sanatının dans adımlarını deniyordu. Bütün bunları büyük bir alçakgönüllülükle yapıyor, bedeninde sadece ruhun bir aracı olduğunu anladığı için, fizik yapısının mükemmelliğinden bile zevk alamıyordu. İdmanın erittiği dokuları denkleştirmek için kaslarının gereksindiği proteini sağlayacak bir yiyecek rejimi olmadığından fazlasıyla zayıf bir yapısı vardı. Hiç et yemiyordu. Cumalarını yalnız ekmek ve suyla geçiriyordu. Bazı günler ise hiçbir şey yemiyordu. Fakat bu nefis disiplini ona güç veriyordu. Kompozisyonlarının amacı farklıydı. Buradaki ilk aylarında gelişimin nedenlerini yazmayı, kendini arındırmayı, acılarını kâğıda dökmeyi istemişti. Fakat unutmaya olan gereksinimi daha güçlüydü. Kendi kendini ifade zorunun baskısını gidermek için, onu tedirgin eden şeylerin dışındaki konuları seçmeye özen göstermişti. Bir kuşun şarkısı veya rüzgârın soluğu gibi şeyleri. Ama kusursuzluk tutkusu onu çok kez boş bir sayfayla karşı karşıya bırakıyordu. İçinden gelen baskıya uyarak, şiirin 'sone' şekline merak sarmış, her birinin kafiye biçimi farklı, fakat her ikisi de on dört mısranın kusursuz bir düzenini zorunlu kılan Shakespeare ile Petrarca arasında bir seçim yapmaya çalışmıştı. Bu karmaşık bilmece zihnini meşgul etmeye yeterliydi. Ne yazdığından

-9-

çok, nasıl yazdığını önemsemediğinden, önemsiz konularda kendini ifade ediyor, böylece onu rahatsız eden önemli şeyleri unutabiliyordu. Elinden geldiğince iyi yazmaya çalışıyor, bunu gururunun etkisiyle değil, bilmeceye duyduğu saygıdan yapıyordu. Yine de etkili yazma sanatına ulaşamadığının farkındaydı. Belki de bu sitenin bir başka biriminde bir başkası, Shakespeare ve Petrarca'nın kilelerle yarışabilecek güzellikte ve kusursuzlukta 'soneler' üretebilmişti.

Ama hiç önemi yoktu bunun. Sitedekilerin herhangi birinin, tablo, heykel, goblen veya möble olsun, yaptığı hiçbir şeyin değeri yoktu. Bu eserleri oluşturan adamlar öldükleri zaman bir kalasın üstüne yatırılıyor, sonra da işaretsiz bir mezara gömülüyorlar, arkalarında kalanlar, giysileri, tek tük eşyaları, 'sone'leri, hatta atlamada kullandıkları ipler imha ediliyordu. Hiç varolmamış olsalar bu kadar olurdu.

4

Tahmin edileceği gibi psikiyatrist bir papazdı. Geleneksel siyah kostümü giymiş ve beyaz yakayı takmıştı. Yüzü az çok kırışmış, grimsi bir renk almıştı. Bir sigara yakarak masasının öbür yanında Drew'ya baktı.

"İsteğinin ciddiyetinin farkındasın, değil mi?"

"İyice düşündüm."

"Kararını ne zaman verdin?"

"Üç ay oluyor."

"Ve şimdiye kadar bekledin, öyle mi?"

"Evet, şimdiye kadar bekledim. Durumu tahlil etmek istedim. Emin olmam gerekiyordu."

Papaz, sigarasından nefesler çekerken Drew'yu inceliyordu. Adı Peder Hafer'di.

Yaşı ellisine yakın, kısa saçları yüzüyle aynı renkteydi. Dumanı üfürürken sigarasıyla rastgele bir hareket yaptı. "Tabii. Asıl konu şu ki nasıl emin olabiliriz? Kararının senin için en doğrusu olduğunu nasıl bilebilirsin demek istiyorum."

-10-

!

Peder Hafer, "Kastettiğin şey ruhunu kurtarmak, değil mi?" diye sordu.

"Doğru. Demek istediğim buydu."

İki erkek birbirlerini inceliyorlardı. Papaz dirseklerini masanın üstüne dayayarak öne eğildi. Gözlerinde merak okunuyordu. "Tabii. Şimdi de forma kaydettiğin bilgilere bakalım. Adının Andrew MacLane olduğunu yazmışsın."

"Dostlarım beni çoğu zaman 'Drew' diye çağırırlar."

"Ama başvurunu kabul etmeye karar verirse bu ad senden alınacak. Onun dışında da her şeyin alınacak, örneğin, otomobilin ya da evin. Kimliğini terketmek zorunda kalacaksın. Hiç kimse olmayacaksın. Bunun bilincinde misin?"

Drew omuzlarının hareketiyle kayıtsızlığını anlatmaya çalıştı. "Bir adın ne önemi var ki?" Dudaklarında acı bir gülümseme biçimlenmişti.

"Otuz bir yaşında mısın?"

"Doğru." Drew yalan söylememişti. Formda sunduğu bütün bilgiler tahkik edilebilir cinstendi. Genç adam, papazın bu araştırmayı yapacağını biliyordu. Zaten önemli olan forma kaydetmedikleriydi.

Peder Hafer içini çekti. "Hayatın en mükemmel çağı. Ama düşün ki sen önündeki bütün olanakları elinin tersiyle itiyorsun. Bütün potansiyelini heba ediyorsun denebilir."

"Ben o şekilde düşünmüyorum."

"Nasıl yani?"

"Ben potansiyelimi keşfettim bile."

"Ve?"

"Hiç hoşuma gitmedi." "

"Bu konuyu biraz açabilir misin?"

Drew önüne baktı.

Peder Hafer, "Şimdi neyse, ama ileride buna mecbur olacaksın," dedi. Rahip tedirgin görünüyordu. Devam etti. "Şimdi tartışmamız gereken başka konular var. Bize başvuranlar genellikle olgunluk çağlarını arkalarında bırakmış kimselerdir." Peder Hafer omuzlarını silktiler. Tabii, başvuranlar çok az, o sayıdan daha da azı..."

-12-

"Kabul ediliyor, değil mi? Bütün dünyada beş yüz kişiden de az. Burada Birleşik Amerika'da kabul edilenler ise topu topu yirmi kişi sanırım."

"Güzel. Ev ödevini yaptığını görüyorm. Konu şu ki bu adamların çoğu ihtiyar."

Peder Hafer sigarasını ucunu ezerek söndürdü. "Onlar hedeflerine ulaşmak için çalışmışlardır. Kimi o dünyasal hedeflere ulaşmıştır, kimi de ulaşamamıştır. Şimdi de kalan yıllarını dünyadan ellerini, ayaklarını çekerek geçirmek istiyorlardır. Kararları abartılı olmakla birlikte, doğal olarak kabul edilebilir. Ama sen gençsin, güçlüsün. Kadınların seni çekici bulduklarına eminim. Kadınlarla arkadaşlık yapmaktan vazgeçmenin sonuçlarını hiç ölçtün mü?"

Arlene'i anımsamasıyla genç adamın içi burkuldu. "Ama siz vazgeçmişsiniz," dedi.

Peder Hafer doğruldu. "Ben cinsel ilişkiden vazgeçtim," dedi. "Kadınlarla arkadaşlıktan vazgeçmiş değilim. Günde birçok kereler kadınlarla karşılaşıyorum. Bir lokantadaki garson kadın. Tıp kütüphanesindeki bir kadın memur. Rahip meslektaşlarımdan birinin sekreteri. Hepsi masumca karşılaşmalar bunlar. Kadınları görmek beni kışkırtmak yerine, bekâret yeminimi daha kolay katlanılabilir kılıyor. Ama biz senin istediğini kabul ettiğimiz takdirde, bir

daha hiçbir kadın göremeyeceksin. Dahası, pek az erkek görecek. O da ender olarak. Bunu özellikle vurguluyorum. Hayatının kalan kısmını inziva içinde yaşayan bir keşiş olarak geçirmek istiyorsun."

5

Birimin kaba çam kerestesinden merdivenlerle erişilen ikinci katı üç bölümden oluşuyordu. Ave Maria odası olarak bilinen küçük bir ibadet mekânı bunlardan biriydi. Burada topu topu arkasındaki duvarda bir haç bulunan çok sade bir mihrapla üstüne diz çökülmesi için kaba bir tahta vardı. Bunun ötesinde kutsal kitapları, bir masa ve sandalye-

-13-

siyle çalışma odası yer alıyordu. Uyuma mekânında ise sadece bir odun sobası, yatak yerine de sadece iki, üç santim kalınlığında kenevirden bir minder vardı.

Minder bir seksen beş metre uzunluğunda ve doksan santim enin-deydi. Kolayca yuvarlanması ve sahibi olan adam dinlenme ihtiyacı duyunca yayılmak üzere aşağıda atölyenin bir köşesine konulması mümkündü. Ama önemli olan, adamın çeşitli uğraşlarını ayırmaktı. Adam atölyeden uyuma mekânına ya da uyuma mekânından atölyesine gitmek için ibadet mekânından geçmek zorundaydı, kural ise her defasında orada durup dua etmesini gerektiriyordu.

6

Peder Hafer, "Sana çekici gelen, ibadetle geçecek bir hayatsa, daha az bağınaz bir tarikat seçmeyi düşün," demişti. "Misyoner rahiplere ne dersin?"

Fakat Drew olmaz der gibi başını sallamıştı.

Peder Hafer, "Diriliş Örgütüne ne dersin? O örgütün üyeleri yararlı işler görürler. Örneğin, öğretmenlik gibi," diye bir seçenek daha sunmuştu.

Drew, "Hayır, istemem," demişti.

"Öyleyse şu seçeneği düşün. Jezuitler Dirilişçilerden daha sert bir tarikattır. Eğitimcileri on beş yıl sürer. Kilisenin komandoları lakabını fazlasıyla hak etmiş bir tarikattırlar."

"Benim düşündüğüm bu değildi."

Peder Hafer, "Dünyadan kaçmadıkları için mi?" diye sormuştu. "Ne var ki eğitim süresinin büyük bir kısmında manastırda dünyadan uzak yaşayacaksın. Ancak sürenin sonunda yuvanın dışına salınacaksın. Bundan da önce, eğitiminin çeşitli aşamalarında önceliklerini gözden geçirmek ve eğer istersen hayatının yönünü değiştirmek şansın olacak."

-14-

"Böyle bir isteğimin olacağını sanmıyorum."

Peder Hafer gerçekten üzölmüş görünüyordu. "Bir seçenek daha var.

Sistersiyenler. Kilisenin ikinci en zorlu tarikatıdır. Bir manastırda dünyanın kalan kısmından yalıtılmış olarak yaşıyorsun. Günlerin yorucu çalışmalarla, örneğin, tarikata katkısı olacak çiftçilik gibi işlerle dolu olacak. Hiç konuşmuyorsun. Ama en azından bir grubun içinde çalışıyor ve dua ediyorsun. Bu hayatı fazla çetin bulursan da tarikattan ayrılabilir, sonra, otuz altı yaşından sonra olmamak kaydıyla tarikata dönmek üzere başvurda bulunabilirsin. Kararını değiştirebilmek ise çok büyük bir avantaj olsa gerek."

Drew bekliyordu.

"Niçin bu kadar inatçısın sanki, delikanlı?" Peder Hafer, gazlı çakmağını çakarak bir sigara daha yakmıştı. "Sana durumu açıklamaya çalışıyorum.

Hayatının en parlak çağında kilisenin en zorlu topluluğuna katılmak istiyorsun. Kartüzyenlere. Bundan daha aşırı bir yaşam biçimi olamaz. İnsanın toplumsal bir hayvan olma kimliğinin topyekûn inkârıdır, bu. Keşişlik yaşamıdır. Hayatının kalan kısmı süresince bir hücrede yalnız başına yaşayacaksın. Bir saatlik boş zamanın dışında sadece ve sadece dua edeceksin. Tümüyle yoksunluktur, bu. Yüzde yüzölük bir yalnızlık."

7

Genç adam derisini tahriş etmeyi amaçlayan kıldan kaba bir gömlek giyyordu. Bu rahatsız edici his ona zaman zaman zevk veriyordu, bir deneyim, yoğun bir şey olduğu için. Bu duyguyla heyecanlandığı vakitler ilgisini başka yöne çekmeye çalışıyor, daha yoğun bir ibadete başvuruyor, bazen atlama ipiyle kendi kendini kırbaçlıyor, iniltilerini boşmaya çalışıyordu. "Buraya keyif etmeye gelmedin. Günahlarının kefaretinı ödemeye geldin. Yalnız kalmaya geldin," diye kendi kendine tekrarlıyordu.

-15-

Kıldan gömleğinin üstüne beyaz bir entari, bunun üstüne de yine beyaz bir hamail giyyordu. Başı da beyaz bir kukuletanın içinde gizliydi. Sebat ve dayanıklılığını test etmek için tasarlanmış koro gibi toplumsal olaylara katılmak zorunda olduğu zamanlar, yüzünü gözden gizleyerek, kendini görülmez hissetmesini sağlayan kukuletalı bir cüppe giyyordu.

8

Peder Hafer, "Bu kadar gergin olmamız gerekmiyor," demişti. Gülümsemeye kendini zorluyordu. "Biraz rahatlasak nasıl olur? Tartışmalar dimağ için yararlı olabilirler, ama bedenın sağlığı için değildir. Sana içecek bir şey verebilir miyim?" Din adamı sigarasınfbir küllüğün içinde söndürdükten sonra, küçük bir dolaptan bir sürahi aldı. Bunun içinde pırıl pırıl bir yeşil sıvı vardı. Peder Hafer sordu. "Bir kadeh Chartreuse içers misiniz?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

"Chartreuse'ün tadı mı hoşuna gitmiyor?"

"Onu hiç tatmadım."

"İşte sana bir fırsat."

"Hayır. Ben içmiyorum."

Peder Hafer gözlerini kısmıştı. "Öyle mi? Sakındığın bir zaaf olmasın bu sakın?"

"İçki içmesini hiç sevmedim. Benim işimde yanıltıcı yargılar öldürücü olabilir."

"Peki, senin işin neydi?"

Drew yanıt vermemişti.

Peder Hafer kadehin içindeki zümrüt renkli sıvıyı sarstı. "Bu da sonradan tartışılacak bir konu. Bu maddenin ne kadar has olduğunun farkında mısın acaba?"

-16-

"Chartreuse." Drew ellerini iki yana açmıştı. "En kaliteli likör olduğu söylenir. Çok özel melekotu kökünden kaynaklanıyor. Ve tabii yüz beş farklı bitkiden. Kartüzyenlerin başlıca gelir kaynağıdır. Fransız Alpleri'ndeki La Grand Chartreuse keşişhanesinde imal ediliyor. Likörün adı, imal edildiği yerden geliyor: Chartreuse'den. Elinizdeki kadehte bulunan yeşil tipin bileşimi yüzde elli beş oranında alkol. Sarı tipin alkol oranı ise yüzde kırk üç. Formülü on altıncı yüzyıl başlarında oluşturulmuş. Mucidi olan sivil, formülü Kartüzyenlere bağışlamış. Bir yüzyıl sonra tarikattaki bir kimya dehası formülü mükemmelleştirmiş. Bir ara bir sahtesi piyasaya sürülmüştü, ama ağızlarının tadını bilenler, hangi etiketi arayacaklarını biliyorlar." Peder Hafer bu açıklama üzerine, "Mükemmel," demekten kendini alamamıştı. Drew, "Chartreuse birçok bakımdan mükemmel," diye devam etmişti. "Bir keşiş topluluğu, dostluk ve neşe üretmek için tasarlanmış bir içkinin sağladığı gelir sayesinde bağımsızlığını sürdürebiliyor. Likör, rahip sı nıfından olmayan kişiler tarafından imal ediliyor. Ama öyle de olsa, bu çelişki gözardı edilebilir."

9

Drew'nun ihtiyaçları keşiş olmayan biraderler tarafından karşılanıyordu. Onların dairesi de küçük kilisenin, yemekhanenin, mutfağın ve bir koncık

odasının bulunduğu köşkteydi. Drew'nun çok sade yemekleri, ona, atölyesindeki kapının yanında bulunan bir servis kapağı yoluyla ulaştırılıyordu. Bununla birlikte kurallar, pazar günlerinde ve önemli yortularda onun, hiçbir zaman kilitli olmayan hücrelerinden çıkıp köşkteki yemekhanede öbür keşişlerle birlikte yemeğini yemesini gerektiriyordu. Bu gibi zamanlarda alçak sesle konuşmaya izin vardı, fakat Drew bu fırsattan hiçbir zaman yararlanmıyordu. Genç adamın aynı zarnanda gece yarısı, sabah sekiz ve akşam altı ayinleri için köş-

-17

Taşların Kardeşliği / F:2

kün küçük kilisesinde öbür keşişlere katılması gerekliydi. Ama o, günlük programındaki bu aralardan hiç hoşlanmıyor, hücresinin yalnızlığında ibadet etmeyi yeğliyordu. Tek eğlencesi fareydi.

10

Peder Hafer gerçekten tedirgin görünüyordu. "Yeminin ciddiyetini hiç düşündün mü?" diye sormuştu. "Hem sözkonusu olan, kendi başına bile yeterince zorlayıcı olan yoksulluk, bekâret ve itaat yeminleri de değil. Onlara bir de Kartüzyenlerin ilkelerine sadakat yeminini eklemelisin. Açık konuşacağım. Komite başvurular hakkında bir karara varmak üzere toplandığı vakit, genelde genç adamları geri çeviririz. Olgun olmayışları, yalnızlık yeminine sadık kalma kabiliyetlerini sorgulamamıza yol açar. İtaatsizliğin sonucunun düşüncesi ise korkunç."

"Yeminlerime ihanet ettiğim takdirde, lanetlenmiş olurum."

"Çok doğru. Ve günahını itiraf etmen dahi sana Allah'ın inayetini sağlamaz. O zaman tek seçeneğin bir başışıklık isteminde bulunmak olur. Ama böylesi bir istemin incelenmesi aylar sürer. Bu arada, olur ya, ölecek olursan..."

"Bunun önemi yok."

"Nasıl yani?"

"Ben zaten lanetliyim."

Peder Hafer irkilmiş, elinde olmayarak sesini yükseltmişti. "On üç yıl boyunca dini vecibelerini yerine getirmediğin için mi? Bu günahın, kutsal yeminlerine ihanet etmenin yanında çocuk oyuncağı kalır. Ama inancın yeterli olmadığı ve yeminlerine ihanet etmeyi sürdürdüğün takdirde, günahlarını itiraf etmek dahi ruhunu kurtaramaz. Bu durumda komitenin tarikata katılmak istemini niçin geri çevireceğini anlıyorsun, değil mi? Seni kabul edip, öte yandan Kartüzyen yaşam biçimine katlanmak kabiliyetinden kuşku duyduğumuz takdirde, biz, senin yeminlerini kü-

-18-

çümsemiş oluruz. Böylece, lanetlenmene yardımcı olacağımız için, biz suçlu oluruz. Ve kendi ruhlarımızı tehlikeye atarız."

"Beni kabul etmediğiniz takdirde, nasılsa suçlu olacaksınız."

"Ne diye?"

"Beni mecbur edeceğiniz için. Kendimi lanetli hissettiğimi söyledim, değil mi? Kastettiğim, dini vecibelerimi yerine getirmeyişim değildi."

"Öyleyse neydi?"

"Kendimi öldürmek istiyorum."

11

Manastırdaki beşinci yılındaydı. Sonbaharın ilk ayazlarının akça-ağaçları renklendirmesinden sonraydı. Genç adam bir gün atölyesinin tahta döşemesinin üstüne diz çöküp ruhunun huzuru için dua ederken, sağında bir hareket seçer gibi oldu. Hareket ufacıktı, gözlerinin yorgunluğunun yol açtığı ya da elem dolu düşüncelerinin sonucu olan bir gölge olması da mümkündü. Genç adamın alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Düşüncelerinden saptırılmasından

dolayı utanç duyarak, daha büyük bir şevkle düşünmeye, geçmişinin dehşet verici görüntülerini belleğinden silmeye çalıştı. Fakat hareket devam ediyordu. Belli belirsizdi, ama oradaydı. Genç adam bir an boyu hayal görme aşamasına gelmesinden kuşkulandı. Başka keşiflerin bu tür vehimlere kapıldıklarını duymuştu, ama şüphecilik kadar alçakgönüllülük de onu bu olasılıktan caydırıyordu. Ayrıca, hareket yerde, bir duvarın dibindeydi. Hangi ruh bir insana görünmek için böyle bir yeri seçerdi?, Tahammülünün sınandığına karar veren Drew, bakmamaya kendini zorladı. Fakat o gölgeyi yine göz ucuyla farkettiler ve ileride hayatını kurtaracak bir zaafa kapılarak, başını sağa, duvarın dibindeki o noktaya çevirdi. Ve gri renkli küçük bir fare gördü.

-19-

Fare anında taş kesildi. Drew da şaşkınlıktan kalakalmıştı. Görünüşe bakılırsa, fare de onun şaşkınlığını paylaşıyordu. İkisi de kısa bir süre birbirlerini incelediler. Fare biraz sonra sabrı tükenmiş gibi bıyıklarını kıpırdattı. Drew da bilinçsiz olarak burnunun bir yanını kaşıdı. Ürken fare şaşılacak bir hızla duvarın dibindeki deliğin içine daldı. Drew gülmesine ramak kalmasına şaşırdı. Fakat fare gözden kaybolunca kaşlarını çatarak bu olayın anlamını düşünmeye daldı. Bir gece önce ayine gittiği sırada atölyesinin duvarında bu delik yoktu. Yeni kemirildiği belli olan tahtaya bakışını dikerek ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Bu gece ayinden sonra sorumlu biraderlerin birinden ona bir kapan ya da zehir getirmesini isteyebilirdi.

"İyi ama niçin?" diye düşündü Drew. Fare sonbaharın ayazından kaçarak manastıra kapağı atmıştı. Böylece o da, farklı bir nedenle de olsa, manastıra sığınmış olmuyor muydu? Bir anlamda aynı kaderi paylaşıyorlardı. Bu düşünce genç adamın komiğine gitti. O ve fare. Elektrik kablolarının kemirilmesi veya duvarın arkasında üreyip çoğalan farelerin manastırı kaplamaları tehlikesini kafasında ölçüyordu. Sağduyusu, farenin varlığına katlanmasının hiç de pratik olmayacağına dair onu uyarıyordu. Fakat fare bir anlamda merakını uyandırıyor. Yürekliliği hoştu. Öte yandan...

Çaresizdi,-diye düşündü. Onu kolayca öldürebilirdi.

Ama yapamazdı artık. Bir fareyi bile öldüremezdi.

12

Peder Hafer'in yüzünden renk silinmişti. "Yani itiraf ediyorsun ki..."

-20-

Drew, "Dünyadan elimi, ayağımı çekmenin ruhumun kurtuluşunun tek çaresi olduğuna gerçekten inanıyorum," demişti. "Aksi halde..."

"Yani başvurunu geri çevirdiğim takdirde, intiharından mı sorumlu olacağım? Umutsuzluğunun günahının, cehenneme gitmenin sorumlusu mu olacağım? Saçma!"

"Az önce ileri sürdüğünüz mantık buydu. Kuşkularınıza rağmen beni tarikata kabul ettiğiniz, sonra da ben yeminime ihanet ederek lanetlendiğim takdirde kusurlu sayılacağınızı söylediniz."

"Demek şimdi de seni kabul etmediğim, sonra da sen intihar ederek sonsuza dek lanetlendiğin takdirde, kusurlu ben sayılacağım, öyle mi?" Peder Hafer başını sallamıştı. "Sen kiminle konuştuğunu zannediyorsun? Ben Tanrı'nın bir hizmetkârıyım. Abartılı istemine saygı göstermeye çalıştım, şimdi de sen beni kınamak istiyorsun. İnan, seni buradan kovmamak için kendimi güç tutuyorum."

"Ama siz Tanrı'nın hizmetkârısınız. Bu yüzden de bana sırt çevirmeyeceksiniz."

Peder Hafer onu duymamış gibi davranmıştı. "Bu başvuruya gelince..." Öfkeyle masasının üstünü işaret etmişti. "Yolunda olmayan bir şey olduğundan şüphelenmiştim. Ailenin sen on yaşındayken öldüğünü ileri sürüyorsun."

"Bu doğru." Drew boğazına bir şeyin düğümlendiğini hissetmişti.

Din adamı devam etmişti. "Ama bundan sonra başından geçenlerin ne olduğuna işaret eden bir şey yok. Kolorado'daki bir endüstri lisesinde öğrenim gördüğünü söylemişsin, ama belli ki mantık, tarih, edebiyat okumuşsun. 'İş' hanesinin hizasına işsiz olduğunu yazmışsın. Doğal eğilim, bir işde ol ya da olma, uğraşını belirtmektedir. Az önce sana bunu sordum, ama söylemek istemedim. Evli değilmişsin. Hiç evlenmemişsin. Çocukların da yok. Otuz bir yaşındasın." Rahip parmaklarıyla masasının üstündeki forma vurmuştu. "Ve bir gölgesin."

Drew acı acı gülümsemişti. "Öyleyse önceki hayatımın tüm kanıtlarını silmek benim için kolay olmalı."

-21 -

Peder Hafer genç adama ters ters bakmıştı. "Yoksa başın yasalarla dertte mi? Derdin bu mu? Kartüzyenlerin arasının senin için iyi bir gizlenme yeri olacağını mı düşünüyorsun? Kiliseyi alet mi edeceksin?"

"Hayır. Doğrusunu isterseniz, yaptıklarım için yasalardan teşvik görüyordum. Hem de en yüksek düzeyde."

"Artık sabrım taşıyor. Konuşmazsan görüşme burada son buldu sayılır."

"Günah çıkardığım zaman her şeyi anlatacağım."

13

Farenin de Drew kadar yalnızlık düşkünü olduğu ortaya çıkmakta gecikmedi. Genç adam, ilk karşılaşmalarını izleyen birkaç gün hayvanı göremeyince onun gittiğini düşünmeye başladı. Derken, ince bir yağmurun çiselediği soğuk bir öğleden sonra yere diz çöküp düşündüğü sırada yine bir hareket sezer gibi oldu, belli etmeden bakınca da deliğin ağzında sadece bir burunla bıyıklar görebildi.

Elinden geldiğince hareketsiz kalarak fareyi tetkik etti. Ürkek yaratık başını delikten dışarı çıkarmıştı. Bıyıklarını kıpırdatarak bir tehlike olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Onu korkutmamaya kararlı olan ve onun ne yapmayı planladığını merak eden Drew, gözlerini bile kır-pıştırmamaya çalışıyordu.

Fare dışarıya doğru bir adım attı. Omuzları ortaya çıkmıştı şimdi. Bir adım daha atması üzerine, Drew, onun küçük göğsünün kalkıp indiğini, gözlerinin bir sağa, bir sola kaydığını gördü. Bir adım daha atınca delikten çıkmış oldu. Ama aynı fare değildi sanki. Rengi eskisi gibi gri olmakla beraber, kürkü daha donuk gözüküyordu. Vücudu da daha zayıftı. Öyle ki Drew bunun aynı fare olduğundan bile şüpheye düştü. Sözkonusu olan, bir tek fare değil de, kalabalık bir aile olabilir miydi? Acaba sorunu ortadan

-22-

kaldırmayı sorumlu biraderlerden birine havale etmemekle hatamı etmişti?

Fareyi bakışıyla izlerken şimdi merak yerine huzursuzluk duyuyordu.

Hayvan önünü koklaya koklaya süpürgelik boyunca ilerledi. Ama dengesi bozuk görünüyordu. Bir ayağını incitmiş ya da başı dönüyor-muş gibi sendeliyordu. Ya da hasta mıydı acaba? Drew'nun huzursuzluğu arttı. Hayvanın hangi hastalıkları bünyesinde taşıdığı ya da bunları insanlara bulaştırıp bulaştıramayacağı bilinemezdi. Fare kuduz bile olabilirdi.

Genç adam fareyi ürütüp deliğine kaçırmaya niyetlendiği sırada, onun, koklaya koklaya bir köşeye gelip öbür süpürgeliği izlemeye başlaması üzerine durumu tahmin etti, fare yiyecek bir şeyler arıyordu. Sersemliğinin açıklaması bu olabilirdi. Belki de açlıktan titriyordu.

Ama ortalıkta yeterince yiyecek yok muydu? Drew dışarıdaki yağmurun sulu kara dönüşüğünün birden farkına vardı. Farenin meyva bahçesindeki toplanmamış birkaç elmaya ve manastırın dışındaki bahçedeki sebze kalıntılarına ulaşmak için kendisine göre çok büyük bir mesafeye yolculuk etmesi, bu arada donup ölmek tehlikesini göze alması gerekirdi. Manastırın mutfağında muhakkak ki yiyecek vardı ama, fare, köşke uzak olan bu bölümdeki hücreyi seçmek hatasını

işlemişti. Belli ki mutfağın ne tarafta olduğunu kestirememişti. Aksi halde mutlaka orada yuva yapardı.

Özetle, açınılacak bir fareydi, bu.

Hayvan bir süpürgelik boyunca yalpalayarak bundan sonraki köşeye ulaştığında kendini birdenbire Drew'nun karşısında buldu. Gözleri birden irileşti, burnu titredi. Aynı anda fırladı ve atölyenin öbür yanına atılarak deliğin içinde gözden kayboldu.

Drew'nun gırtlığından kahkahaya benzer bir ses çıktı. Deliği kısa bir süre daha gözetledikten sonra, bir mandalın kaldırıldığını duyması üzerine döndü. Gözle görülmeyen eller kapısının yanındaki servis kapağını kaldırmıştı. Akşam yemeği bir rafın üstüne sürülmüştü. Anında kapak kapandı.

-23-

Genç adam ayağa kalkıp gitti, rafın üstünden bir fincanla bir kâseyi aldı. Saati ya da takvimi yoktu. Zamanı ölçmek için tek rehberi, manastırın çanı, mevsimlerin geçişi ve kendisine sunulan yiyecek türleriydi. Kâseyle fincanın içindekilere bakınca günlerden cuma olduğu sonucunu çıkardı, çünkü cumaları ona sadece ekmele su getiriliyordu.

Bu fakirane yiyecekleri çalışma tezgâhının üstüne koyarken penceresinin dışındaki kasvet verici yağmura bakıyordu. Belki de rutubetten üşümesi yüzünden bugün fazlasıyla açlık hissediyordu. Kendini fazladan disipline zorlamak için bütün ekmeği yememeye kendini zorladı.

Kendini kısmi perhize zorlamasının başka bir nedeni olup olmadığını sonradan merak edecekti. Küçük kilisenin çanı onu ayine davet ettiğinde ani bir dürtüyle ekmeğin bir parçasını farenin deliğinin önüne bıraktı.

Tekrar hücrelerine dönüp de ekmeğin gitmiş olduğunu görünce, gü-lümsemekten kendini alamadı.

14

Peder Hafer şaşırıldı. "Susmamdan yana kuşkun varsa, günahlarını itiraf etmen gerekmez," dedi. "Unutma, ben aynı zamanda bir psiki-yatristim. Meslek ahlakım bu konuşmayı kendime saklamaya zorluyor beni. Bir mahkeme salonunda ya da polise dahi söylediklerini açıkla-yamam."

"Ama ben rahiplik ahlakınıza güvenmeyi yeğliyorum. Kutsal yeminlerin önemini vurguluyorsunuz. İtiraflarınızı başkalarına açıkladığınız takdirde lanetlenirsiniz."

"Dinin gereklerine ihanet etmeyeceğimi söyledim. Ne numara çevirdiğini bilmiyorum, ama..."

"Tanrı aşkına, size yalvarıyorum!"

Rahip şaşkınlığın pençesinden gözlerini kırptırmıştı.

-24-

Drew yutkunmuştu. Sesi ıstırap doluydu. "O zaman tarikata katılmam için mutlaka izin verilmesinin gerektiğini anlayacaksınız."

15

Alışkanlık haline gelmişti. Drew her akşam yemeğinin bir bölümünü, bir havuç parçasını, bir marul yaprağını, bir elma dilimini deliğin önünde bırakıyordu. Sundukları hiç geri çevrilmiyordu. Ama fare, Drew'nun yüce gönüllülüğünden kuşkullanmış gibi deliğinden çıkmıyordu.

Drew dudak büktü. Yemeği ayağına getirildiğine göre, niçin çık-sındı ki?

Ancak, farenin onu eğlendirmesinin, onu kararından saptırmasına izin vermiyordu. Amaç ibadetti, günleri de korkunç günahlarının başışlanması için dua ve kefaretle doluydu.

Beşinci kışın karı rüzgârın etkisiyle penceresinin dışına yığılıyordu. Drew kefaretinin sürdürüyor, içini kavuran suçlulukla savaşıyordu. Fare şimdi o dua ederken zaman zaman deliğinden çıkıyordu. Eskisinden daha tombul görünüyordu. Gözleri de daha parlak ve tetikti. Deliğinden bir metreden fazla uzaklaşıyordu ama, adımları dengeliydi. Kürkünün de sağlıklı bir parıltısı

vardı.

Derken ilkbahar geldi, fare de Drew'ya, o idman yaparken ortaya çıkacak kadar güven duymaya başladı. Deliğinin dışında oturuyor, ön ayaklarını kaldırmış durumda Drew'nun ona garip gözükmesi gereken hareketlerini izliyordu.

Genç adam hemen her gün farenin bir daha dönmek üzere gitmesini bekliyordu.

"Senin oynaşma zamanın geldi, dostum," diye düşünüyordu. "Taze yeni tomurcukları tat, yeni arkadaşlarla tanış. Seni bekâret yemininden bile affedeceğim. Hadi yavrum. Git, kendine bir aile kur. Dünyanın tarla farelerine de gereksinmesi var."

Fakat fare giderek daha sık ortaya çıkıyor ve deliğinden giderek daha fazla uzaklaşıyordu.

-25-

Havalar iyice ısınıp kaba kıl gömleğiyle ağır entarisinin altında Drew'nun göğsünden terler süzölmeye başladığı sırada, genç adam bir gün tezgâhının başında karnını doyururken bacağının dibinde bir hareket hissetti. Yere bakınca, fareyi gördü. Hayvanın, entarisini kok-ladığını farkedince onun kalmaya kararlı olduğunu anladı.

O da bir keşiş kardeşti. Drew onun cinsiyetini bilmiyordu. Ama onun erkek olmasını yeğliyordu. Uzun zamanlar önce okuduğu E.B. White'm bir kitabındaki fareyi anımsayınca ona bir ad verdi.

Stuart Little.

"Günahsız olduğum günlerdeydi," diye düşündü.

16

Peder Hafer, "Dini giysilerim yanımda değil," dedi.

"Neredeler?" diye sormuştu Drew.

"Papaz evindeki odamdalar."

"O zaman ben de sizinle onları almaya giderim. Zaten buradan çıkmak zorundayız. Sokağın karşı tarafındaki kilisede bir günah çıkartma hücresi vardır."

"Bu gerekli değil," demişti Peder Hafer. "Kurallar yumuşadı. Burada yazıhanemde karşı karşıya günah çıkartabiliriz."

Ama Drew olmaz der gibi başını sallamıştı. "Diyelim ki ben eskiye bağlıyım." Kalabalık sokaktan geçerek kiliseye doğru yürümüşlerdi. Serin loşluğun içinde ayrı hücrelerine doğru yürürken ayak sesleri yankılar uyandırıyordu. Drew hücrenin küf kokan karanlığının içinde yere diz çökmüştü. Bölmenin öbür yanında papaz bir panoyu yana itmişti. Drew ızgaranın öbür yanındaki gölgeye fısıltı halindeki bir sesle anlatmaya başlamıştı.

"Beni kutsayın, peder, çünkü ben günah işledim. En son on üç yıl önce günah çıkarmıştım. Günahlarım işte bunlar."

-26-

Anlatmış, anlatmış, cebindeki fotoğrafları tarif ettiğinde din adamının soluğu kesilmişti.

17

Yine sonbahar gelmişti. Drew'nun manastırdaki altıncı yılıydı. Günbatımının ışıltısı tepedeki akçaağaçları kızıla boyuyordu. Genç adam servis kapağının takırtısını duydu, arkasından da bir kâseyle maşrapanın kapısının yanındaki rafa konulduğunu gördü.

Odun sobası için kütük yarmada kullandığı baltasını aşağı indirdi ve atölye duvarının dibindeki minik deliğe baktı. Stuart Little kaşla göz arasında ortaya çıkmıştı. Fare kıcının üstüne oturmuş, kollarını kaldırmıştı. Sanki bıyıklarını fırçalıyordu.

Servis kapağının takırtısının, fareye yemek zili görevi yapmasıyla eğlenen Drew, "Sadece bıçağın, çatalın ve peçeten eksik," diye düşündü.

Genç adam yemeğini tezgâhın üstüne taşıırken fare de pıtı pıtı yaklaştı. Yalnız ekmekle su getirildiğine göre, yine bir perhiz günüydü. Midesi açlıktan

guruldayan Drew, Stuart'ın entarisinden yukarı tırmanmaya çalıştığını farkettti ve numaradan yüzünü ekşiterek ekmeğinden bir parça kopardı ve fareye doğru fırlattı. Sonra, bankının üstüne ilişerek başını eğdi, ellerini birbirine bitiştiirdi ve dua etmeye koyuldu.

Duasını bitirdikten sonra, "Biliyor musun/sen de açgözlü olmaya başladın, Stuart," diye düşündü. "Aslında şükran duası sona erene kadar seni bekletmeliydim. Biraz dindarlıktan kimseye zarar gelmez. Ne dersin dostum?" Ardından bakışı yerdeki fareye takıldı.

Anında taş kesilmişti. şokun etkisiyle soluğunu tuttu, sonra gözlerini kırptırtarak birkaç kere soluk alıp verdi ve eğilerek Stuart'ın kürküne dokundu.

Fare hareketsizliğini sürdürdü.

-27-

Drew hayvanı hafifçe dürttü, ama hiçbir karşılık alamadı. Boğazına bir şey tıkanmış gibiydi. Güçlölkle yutkunarak Stuart'ı yerden kaldırdı. Fare avucunda hareketsiz yatıyordu. Hemen hemen hiç ağırlığı yoktu, kuşkusuz ölmüştü. Drew'nun içi donmuştu. şaşkın halde başını salladı. Bir dakika önce fare yemek beklentisi içinde neredeyse dans ediyordu.

"Acaba ihtiyarlıktan mı öldü?" diye düşündü genç adam. Bir kalp krizi ya da bir inme ölüm sebebi olabilir miydi? Fareler hakkında fazla bir bilgisi yoktu, ama uzun yaşamadıklarını bir yerleide okuduğunu hayal meyal anımsıyordu. Çok çok bir ya da iki yıllık ömürleri vardı.

Ama bu yaşam süresi açık havada yırtıcı hayvanlara, hastalıklara ve soğuğa maruz kalan fareler içindi. Bu hücrede ne kadar yaşaması mümkündü? Genç adam, iyi bir bakım görmüş olsa bile Stuart Little'in ölmesinin kaçınılmaz olduğunu düşünmeye kendini zorluyordu. Geçen sonbahar ortaya çıktığı zaman kaç yaşında olduğunu bilmenin bir yolu yoktu. İnsan ömrüyle kıyaslandığı takdirde, doksan yaşında bile olabilirdi.

Drew onu besleyerek sadece kaçınılmaz olanı geciktirmişti anlaşılan... Eğer bugün ölmeseydi...

Yarın öldü.

Genç adam küçük leşi yere bırakırken üzüntüsünden dudağını ısı-rıyordu.

Üzüldüğü için suçluluk duyuyordu aynı zamanda. Bir Kartüz-yen'in tüm dünyasal kaygıları belleğinden silmesi gerekirdi. Önemli olan sadece Tanrı'ydı. Fare karşı koyması gereken bir eğilimdi. Tanrı şimdi onu cezalandırıyor, ölümlü yaratıklara niçin bağlanmaması gerektiğini ona öğretiyordu.

Ölüm.

Drew titredi. Hayır. Hiçbir şeyi değıştirmek istemiyordu. Farenin arkadaşlığını eğlenceliydi. Yaşadığı kadar ona baktığına seviniyordu.

Dostunun cansız vücuduna bakarken gözleri acıyor, onları sürekli kırptırtmasına yol açıyordu. Birden korkunç düşüncelerle kıvranmaya başladı. Leşi ne yapacaktı? Sorumlu biraderlerden birine başvurup

-28-

onun, fareyi belki de çöp variline atmasına katlanamazdı. Hayvancık daha iyisine layıktı. Gömölmenin itibarını hak ediyordu.

Ama nereye gömülecekti? Genç adam buğulu gözlerle pencere yanına baktı.

Günbatımı alacakaranlığa yerini bırakmış, bahçe duvarını gölgeye boğmuştu.

Duvarın bir köşesinde büyükçe bir çalı yetişmişti. Evet, diye düşündü Drew.

Stuart Little'i o çalının altında toprağa verecekti. Daima yeşil kalan türden bir çalıydı bu. Kışın bile rengi Drew'ya dostunu anımsatacaktı.

Boğazı sanki şişmişti. Tükürüğünü yutmak ona her defasında acı veriyordu.

Susadığının farkına vararak su maşrapasına uzandı, onu kaldırıp dudaklarına götürdü, bu arada kâsenin içindeki kalın ekmeğ dilimine gözü ilişti.

Birden durdu.

Omurgasında bir karıncalanma hissediyordu.

Yerdeki ekmeğe, Stuart Little'e attığı lokmaya baktı. Elindeki maşrapadaki suya da baktı. Sonra, maşrapayı suyu taşırmamaya özen göstererek masanın üstüne bıraktı. Arkasından, ellerini düşünceli bir tavırla entarisinin önüne sildi.

Hayır, diye düşündü. Olamazdı bu.

Ama ya hayal gücü ona oyun oynamıyor idiyse?

Kuşkularından utandı. Altıncı kefaret yılında önceki yaşamında olduğu gibi düşünmek alışkanlığını hâlâ sürdürüyor muydu? Gördüğü eğitim sadece bu kadar mı etkili olmuştu? İçgüdüleri değişikliğe bu denli mi dirençliydi?

Her1 şey varsayımdan ibaretti tabii. Zehir nasıl bir türdü acaba? Bir dokunuşta mı öldürüyordu?

Sinirleri koparcasına gerilen Drew ellerine baktı. Fareye dokunmuştu. Ekmeğe de. Sadece bir dakika önce. Fakat fare çabucak ölmüştü. Drew'nun gözlerini kapayıp Tanrı'ya şükran duasını ettiği süre içinde ölmüştü. Eğer bir zehir söz konusuysa ve bu zehir tenine temas ettiği canlıyı öldürüyorsa, Drew'nun bütün iriliğine karşın, şimdiye kadar ölmüş olması gerekirdi.

-29-

Genç adam derin bir soluk aldı sonunda.

Şu halde zehirin ağız yoluyla alınması gerekiyordu.

(Böyle düşünmeyi bırakmalısın, dostum.)

Hem çok güçlü bir zehirdi bu. Saniyede öldürüyordu.

Bir zehir söz konusuysa tabii.

Yine de her şey tahmindir. Stuart Little'in doğal nedenlerden ölmüş olması hâlâ mümkündür ne de olsa.

(Altı yıl önce olsa ne düşünürdün?)

Dehşet verici anılarını bastırmak için savaş veriyordu. "Tanrı beni yine sınıyor," diye düşündü. "Gerçekten de kendimi arındırıp arındırmadığımı öğrenmek için bu ölümden yararlanıyor." Gerektiği şekilde arınmış bir adam asla böyle düşünmezdi.

(Ama eski günlerde...)

(Evet?)

(Hep o şekilde düşünürdün.)

Gözlerini kısarak bakışını yerdeki farenin üstünde odaklaştırdı. Sonra, kaşlarını çatarak gözlerini kapının yanındaki servis kapağına çevirdi.

Kapak kapalıydı. Ama ötesinde bir koridor vardı.

(Hayır. Bir anlamı yok bunun. Buradan olamaz, şimdi olamaz! Kim? Niçin?)

Ayrıca, sadece tahmin yürütüyordu. Ekmeğin zehirli olup olmadığını öğrenmenin biricik yolu...

Onu tatmak mıydı? Olamaz.

Onu tahlil ettirmek derseniz, bu çok uzun zaman alırdı.

Ama başka bir yolu vardı. Manastırda bir araştırma yapabilirdi. Bunun

düşüncesinden bile nefret ediyordu.

Fakat bu koşullar altında başka ne yapabilirdi?

Kapıya baktı. Burada bulunduğu altı yılın içinde dairesinden ender olarak çıkmıştı, bu da sadece topluluğu ilgilendiren zorunlu hallerde öbür keşişlere danışmak için. Bu çıkışlar üstelik onu fazlasıyla rahatsız etmiş, huzurunu bozmuştu.

-30-

Ama bu koşullar altında...

Dudağının üstünde biriken terleri sildi. Disiplinli yılları ona, akşam ayinine gitmeden önce kısa bir süre beklemesini öğretmişti. Bu karar onu sakinleştirdi.

Alacakaranlık koyulmuş, koyu bir karanlığa yerini bırakmıştı. Sisle karışık bir çisenti pencere camına vuruyordu. Genç adam ürperdi. Üzüntülü düşünceleri

arasında 13ık bile yakmak gereğini duymadı.

Akşam ayininin zili de suskun kalmıştı. Oysa Drew onun şimdiye kadar şalmış olması gerektiğini biliyordu. Farenin lmnn yargı gücünü sarstığına kendini inandırmaya şalışıyordu. Zaman abartılı bir yavaşlıkla geçmekteydi, hepsi bu. Hücresinde bir saati olmadığına göre, akşam ayininin zamanına nasıl emin olabilirdi?

Yüze kadar saydı. Ve bekledi. Tekrar saymaya başladı. Ve durdu.

Derin bir i geçirerek, altı yıllık alışkanlık çemberini kırdı ve kapıyı açtı. 18

Tepede bir 13ık sönük bir şekilde yanıyordu. Koridor boştu. Ne duvarda bir tablo vardı, ne de yerde bir keçe. Ortalık sessiz, adeta terkedilmiş gibiydi. Bunda olağanüstü bir taraf yoktu aslında. Evet, an çaldığı zaman Drew zaman zaman kk kiliseye gitmek için hücrelerinden çıkan başka keşişlerle karşılaşmasına karşılaşıyordu, ama çoğu zaman da brllerinden daha erken veya daha geç gidiyor ve koridordan tek başına geçiyordu.

şimdi de böyle olmalıydı. Usule uyma kararlılığını sürdürerek koridorun sonuna ulaştı, sola döndü ve köşke girmek için başka bir 13ığın altından geçti.

Gölgede kalan kilisenin kapısı elli adım ilerisinde, sağdaydı.

-31 -

şüpheleri artıyor, içgüdüleri onu uyarıyordu. Kk kiliseye doğru yoluna devam edecek yerde, ani bir kararla sağa döndü ve manastırın yemekhanesine giden merdivenleri indi. Gecenin bu saatinde, pazar günü dışında yemekhanenin boş olmasını bekliyordu. Yanılmamıştı. Ama ona getirilen ekmeği düşünerek arkada mutfakın bulunduğu yerdeki 13ığa baktı. st boş masaların yanından geçerek derin bir soluk aldı ve iki tarafa açılır kapanır kapıyı itti. Bir an dev ocağa, derin dondurucuya açılan kasa kapısına ve geniş tezghlarla dolaplara bakışını dikti. Sonra da yerdeki iki ölüyü gördü.

Keşiş olmakla birlikte, sorumlu biraderler gerçek Kartüzyenlerin beyaz entarisini, uzun hamailini giyiyor, başlarında kukuleta taşııyorlardı. Her entari, göğüs hizasında kana bulanmıştı, her kukuletanın şakak hizası ise kan kırmızısıydı.

Drew kendi kendine şaştı. Belki bilinçsiz olarak böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklediği için, soğukkanlılığını kaybetmemişti.

Ama midesi cayır cayır yanıyordu.

Manastıra alarm verilmemesi için susturucu kullanılmış olduğunu tahmin ediyordu. En azından iki katil olmalıydı. Her iki adamın da aşağı yukarı aynı biçimde yere yığılması gafil avlandıklarını gösteriyordu. Biraderlerin kaçmaya yeltenmiş olduklarına dair herhangi bir belirti olmayışı, aynı zamanda göğüslerinden vuruldukları anlamına geliyordu. Drew, evet der gibi başını salladı. En azından iki katil vardı.

Ayrıca deneyimliydiler bunlar. Gğse saplanan bir kurşun bazen öldürücü olmayabilirlerdi. Usulen ikinci bir kurşun gerekliydi. Emin olmak. Aynı zamanda da acıyı en aşağı düzeye indirmek için. Her şakağa bir kurşun. Profesyonelce bir davranış.

Drew içinde büyüyen baskıyı kontrol altında tutarak mutfaktan ıktı.

Yemekhaneden çıkarken elem içindeydi. Ne yapması gerektiğini, bu odadan çıkarken ne yapmayı düşündüğünü biliyordu çünkü. Kar-tüzyen kurallarına kesinkes karşı gelmek olacaktı, bu. Zorunlu törenler dışında odasından çıkması kadar ağır bir suç. Ama başka seçeneği de yoktu.

-32-

Merdiveni çıkarak geldiği yolu geri döndü. Kşteki koridorun ucuna ulaştı ve hücrelerin bulunduğu bölüme geçmek üzere sağa döndü. Karşısına çıkan ilk kapının önünde bir duraklama geçirdi.

Ama sonra kapıyı açtı. Tepedeki 13ık atölyeyi belirli belirsiz aydınlatıyordu. Burada kalan keşiş güneş batarken 13ığı yakmış olmalıydı. Adam yere yüzükoyun

serilmişti. Çalışma tezgâhının önündeki sandalye de devrilmişti. Adamın elinde bir dilim ekmek vardı. Entarisinin altında da bir idrar gölü birikmişti. Drew dudaklarını sıkarak kapıyı kapadı. Ağzına kadar çıkan safrayı yutarak bir sonraki kapıya yürüdü ve açtı. Burada ışık yakılmamıştı. Ama koridordan giren ışık, Drew'nun masasının üstüne yığılmış keşişi ve ölünün kolunun altına sıkışmış ekmeği görmesine yetti.

Bu şekilde devam ederek her kapıyı açtı ve kapadı. Odaların bazısında ışık yakılmış, bazısında yakılmamıştı. Ölü bazen masanın üstüne yığılmıştı, bazen yerde yatıyordu. Bazen keşiş ölürken koluyla su maşrapasını devirmiş, suyla idrar yerde birbirine karışmıştı.

Bu sığınakta kendilerini dünyadan yalıtmış öbür on dokuz keşişin hepsi ekmekten zehirlenmişlerdi. Ya da sudan, diye düşündü Drew. Suyun da aynı zamanda zehirlenmiş olması mantıklıydı. Profesyoneller eksiksiz çalışırlardı. Pek çok soru akla geliyordu. Ama hepsinden önemlisi niçindi.

Ortalık kararırken ışığı yakmamaktaki maksadını şimdi anlıyordu. Stuart Little'in ölümüne ettiğinin, onu, atölyesini aşır elektrik düşmesine basmak gücünden yoksun ettiğini farzetmişti. Ama şimdi öyle olmadığını biliyordu: içgüdüsu onu uyarmıştı. Yiyecekleri zehirleyen her kimse, birini dışarıya, büyük bir olasılıkla avluya, manastırda hayat belirtilerini gözlemek üzere yerleştirmişti. Yakılan bir ışığın katilleri hücrelerine getireceğinin kuşkusu yoktu.

Daha bir sürü soru. Niçin zehir kullanılmıştı? Niçin bütün keşişleri mutfak personelinin olduğu gibi vurarak öldürmemişlerdi? Niçin katil olayını araştırmak için bu kadar zaman beklemişlerdi?

Niçin herkesin öldürülmesi istenmişti? Ve cinayet takımı neredeydi?

-33

Taşların Kardeşliği / F:3

Drew açtığı her kapı, bulduğu her cesetle eski ruh haline giderek daha hızlı olarak dönmekteydi. Altı yıl önce Skalpel'den kaçarken olsa, doğal olarak hedefin kendisi olduğu sonucunu çıkarırdı. Ama çok dikkatli davranmıştı. Skalpel onun manastıra girdiğini bilmiyordu. Onun ölmüş olduğunu zannediyordu. Öyleyse kim öldürmek kastiyle onun peşine düşmüştü? Belki de hedef o değildi. Hedef belki de öbür keşişlerden biriydi. Ama niçin? Hayır, bu zayıf bir olasılıktı. Hem niçin bütün keşişler öldürülmüştü? Bu taktik anlamsızdı. Ama aynı anda anlamı kavradı ve ensesi buz gibi oldu. Cinayet takımı hangi hücrenin kime ait olduğunu bilemezdi. Keşişlerin adı yoktu, kapılarda da bir işaret yoktu. Kimin hangi üniteye dünyadan kopmuş olarak yaşadığını bilmenin yolu yoktu. Takım her odayı kontrol edemezdi bu taktik fazla karmaşık ve rizikolu olur, yanlışlar yapmak olasılığını artırırdı. Fakat şamanın duyulması olasılığının yok denecek kadar zayıf olduğu alt kattaki mutfak personelinin karşısına çıkmak başka şeydi. Bu kadar bir riziko kabul edilebilirdi. Oysa bütün keşişlerin birbirlerine yakın yaşadıkları katta durum farklıydı. Silah sesini boğacak susturucuyla da olsa, bu kötü sürpriz karşısında bir keşişin koparacağı çılgılık, öbür keşişler ve Drew eğer yanılmıyorsa, takımın, avlamak üzere geldiği adamı uyarıp harekete geçirebilirdi.

Genç adamın üzüntüsünden alını kırış kırış olmuştu. "Her şey benim günahlarımın yüzünden. Herkes benim yüzümden ölmeli miydi? Aman Tanrım, ne halt ettim de buraya geldim?" diye düşündü.

Zehir kullanılmasının mantığı şimdi apaçıktı onun için. Önden saf-dışı edilen mutfak personeli dışında bütün manastırı bir anda ortadan kaldırmanın yoluydu, bu. Bu yolun bir başka avantajı da uzaktan öl-dürebilmektir. Uzaktan kumandayla öldürmek.

Takım, öldürmeye geldiği adamın yeteneklerine saygı duyduğu, altı yıllık

inzivanın yeteneklerini körletmeye yeterli olup olmadığını bilemediği için, doğrudan ona gelmemeyi yeğlemişti. Bu da fazladan bir önlemdi. Emin olmak için.

-34-

Bu yüzden başka herkesin de ölmesi gerekiyordu.

Drew'nun boğazından boğuk bir ses çıktı.

Her nerede gizleniyorlarsa katillerin birazdan ortaya çıkacaklarını anlamıştı. Güven duymaları için yeterince zaman geçtiğine kanaat getirince, manastırın her köşesini araştıracaklardı. Her hücreye gireceklerdi. Özellikle öldürmeye geldikleri adamın da öldüğüne emin olmak isteyeceklerdi.

Koridorun her iki ucunda bakışını gezdirirken Drew'nun bütün vücudu kasılmıştı.

0 sırada akşam duasını haber veren çan çalmaya başladı.

19

Koridorda yankılar uyandıran, hatta avluya da yayılan çan sesi, ölüm sessizliğinin içinde kulağa anormal geliyordu. Çan sesi bir cenazeyi haber verir gibi yaşlı geliyordu kulağa.

Genç adamın tüm kasları gerilmişti. Bir alev kendine çektiği gece kelebeğinin neler hissettiğini şimdi çok iyi anlıyordu. Son altı yıldır her gün bu çan sesi onu kendine çekmişti. Şimdi tehlikenin bilincinde olmasına rağmen, davetine uyacak kadar günlük programının parçası olmuştu. Akşam duası için küçük kiliseye gelen keşiş kapıyı açacak... ve zehirli yiyeceklerin yapamadığını yapacak olan susturuculu tabancanın mermisiyle yere yığılacaktı. Cinayetin ne tanıdığı olacaktı, ne de kimse planı kesintiye uğratabilecekti. Drew bu düşüncenin etkisiyle öfkeden titredi.

Ama şu kadarı apaçık ortadaydı. Çan'yeterince çalındıktan, takım, perhizdeki bir keşişin dahi bir çağrıya itaatsizlik edemeyeceğine kanaat getirdikten sonra, arama başlayacaktı. Genç adam saklanmak zorundaydı.

Fakat nerede saklanacaktı? Manastırdan çıkmak riskini göze alamazdı. Çevrenin kontrol altında olduğunu varsaymak zorundaydı. Şu

-35-

halde ister istemez içeride kalacaktı.

Bu durumda bir soru daha karşısına çıkıyordu. Nerede saklanacaktı? Cinayet takımı cesedi bulamayınca, manastırdaki her odayı, her yarığı kontrol edecekti. Drew asıl hedefleri olmamış olsa bile, niyetlerinin herkesi öldürmek olduğu besbelliydi. Her cesede bakıp aradıkları kimsenin de ölenlerin arasında bulunduğunu görmedikçe kanaat etmeyeceklerdi. Evet, Drew'nun manastırın planını onlardan daha iyi bilmek avantajı vardı. Ama öyle de olsa, onlar sistemli çalışıyorlardı ve kararlıydılar. Her şey Drew'nun aleyhine işliyordu. Meğer ki... Umutsuzluk, düşüncelerini yönlendiriyordu. Onları inandırabildiği takdirde...

Çanın her darbesi kulağa daha gürültülü, daha güçlü geliyordu. Genç adam atölyesine koştu. Akşam duasına gitmek üzere atölyesinden çıktığı sırada alışkanlık etkisiyle kapısını kapamıştı. Ama şimdi bunun yanlış olduğunu anladığından içeri girdikten sonra kapıyı açık bıraktı. Yerdeki ekmek parçasının yanındaki fare leşi, takıma onun ze-hiri öğrendiğini gösterecekti. Cesedinin içeride olmayışı ve yalnız onun kapısının açık olmasının anlamı, takımı, onun kaçtığına inandıracaktı. O zaman aramalarını manastırın başka bölümlerine, özellikle dışarıya yöneltecekler, çevredeki adamlarına onun ormana dalarak kaçmaya çalıştığını duyuracaklardı.

Drew'nun umudu buydu. Karanlık merdiveni hızlı, fakat sessizce tırmanarak özel ibadet yerine ulaştı, ama altı yıldır ilk kez olarak dua etmek için burada durmadı. Karanlığın içinde uyuduğu hücreye daldı, oradan da ışıksız, küçük banyosuna geçti.

Lavabonun yukarısındaki tavanda bulunan bir kapaktan damın altındaki bir

izolasyon boşluğuna geçiliyordu. Genç adam, porselenin üstünde iz bırakmamaları için ayakkabılarını çıkardı ve onları ellerinde tutarak lavabonun üstüne tırmandı. Bunun, ağırlığının altında çatırda-dığını duyabiliyordu. Elleriyle arandı, kapağın kenarını hissedince soluğunu bırakıverdi, bunu itti ve soğuk olmakla birlikte, insanı terleten aralığa kendini çekti. Kapağı tekrar yerine kaydıldıktan sonra, tahriş edici

-36-

cam yünlü izolasyon maddesinin üstünden uzak bir köşeye süründü ve orada elinden geldiğince yamyassı yatarak beklemeye başladı. Destek kirişlerinin arkasında gizlenmeye çalışırken zihni istemi dışında harıl harıl işliyordu. Bir yandan toz solunarak acı acı düşünüyordu. Öbür keşişleri düşündü. Ve özellikle Stuart Little'i.

20

Çan sesi kesilmişti. Şimdi de suskunluk tüyler ürperticiydi. Drew taş kesilerek kulak kabarttı. Avcıların şu sıralar küçük kiliseden çıkacaklarını biliyordu. Daha erken saatte penceresinin camına vuran çisenti, şimdi tepesindeki eğimli damın üstünde tempo tutan sürekli bir yağmura yerini bırakmıştı. Genç adam iliklerine işleyen soğukla nemden titremeler geçirerek izolasyona daha fazla yapıştı. Yalıtım malzemesinin kalınlığına rağmen, altındaki zeminin iskeletini oluşturan keskin kenarlı kirişleri hissedebiliyordu. Böylece bekledi.

Arada bir uzaktan gelen boşuk sesler duyar gibi oluyordu. Konuşma sesleri değildi bunlar, cinayet takımı üyeleri yer etmiş prosedürlere uyarak hareketlerle iletişim kurarlardı. Ama başka gürültülerin olması kaçınılmazdı: kapıların açılması çıplak yerlerin üstündeki ayak seslen. Bir kulağın yalıtım malzemesine dayanan Drew, aşağısında duyduğu belirli belirsiz bazı gıcırtiların ibadet mekânını, çalışma yerini ve uyku mekânını sürünür gibi dolayan birinden kaynaklandığından şüphelendi. Bu seslerin hayal ürünü olması da mümkündü. O, buna rağmen dikkatini gözle görülmeyen kapak üzerinde odaklaştırmıştı ve birisi tarafından itilince çıkacak gıcırtilayı duymayı endişeyle bekliyordu. Dilini kurumuş dudaklarının üstünde gezdirdi. Beklemeyi sürdürüyordu.

-37

Gece yavaş geçti. Boğucu hava, içindeki gerilime rağmen onu sersemletmişti. Ağırlaşmış gözkapaklarının altında gözlerini kırptırdı, silkinerek uyandı ve tekrar dalmamaya çalıştı. Bundan sonraki uyanışında yaz aylarında biriken sıcaklığın kaçmasına olanak veren tavandaki yarıklardan ışık sızdığını farketti. Sabah olmuştu. Artık damın üstünde yağmurun darbeleri de kesilmişti. Genç adam soluğunun hışırtısı dışında hiçbir şey duymuyordu.

Buna rağmen bekledi. Önceki yaşamında bir kere bir balta girmemiş ormanda beş gün süreyle izlenmişti. Beyninin tetikte olmasını sağ-lıyan potasyum ve lityum deposu yapraklar dışında hemen hiçbir şey yememişti. Mikroplu suları içmeye güvenemediğinden gereksindiği nemi sadece yağmur suyundan almıştı. Bu tavanarası, o ormana kıyasla çok daha az sorunluydu. O, perhiz yapmaya alışıktı ne de olsa. Aylardan ekim yerine ağustos olsaydı, buradaki sıcak dayanılmaz olurdu. Serin, fakat tehlikeli olabilecek derecede soğuk olmayan bu havada üç tam gün dayanabilirdi. Bu süre, susuz kalabilmenin sınırıydı. Belki daha da fazla yaşayabilirdi, ama kendinden geçerci.

Drew bütün o sabah süresince düşündü, durdu. Düşündüğü kadar da ölümü altında hissediyordu. Cesetler şimdiye kadar katılaşma evresini aşıp içlerindeki gazlardan şişmeye ve kokmaya başlamış olmalıydılar. Aynı şey Stuart Little'in de başına gelmiş olsa gerek.

Alnı kınşılınmaktan ağrımaya başlamıştı. 1979'da duyduğu umutsuzluktan hayatına son vermeyi istediğini anımsıyordu. Manastır o zaman ona, biricik seçeneği, kendini cezalandırarak ruhunu kurtarmaya çalışmanın tek yolu olarak

görünmüştü.

Şu halde izini süren kimseden kurtulmak için ne diye bu kadar çaba gösteriyordu? Kendi kendisine yapmasına ramak kalan şeyi onların yapmasını engellemeye niçin gerek duyuyordu? Katiller onu öldürdükleri takdirde, bu ölüm intihar olmazdı. Sonuçta da o lanetlenmezdi.

Çünkü kurban edilmek ve kurban edilmeyi davet etmek başka başka şeylerdi. Bu bahiste tahmin yürütmek, umutsuzluğa kapılmak kadar lanetleyici bir günahtı. Günahlarından dolayı öldürüldüğü için

-38-

Tanrı'nın onu kurtarmasına güvenemezdi. Ruhunun kurtuluşu için savaşmak zorundaydı. Cellatlarının elinden kurtulmak için elindeki tüm çarelerden, aklına gelebilecek her türlü hileden yararlanmak zorundaydı. Cezalandırılmak istiyorum, diye düşünüyordu. Önceki yaşamım için. Benim yüzümden öldürülen keşişler için.

Ama...

Aynı zamanda bir yüküm altındaydı.

Onları öldürenleri cezalandırmak zorundaydı.

O keşişleri tanı mıyordu bile. Ama onlar da tıpkı Drew gibi inzivayı seçmişler, dünyadan ellerini, ayakları çekmişlerdi. Şahsen onun için bir şey ifade etmiyorlardı. Fakat onlar da insandılar ve yaşama hakları ellerinden alınmıştı. Oysa kutsallığa ulaşma çabalarını sürdürmek fırsatını hak ediyorlardı.

Belki şimdi cennetteydiler.

Fakat bunun garantisi yoktu. Bu sadece bir varsayımdan ibaretti.

Drew'nun intikam istemesi Kartüzyenlere layık bir amaç mıydı? Göze göz istemek hak mıydı, yoksa öbür yanağı çevirmek mi gerekiyordu?

Bu soruların yanıtını bilemiyordu. Altı yıldır içinde uyuklayan huzur bozucu duygular yüreğinde kabarmak yolundaydı. Dünya hücrelerine sokularak, onu, doğru olarak seçtiği yolundan döndürmüştü.

21;

Ertesi gece geç saatte yine fırtına patlak verdi. Çakan şimşekler, havalandırmanın yarıklarından hayal meyal seçiliyordu. Gök gürültüsü damı sarsıyordu. Drew havadan yararlanmayı düşünerek kapağa doğru süründü. Bunu elinden geldiğince gürültüsüz kaldırdı ve lavaboyu gözden gizleyen karanlığın içine kaydı. Fırtına dışarıda bütün hincını alırken genç adam loş uyku mekânına doğru süründü. Arada

-39-

duruyor, kulak veriyordu. Drew'nun tavan arasında gizlenmesi gibi zayıf bir olasılığın beklentisi içinde üst üste iki gece burada beklemesi için katilin son derecede kararlı ve bir o kadar sabırlı olması gerekirdi. Takım daha büyük bir olasılıkla arkasından birini yollar ya da onu aşağı inmeye zorlamak için gözyaşı gazı falan kullanırdı. Hem cinayet takımı, Drew'nun binanın dışında olduğundan şüphelendiği anda onun kaçıp polisi harekete geçirmesinden korkmuş olmalıydı. Acele araştırmaları hiçbir sonuç vermeyince oradan çekilmek zorunda kaldıkları kesindi.

Daha doğrusu Drew böyle olmasını umut ediyordu. Hiçbir şeyin garantisi yoktu. Ama gecenin içinde elinde bir avantaj vardı. Özel bir eğitimin ürünü olan başlıca hünerlerinden biri yumruk yumruğa dövüştü. Altı yıllık pasif bir yaşam bile bunun nasıl yapıldığını ona unut-turmamıştı. Bir an boyu kendini, Kolorado'daki o terk edilmiş uçak hangarının kasvetli kara odasına dönmüş hissetti. Şimdi de kıpırdamadan durmak can kulağıyla dinliyordu. Ancak pusudaki bir saldırganın ne kokusunu aldı, ne de sesini duydu.

Dama çarpan yağmurun şakırtısı hiç kuşkusuz başta sesleri boğacaktı. Bir yerde şansına güvenerek uyku mekânını aşması, bu arada bir kumaşın sürtünmesine, bulunduğu yöne doğru bir hava akımına karşı tetikte olması gerekecekti. Ama

öyle bir şey olmadı. Drew arkasına baktı. Yağmur pencereyi kırbaçlarken bunun ötesinde çakan şimşek odayı aydınlattı ve orada kimsenin bulunmadığına kanaat getirmesine imkân verdi.

Gökgürültüsü gümbürderken genç adam şimşeğe bakmasının bir hata olduğunu anladı. Ani parıltıya karşı korunmak için gözbebekleri daralmıştı. Şimdi karanlıkta tekrar genişlemeleri gecikiyordu. Gece görüşü bozulmuştu. Geçici bir körlüğün pençesinde beklemek zorundaydı. Çıldırıltıcı bir yavaşlıkla karanlığın içinde bulanık silüetler görmeye başladı. Dudağını ısırды. İtiraf ediyordu: Büyük bir hata işlemişti. Ama bu hata yine de yararına olmuş, ona bir şey öğretmişti. Yetenekleri geri geliyordu. Şimşekten yararına olacak bir avantaj sağlamanın bir yolunu tasarlamaya başlamıştı bile.

-40-

Pencereye arkasını vererek uyku mekânından çıktı, çalışma odasıyla ibadet mekânının daha yoğun karanlığının içinden geçti. Bu arada orada durup dua etmek dürtüsüne karşı koymak zorunda kalmıştı. Atölyesine inen merdivenin başında açık kapıyı ve koridorun donuk ışığını gördü. Çok iyi bildiği mide bulandırıcı bir koku burnuna çarptı. Merdivenin dibine ulaşınca, odada bakışını gezdirdi. Maşrapasıyla kâsesi çalışma tezgâhının üstünde kalmıştı. Stuart Little de yerdeki aynı konumdaydı. Drew'nun öngördüğü gibi fare şişmiş, karnı gazla dolmuştu.

Drew tiksintiyle değil, acımanın etkisiyle yutkundu. Leşi sevgiyle kuyruğundan tuttu ve orada bırakmış olduğu bir mendile sardı. Mendili atlama ipine, ipi de keşiş entarisinin beline bağıladı.

Tezgâhın bir gözünden dört fotoğraf çıkardı. Önceki yaşamından bir tek bunları beraberinde getirmişti. Altı yıl önce itiraflarını soluğu kesilerek dinleyen Peder Hafer'e onları göstermişti. Fotoğraflar genç adamın anlattıklarını doğrulamış, din adamının yumuşayarak Drew'nun Kartüzyenler tarafından kabulünü desteklemesine yol açmıştı. Fotoğraflar alevlerin arasında cayır cayır yanan bir erkekle kadını ve dehşet içinde genç bir çocuğu gösteriyordu. Drew da manastırda her gün bu resimleri incelemiş, ne olduğunu ve kefareti etmesi zorunluluğunu kendi kendine hatırlatmıştı. Şimdi de onlarsız gidemezdi. Resimleri entarisinin cebine tıkarken etrafına bakmıyordu. Bir de silaha ihtiyacı vardı. Odun yığınının üstündeki balta.

Fırtına şiddetleniyordu. Pencereye arkasının dönük olmasına rağmen, genç adam, çakan yeni şimşeğin ışığının odaya dolduğunu gördü. Açık kapıya yaklaştı, boş koridorun iki ucuna baktı, son altı yıldır yuvası olan yere özlem dolu son bir bakış fırlattıktan sonra baltasını daha bir sıkı kavradı ve koridorda, manastırın arka yüzüne doğru sürünürcesine ilerlemeye koyuldu.

Bu arada bir kere durdu, bir başka hücreyi yoklamak için. Kapıyı iterek açarken burnuna çarpan öğürtü verici koku her şeyi anlatıyordu.

-41 -

Fakat genç adam buna rağmen kapıyı itti ve keşişin şekilsizleşmeye başlamış cesedine baktı.

Cinayet takımı demek manastırı buldukları şekilde bırakmıştı. Her kapıyı arkasındaki sırrın üzerine kapamış, ölüleri gömmeye gerek görmemişlerdi. Bunun için vakit yoktu.

Ama bu pek de önemli değildi. Özel ahlak kavramı bir yana, nasılsa kıyamet kopacaktı.

22

Manastırın arkasından sebze bahçesine çıkılıyordu. Kalın tahta kapının arkasından gökgürültüsü kulağa geliyordu.

Drew kafasını çalıştırdı. Manastırdan çıkmanın en kolay yolu köşkün ön kapısından çıkmaktı. Orman içindeki patikadan geçerek bu tepenin dibindeki şoseye ulaşılabiliyordu. Drew manastıra nasıl geldiğini altı yıl önce buraya getirildiği zaman kısacık bir süre görmüştü. Ama o şoseyi ve on mil kadar

güneydeki adı Quentin mi neydi o kenti anımsıyordu. Ancak manastırdan çıkmanın belirgin yolu ön kapıdan şoseye inmek olacağından başka bir yöne sapması gerekiyordu. Çünkü cinayet takımı bölgeden kaçmış olsa bile, Drew'nun hâlâ oralarda olması olasılığına karşı manastırı uzaktan gözlem altında tutacak birini arkalarında bırakmış olmalıydı. Herhalde Drew'nun kaçtığından ve polisi harekete geçirdiğinden şüpheleniyorlardı. Ama ya polis gelmezse? Cinayet takımı o zaman Drew'nun kaçmadığı sonucuna varacaktı. Bir arama daha yapmak üzere olay yerine dönmeleri mümkündü. Bu da Drew'nun en kısa zamanda oradan uzaklaşması için fazladan bir nedendi. Ama bir gözcünün denetim altında tutacağı ön kapıdan çıkmak olmazdı. İyi ya, o da arkadan çıkardı. Fakat takımın profesyonel davranışı gözönüne getirilirse, genç adamın başka tahminlerde yürütmesi gerekecekti.

-42-

Bir Kere gözcü, manastırın öbür çıkışlarını bilmiyor olamazdı. Güvenli bir mesafeden bütün siteyi gözaltında bulundurmasına olanak verecek bir yer seçmişti mutlaka. Böylesine avantajlı bir konum tekti: Manastırın arkasında bu tepenin yukarısında yükselen ikinci bir ağaçlık tepede.

İkinci tahmin: Gözcü, gözlemini gece karanlığında sürdürmesi için zorunlu donanımı da beraberinde getirmiş olmalıydı. Gözle görülmeyen bir ışın yansıtan bir kızılaltı aygıtı ya da en minicik ışığı bile büyüten bir Starlite aygıtını yanında bulundurması olasıydı. Bu fırtına yıldızları karanlığa boğacağı için kızılötesi aygıt daha akla yakın olan seçmeydi.

Drew entarisini gözden geçirdi. Asıl rengi beyaz idiyse de, şimdi örümcek ağlarından, tozlarından ve tavan arasındaki yalıtım malzemesinden pis bir gri renk almıştı. Ama entari kömür tozuyla kararmış olsa bile, Drew onun bir gece dürbünüyle görülebileceğini biliyordu. Meğer ki... Drew yıldırımını anımsamıştı. Koridorun tavanında ısıldayan ampule baktı. Kapıyı açtığı anda yeni aydınlık gözlemcinin derhal dikkatini çekecekti. Koridorda elektrik düşmesi olmadığından, Drew, şalterin kendisine gösterilmemiş olan kapıcının odasındaki bir panoda olması gerektiğini tahmin etti. Yeterince uzun boylu olduğundan, bunun üzerine, uzanıp hamailini üzerine attığı ampulü gevşetti. Ek bir önlem olarak koridordaki başka iki ampulü de gevşeterek karanlıkta kaldı. Koridorda pencere olmadığından bir gözlemci ne olup bittiğini bilemezdi.

Genç adam kapının yanına döndü, derin bir soluk aldı, soluğunu < salıverdi ve kapının tokmağını çevirdi. Kapıyı ağır ağır açarken kanadın arkasında durarak görülmemeye özen gösterdi.

Kapı sonuna kadar açılmıştı şimdi. Genç adam omuzlarını kastı. Şu anda zamanlama her şeyden önemliydi. Nedeni de gerek kızılötesi, gerekse Starlite aygıtlarının ortak bir zaaflarının olmasıydı: Ani bir ışık gözlemcinin gözlerini kamaştırarak görmesini engelleyecekti. Odasını tetkik etmek için yıldırımdan yararlanırken, Drew'nun yaşadığı geçici körlük, bir gece dürbünüyle kat kat yoğunlaştırdı. Normal içgüdü

-43-

Drew'yu, iki şimşegin çakışı arasındaki karanlıklarda manastırdan kaçmaya itiyordu. Ancak genç adam, görülmeyen binadan çıkabilmesi için tek fırsatının, bunun tam tersini yapması olduğunun bilincindeydi, her bir refleksini seferber ederek bir şimşegin her çakışında fırlayıp görülmeyeceği bir çalının arkasına saklanmak zorundaydı.

Karanlıkta kapının arkasından bahçeyi inceledi. Soluğunu tutmuş, yağmurun kefen gibi sardığı geceye bakışını dikmişti. Yıldırım, bahçenin ötesindeki bir ağaca çarptığında genç adam gözlerini kapadı. Hemen arkasından gece yine egemen oldu. Ama Drew nereye gitmek zorunda olduğunu artık biliyordu. Yine gök gürledi. Yıldırımların araları kısalmıştı artık.

Kendi kendine, "Ee, ne bekliyorsun acaba?" diye sordu.

Bundan sonraki şimşegin çakışında açık kapıdan dışarı fırladı genç adam. Aynı

anda yağmur yüzünü kırbaçladı. Yontulmuş bir çalının arkasındaki vıcık vıcık çamurların içine daldığında ortalık yine kararmıştı. Yağmur entarisini ıslatarak onu iliklerine kadar titretti. Aynı anda gökgürültüsü, altındaki ıslak toprağı salladı. Genç adam tüm gergin ruh haline rağmen, bilincinin bir bölümüyle havanın çoktandır unuttuğu tatlılığını ve rüzgârın yüzüne iğne gibi batışını algıliyordu, eskisinden onun için normal olan bu duygular, uzun inziva döneminden sonra şaşılacak derecede tahrik edici geliyordu ona. Ama bu duyguları ne kadar özlediğini düşünmesine fırsat bulamadı. İçlerine çamur püskürmüş gözlerini ovuşturarak, bundan sonraki yönünü saptamaya çalıştı. Şimşek bir daha çaktığında hazırды. Kaygan çamur gölcüklerinin içinde patinaj yaparak bir gübre yığınının arkasında yere tosiadı. Pis kokudan öğürmekle birlikte, bu koku bile hoşuna gitmişti.

Yağmurun soğuk olmasına rağmen, terlemeye başladı. Bundan sonra nereye gidiyordu? Son hedefi, bahçenin ötesindeki karanlık ormandı, ama buraya zikzaklar çevirerek yaklaşmak zorundaydı. Önce araç gereçlerin saklandığı barakaya, arkasından sıra sıra biçilmiş mısır kümelerinin arasındaki ıslak bir oluğa ulaşmak zorundaydı. Heyecanlı kalp atışlarından göğsü sancıyordu. Ne çare ki, her şimşek çakışında

-44-

üç metreden daha uzağı kaçması olanaksızdı. Gözlemci gece dür-büyle görebildiğı zaman hareket halinde olmaya cesaret edemezdi. Yine şimşek çaktı. Genç adam mısır sıralarının arasından fırlayarak saman kaplı bir tepeciğın arkasında çamurların içine serildi. Yeni bir şimşee karşı onları korumak için gözlerini sıkı sıkı yumdu. Yine gök gürleyince gözlerini açtı. Şimşekle gökgürültüsü arasındaki aralar dara-lyıyordu, ikisinin arası sadece iki saniyeydi şimdi. Fırtınanın gözü yaklaşıyordu. Bu da iyiydi. Fırtınanın gözlemcinin dikkatini çekmesi, onun ancak yararına olabilirdi. Karanlığı inceliyordu. Bundan sonraki sışmağı olarak, göğüs boyundaki bir ahududu çalışını geçti. Şimşek çıkınca ileri atıldı, ama bu kez balcığın üstünde ayağı kayınca yüzüstü düştü. Ağzına, burnuna çamurlu sular dolmuştu. Solunma güçlüğü içinde öksürdü ve ahududu fidanına doğru yuvarlandı. Karanlık etrafını sarmıştı. Ağzıyla burnundan suları boşaltma çabasıyla sümkürdü. Çalılığa zamanında ulaşabilmiş miydi? Gözlemci onu görmüş müydü? Midesine adrenalın akıyor, akciğerleri hızlı bir tempoyla çalışıyordu.- Kilometrelerce koşmuş gibi bitkinlikten titriyordu. Yüzünü göğee çevirerek gözlerini, burnunu, dudaklarını yağmura yıkattı. Yağmur suyuyla önce gargara yaptı, sonra tükürdü, ağzına tekrar su alarak bu k'ez yuttu, tatlılığının tadını çıkardı. Hareket halinde olmak zorundaydı! Yeni hedefi tahta bir çitin dibindeki sarmaşıklarda

Sonra da...

Sonunda çalıların arasından fırlayıp ormanın korumasına kavuştu. Saçlarının arasından, yüzünden entarisinden çamurlar akıyordu. Kollarından akan çamur topakları parmaklarında toplandı ve ayaklarının dibindeki ölü yaprakların üstüne damlamaya başladı.

Ama başarmıştı. Gözlemci tarafından görülmemeyi başarmıştı.

Ote yandan, gözlemci onu görmüş olsaydı, şimdi ölmüş olurdu. Şu anda bütün yapacağı, ormanın içinde ilerlemek, korumasından yararlanarak bölgeden kaçmaktan ibaretti.

-45-

Ama nereye kaçacaktı? Bu soru bir an onu sersemletti. Eski hayatında otomatik olarak örgütüne Skalpel'in yanına sığınırdı. Fakat Skalpel'i öldüğüne inandırmıştı.

Şu halde başka kimden yardım bekleyebilirdi? Zorla bastırılmış bir sevgi çağrışımı ona Arlene'e gitmesini hatırlattı. Arlene'in ona yardım edeceğini biliyordu. Bir zamanlar sevgiliydiler. Yılların onları ayırmış olmasına

rağmen, paylaştıklarından dolayı genç kadına güvenilebileceğine bahse girerdi. Arlene'e ulaşınca ise Arlene'in kardeşi Jake'e de ulaşırdı. Arkadaşı Jake'e. Ama istemeyerek de olsa vazgeçti. Eski günlerde örgütünle bağlantı kurmakla yükümlü olurdu, bugün de bir yüküm altındaydı. Ancak sorumluluğu Skalpel'e değil, şimdiki örgütü Katolik Kilisesine karşıydı. Manastıra yapılan baskını ve katliamı kiliseye bildirmek zorundaydı. Krizle nasıl başa çıkılacağına karar vermek kiliseye düşerdi. Kilise onu koruyacaktı. Ama şimdi bir hedefi olmasına karşın, ormanın korumasından yararlanarak kaçmadı. Bunun yerine manastırın arkasındaki tepeye, yeni bir şimşeğin çıkmasıyla ormanla kaplı yamaçları ortaya çıkan tepeye bakışını çevirdi. Karanlık yine etrafı kaplarken tereddüde bir anlam vermeye çalışıyordu. Önünde kaçma fırsatı belirmişti, kaçıp hayatını kurtarmak ve kiliseyi uyarmak fırsatı. Öyleyse niçin bu kadar zorlanıyordu? Öfkeyle tepeye bakarken- güçlü bir öncelik iradesine egemen olmaktaydı. Gözcü. Gözcüyü ele geçirmeli ve onu konuşturmalıydı. Adamın normal olarak, ağaçlar tarafından görüşünün engellenmeyeceği bir gözlem mevki seçmiş olması gerekirdi. Bu demekti ki önünde bir açıklık vardı. Drew yıllardır gölgesinde yaşamaktan tepenin profilini çok iyi tanıyordu. Karanlığa ve fırtınaya rağmen yamacın tepesindeki başlıca üç açıklığı, en olası üç gözlem noktasını belirleyebilirdi. Tabii, bir gözlemci gerçekten varolduğu takdirde. Elinde bir kanıt yoktu, çünkü. Sadece hâlâ tahmin yürütüyordu. Ama emin olmanın kesin bir V°'lu vardı.

-46-

Cinayet takımının niçin buraya yollandığını, bütün bunlardan kimin sorumlu olduğunu öğrenmenin de tek bir yolu vardır.

23

Fırtına şiddetlenmişti. Yağmurun yüzünü kırbaçlamasını önemsemiyor görünen Drew, ormanda ilerliyor, kesik kütüklerin ve ormanın çeşitli tuzaklarının önünde yön değiştiriyor, tepenin daha yoğun karanlığına adım adım yaklaşıyordu.

Bunca macera yaşarken bir an bile salıvermediği baltasını avu-cunda sıkımdan parmakları ağnıyordu. Tepenin eteğine ulaşınca bir yarım daire çevirerek arkasına geçti. Ve oradan tırmanışa girişti. Rüzgârın eğdiği ağaç dalları onu kırbaçlıyordu. Balıkçıktan kurtulup kendini yukarı çekmek için fidanlara, dallara, çalılara, karşısına çıkan her şeye sarılıyordu.

Tepenin doruğuna ulaştığında artık gürültü yapmaktan korkmaz oldu. Fırtınanın uğultusu, çıkarabileceği herhangi bir gürültüden, hatta bir öfke cıvılgılığından bile şiddetliydi. Çalılarının ve sallanan dalların koruması altında sürünmeye başladı.

Özenle seçtiği bir gözlem noktasından bakınca, birinci açıklığın arkasındaki ağaçların bir gizlenme yeri olarak kullanılmadığını saptadı. Tekrar ormanın içine çekilerek ikinci açıklığa yaklaştı. Tepenin aşağısında yağmurun ortalığı kefen gibi sarmasına rağmen, manastırın benek benek ışıkları görülebiliyordu. Manzara herhalde herhangi bir gecede gibi idi. Şu farkla ki, orası artık bir manastır değildi. Birisi orasını bir ölüm evine dönüştürmüştü.

Drew ikinci açıklığın arkasındaki ağaç duvarını inceledi ve burada da kimse olmadığına karar verdi. Fakat ta üçüncüsüne gitmeye hazırlandığı sırada ağaçların arasındaki anormal bir dalgalanma dikkatini tekrar ikinci açıklığa çevirdi. Sinirleri gerilmişti. Çakmakta olan bir şimşeğin ışığında gözlerini kısınca siyah naylondan bir örtü dikkatini çekti.

-47-

Baş hizasında derme çatma bir çadır gibi desteklenmiş, yağmur suyunun altına sızmasını önlemek için kenarları ve arkası yarı yerine kadar yukarı çevrilmişti. Dört köşesi ağaçların kaidesine bağlıydı. Rüzgâr da bir yandan

ipleri vahşice geriordu. Yüksek bir sopa, örtünün saklayan ortasına destek olmuştu. Tabii. Bir gözcü küçük bir çadırı bile buralara kadar taşımak zahmetine katlanmazdı. Ama havanın bozulmasına karşı bfr naylon tabakası bir sırt çantasında rahatça taşınabilirdi. Tabii gerçek bir çadır gibi rahat olamazdı, ama burada rahatlık önemli değildi.

Drew'nun bir sonraki şimşegi beklemesi gerekti. Naylon tabakasının altında, naylonun alt kenarıyla toprağın arasındaki bir adamın bacaklarıyla kalçaları,, çizmeler, kot pantolon ve bir kemere iliştirilmiş kını içindeki bir bıçak gözüne ilişti.

Karanlık. Drew, naylonun altından adamın kalan kısmını görmek için yere çömelmişti.

şimşek çakınca adamın belden yukarısını gördü. Uzun boylu ve kaslıydı. Başında el örgüsü bir kepe, sırtında donuk rengi ormanın renkleriyle uyumlu kalın bir gömlek ve kapitoneli bir naylon yelek vardı. Adam bakışını yamacın ötesindeki manastıra dikmişti. Bir kıvılcığı dörbün kullanıyordu, aygıtın çizgileri açık seçik seçilebiliyordu. Dörbünün üzerine monte edildiği tüfek, üç ayaklı bir döner sehpaye bağlıydı. Yeni bir şimşek çakınca, adam gözlerini dörbünden ayırdı ve bir ağaca dayalı termostan su ya da başka bir şey içti.

Drew geri çekildi. Elindeki baltaya bakınca, naylon tabakanın yukarı çevrili kenarının altından adama saldıramayacağını bilincine vardı. Çamurda ayağının kayması veya adamı uyarması tehlikesi vardı

Hayır, bu işin daha iyi bir yolu olmalıydı.

Bir yandan rüzgârın kırbaçladığı naylon tabakasına bakarken sağa, naylonun bir köşesini bir ağaca bağlayan ipe doğru sürünüyordu. Düşümü yokladı ve şeklinden eğreti bir düşüm olduğunu teşhis etti. Güçlü ve güvenilir olmakla birlikte bu düşüm, ipin serbest ucunun hızlıca çekilmesiyle kolayca çözülebilirdi.

-48-

Drew da öyle yaptı. Tasarladığı plan, adamı naylon tabakasının içine hapsetmek ve baltasının kör ucunun bir darbesiyle bayıltmaktı. Fakat naylon tabakası çökeceğine rüzgâra kapılarak havalandı ve adamı meydana çıkardı. Bu arada yıldırım o yakınlardaki bir ağaca çarpınca, adam şaşkın halde döndü ve Drew'yu gördü.

Baltanın artık bir yararı yoktu. Çok ağır ve fazla yavaşıydı. Drew onu elinden bırakarak ileri atıldı. Sürpriz hâlâ ondan yanaydı. Adam havaya kalkmış naylon kadar, hatta ondan da fazla, gördüğü manzara karşısında şaşırılmıştı. Zayıf yüzü korkunç bir hiddeti yansıtan bir keşişti karşısındaki. Elbisesinden çamur damlayan haliyle toprağın koynundan fıskıran bir karabasana benziyordu.

Manastıra yapılan baskın, cinayet takımının profesyonel olduğunu göstermişti.

Öyleyken gözcü haykırmış, Drew da hasmını şaşırtırken, aynı anda akciğerlerindeki havayla birlikte salıverdiği gücü odaklaştırmasına yardım eden geleneksel Zen çığlığını duyurmuştu. Yıllardan beri yumruk yumruğa dövüşmemişti, ama aralarında savaş sanatlarının dans adımlarını da içeren günlük idmanı, reflekslerini canlı tutmuştu. Bu dans adımları manevi nedenlerle uygulanmıştı. Ama görünüşe bakılırsa, bazı şeyler hiçbir zaman unutulmuyordu. Drew'nun eski içgüdüleri anında dirilmişti.

Bundan sonra olanlar, eğitimsiz bir gözlemcinin gözüne, sürdüğü on üç saniyeden çok daha fazla uzamış görünebilirdi. Belli belirsiz hareketlerin birbirinden ayırt edilmesi hemen hemen imkânsız olurdu.

Ama zamanın geçişi gerek Drew, gerekse hasmı için olağanüstü ağırlaşmıştı. şampiyon bir tenisçinin mantıksız da olsa topu ağın üzerinden bir plaj topunun cüssesi şeklinde yaklaşır görmesi gibi, i kî erkek de hareketleri yavaşlatılmış iki devmişlercesine karşı karşıya dikilmişlerdi.

Drew avucunu hasmının göğsüne, kalbinin hemen üzerine çarptı. Bu darbenin, düşmanın göğüs kafesini parçalaması, kemik kıymıklarını 'Çeri bastırarak kalbine ve akciğerlerine saplaması gerekirdi.

Ama öyle bir şey olmadı. Drew avucunun sinirleri kanallıyla neyin yolunda

gitmediğini hemen anladı. Hasminın kapitoneli naylon ceketi

-49

Taşların Kardeşliği / F:4

kaz tüyü veya çabuk kuruyan Thinsulate'le öylesine tıklım tıklım doluydu ki, darbenin gücünü hissedivermişti. Adamın homurtusu darbenin az çok etkili olduğunu, fakat bu kadarının onu devre dışı bırakmaya yetmediğini gösterdi. Drew'nun hasmı kendini toparlamıştı bile. Dizlerini bükmüş, sırtını bir ağaca dayamıştı. Drew öbür avucuyla bu kez adamın boğazını hedef aldı. Ama hasmı karşılık verdi. Şimşek Drew'nun, büyük bir olasılıkla hasminın da, gözlerini kamaştırdığı sırada, genç adam, kalbine yöneleceğini bildiği darbeyi gözleriyle görmeden saptırmaya çalıştı. Önce sağ elini kullanmıştı. Kalbine darbeyi yiyen hasminın, vücudunun karşıt yarısıyla karşılıkta bulunacağını öngördüğü için, bu kez sol avucunu, hafifçe içeriye doğru eğerek, yukarı savurdu. Drew'nun sol avucu düşmanın ona doğru savrulan sağ koluna çarparak onu yerinden çıkardı. Çarpışmanın gücü, ikisinin de dengelerini kaybederek çamurun içine yığılmalarına yol açtı. Drew adamın inlediğini duydu. Ortalık yine kararırken iki düşman göğüs göğüse sanki birbirlerine girmişlerdi. Adamın yediği sarımsaklı sucuğun kokusu Drew'nun burnuna çarptı, etin alışık olmadığı kokusu keşişin içine öğürttü verdi. Düşmanını itti, düşmanı da itişe itişle karşılık verdi. Çamurda bir sağa, bir sola kayıyorlar, tiz bir sesle soluk alıp veriyorlardı. Drew düşmanının arkaya uzandığını hissetti. Kalçasının üstünde bir şey arar gibiydi. Drew birden anımsadı. Düşmanının kemerinde içinde bıçağıyla bir kın asılıydı. Bıçağı tutacak eli yakalamaya hazırlanan Drew, birden kararını değiştirdi. Önce onun vurması gerekliydi. Bunun için de bir siyah gereksiniyordu. Aradığı silah burnunun dibindeydi. Boynuna geçmiş zincirin ucundaki haçı yakaladı ve bunun ince, uzun ucunu hasminın genişlemiş sağ burun deliğine sapladı.

-50-

Fırtına o sırada tüm hiddetini sergiliyordu. Gökyüzü Drew'nun yaptığı kınarmış gibi öylesine yıldırım zikzaklarıyla ısıldadı ki, bizzat göğün parçalandığını sanabilirdiniz. Adam ölmemişti. Bunu zaten Drew da beklemiyordu. Ama beyne bu kadar yakın bir noktada vücuduna yapılan bu dalışın şok durumuna yol açacağı kesindi. Adam dayanılmaz bir acının pençesinde kasıldı, haykırmaya ve titremeye başladı. Ama hayatta kalma mekanizması işlemeye devam ediyordu ki, serbest eliyle tuttuğu bıçakla saldırıya geçti. Titreyen vücutla hâlâ sarmaşdolaş durumda olan Drew'nun yolundan kaçabildiği bıçak, buna rağmen entarisinin kolunu yardı. Genç adam ani bir hareketle baş ile işaret parmaklarını yumruk yapıp düşmanın boğazına olanca gücüyle çarptı ve adamın solunum borusunun çatırdadığını işitti. Yıldırım da yanıbaşında çatırdayarak ona en yakın ağacı parçalayıp dağıttı. Korkunç parıltı Drew'yu sersemletti, onu adeta havalandırdı. Ağacın kıymıkları bir yandan vücutlarının orasına, burasına saplanırken, Drew ile düşmanı ormanın dışına savruldu. Açıklığa, oradan da yamacın aşağısına yuvarlandılar. Birbirlerine dolandıklarından kâh Drew, kâh adam üste çıkıyordu. Sonunda bir kayaya çarpıp durdular. Çarpışma Drew'nun soluğunu kesmişti. Adamın kolunu entarisinden kurtarmaya çalışırken, adamın kararmış yüzüne baktı, boynunun yanındaki toplardamara dokundu ve adamın öldüğünü anladı. Drew öğürdü. Yıldırımın çatırtısı hâlâ kulaklarının içinde yankılanıyordu.

Döner başını salladı ve çift gören gözlerini açıklığın tepesine lime lime olmuş naylonun sadece üç metre ötesindeki parçalanmış ağacın kaidesinden yükselen kızgın dumana dikti. Burnuna ozon kokusu geliyordu. Öldürdüğü adama ürpererek baktı. Manastıra girerken öldürme faslının kapandığına yemin etmişti. Ya şimdi?

-51 -

Keşişlerin ya da Stuart Little'in ölümünden dolayı duyduğu öfkenin etkisiyle öldürmesini haklı görebilirdi. Öfke insanın doğasından kaynaklanan bir kusur, doğuşundan beri varolan bir zaafıydı. Kabil'in mirası. Ama o öfkeyle öldürmemişti. Öfkeyi arkasında bırakarak daha temel bir güdüye, hayatta kalma güdüsüne kapılmıştı. Geçen yıllar da hiçbir şey farketmemişti. İçgüdülerini kaybetmemişti. Eğitimi öylesine etkili olmuştu ki, hâlâ otomatik olarak ölüme yol açma yeteneğini koruyordu. Tıpkı doktor çekici vurunca sıçrayan bir diz gibi.

"Onu kazayla öldürmüş olsam aldırmazdım. Ama tasarlayarak öldürdüm. Çünkü bu alanda daha ustayım," diye düşündü.

Aman Tanrım! Haçla ne yaptığını dehşet içinde anımsayınca, dua etmeye başladı. "Bu günahkârı başıyla Tanrım. Böyle olmak istememiştin. Beni başkaları zorla biçimlendirdi. Ama kendi üzerimde daha fazla kontrol sahibi olmalıydım," diye yakarıyordu.

Yağmur yüzünden boynuna doğru süzülüp gözyaşlarına karışırken, başını öldürdüğü adama doğru eğdi ve göğsüne bir yumruk attı. Adam onun yüzünden ölmüştü. Onun yüzünden.

İçinden kusmak geliyordu.

Ama başka seçeneği yoktu. Kendine hâkim olmak zorundaydı. Entarisini ve kıldan örülü gömleğini çıkardı. Çıplak vücudu buz gibi yağmurun altında titriyordu. Ölüyü soyarak onun üstündeki giysileri kendi arkasına geçirdi. Dünyaya geri dönmek zorunda kaldığı takdirde, keşiş giysileriyle dikkati üzerine çekmeyi göze alamazdı. Önlemlere başvurmak zorundaydı. Bu adam herhalde yalnız değildi. Çevrede başkaları da olmalıydı ve onlar. Drew'yu öldürmek için pusuda bekliyorlardı. Ni-çinini bilmiyordu genç adam. Ama şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu. Güdüsü keşiş arkadaşlarının intikamını almanın ötesinde bir şeydi. Şimdi tekrar öldürdüğüne göre, ruhunu tehlikeye atmıştı ve bundan sorumlu olan her kimse, o kimsenin bütün bunlar için çok iyi bir nedeni olmak zorundaydı.

-52-

24

Düşmanın giysileri Drew'nun vücuduna göre fazla boldu. Ölü'nün çizmelerinin ayaklarına uyması için ölü'nün çoraplarını kendininki-lerin üstüne geçirmek zorunda kaldı. Perhizden çıkmış gibi kot pantolonun içinde yüzüyordu.

Gerçekten de hayatı perhizden ibaretti. Kalın gömleğin üzerinde kapitoneli yelek olmasa, Drew'nun göğsü içeri çökmüş izlenimi uyandıracaktı. İçinde Stuart Little'in bulunduğu paketi yeleğin bir cebine tıktı, atlama ipini de beline geçirdi. Fotoğrafları entarisinin cebinden alarak yeleğin öbür cebine yerleştirdi. Sonra, yamaçtan yukarıya üç ayaklı sehpaye, tüfeğe ve kızılötesi dürbüne doğru tırmandı.

Yağmurdan sıırılsıklam olmuştu. Etrafına bakınca, bakışı, hasmının bir ağacın dibine bıraktığı sırt çantasının üstünde durdu. Bunu açtı...

Çantada Mauser tipi bir tabanca vardı. Bunu kontrol ederek dolu olduğunu saptadı ve ceketinin arkasında kemerinin altında sıkıştırdı.

Dolu iki de şarjör vardı. Bunları Stuart Little'in de bulunduğu cebe aktardı.

Çantada ayrıca içinde çikolata tabletleri, Amerikan fıstığı ve kurutulmuş meyva bulunan büyük bir plastik poşet buldu. Tuzuna gereksinme duyduğu Amerikan fıstıklarından başlayarak iştahla karnını doyurdu.

Vakit yoktu. Gitmeden önce işe yarar başka ne arayabilirdi? Kendini düşünmeye zorladı. Dünyanın karşısına çıkmak için başka neye ihtiyacı olacaktı? Yani

eskiden normal kabul edip de sonra yokluğuna alıştığı başka ne vardı? Aklına bir tek şeyin gelmesi üzerine, arkasındaki pantolonun kalça cebine elini soktu ve içinden ölünün cüzdanını çıkardı. Bunu açınca, çakan şimşegin ışığında çok sayıda yirmilik ve beşlik banknot gözüne çarptı. Cüzdanın bir başka gözünde eline gelen birkaç plastik kartın bir sürücü belgesiyle birkaç kredi kartı olacağına karar verdi. Bunların üstündeki bilgiler hiç kuşkusuz sahte olacaktı. Bir profesyonel asla üstünde gerçek kimliğiyle bir operasyona kalkışmazdı. Fakat sahte kimlik

-53-

baştan savma bir incelemeye dayanabilir, Drew da onu geçici olarak kullanabilirdi.

Başka ne gereksinebilirdi? Genç adam etrafına bakarak düşünürken birden arkasında bir ses duydu. Çömelerek hızla döndü ve kendini savunmak için ellerini kaldırdı. Rüzgârın uğultusu arasında sesi tekrar duydu. Solunda bir yerden geliyordu. Yüksek fakat garip şekilde bo-ğukçaydı. Konuşan her kimse uzakça bir yerdi.

"George?"

Drew kaşlarını çatarak bakışını ormanın içinde gezdirdi.

"George, neredesin?" Seste metalik bir ton vardı. Parazit duyuldu. "George, ne yapıyorsun orada? Çişini mi yapıyorsun yoksa? Hani rapor verecektin?" Yine parazit araya girdi.

Drew rahatladı. Sesin kaynağına doğru ilerledi. Telsiz telefon, ağaçta sırt çantasının yukarısında asılıydı. Daha önce naylon tabakasının korunmasındaydı, ama şimdi yağmurun altında kalmıştı.

"Tanrı aşkına konuş, George."

Drew hani neredeyse düşmeye basıp yanıt verecekti. George olduğunu iddia edecek değildi tabii. George'nin sesinin tiz mi, boğuk mu olduğu, adamın belli bir şivesi olup olmadığı, hatta onun kendisini üşütüp üşütmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Öbür uçtaki adamı aldatabileceği çok şüpheliydi. Gerçek şu ki, bir dakika öncesine kıyasla daha çok şey biliyordu. Ölen gözcü yalnız değildi. Yakın mesafede bir arkadaşı vardı.

Genç adam olasılıkları bir bir tarttı. Manastırın yukarısındaki tepe, siteden bütün çıkışları gözlemek için en elverişli yerdi. Ama oraya iki adam birden yerleştirmek pratik olmasa gerekti. En doğrusu, iki adamı nöbetleşe çalıştırmak, onlara vakit vakit soğuktan kaçıp uyuma için fırsat vermektir. Ama nerede uyuyacaklardı? Gözcü ekibin yakınlarda bir yerde bir araçları var mıydı acaba? Drew sorularına yanıt aramak kadar, yöre-den uzaklaşmak için bir taşıt bulmak zorundaydı, ama buna vakit olacak mıydı?

Telefonun içinden gelen çatırtılı ses, "George, ne oluyor kuzum?" | diye sordu. "İyi olduğunu duymak istiyorum."

-54-

Öbür uçtaki adam birazdan arkadaşını merak edip onu aramaya gelmeye karar verebilir ya da altındaki aracı çalıştırıp uzaklaşabilirdi. Drew'nun, bunlar olmadan önce onu bulması lazımdı. Mantığı onu yanıltmıyorsa, düşmanını yol kenarında bir yerde bulma şansı kuvvetliydi.

Ağaçların korumasından çıkarak karanlık yamacı koşarak indi. Fakat ölü adamın başına gelince aniden durdu. Bu dünyada hayatta kalabilmek için daha başka neyi gereksinebileceğin! düşünüyordu. Çıplak cesedin üzerinde daha önce almayı düşünmediği bir cisim birden dikkatini çekti. Son altı yıl boyunca onun için tamamen gereksiz olan bu nesne, şimdi onun için yaşamsal bir önem kazanmıştı. Yağmurun altında eğilerek ölünün bileğindeki saati aldı.

Bunu kendi bileğine geçirirken kendinde bir değişiklik hissetti. Derin bir üzüntüyle, "Evet," diye düşündü. Tekrar dünyaya dönmüştü.

Ve zaman yine işlemeye başlamıştı.

Drew yamacın dibine varınca sağa döndü. Ormanın bir bölümü boyunca hızla ilerleyerek, manastırın etrafındaki araziye çevreleyen dikenli tellerden örülü çitin başına geldi. Fırtınanın uğultusu, üstüne tırmandığı sırada çitin çıkardığı şakırtının duyulmasını önledi. Çitin öbür yanındaki çamurların içine atlayınca genç adam yeni bir eşik daha aştığını hissetti. Çit de bileğindeki saat gibi manastırın huzurundan dünyanın karmaşasına doğru geçişin bir aşamasıydı.

Fakat duyduğu esefin daha fazla huzurunu kaçırmamasına izin veremezdi. Kiliseye ve özellikle koruyucusu Peder Hafer'e ulaşması lazımdı. Zorlandığı koşulların onu götüreceği yere gitmek boynunun borcuydu. Önemli olan yanıtlardı, manastırdaki ölü keşişlerdi. Onun isteksizliğinin lafının bile edilmesine değmezdi.

Fırtınanın içinde bundan sonraki ağaçlık yamacı da indi ve yola ulaştı. O sırada çakan şimşek, burasının hatırında kaldığı gibi taş dö-

-55-

seli bir şose olduğunu ortaya koydu. Yağan yağmurdan parıldıyordu. Boğuştuğu engebeli araziden sonra şosenin pürüzsüz yüzeyi onu adeta davet ediyordu. Ama kendini gösteremezdi. Yolun kıyısındaki çalıların arasında sürünerek ilerlemesi gerekecekti.

Bulunduğu mevki saptamak için ilerlemesine ara verdi. Manastır soluna düşüyordu. Daha solda, çok sayıda virajla bezeli kilometrelerin ötesinde de en yakın kent bulunuyordu: Quentin. Genç adam, cinayet takımının stratejisini tahmin etmeye çalıştı. Kendisi, manastırı gözlem altında tutmak için arkada bıraktıkları iki adamdan biri olduğu takdirde, herhalde orman içinde kamp kurmak istemezdi. Fazla nemli ve soğuktu orman. Tepede nöbeti arkadaşına devrettikten sonra, uyumak, üstünü başını değiştirmek ve bir şeyler yemek için kuru ve sıcak bir yer isterdi. Ayrıca, gerektiği takdirde yöreden alelacele uzaklaşabilmek için altında bir taşıt da isterdi. Bu gereksinimler, donatıyla bir yatağı içine alabilecek büyüklükte bir aracı akla getiriyordu. Bu, bir karavan da olabilirdi, bir kamyonet de. Ve adam onu, güvenlik görevlilerinden geçebilecekleri bir yerde park etmezdi. Gizlendiği yer Quentin'e giden yolun aksi yönünde olmalıydı. Manastırın da aksi yönünde ve Drew' nun sağında bir yerde. Yol bu yönde pekmez fabrikasına doğru gidiyordu. Bunun ilerisinde de hiçbir şey yoktu.

Drew on beş dakika kadar sonra bir kamyonet gördü. Ancak bunun sadece bir arıza yüzünden orada park etmediğine veya içinde uykusu gelen masum bir sürücünün bulunmadığına emin olmalıydı. Genç adam yolun kenarını izleyen çalıların arasında sürünmeyi sürdürerek kamyonetin arkasına ulaştı. Yanlarda pencere yoktu, ancak tam arkada lomboz gibi bir delik farkediliyordu. Drew bu pencerenin öbür yanındaki biri tarafından görülmek için hemen eğildi ve sağ arka tekerleğin yanına çömeldi. Dışbükey arka pencere, güneşin tstsını saptırmak için olduğu kadar, dışarıdan birinin içerisini net olarak görmesini engellemek için de dizayn edilmiş olabilirdi. Belki pencereden sadece dışarıyı görülebiliyordu. Belki aşağı çekilen bir storu vardı. Cam, kurşun geçirmez de olabilirdi. Bu olasılıklar hiç kuşkusuz tahminden ibaretti ve ancak bir saldırı sonucunda doğrulanabilirdi.

-56-

Bununla birlikte, görünürde alelade bir aracın savaş için dizayn edilip edilmediğini saptamanın kolay bir testi vardı. Drew'nun bütün yapacağı, yola çöküp şasinin altına bakmaktan ibaretti. Şu anda karanlıktaydı. Şimşegin ışığının asfalttan yansımalarını beklemek zorundaydı. Bu zayıf aydınlıkta bile gerekli olanı gördü. Kamyonetin gözle görülebilen bir benzin deposu yoktu. Bundan çıkan sonuç belliydi. Kamyonetin arka kompartımanına monte edilmiş yakıt deposu, taşıtın içindekiler kadar iyi korunmuş olacaktı. Artık hiç kuşkusuz yoktu. Bunun zırhlı bir kamyonet olduğu anlaşılmıştı. İçine girebilmek

için, Drew'nun bir Mauser tabancasından çok daha güçlü bir silaha ihtiyacı olacaktı.

Ama Golyat gibi bir dev bile yenik düşebilirdi. Zırhlı bir taşıt, hareket halindeyken bir saldırıya karşı koyacak biçimde dizayn edilmişti. Durunca, özellikle düşman ona yaklaşabildiği takdirde, daha kolay zedelenebilir oluyordu. Drew sağ arka tekerleği yoklamak için yere diz çöktü. Lastiğin olağanüstü kalın ve büyük bir olasılıkla metal astarlı olduğu kanısına varınca hiç şaşırmadı. Mauser'in bir kurşunu böyle bir lastiğe az zarar verir, sürücünün arabayı gazlayıp uzaklaşmasına engel olamazdı.

Bütün mesele telefonda arkadaşını bulamadığı için endişeli olan taşıttaki kişiyi daha ivedi bir sorunla karşı karşıya olduğuna inandıra-bilmektir: yağmurun, yolun çakıllı banketi üzerindeki uzun vadeli etkisi. Kurşuna karşı koyabilen bir lastiğin bile şişirilmesi gerekirdi, bu ise tersine bir mantıkla aynı zamanda söndürülebilir demektir. Drew lastiğin havasını boşalttığı takdirde, adam sonradan kamyonete binip uzakla-şamayacaktı gerçi, ama bu iyi donatılmış taşıtta mutlaka bir yedek olmalıydı.

Çakıllı banketin üstünde sürünen Drew, aradığını buldu. Kamyonetin tasarımcısı bir saldırganın bu kadar yaklaşabileceğini hesaba katmamıştı. Hava valflerinin üstündeki kapakların kilidi yoktu. Drew sağ

-57-

arka tekerleğinkini gevşetip çıkardı, içeriye bir tahta parçası sıkıştırdı ve havanın çıkardığı tıslamayı duydu.

Kamyonet, Drew'nun bulunduğu yana doğru meyletmeye ve yağmurdan yumuşamış çakıllı banketin içine çökmeye başlamıştı. Genç adam, kemerinin altındaki Mauser'i çekti ve arka kapıyla öndeki her iki kapıyı çok iyi görebileceği bir konumda mevzi aldı. Tasarladığı taktiğe göre, kamyonetin içindeki adam, aracın yana yatmaya başladığını hissedince, yağmurun, yolun banketini zayıflattığına ve kamyonetin çamurun içine battığına hükmedecekti.

Sürücü durumu kontrol etmek için araçtan çıkacak mıydı?

Bir kapının gürültüsüyle açıldığı duyuldu.

Drew hendeğin içine kaydı ve buz gibi soğuk, çamurlu suyun içinde sürücünün, kamyonetin ne derece yan yattığını denetlemeye gelmesini bekledi.

Fakat sürücü başka bir şey yaptı. Arkadaşıyla bağlantı kuramadığı için zaten sinirli olduğundan tabanları yağladı. Drew ayak seslerinin öbür taraftaki ormana doğru hızla uzaklaştığını duyunca hendeğin yukarısına fırladı. Adama yetişemeyeceğinin bilincinde olarak, yere karın-üstü yattı ve kamyonetle yolun arasındaki boşluktan Mauser'i ateşledi. Uzaklaşan ayak seslerinin yönünde hedefini değiştiriyor, mermilerini dağıtıyordu.

Bir homurtu ve bir vücudun asfaltın üstüne yığıldığını duydu. Bunun üzerine ayağa fırlayarak kamyonetin yanından yola koştu. Öldürmek için ateş etmemişti.

Adamı alaşağı edip sorguya çekmek emeliyle bacaklarını hedef almıştı. Bazı yanıtlara ihtiyacı vardı. Katliam emrini kim vermişti? Onu niçin öldürmeye çalışmışlardı?

Adam önu sırada sürünerek kaçmaya çalışıyordu.

Bir tabancanın patlaması Drew'nun sola atılmasına yol açtı. İkinci bir mermi de hedefini bulamadı. Adam ateş etmeyi bırakarak yolun ötesindeki ağaçların arasına saklanmak için hızlandı. Neredeyse hen-

-58-

değin içine atlayarak çalılara ulaşacak, oradan kendini savunması kolaylaşacaktı. Drew'nun onu hemen durdurması gerekliydi.

Yandan koşmaya başladı. Başka şansı olmadığı için, düşmanın alnına bir tekme attı ve silahı tutan elini ayaklarıyla çiğnedi. Adam acı bir çığlık atarak asfalttan çakılların üstüne yuvarlandı ve yaralı alnını yere çarptı. Drew silahı elinden koparıp aldı ve onu tekrar tekmeledi. Adam acı acı inleyerek sürdüğü bacağının üstüne çöktü. Koyu renkli bir sıvı pantolonunu sırılsıklam

etmişti. Bu seferki çılgınlığı rüzgârın bile sesini bastırdı. Ama hemen arkasından ses zayıfladı, bir iniltiye dönüştü ve sonra sustu. Adam hareketsiz yatıyordu. Drew'ya kalırsa, duyduğu acıyla şoktan kendini kaybetmişti. Yine de tehlike vardı. Drew, ona dokunmak için eğilmek zorundaydı. Adam eğer baygınlık numarası yapıyorsa ve bir de bıçağı varsa iş kötüydü.

Drew, adamın kollarını beline sarmış olduğu atlama ipiyle bağladı. Bundan sonra adamın üstünü aradı ama başka silah bulamadı. Daha sonra onu yakasından kavrayarak asfaltın üstünden kamyonete doğru sürükledi. Bu arada, yaralı bacağına daha fazla yük binmesi için onu hafifçe yana eğmişti. Adamın baygın kalmasını garantilemek için sürekli canını acıtması gerekiyordu. Rüzgârın kapadığı (acaba öyle mi?) sürücü kapısının önünde durdu ve pencerenin öbür tarafındaki karanlılığı inceledi. Ya yanılıyor idiyse? Yaptığı hesap, cinayet takımının, arkasında sadece iki adam bırakmış olduğu düşüncesine dayanıyordu. Gözleme ekibinde ne kadar az adam olursa, güvenlik görevlilerinin gelmesi durumunda dikkati çekme olasılığı da daha az olurdu. Ama ya kamyonette, Drew kapıyı açtığı anda ateş etmeye hazır üçüncü bir adam var-sa?

Ateş hattının dışında duran ve vücudunu kamyonetin yanına yapıştıran Drew, Mauser'ini ateş etmeye hazır konumda tutarak sürücü kapısını yavaşça açtı. Tahmin ettiği gibi içeride ışık yanmadı. Eski

-59-

günlerde kendisi de kullandığı herhangi bir aracın iç lambasını gevşetir, gece aşağı inerken görülmek isteyebileceğini hesaba katardı. Ama ne var ki, o bir ihtiyaç halinde hemen eline geçirebilmek için bir cep fenerini daima koltuğun altında bırakırdı. Bu da bir işin eksperle-riyle iş görmenin avantajlı olan yanıydı. Eksperlikte belli bir kural serisi doğrultusunda iş görüyorsunuz. Ongörülemeyenlerin endişesi ancak amatörler için karşı iş görüldüğü zaman kendini gösteriyordu.

Elfeneri kendisinin de aynı durumda bırakacağı yer olan koltuğun altındaydı. Kauçuk kaplı, uzun ve güçlü dört pilli bir modeldi. Drew düğmeye bastı ve fenerin ışığını kamyonetin arkasında gezdirdi.

Hiç kimse yoktu.

Kamyonetin içinde pis bir koku vardı. Drew iki şiltenin üstünde iki uyku torbası gördü. Bir duvarın önündeki raf, alıcılı vericili sofistike bir radyo donanımıyla yüklüydü. Karşı duvarın dibinde ise içinden giysiler dökülen ağzı açık iki sırt çantası dikkati çekiyordu. Aynı duvarın dibinde kısmen boş bir koka kola kasası, bir gaz ocağı ve kutularla çeşitli et konserveleri vardı. Drew yüzünü buruşturdu. Bu adamlar et içermeyen hiç mi bir şey yemezlerdi? Bir uyku torbasının altından iki tüfeğin ucu meydana çıkmıştı.

Drew yağmurun altında ayaklarının dibinde yatan adama baktı. Yaralı bacağı ayağıyla dürtüp bir tepki alamayınca, adamın hâlâ baygın olduğuna karar verdi. Ancak o zaman eğilip ellerini adamın koltuk altlarına geçirdi ve onu kaldırarak kamyonetin arkasına itmeye hazırlandı.

Uzakta bir otomobilin farlarını görünce bir an dondu. Giderek büyüyen iki ışık noktası, Quentin yönünden yaklaşıyordu. Manastıra giden patikayı geçti ve onun bulunduğu yere doğru devam etti.

Genç adam kendine cesaret aşılama çalışıyordu. O farlar bir tehlikenin habercisi olmayabilirdi. Niçin gece kalan ve bu fırtınada Wr i an önce evine dönmeye çalışan bir sürücü olmasındı?

-60-

Ama her kimse, o sürücü, bir adamın bir başka adamın kımıldamayan vücudunu bir kamyonetin içine itmeye çalıştığını görse ne düşünürdü?

Drew elfenerini söndürdü. Hızlı soluklar alıp vererek, sürücü koltuğunu öne yatırdı ve vücudu koltukla kapının çerçevesi arasındaki boşluktan içeriye itti. Adamı arkaya yatırıncaya üstünü bir uyku torbasıyla örttü, sonra sırt

çantalarını da torbanın üstüne yığarak bir karışıklık izlenimi uyandırdı. Bu kümenin altında bir vücudun yattığını kimse tahmin edemezdi. Genç adam bundan sonra dönerek yola baktı. Farlar giderek daha parlıyor ve yaklaşıyordu. Drew'nun şüphe uyandırmadan kamyonete tırmanmasına vakit yoktu. Sürücünün durmasını ya da daha beteri, bir şeyden kuşkulanıp karşısına çıkacak ilk kentte polise telefon etmesini istemiyordu.

Bir de şu vardı: Otomobilin peşinde olan kişilere ait olması da mümkündü. Kamyonetin içine tırmandığı takdirde, kapana kısılmış olurdu. Sönmüş lastiği henüz değiştirmedeği ve kontak anahtarının nerede olduğunu da bilmediği için kamyonete binip uzaklaşamazdı da.

"Kendine hâkim ol," diye kendi kendini uyardı. "Sadece bir otomobil, bu. Altı yıldır sürdüğün pasif yaşam seni paranoyak yapmış." Ancak Drew eski günlerinde küçük detaylara saygı duyduğunu anımsıyordu.

Orada durması için akla yakın bir neden gereksindiğinden kamyonetin kapısını kapadı, arabanın etrafını döndü, sonra da pantolonunun fermuarını indirdi. Şimdi gözlerini kamaştıran farlara baktıktan sonra, görünürde kayıtsızlıkla orman tarafına döndü ve ihtiyacını gidermiş gibi davrandı. Araba cinayet takımına aitse, bu durumda ağaç-'ara ulaşma şansı olabilirdi.

Yaklaşan araç yavaşlamaya başlamıştı. Drew tetikteydi. Araba daha da yavaşladı. Genç adam birdenbire bunun bir polis arabası ol-

-61 -

duğunu farkettti. Ama buna sevindiği söylenemezdi. Onlara manastırda olanları anlatamazdı. Bir polisin ilk yapacağı şey onu merkeze götürmek olurdu. Bundan sonra da olay polis radyosundan yayınlanırdı. Cinayet takımının, yöredeki radyo yayınlarını izlediğini tahmin ediyordu. O zaman düşmanları nerede olduğunu öğrenirler, onu aramaya gelirler ve polislerle rağmen er veya geç ona ulaşmanın bir yolunu bulurlardı.

Polis arabası kamyonetin yanında durdu. Bir projektörün huzmesi Drew'nun üzerine çevrildi.

Drew, "İşte bu güzel," diye düşündü. "Katolik Kilisesinin en başnaz tarikatında altı yıl geçirdim. Bir sürü kişinin can verdiği bir baskından sağ kurtuldum. Bir adamın izini sürdüm ve onu öldürdüm. Başka bir adamı ise yaraladım. Elini, kolunu bağlayıp onu polis gelmeden bu kamyonetin arkasına atmayı başardım. Bakalım şimdi gerçekten güç bir işi başarabilecek miyim?" işemek gibi.

Drew bir yandan idrar kesesi üzerindeki baskısını artırırken omzunun üzerinden arkaya baktı. Projektörden gözlerinin kamaşmasını-dari arabanın kapısındaki kelimeleri güçlükle okudu: VERMONT EY A- i LET POLİSİ. Drew kaslarını gerdi, sıvı en sonunda fışkırınca da rahatlayarak derin bir iç geçirdi.

Kaba bir erkek sesi projektörün arkasından, "Bekleyemez miydiniz?" diye sordu. Drew toparlanarak pantolonunun fermuarını çekti, böndü ve projektörün arkasındaki görünmeyen kişiyesözde utanmış gibi gülümsedi.

Konuşmak için ağzını açtıysa da dudaklarının arasından hiçbir kelime çıkamadı. Son altı yılın içinde günlük ayinlerdeki zorunlu yanıt ver-meler dışında hiçbir insanla konuşmamıştı. Tek konuşması, o da tek yanlı olarak, bir fareyle olmuştu.

-62-

Polis sabırsızlanıyordu. "Bekleyemez miydiniz diye sordum."

Drew yine sıkılmış gibi gülümsemeyi sürdürüyordu. Kafasının içinde kelimeler biçimleniyor, fakat ses kırılgıları karşı koyuyordu. "Eh tabii. Biliyorsunuz... Bazen..." diye geveledi.

Sesi boğuk, aynı zamanda da çatlak çıkıyordu.

Polis, "Boğazınızda bir problem mi var?" diye sordu.

Drew başını hayır der gibi salladı. Bir yandan da yalancılıktan öksürüyordu.

"Biraz soğuk almışım da," dedi. Artık daha kolay konuşabiliyordu.

"Bir doktora görünseniz iyi olacak. Nereye gidiyorsunuz. Quen-tin'e mi?"

Drew şaşırması yaptı. "Nereye dediniz?"

"En yakın kent. Yaklaşık on dokuz, yirmi kilometre uzaklıktadır. O yönden geliyordum."

"Bu kadar yakında bir kent olduğunu bilseydim, şey... ihtiyacımı görmek için beklemeye çalışırdım. Burasının rahat olduğu söylenemez." Drew avucunu açarak içini yağmur suyuyla doldurdu.

"Evet, buraları çok rutubetli." Hâlâ projektörün ışığının arkasında görülmeyen polis kısa bir süre sustu. Sonra, "Arabanıza binseniz iyi edersiniz," dedi.

Drew yine öksürdü. "Tamam." Genç adam kapının tokmağına elini götürdüğü sırada polis, "Nereye gittiğinizi bana söylemediniz," dedi.

"Massachusetts'e gidiyorum. Boston'a." Drew polisin bir şey söylemesini bekledi.

Polis sadece, "Geçe kalmışsınız," dedi.

Belli ki Drew'nun açıklamasına inanmıştı. Genç adam, "Beni bürodan çağırdılar," dedi. "Bir tatil yaptım. Kanada'da avlanmaya gitmiştim."

"Eli boş mu dönüyorsunuz?"

-63-

"Topu topu bu soğukalgınlığıyla dönüyorum."

Polis güldü. "Her neyse, bir daha farlarınızı söndürüp durmayın. Bu fırtınada birisi arkanızdan yavaşça sokulabilirdi ve..."

"Başıma bir şey indirebilirdi, değil mi? Haklısınız. Düşünememiştim." Drew öksürdü. "Herhalde ne yaptığımı belli etmek istemedim."

Polis projektörü kapadı. Drew rahatladı. Şimdi kamyonetinin ku- I manda panelindeki ışıkların yardımıyla polisin yüzünü seçebiliyordu. Boşuk sesine bakarak tahmin ettiğinden daha genç ve daha zayıf yüzlüydü. "Uyanık kal, olmaz mı?" dedi. "Ve gözünü yoldan ayırma."

"Buna güvenebilirsiniz."

Polis arabasıyla uzaklaştı. Drew farların kızıl ışıltısının virajın öte yanında gözden kaybolmasını izledi. Kamyonete yaslanarak soluğunu salıverdi. Ya arkadaki adam uyanıp sesler çıkarmaya başlasaydı...

Ama yine de uyanıp, arada geçen zamandan iplerden sıyrılmakta yararlandıysa ve şimdi Drew'yu bekliyorsa? Genç adam kapıyı hızla açtı. Cep fenerinin düşmesine basınca uyku torbalarının altındaki yığının kımıldamadığını gördü. Adam yoksa ölmüş müydü? Ya boşulmuş-sa?

Drew kendini kamyonetin içine attı, uyku torbalarını çekti.

Hafif bir soluk sesi duyunca bayağı rahatladı. Fakat yaralı bacak sürekli kan kaybediyordu. Uyku torbasını sırlıslıkla etmişti. Drew acele etmek zorundaydı. İpin, adamın bileklerine hâlâ sıkıca bağlı olduğu-: na emin olduktan sonra, kemerini bacağındaki kurşun yarasının yuka-1 rısında bir turnike yapmada kullandı.

Genç adam yaralıyı öne çekerek yolcu koltuğuna oturttu, ona görü-1 nürde rahat bir pozisyon verdi, sonra da emniyet kemerini göğsünden geçirerek bağladı. Düşmanın gözünün önünde olmasını istiyordu. Ay- i rica bir gören, adamın, uyuyakalmış bir yolcu olduğunu zannedecekti. I

Drew adamın üstünü arayınca bir anahtarlığa rastladı. Bunun üze-1 rine yağmurda dışarı çıkarak, kamyonetin arkasında yedek lastiği,

-64-

buldu. Lastikle beraber ayak pedalli ve basınç ölçerli bir hava pompası da bulmuştu. Beş dakikaya kalmadan sağ arka lastiği şişirmiş bulunuyordu. Daha sonra direksiyon başına geçti ve birçok anahtarı denedikten sonra kontağını buldu. Anahtarı çevirince motor çalıştı. Fakat alışık olmadığı kontrol paneli ve diğer donanım onu şaşırtmıştı. En son 1979'da araba kullanmıştı. O zamandan beri arabalarda ne gibi değişiklikler yapıldığından tabii ki haberi olmamıştı. Teknoloji, kamyoneti kontrolü altına almasına izin vermeyecek kadar değişmiş

olabilir miydi?

Araba Allah'tan otomatik vitesliydi. Gaza basıp direksiyonu kullanmakta güçlük çekmemesi gerekirdi. Fakat tam arabayı hareket ettireceği sırada yağmurdan önünü göremediğini farketti. Otuz saniye bocaladıktan sonra düğmelerden birinin silecekleri çalıştırdığını bir diğerinin ise farları yaktığını keşfetti.

"Git artık," diye düşündü. O polis geri dönebilirdi. Quentin'e doğru yol almak zorundaydı. Aslında bunu istemiyordu. Cinayet takımının öbür üyelerinin orada olup, yolunu beklemeleri mümkündü. Ama aksi yöne gittiği takdirde, polisle tekrar karşılaşması beklenebilirdi.

Quentin Allah'tan güneydeydi, o da zaten Boston'a, yani güneye gitmek zorundaydı. Günah çıkarttığı koruyucusu Peder Hafer oradaydı. Kilise onu koruyacaktı.

Fakat fırtınanın içinde hız limitlerine dikkat ederek yol alırken, bazı kuruntular yakasını bırakmıyordu. Soluna, ormanın içinde kıvrılarak manastıra doğru tırmanan yola bir göz attı. Doruğa yakın bir yerde ana binanın damını akçaağaçların yukarısında görür gibiydi. Hücrelerinde yatan ölülerin sessizliğini hayalinde canlandırdı. Öfkeyle dişlerini sıktı.

Çok geçmeden yol arkasında kaldı, dikiz aynasına göz atınca da karanlıktan başka bir şey görmedi. Sıkıntılı ve üzüntülüydü. Oradan uzaklaşmaktan nefret ediyordu.

-65

Taşların Kardeşliği / F: 5

İlerisinde nasıl bir yeni dünya onu bekliyordu acaba? Aradığı yanıtlar nelerdi? Altı yıl boyunca zaman onun için durmuştu. Ama dünya durmamış, ilerlemişti. Geçmişinin, eşiğinde bulunduğu gelecekte onu rahat bırakmayacağını biliyordu. Çünkü yanıtlar arkasında bir yerlerdeydi. Manastıra kim saldırmıştı? Ve niçin? Sorumlu, eski şebekesinin başı Skalpel miydi? Ama Skalpel onu ölü biliyordu. Drew yine eski sevgilisi Arlene'i ve onun ağabeyi Jake'i düşündü. Biricik dostu Jake'i. Hayatta olduğunu Peder Hafer dışında yalnız Jake biliyordu. Genç adam, "Pekâlâ," diye kararını verdi. Önce Peder Hafer'le konuşacak, sonra da Jake'e gidecekti. Aklının karışmış olmasına rağmen, bu kadarına emindi. Önceki hayatında Skalpel'den başka birçok düşman edinmişti. Geçmişindeki günahları hayalinde yaşarken, kendi hayatını da sorgulamış olacaktı.

-66-

#• ••

İKİNCİBOLU

KUTSAL BİR YOLCULUK

GARİP YENİ DÜNYA

1

Drew ileride yağmurun donuklaştırdığı sokak lambalarını gördü. Quentin'in dış mahallesine girdikten sonra ana caddeden yan sokaklara saptı. Kenti dümdüz iki yarıya bölen ana caddeden özellikle kaçmıştı. Düşman bir gözlemci onun oradan

geçmesini özellikle beklerdi. Quentin'in uzak ucunda ana yola döndü ve güneye doğru devam etti.

Kontrol panelindeki saat 1979'daki arabalarda alışık olduğu tipten farklıydı. İbrelili yuvarlak bir kadran yerine bunun yeşil ışık veren bir dizi rakamı ve harfi vardı. Bunlara baktıkça bir uçağın kumanda paneliyle karşı karşıyaymış gibi bir his duyuyordu. Alışması gerekecek bir değişiklik daha. Saat beşi dokuz geçiyordu. Genç adam yakında havanın ağaracağını düşünerek, ortalık aydınlanmadan Quentin'den elinden geldiği kadar uzağa gitmeye sabırsızlanıyordu.

Yolcu koltuğuna bağlı adam inlemeye başlamıştı. Drew ona endişeyle baktı. Yolcusunun henüz uyanmasını istemiyordu. Derken iniltilerin nedeni anlaşıldı. Turnike, bacağını fazla uzun zaman kaldığı için sıkılmıştı. Drew'nun yolun kenarında durup kemeri gevşetmesi, böylece adamın bacağında kanın dolaşmasına izin vermesi gerekiyordu. Yaradan akan kanlar yere damlamaya başladılar. Kamyonetin içi hastalıklı bir tatlı kokuyla dolmuştu.

-69-

Genç adam penceresini açtı ve on dakika daha yol aldı. Bundan sonra yine durdu ve adamın bacağındaki turnikeyi tekrar bağladı. Yoluna devam ederken, Quentin'in ana caddesinin devamı olması gerekçesiyle cinayet takımının onu bu yolda bekleyebileceği kafasına takıldı. Bunun üzerine bir önlem olarak, bir sonraki kavşakta sola döndü. Daha dar bir yol, onu dağların arasındaki vadilerden geçirdi, kâh indi, kâh tırmandı. Birkaç küçük kasabadan da geçti. Şafak sökerken üstünde olduğu yol bir başkasıyla kesişti, Drew' da sağa dönerek yine güneye, hep güneye, Boston'a ve Peder Hafer'e doğru devam etti. Fırtına hafifleyip sise dönüşürken, yol kenarındaki bir işaret, Drew'ya, izlediği yolun onu bir nehri aşarak New Hampshire eyaletine götürdüğünü anlattı. Bu da iyiydi. Boston'a ulaşmak için New Hampshire yolu bir kestirmeydi. Şimdi kentlere girerken, genç adam seyrek bir trafik, sokaklarda tek tük insanlar görmeye başlamıştı. Dünya, işine gitmek üzere uyanıyordu. Drew'nun çok fazla tanık onu görmeden işlerini tamamlaması gerekiyordu. Bir gece öncesinden beri uyumadığı halde, dünyayı tekrar görmenin duygu bombardımanı onu uyanık tutuyordu. Çok geçmeden güneş, fırtınadan artakalan sisi kaldıracak kadar gökte yükselirken, Drew ileride bir piknik alanının varlığını işaret eden tabelayı gördü. Vakit henüz erkendi. Saat sekizi on dört geçiyordu. Piknik alanında bu saatte kimse olmazdı, Drew'nun ise yaralı adamın turnikesini gevşetmek için yine durması gerekiyordu.

Piknik alanı ufak, fakat sevimliydi. Sık bir ağaç duvarın yoldan görülmesini önliyordu. Yaprakları sonbaharın kahverengini almış kestane ağaçlarının arasına tahta masalar serpiştirilmişti. Beyaz taşlarla kaplı bir patikanın ucunda kütüklerden yapılmış dar bir köprü vardı, bunun ötesinde de bir tahterevalliliyle bir salıncak dikkati çekiyordu.

Drew birinci masanın başında durarak pırıl pırıl parlayan nehri hayran gözlerle seyretti. Sonra da kolları sıvadı. Bu kez tutsağında bir değişiklik hissetti.

Drew'nun savunucu içgüdüleri seferber olmuştu. Mauser'le nişan alarak tutsağın yüzüne baktı. Adamın gözkapakları aralandı.

-70-

Drew, "Kımıldama," dedi. "Ne derece uyanık olduğun bilmiyorum. Ama şanslı olduğunı sanıyorsan, burada yalnız olduğumuzu bil. Beni mecbur edersen seni vururum."

Uyarı herhangi bir tepkiye yol açmadı.

Drew, "Beni duyuyor musun?" diye sordu.

Yine yanıt yok.

Adamın ne derece uyumuş olduğunu anlamanın bir tek yolu vardı. Drew serbest elini tutsağın yüzünün önünde salladı, sonra işaret parmağıyla aniden tutsağın

burnunun ucuna dokundu. Hakemler boks maçlarında bu tekniğe başvurulardı. Bir boksörün bilinci tam olarak yerinde olduğu takdirde, gözleri otomatik olarak parmağın hareketini izlerdi.

Bu kez de aynı şey oldu.

Drew, "Pekâlâ uyanık mısın," dedi. Konuştukça kelimeleri giderek daha rahat heceliyordu. Devam etti. "Dikkat et. Bacağındaki kemeri gevşetmek zorundayım. Bu işi yaptığım sırada bana tekme atmaya kalkışmamak senin yararına. Bu durumda seni sakinleştirmek için yaraya bir yumruk atmak zorunda kalırım." Tutsak Drew'ya sert sert bakıyordu. "Haydi, yap," dedi. "Kemeri gevşet."

Drew denileni yaptı.

Tutsak pencereden piknik alanına baktı. "Burası da neresi? Hâlâ Vermont'ta mıyız?"

"New Hampshire'e girdik."

"Ya..." Adam çatlamış dudaklarının üstünde dilini gezdirdi.

"Bir aksilik mi oldu?"

"New Hampshire'e girdiysek, ben..."

"Arkadaşlarının seni bulmasını umut edemezsin. Hayır, artık arkadaşlarına güvenemezsin."

Adam bacağına baktı. "Durumum ne kadar kötü?"

Drew omuzlarını silktilti. "Mermi bacağını delip geçmiş. Kemiğe dokunmamış

Adam içini çekti. "Buna da şükretmeli. Arkada birinci sınıf bir ilk yardım çantam var. Onu getirseniz."

-71 -

Drew bir an düşündü. "Niçin olmasın?"

Adam şaşırılmış göründü.

"Kan kaybından susamışsındır. Şu koka kolalardan birini açacağım. Yazık ki kolalar soğuk değil." "

Drew yarayı temizledi. Dezenfekte etti, sonra da sardı. Adamın alnındaki kurumuş kanları sildi, sonra da açtığı kola şişesini onun dudaklarına dayadı.

"Birden fazla yutma. Kusmanı istemem," dedi.

Adam inanmamış gibi gözlerini kırptırdı.

Susadığının farkına varan Drew da kendine bir şişe kola açtı. Yalnız su, süt veya meyva suyu içerek geçirdiği altı yıldan sonra karbonatlı içkinin tatlılığı hoşuna gitmişti. Tutsağına, "Ağrıların ne alemde?" diye sordu.

"Daha kötüsüne de katlanmışımdır."

"Bundan kuşku yok."

"Eğer gerekirse." Adam öfkeli görünüyordu. "İnan bana, çok daha fazlasına dayanabilirim."

"Tabii, tabii, ama öyle de olsa..." Drew ilk yardım çantasından iki küçük paket aspirin çıkardı ve dört tableti adamın dudaklarının arasına itti.

Tutsak, "Bu kadar yardım niye?" diye sordu.

"Diyelim ki yardımsever biriyim."

"Atma. Bana sorular sormak istemersen buraya getirmezdin. Yoksa yeni bir teknik icat ettiğini mi sanıyordun? Yani bunca insanca muameleden sonra yumuşamam ve çenemi açmam mı gerekiyor?"

Drew içini çekti. "Pekâlâ. Madem ısrar ediyorsun, kısa keselim. Şimdi, bilgi gereksindiğim sürece yaşamana izin vereceğimi düşünüyorsun. Demek hayatını, konuşman için sana duyuracağım acıyla ölçüyorsun. Bu koşullar altında da acının en fazlasına katlanmaya hazırsın ya da yutacak kadar aptal olduğumu sandığın yalanları anlatmaya hazırlanıyorsun. Ama yalan söylemen belki de o kadar iyi bir fikir değildir. Yani onlara inanıp başkaca işime yaramayacağını sandığım takdirde, işini bitirebilirim. Beni buraya kadar izledin mi?"

Adam susuyordu.

-72-

Drew çaresizlik anlatan bir hareketle ellerini iki yana açtı. "Elimde kimyasal

maddeler, örneğin, sodyum amital olsaydı, sana her ne istesem söyletebilirdim. Ama işkence dersin iş değişir. Aslında sana işkence etmek ya da seni öldüme niyetinde değildim."

"Anlamadım."

"Sen sadece parayla tutulmuş birisin. Sadece üstüne aldığın işi yapıyordun. Seni tutan kişi her kimse asıl sorumlu odur, sen değil."

"Hâlâ anlamış değilim."

"Sorumu daha da basitleştireyim. Manastıra baskın yaptığınız zaman, benim kim olduğumu biliyor muydun?" Geçmişim hakkında sana bir şeyler anlatılmış mıydı?"

"Şimdi anlıyorum." Adam suratını astı. "Bütün bunlar beni tuzağa düşürüp konuşturmak, onun ya da onların kim olduğunu açıklamak için değil mi?"

Drew hayır gibilerinden başını salladı. "Durumu izah etmeye çalıştım. Tahmin etmediysen söyleyeyim, ben sadece bir keşiş değilim. Bir amatör de değilim. Sana ne yaparsam profesyonelce olacağını bil. Senin standartlarının da aynı düzeyde olmasını öneririm. Panik, aptalca manevralar, şapşallık istemem. Tamam mı?"

Adam şaşkın görünüyordu.

Drew devam etti. "Örneğin turnikeyi yine bağlayacağım. Sonra uyku torbasıyla seni omuzlarına kadar örteceğim. Uyuyormuş gibi davranacaksın. Bir benzin istasyonu bulana kadar gideceğiz. Ben kamyonetten inmeyeceğim. Görevliyle pencereden konuşacağım. Ondan bir şey satın almam gerekiyor.- Sen uyurmuş gibi davranmaya devam edeceksin. Aksi halde, en küçük bir kıpırtıda bulunursan, seni durdurmak zorunda kalırım."

"Nasıl yani? Öldürmek ve işkence yok demiştiniz." , "Buna söz verdim."

"Yine de beni konuşulabileceğinize güveniyorsunuz, öyle mi?"

"Doğru."

"Orasını görürüz."

-73-

Drew gülümsedi.

Piknik alanından uzaklaşırken artan trafiğin gürültüsüyle karışıklığından sersemlemişti. Arabalar ona, hatırladığından daha da ufalmış görünüyordu. Yakıt savurganı araçların geçmişe karışacağına dair 1979'da yapılan kehanetleri hatırladı.

Tenha piknik alanına geri dönmüşlerdi. Kamyonet yolu izleyen ağaçlık sayesinde trafikten gizlenmiş durumdaydı. Drew motoru kapatarak arabadan indi. "Birazdan dönerim," diye gülümseyerek söz verdikten sonra, elindeki radyatör hortumunu adamın burnunun dibinde salladı.

Hortumun bir ucunu kamyonetin egzoz borusuna geçirdi, sonra aracın arka kapısını açtı ve hortumu bükerek karşı ucunu kamyonetin içine soktu. Motoru tekrar çalıştırarak kamyoneti geriye çekti ve hortumu aracın arka kapısıyla bir kestane ağacının arasındagüvenliğe aldı. Motoru çalışır halde bırakmıştı. Aracın içi yoğun bir mavilikteki acı egzoz dumanıyla dolmaya başlamıştı.

Adam kriz geçiriyordu. "Haklıymışım! Sen manyağın tekisin!"

Drew, "Fazla heyecanlanırsan soluğunu tutamazsın," dedi soğuk bir sesle.

Adamın gözleri büyümüştü. Etrafını çeviren pis kokulu sisin etkisiyle öksürmeye başladı.

Drew uyku torbalarını kapı aralıklarını tıkamada kullandı. Camların sıkı sıkıya kapalı olup olmadıklarını da kontrol etti. Son olarak radyoyu açtı.

"Biraz müzik istemez misin?"

Egzoz giderek yoğunlaşıyordu. Adam, "Soluk alamıyorum," diye inledi.

"Yapma..."

Drew kapıyı kapadı. Kamyonetin önünden geçerek, taş kaplı patikadan nehri aşan küçük köprüye kadar yürüdü. Suyu birkaç çakıl fırlattı. Havanın serin ve tatlı bir kokusu vardı.

-74-

Kayıtsız gibi durarak kamyonete baktı. İçerisi egzozun sisinden kararmıştı, ama yolcu koltuğunda kıvranan adam buna rağmen gözükiyordu. Daha önemlisi, adam da onu görebiliyordu. Drew gerindikten sonra ellerini köprünün parmaklığına dayadı. Kamyonetten başırışlar duyabiliyordu. Aradan çok geçmeden başırışlar hafiflemeye yüz tutunca genç adam kamyonetin yanına döndü. Sürücü kapısını açarak motoru kapattı. "Nasılsın?" diye tutsağa sordu.

Adamın yüzünde hafif bir morluk vardı. Gözkapakları dörtte üç kapalıydı. Bir esinti egzoz gazının kamyonetin içinden dışarı süzülmesine yardımcı olurken, Drew adamın yanaklarına hafiften bir fiske vurdu. "Sakin beni dinlerken uyumaya niyetlenme," dedi. "Canını sıktığımı düşünmek istemem. Nasılsın diye sormuştum."

Adam öğürdü. "Seni orospu çocuğu..."

"Demek o kadar iyisin."

Adam tekrar öksürdü. Akciğerlerini pis gazdan arındırmak için çırpınıyordu.

"Bana söz vermiştin alçak," diye geveledi sonunda.

"Ne sözü bu?"

"Öldürmek yok, işkence yok demiştin."

"Sözüme bağlı kalıyorum. İşkence çektiysen suç senin. Oksijensizlikten boğulmanın çok rahat olduğu söylenir. Uykuya dalmak gibi bir şey. Rahatlayıp kendini bırakıyormuşsun."

Adamın gırtlığından vızıltıya benzer bir ses çıktı. Kızaran gözleri sulanmaya başlamıştı. "Yani buna beni öldürmeye çalışmamak mı diyorsun?" diye geveledi.

Drew gücenmiş göründü. "Aynen öyle. Seni ölüme terketmeye hiç niyetim yok."

Adam dudak büktü. "Anlamadım."

"Bazı sorularım var. Eğer onları yanıtlamazsan sana ikinci bir egzoz dozu vereceğim. Gerekirse üçüncü bir doz da. Monoksitin bir etkisinin olacağı kesin. Bunun derecesini yalnız sen tayin edebilirsin. Ama beyin yetilerinin o zaman artık susmaman gerektiğini anlamayı ola-naksızlaştıracak kadar zayıflamış olabilir."

-75-

"Ölmekten korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Kaç kez söyleyeceğim. Burada konu ölüm değil. Yaşayacaksın."

"Şu halde niye konuşayım?"

"Çünkü ölümden kat kat beter bir akıbetle karşı karşıya olacaksın." Drew sakalını kaşıdı. "Kastettiğim beyin ölümü. Hem de kalıcı olarak."

Adam bembeyaz oldu.

Drew devam etti. "Bitkiden farksız olacaksın."

Adam, "Bana söylemediler," diye homurdandı.

"Neyi söylemeliydiler?"

"İşinde ne kadar iyi olduğunu. Gözlerimi açtığım andan itibaren kafamı karıştırmaktan geri kalmadın. Yarım düzine kişiliğe burundun. Bu süre içinde sürekli dengemi bozdun. Manyak olduğunu kim söylemiş? Değme benim diyen kişiden daha akıllısın sen."

3

iki seans sonra adam soruları yanıtlamaya başladı. Bu birkaç zaman sürdü. Adam pek kendinde değildi, söylediklerini de zaman zaman karıştırıyordu. Ama Drew, onun doğruyu söylediğine güveniyordu. Karbon monoksit onu sersemleterek savunma mekanizmasını yok etmişti. Bu açıdan az çok sodyum amitalle benziyordu. İki saat sonra Drew, gerçeğin umduğu kadarını öğrenmiş bulunuyordu.

Ancak bu kadarı cesaret verici değildi. Baskın, uygulanışı kadar profesyonelce sipariş edilmişti. Kural, müşterinin, harekâtla doğrudan ilişkili olmamasını gerektiriyordu. Bir aksilik olduğu, ekipten biri ele geçtiği ya da işverenine şantaj yapmayı düşündüğü takdirde, onunla işi veren arasında doğrudan bir bağlantı kurulamıyordu. Aslında müşteri bir aracıya başvuruyor, bu aracı bir

başka aracıyı görevlendiriyor, bu üçüncü kişi de işin adamını kiralıyor ve işin yerine getirilmesini garantiliyordu. Takım, içindekiler dışında hiç kimseyle yüz yüze gelmiyordu. Müşteriyle aracı ve ikinci aracı arasındaki anlaşma, çoğu zaman din-

-76-

lenmeyen bir telefon aracılığıyla gerçekleştiriliyor, hiçbir şey kâğıda dökülüyordu. Ücretler de İsviçre veya Bahama banka hesapları aracılığıyla transfer ediliyordu.

Drevv'nun, tutsağı tarafından anlatılanlardan çıkardığı anlama göre, bu kere de aynı yönteme başvurulmuştu. Adam adını bilmediği bir aracı tarafından görevlendirildiğine Drew'yu inandırdı. Bu aracı, görevliyi nasıl bulacağını biliyor, ama görevli aracıyla nasıl bağlantı kurabileceğini bilmiyordu. Aracı, görevliye, cinayetin işlenmesi için parayı kimin niçin verdiğini de söylememiştir hiç kuşkusuz. İş işti. Verilen avans üstelik çok cömertçe olmuştu.

Drew bu bilgileri vermesinden sonra adamın uykuya dalmasına izin verdi.

Aslında cesareti kırılmıştı. Yanıtlara kolay ulaşabileceğini ummuştu, ama Tanrı öyle olmasını istememiştir. Sıkıntılarının uzayacağı anlaşılıyordu. Bu da kefaretinin bir parçasıydı.

Evet, denemiş, ama başaramamıştı. Ama suç onda değildi. Ancak buralarda daha fazla kalamazdı. Boston'a bir an önce gidip koruyucusu Peder Hafer'i bulması gerekiyordu. Ona kefil olan bu rahibe olanları anlatmak, kiliseyi uyarmak ve koruma istemek zorundaydı.

Drew radyatör hortumunu egzoz borusunun ucundan söküp çıkardı, uyku torbalarını arka kapıdan uzaklaştırdı. Adam yanında rahatsız uykusuna devam ederken, Drew kamyoneti piknik alanından çıkardı ve New Hampshire içinde yoluna devam etti. Bu kez güneydoğu yönünde, Massachusetts eyaletine doğru gidiyordu.

4

Drew Boston'a vardığı sırada akşam oluyordu. Tutsağın cüzdanını aldı, sonra da kamyonetle uyuyan sahibini Logan Havaalanının bir araba park yeri rampasının تنها bir üst katında bıraktı.

Hava limanının karşısındaki otobüs durağının yakınında bir umumi telefon bulunduğu sırada alacakaranlık karanlık bir geceye yerini bırak-

-77-

mıştı. Drew havaalanı güvenliğini arayarak onlara kamyonetin nereye park edildiğini, kendi parmak izlerini silmeye özen göstermişti ve içinde ne bulacaklarını bildirdi.

"Adam bir terörist," dedi. "Sapık biridir. Yanında bir sürü silah var. Bir transatlantik uçağı kaçırıp Florida'ya uçurmayı ve Disneyland'e düşürmeyi planladığını söyleyip böbürleniyordu. Bu durumda ben ne yapabilirdim?

Kendinizi benim yerime koyun. Onu vurduğum tabii."

Drew kendi kendine gülümseyerek telefonu kapadı. Bir şehir otobüsüne bindi, biletçiye bilet parasını ödedi ve arkada yalnız başına bir yer buldu. Öbür yolcular uzamış sakalına ve kirlenmiş giysilerine eleştiriyi bakıyorlardı. Onu anımsayacaklardı. Öte yandan, Logan'daki faaliyeti hayal etmek güç değildi.

Nereden telefon ettiğini hava limanı güvenliğinin saptamış olduğu kesindi. Bir ekip şu ana kadar kamyoneti bulmuş, bir diğeri de havaalanının karşısındaki telefon kulübesine koşuyor olmalıydı. O yakınlardaki insanları da sorguya çekeceklerdi. Oradakilerden biri, telefon kulübesinden çıkan cin pantolonlu ve kapitone yelekli, saçlı, sakalına karışmış adam mutlaka anımsayacaktı. O traşsız adamın bir otobüse bindiğini dahi anımsayabilirlerdi.

Arkasında bir iz bırakıyordu. Ortadan yok olmak istediği takdirde, otobüsten inip görünüşünü değiştirmek, geliştirmek zorundaydı. Hem de en yakın zamanda.

Ancak bundan sonra Peder Hafer'e gidebilirdi. Otobüsünün arkasından, Boston gecesinin içindeki trafiğe bakışını dikti. Arkasında polis ya da ışıklı araba yoktu. Henüz. Ama bu ne kadar sürerdi? Dükkânlar kapalıydı. Gözde çarpmayacak giysiler satın almak için ister istemez sabah olmasını bekleyecekti. Fakat o vakte kadar ne yapardı? Bir otele, hatta en ucuzuna bile gitmek fikrini beğenmedi. Bu kıyafetle olmazdı. Bütün resepsiyon görevlilerinin esaslı bellekleri vardı. Onun, şimdi her şeyden önce bir kamuflaje gereksinmesi olacaktı. Tutsağının, onu buldukları zaman polislerin sorularına ne gibi yanıtlar vereceğini merak ediyordu. Kurşun geçirmez yeleği, silahları ve telsiz donanımını nasıl izah ederdi acaba? Ama nasıl bir hikâye uydu-

-78-

rusa uydursun manastırın sözünü edemeyeceğini Drew çok iyi biliyordu. Tutsağıyla, sonra da havaalanı güvenliğiyle konuşurken duyduğu neşeyle canlılığı anımsadı. Suskunlukla geçen altı yıldan sonra konuşmak, ona kaybettiği bir şeyleri iade etmişti sanki. Ama tutsağını niçin kamyonette bıraktığı sorusu kafasında biçimlenince keyfi kaçtı. Onu beraberinde götüremezdi ya. "Tabii ki hayır. Ama..." Bir seçeneği vardı. Varolmasına vardı, ancak o fırsatı kaçırmıştı. Oysa eski günlerde... Bir tepede hayatını kurtarmak için dövüştüğü zaman düşmanını öldürmüştü. Fakat burada bir seçeneği vardı. ; Gerçek birden suratına çarpıldı. Eski günlerde adamı hayatta bırakmazdı. 5 Kendisi dünyadan uzakken olagelen değişikliklere rağmen, Boston'un sokakları fazla değişmemişti. Otobüsten inip Boston'un 1600'lerden kalma garip açılı sokaklarında kent merkezine doğru yürürken, yan yana dizilmiş krom ve camdan modern yapılarla tarihi tuğla ve ahşap cepheli binaların yanından geçiyordu. Ama kent labirentinin içerilerine girildikçe binalar kasvet verici olmaktaydı. Gurur ihmale yerini bırakmıştı. Avcılarla leş kargalarının bölgesine girmişti. Savaş bölgesine. Fahişeler birbirlerine beş, altı metre arayla sokakların iki yanına dizilmişlerdi, 0 ekim gecesi havanın hayli soğuk olmasına rağmen, bazıları çok kez deriden mini etekler ya da yırtmaçları kasıklarına kadar çıkan uzun eteklikler giymişlerdi. Drew geçerken ona alıcı gözle bakıyorlardı. "Hey yakışıklı." -79-

"Seni mutlu etmemi ister misin, güzelim?" Drew ile kadınlar birbirlerini süzüyorlar, genç adam hangi kadının işine yarayabileceğine dair bir işaret arıyordu. Çarpıcı sarı renkte bir araba Drew'nun yanında durdu. Drew tetikteydi. Eli hemen kapitone yeleğinin altındaki Mauser'in kabzasına gitti. Yolcu koltuğunda oturan bir kadın ona göğüslerini açınca genç adam şaşaladı. Kadının meme başlarının çevresi dudak boyasıyla çizilmişti. Drew kasıklarında çoktandır unuttuğu bir karıncalanma hissetti. Kadının bir soru biçimlendiren bakışına hayır der gibi başını sallayarak yanıt verdi. Kadın bunun üzerine gülerek yanındaki adama baktı. Adam gaz pedalına basarak hızla uzaklaştı. Drew pantolonundaki şişi indirmek için savaş veriyordu. Manastırdayken cinsel güdüsü adeta kendiliğinden yok olmuştu. Oysa şimdi dünyaya dönmesinin üzerinden birkaç saat geçmeden yine başlıyordu. Kendini yürümeye ve aramaya zorluyor, fakat Arlene'in yüzü gözlerinin önünden silinmiyordu. Genç bir zenci kadın dikkatini çekti. Kadının gür siyah saçları bir erkek

çocuğundaki gibi kısacık kesilmişti. Göğüsleri, arkasındaki eşof-

I

man üstünü şişirmişti. Kadın, bunun üstüne, önü açık plastik bir yağmurluk giymişti. Ama Drew'ya asıl çekici gelen, kadının çorabındaki bir söküşü sıkıntı içinde çektiştiydi. Genç adamın yaklaşması üzerine, fahişe göğüslerini ileri atan bir hareketle doğruldu.

Drew, "Kalacak bir yerin var mı?" diye sordu. "Niye sordun?" "Bir yatağa ihtiyacım var." "Ne için?"

Drew kaşlarını çattı. Bu kadında yanıldığına inanamıyordu. Kadın, "Açık konuş," dedi. "Benden ne istiyorsun?" Drew birden anladı. "Polis olmamdan mı korkuyorsun?" diye sordu.

Fahişe uzun kirpiklerini kırıştırdı. "Bir polis beni ne diye taciz

I I etmek istesin?"

-80-

• "Aradan o kadar uzun zaman geçti ki unuttum. Kaç para diye sormam gerekirdi. Paradan söz eden ben olduğum takdirde, müşteri davet etmekle suçlanamazsın, değil mi?"

"Ne için kaç para diye soruyorsun?"

"Geceyi geçirmek için."

"Peki gece ne yapmak istiyorsun?"

Fahişenin gerçeğe inanmayacağını bildiği için, Drew bir öneride bulundu.

"Ya..." Kadın rahatlamıştı. "Hepsi bu kadar mı? Bir an boyu garip merakların olduğunu sandım. O işi bütün gece yapabileceğini düşünüyorsan kendine pek fazla güveniyor olmalısın. Evet, elli dolara olur."

Bu fiyat altı yıl önce bile düşük sayılabilirdi. "Bütün gece için mi?" diye sordu genç adam.

"Yavaş, dostum. Belki. Görürüz." Fahişe, Drew'nun uzamış traş-larına dokundu.

"Ama önce bu zımpara kâğıdının çaresine bakmamız lazım. Haydi, benimle gel."

6

Fahişe Drew'yu iki blok ötedeki karanlık suratlı bir apartmana götürdü.

Binanın tuğlalarının üstünde sokağın ismi birikmişti, camlar sokağın tozunu taşıyordu. Kapının önündeki beton basamaklar kuş pislikleriyle benek benek olmuştu.

Kadın kapıda durdu. "şimdi şunu bilmeni isterim, arkadaş. Sevgilim bitişik apartmanda oturuyor. Yani eğer sertlikten hoşlanıyorsan..."

"O ve iki arkadaşı ellerinde beysbol sopalarıyla bizi görmeye gelecekler."

"Tamam. Anlayacağımı biliyordum."

Küf kokan bir hole girdiler ve basamakları gıcırdayan, trabzanı ise sallanan iki kat merdiven çıktılar. Fahişe küçük bir dairenin kapısını açtı ve Drew'yu buyur etti. "Ahlaksızlık yuvasına hoşgeldin." Sırıtarak tapıyı kapadı.

-81

Taşların Kardeşliği / F: 6

Oda ufak, fakat temiz ve sevimliydi. Fahişe, "Dikkat ettiysen kapıyı kilitlemedim," dedi. "Olur ya, sevgilimin bizi ziyarete gelmesi gerekir. Dolapta içki var. Skoç, burbon vs. Buzdolabında bir bira bulabilirsin. Hepsi ücrete eklenir ama. İstersen bir yerden sandviç de getirebiliriz. Tabii ki o da ücrete eklenir."

"Öyle olması gerekir," dedi Drew. Ekledi. "İçki istemem. Ama açlıktan ölüyorum. İçinde et olmayan herhangi bir şey yiyebilirim. Örneğin, domatesli ve mâruliu bir sandviç. Üç, hayır, dört tane olsun. Bir de süt." Kadın telefonla yiyecekleri ısmarlarken, açlıktan midesi gu-ruldayan Drew odayı

gözden geçiriyordu. Bir köşede küçük bir televizyon, bir Sony müzik seti, bir divan, bir de şef koltuğu vardı. Bir kapıyı işaret ederek, "Orası yatak odası mı?" diye sordu.

Kadın bir kahkaha attı. "Kendini Ritz Otelinde mi sanıyorsun? Orası dolap. Şu taraftaki kapı da tuvalet. Yatak şu divan. Sadece şu yastıkları kaldır ve örtüyü kıvrırver."

Drew denileni yaptı. Aynı anda arkasında bir kumaş hışırtısı duydu. Paniğin pençesinde döndü. Ama çok geç. Kadın deneyimlilikten kaynaklanan bir beceriyle plastik yağmurluğunu üstünden atmış, eşofmanı üstünden sıyırmıştı, şimdi de deri etekliğini aşağıya indiriyordu.

Drew dur der gibi elini kaldırdı. "Hayır. Yapmak istediğim şey hakkında yalan söyledim."

Kadın etekliği dizleri hizasına inmiş olduğu halde dondu kaldı. Arkasında sadece külotlu çorabı kalmıştı. Bakışları ateş saçıyordu. "Ne?" diye tıslayarak öfkeyle doğruldu.

"Sana sokakta açıklayacaktım, ama istemezsin-diye çekindim."

"Sana söyledim. En küçük bir sapıklık ya da kaba kuvvet..." Odanın duvarına vuracaktı gibi yumruğunu kaldırmıştı.

"Dur! Yapma!" Drew ellerini havaya kaldırdı. Duvarların çok ince olduğunu, herhangi bir bağırışın kadının duvara vurması kadar kötü sonuçları olacağını biliyordu. Yavaş sesle konuştu. "Lütfen yapma. Bak, j yakınında bile değilim. Benden korkman için en ufak bir neden yok."

"Ne oluyor kuzum?"

-82-

"Sokakta söylediğim doğru. Geceyi sende geçirmek istiyorum. Hepsi bu kadar. Ha evet, bir de banyo yapmak isterim. Traş makineni kullansam ve kendime biraz çekidüzen versem de iyi olacak. Sonra da yatmak ve uyumak istiyorum."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Demek banyo meraklısısın? Yoksa seni yıkamamı da mı istiyorsun?"

"Kesinlikle değil." Genç adam, külotlu çorabın gizleyemediği kadının pübis tüylerine bakmamaya çalıştıysa da vücudu ona ihanet etti. Ne de olsa 1979'dan beri değil çıplak olanını, bir tek kadın bile görmemişti ve heyecanlanmanın önüne geçememişti. Ama karşı koymak zorundaydı. Bu yüzden fahişenin göğüslerini görmezlikten gelerek, dikkatini, kadının bir erkek çocuğunu hatıra getiren esmer yüzü üzerinde odaklaştırmaya çalıştı. Sonunda dayanamadı.

"Arkana bir şeyler giymeni isterdim."

"İşte buna sapıklık derim." Kadının sesinde artık öfke sezilmiyordu. Tahrik edici bir poz alarak, "Yani karşındaki manzaradan hoşlanmadığını mı söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Şunu anlamamı isterim... Ben bir papazdım ya da onun gibi bir şey."

Kadının gözleri kısıldı. "Ne önemi var? Bir arkadaşım, haftada iki papazla yatıyor. Ben herkese eşit fırsat tanımak yanlışıyım."

Drew gülmeye başladı.

"İşte bu güzel. Biraz gevşe."

"Evet canım, sekssiz bir geceye ne kadar istiyorsun?"

"Sen ciddi misin?"

Drew evet gibilerden başını salladı.

"Benim gitmemi mi istiyorsun?"

Drew yine başını salladı. "Aslında kalmanı yeğlerim."

"Bu da garip işte." Kadın şöyle bir hesap yaptı. "Peki öyleyse, iki yüz dolara olur." Gözlerindeki sinsice kıpırtı, Drew'nun tartışmasını Eklediğini belli ediyordu.

-83-

"Üstümdeki para bu kadar." Drew tepedeki adamla kamyonetteki arkadaşından aldığı cüzdanları çıkardı ve bunların içindeki paraları divanın üstüne

fırlattı.

"Sen otel diye bir yer olduğunu duymamış mıydın?"

Drew kirli giysilerini işaret etti. "Böyle mi otele gidecektim? Beni hatırlarlardı."

"Sen ise hatırlanmak istemiyorsun, öyle mi?"

"Diyelim ki utangacım."

Kadın yine gülümsedi. "Aynı zamanda soğukkanlıymışsın, yakışıklı. Her neyse, tasa etmen gereksiz. Burada güvendesin. Rahat rahat banyonu yap."

Kadın dolabı açıp içinden bir sabahlık çıkardı ve Drew'a baka baka bunu arkasına geçirdi.

Drew banyo kapısını işaret etti. "Orada benimle beraber olursan daha rahat edeceğim."

"Ya?"

"Evet, sana sormak istediğim bazı şeyler var."

7

Genç adam, kadını göz hapsinde tutmak istediğini sözlerine ek-lememişti. Banyoda ilk iş olarak kirli yeleğini üstünden çıkardı. Kadın, köşedeki bir sandalyeye ilişti ve bir şekilde esrarlı sigara yaktı. "Bir nefes çekmek istemediğinden emin misin?" diye sordu.

"Dini inançlarıma ters düşer."

Kadın kıkırdadı. "Böyle bir şey yapmak istemeyiz."

Musluktan sıcak su çağlayan gibi akarak banyo teknesini doldururken yükselen buhar, lavabonun yukarısındaki aynayı buğulandırdı.

Drew giysilerini arkasındaki rafın üstüne koyarken Mauser'i belli j etmeden kapitoneli yeleğin altına kaydırды. Kadının önünde soyunmak I ona güç gelmedi. Hiçbir zaman utanmak gibi bir sorunu olmamıştı.

-84-

Fahişe onu tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Hiç fena değil," diyerek sigarasından bir nefes daha çekti. "Belki kalçaların biraz zayıf." Sigarasıyla bir işaret yaptı. "Arka ucun ise sıska. Benimki de seninki-ne benzeseydi, sadakaya muhtaç olurdum. Ama yine de bütün olarak fena değilsin."

Drew güldü. "Her şeyi perhize ve idmana borçluyum." Böyle diyerek banyo teknesine girmek için genç kadına arkasını döndü.

Fahişe anında, "Aman Tanrım!" diye feryadı bastı.

Genç adam giysilerinin altındaki tabancayı kapmak amacıyla hızla döndü. "Bir aksilik mi var?"

"Aman Tanrım, sırtının haline bak! Sana ne oldu böyle?"

"Sesini alçalt lütfen."

"Üzgünüm, unutmuşum, sevgilim..."

"Sırtımın nesi var?"

"Sırtındaki izler nedir? Birisi sanki seni kırbaçlamış."

Drew donakaldı. Kefaret yıllarında kendini nasıl cezalandırdığını, atlama ipiyle kendini nasıl kırbaçladığını unutmuştu. Hemen bir yalana başvurdu.

"Vietnam'daydım. İşkenceye uğradım."

"Ne kadar korkunç."

"O günleri konuşmak istemiyorum. Düşünmek bile istemiyorum."

Drew teknedeki suyun içine yavaş yavaş battı. Sıcak su sancıyan kaslarını gevşettiğini hissediyordu. Manastıra gireli beri sıcak bir banyo yapmamıştı, unuttuğu bu lüks ise ona hafif bir suçluluk hissi duyuruyordu. Sabunun leylak kokusunu ciğerlerine çekti. Kadının ona verdiği büyük süngerini daha önce hiç benzerini görmemiş gibi inceledi, sonra onu suya batırarak sabunlu suyu başına sıktı.

Kadın, "şampuan başının yukarısındaki rafta," dedi. "şu suyun haline bak. Teknedeki suyu akıtmak, sonra tekrar doldurmak gerekecek. Buraya gelmeden önce ne yaptın sen? Çamurların içinde mi yuvarlandın?"

• Bu sözlerdeki doğruluk payı genç adamın hoşuna gitmişti. "Çok 'yi bildin,"

dedi. Çenesini kaşıyarak ekledi. "Traş olmamın gerektiğini konuşmuştuk."
-85-

"Traş bıçağı da o rafta şampuvanın yanında."
Kadın traş kremi olmadığından Drew sabun kullanmak zorunda kaldı. "Garibine gidecek bir soru soracağım," dedi birden. "Cumhurbaşkanı kim?"
Fahişe sigarasının dumanından neredeyse tıkanıyordu. "Alay mı ediyorsun?" diye söylendi.

"Keşke öyle olsaydı."

"Sen hiç televizyon seyretmez, gazete okumaz mısın?"

"Geldiğim yerde ikisi de yok."

"Hapishanelerde bile televizyon ve gazeteler var."

"Öyleyse anla artık."

"Demek bir hapishanede değildin. Oysa bana öyle gelmişti ki..."

"Bana soru sorma. Ne kadar az şey bilersen..."

"Benim için o kadar iyi olur, değil mi? Tamam. Bir papaz olduğunu söylemiştin."

"Tam olarak değil. Bir tarikat üyesiyim. Bir manastırda keşiştim."

"Neyse, bir manastırdan geldiğine inanayım. Cumhurbaşkanımız Reagan."

Drew şaşırılmıştı. Elinde traş bıçağıyla durarak, "Demek Carter tekrar seçilmedi," dedi.

"O İranlıların bizi maskara etmelerine izin verdikten sonra nasıl seçilirdi ki?"

"İranlılar mı?"

"Hani şu rehine krizi. Sen hiç mi bir şey bilmezsin?"

"Belli olmuyor mu? Haydi aniat bana."

Drew böylece 1979'da İranlıların Tahran'daki Amerikan Büyükelçiliğine düzenledikleri saldırıyı öğrendi, İran'daki şiddet hareketlerinden endişe duyan Sovyetlerin, 1980'de Afganistan'ı istila ederek, bu ülkeyi bir tampon bölge haline getirmek amacını güttüklerini öğrendi. Drew, bu krizlerin her ikisinin de onun yüzünden, yaptığı, daha doğrusu yapmadığı bir şeyden dolayı olageldiğini düşünerek ürperdi. Sebepler ve sonuçlar. Drew son görevini tamamlamış, örgütünün emretti-

-86-

ği adamı öldürmüş olsaydı, bu olaylar dizisi büyük bir olasılıkla hiç başlamazdı. O, bunun yerine manastıra girmiş, hedefi de İran'da iktidara gelmişti.

Drew, "Acaba haksız mıydım?" diye düşündü. "Kaç kişi benim yüzümden acı çekti? Ama öldürmeme kararı nasıl yanlış olabilir?"

Kadın anlatısını sürdürüyordu. Başkan Carter, Afganistan sorunu yüzünden Amerikan atletlerinin 1980 Moskova Olimpiyatlarına katılmalarına izin vermemişti. Sovyetler de bir misilleme olarak kendi atletlerini Los Angeles'teki 1984 Olimpiyatlarına yollamamışlardı.

Daha pek çok şey olup bitmişti. Drew, Yale'de öğrenimine yeni başlamış genç bir sinema yıldızını etkilemek isteyen bir manyağın, Reagan'ı öldürmesine ramak kaldığını öğrendi. Papa Sen Piyer Meydanındaki bir gösteri sırasında Bulgar gizli polisi hesabına çalıştığı ileri sürülen Türk pasaportlu bir dini fanatik tarafından yaralanmıştı. Yolcu dolu bir Güney Kore uçağı Sovyet hava sahasına girince düşürülmüş, bu kazadan kurtulan olmamış, fakat bu konuda hiçbir şey yapılmamıştı.

Bu felaketlerin kadın için sadece birer havadis niteliğinde oldukları göze çarpyordu, ancak manastırdaki altı huzurlu yıldan sonra olaylar listesinin Drew üzerindeki etkisi korkunçtu.

Kadın bir şeyin farkında olmayarak devam ediyordu. "Bazı sersemelerin, daha doğrusu kendilerine uzman diyen sersemelerin ne iddia ettiklerini biliyor musun? Bir nükleer savaşı kazanabileceğimizi, sonrasında da hayatta

kalabileceğimizi. İncil'de öyle yazılı olduğunu ileri sürüyorlar. Hristiyanlar güya Komünistleri yenik düşüreceklermiş."

Drew, "Yeter artık. Daha fazlasını duymak istemiyorum," diye inleyerek ayağa kalktı ve üstünden sular damlayarak banyo küvetinden çıkmaya hazırlandı. Kadın ona bir havlu fırlattı. "Örtünsen iyi olur, yakışıklı. Aksi halde bir kaşını kaldırdı. "Hiç belli olmaz, bakarsın, seninle ilgileniveririm." Genç adam doğru seçimi yaptığına karar verdi. Bu kadın onu gül-dürebiliyordu. Genç adam havluyu belince sardı, sonra giysilerine baktı. "Bunları yıkasam iyi olacak."

-87-

"Bana verdiğin paraya karşılık ben de bir şeyler yapsam. İzin ver de sana yardım edeyim."

Drew onu vaktinde durduramadı. Kadın duyduğu tiksintiden yüzünü buruşturarak erkeğin kirli giysilerini eline aldı. Ve bunların altındaki Mauser'a bakakaldı.

"Sen sürprizlerle dolusun."

Drew kadının gözlerinin içine baktı. "Ne yapacağız şimdi?"

"Bağırırım. Erkek arkadaşım da koşarak gelir."

"Dilerim böyle bir şey yapmazsın."

Kadın onun gözlerinin içine bakıyordu. Drew ona zarar vermek istemiyordu. Eğer birdenbire bağırmaya başlarsa ne yapardı?

"Peki, öyleyse yapmam," dedi kadın. Ekledi. "Şunu kabul etmek lazım bir kıza iki yüz dolara ek olarak çok ilginç vakitler geçiriyorsun." Kadın, bir yandan giysileri tutarken burnunu kırıştırdı. "Yeleğinin cebindeki şu küçük paket nedir? Fena kokuyor da..."

"Dedi ya, sormasan iyi edersin."

Drew yeleği alarak rafın üstüne koydu. Sonra, küveti boşalttı ve soketierini, iç çamaşırlarını, kot pantolonunu ve yün gömleğini temiz suyla yıkadı. Kadından, küçük bir plastik poşet istedi, kadın, ısmarladıklarının niçin bu kadar geciktiğini sormak için telefon ederken de Stuart Little'in şişmiş vücudunu plastik poşetin içine koydu ve bunun ucunu hava geçirmez bir düğüm atarak bağladı. Arkasından, poşeti ve Mauser'i manastırdan getirdiği fotoğraflarla birlikte bir havlunun altına sakladı. Son olarak yeleği de yıkadı.

Daha sonra kadın ona giymesi için kahverengi fitilli kadifeden bir sabahlık verince, Drew, onun kendisine bakmadığı bir anı bekledi ve fareyi, fotoğrafları ve tabancayı sabahlığın ceplerine aktardı. Kadın cep-lerindeki şişkinlikleri farketmesine etti, ama soru sormamayı öğrenmişti. .

-88-

8

Kapının vurulması Drew'yu heyecanlandırdı. Tabancayı sabahlığın cebinin içinden tuttu ve kadın, "Kim o?" diye sorarken kapının arkasında bekledi.

"Ben Al, Gina. Sandviçlerinizi getirdim."

Kadın kapıyı ancak Drew'nun verdiği parayla ödemeyi yapacak ve yiyecekleri içeri alacak kadar açtı. Sonra da kapadı.

Drew, "Demek adın Gina, öyle mi?" diye sordu. "Peki öyleyse, Gina, kapıyı kilitleyebilir miyiz?"

"Erkek arkadaşım eğer gerekirse buraya çabuk tarafından girmek ister."

"Ama böyle bir şeyin gerekmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Kadın içini çekti. "Senin için bu rizikoları niçin göze aldığımı Tanrı bilir."

Öyle demekle beraber, kadın Drew'nun istediğini yaptı, genç adam da anında rahatladı. Hemen masa başına oturarak sandviçlerini yu-tarcasına yedi. Ekmek bayattı, marul ve domateslerin ise içi geçmişti, ama Amerikan fıstığı, çikolata ve kuru meyvelerden oluşan yiyecek rejiminden sonra Drew umursamadı bile. Ilık süt bile ona nefis göründü.

Karnının doyması onu hemen gevşetti. Otuz altı saattir gözünü kırpmamıştı. Bütün gün araba sürmekten ise gözleri sancıyordu. Yatağa bakarak, "İstemezdim, ama senden bir iyilik daha rica etmek zorundayım," dedi. Kadın bir kızarmış patatesi ketçaba bulamakla meşguldü. "İstediklerine şu ana kadar hayır dedim mi?" dedi. "Şimdi uyumak istiyorum." Kadın omuzlarını silktilti. "Yat uyu öyleyse." "Ama seni de yanımda istiyorum." "Ne?" Kadının gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Sen de kararını veremedin gitti. Önce bana ilişmeyeceğini söylüyorsun, şimdi de..." -89-

"Sadece yatakta yanımda yatmanı istiyorum. Hepsi bu kadar." "Sadece yatmak mı?" Kadın kaşlarını çatmıştı. "Yapma. Mutlaka bir şey yapmamı isteyeceksindir." "Sadece uyumayı isteyeceğim. Aynen benim gibi." Kadın hâlâ şaşkınlıktaydı. Drew, onun nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmedi uyuyamıyacağına, bunu ona nasıl anlatacağını bilemiyordu. Ona gerçeği söylese uyurken kendisine bir şey yapmayacağına güvenemediğini açıklasa, kadın onunla işbirliği etmeyebilirdi. Genç adam sıkılmış numarası yaptı. "Söylemesi güç," dedi. "Bak... şöyle anlatacağım. Ben..." Kadın, uzun tırnaklarıyla masanın üstünde tempo tutuyordu. "... yatakta sarılacağım birini gereksiniyorum." Kadının gerilmiş yüzü yumuşadı. "Çok acıklı. Duyduğum en acıklı hikâye." Erkeğin elini tuttu. Drew Gina'yla divanın başına yürüdü. Onun, divana bir çarşaf yaymasına ve bir dolaptan çıkardığı iki yastığa yüz geçirmesine yardım etti. "Bu gece hava soğuk." Kadın ürpererek dolaptan iki battaniye çıkardı. Fakat soğuktan yakınmasına rağmen, sabahlığını çıkarmaya hazırlandı. Drew, "Hayır, yapma," diye fısıldadı. "Ne yaparsın, alışkanlık. Üzgünüm." Kadın sırtıtarak sabahlığının yine önünü kapadı ve ışıkları söndürdü. Genç adam kadınla birlikte battaniyelerin altına süzüldü. 1979'dan beri yatakta bir kadınla beraber olmamıştı. Arlene'i anımsamak onu bir kez daha heyecanlandırdı. Eski mesleğinde fazla kadınla birlikte olmamış, .bir kadının yakınlığının onun için oluşturacağı rizikoyu göze alamamıştı. Sadece Arlene onun için önemli olmuştu. O da örgütünün üyesi olan Arlene, sevebildiği biricik kadın olmuştu. Genç adamın boğazı ağrıyordu. Gina rahat etmeye çalışırken yanında kıpırdadı, Drew da Mauser'in bacağının altında, kadının onu uyandırmadan uzanamayacağı bir yerde olduğuna emin olmak istedi. -90-

Manastıra girişinden beri ilk kez bir şiltenin üstünde yatıyordu. Rahat etmişti. Kadın kulağının dibinde, "Tatlı rüyalar," diye fısıldadı. Drew aslında düşünmüyordu. Ölü gibi uyuyordu. Neden sonra televizyonun önünde kımıldayan bir gölge görerek hemen Mauser'ine uzandı. Ama anında durdu. Gölge Gina'ydı. Kadın, "Üzgünüm," dedi. "Benim yanında uyumamı istediğini biliyorum. Fakat benim saatlerimin seninkilerle aynı olmadığını anlamalısın. Gece vardiyasına alıştığım ben. Şu anda tamamen uyanığım. Genelde sabahın sekizinde arkadaşlarla bir çörek yiyip kahvemizi içtikten sonra buraya gelir, yatarım." "Saat şimdi kaç?" Gina saatine baktı. "Beş buçuk." "O kadar geç mi olmuş?" Manastırda şimdiye kadar çoktan uyanmış ve sabah ayinine gitmeye hazırlanmış olurdu. Battaniyeleri üzerinden atarak yataktan

indi. Arkasında Gina'nın sabahlığı olmasına rağmen, üşümüştü. Banyoda yıkadığı giysilerine dokundu. Hâlâ ıslaktılar. Gina'ya, "Saç kurutma makinen var mı?" diye sordu.

Kadın güldü. "Bir manastırdan geldiğine inanamayacağım geliyor."

"Giysilerimi kurutmak istiyorum."

Gina yine güldü. "Dikkat et de küçülmesinler."

Giysiler küçülmedi. Kahvaltıda genç adam, "Bana meyva ver," dedi. "Hangi meyva olursa." Uzanıp kadını yanağından öpmeâine kendi de şaşırdı.

Gina'nın şaşkınlığı onunkinden geri değildi. "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Sadece teşekkür ediyordum."

"Yarım teşekkür."

Gina'nın, öpücüğünü iade etmesine genç adam karşı koymadı. Uzun ya da seks kokan bir öpücük değildi bu. Sadece içtenlikliydi.

-91 -

Burun delikleri kadının tatlı kokusuyla dolarken Drew bir başka hayatı düşünüyordu. Bir başka hayatı ve Ariene'i. Ama o başka hayat ona yasak edilmişti.

Günahlarının yüzünden.

9

Drew saat dokuz buçukta Boston Meydanının iki blok batısındaki bir eczanede bulunan umumi telefonu kullanıyordu. Lime lime giysilerine rağmen traşlı ve temizdi. Bu arada telefonun yanbaşındaki tezgâhın üstündeki defterine bir reçeteyi kaydetmekle meşgul olan eczacının dikkatini çekmedi.

Çatlak bir ihtiyar sesi, "Günaydın. Burası Aziz Eucharist Cemaati," dedi.

"Lütfen Peder Hafer'le görüşmek istiyorum."

"Üzgünüm. Peder Hafer'in bu sabah kimseyle görüşmesi mümkün olmayacak."

Drew'nun fena halde canı sıkılmıştı. Bir gece önce hava limanından, daha sonra da Gina'nın telefonundan, defalarca papaz evini aramış, fakat telefona kimse yanıt vermemiş, daha doğrusu bir telesekre-terdeki kayıttan papazların orada olmadıklarını öğrenmiş, adını ve mesajını bildirmesi istenmişti. Drew için bu mümkün değildi tabii.

Telefonu parmaklarının arasında sıkarak ne yapabileceğini düşünüyordu.

"Alo?" Yine aynı çatlak ses duyuldu. "Hâlâ orada mısınız?"

Drew yutkundü. "Evet, buradayım. Peder Hafer'in bu sabah orada olmayacağını söylediniz. Acaba öğleden sonra gelir mi?"

"Bunu bilmek zor. Belki. Ama tedavi seansından sonra kimseyle görüşmek istemeyebilir de."

"Tedavi mi dediniz?"

-92-

"Eğer bir papaz gereksiniyorsanız, ben ya da buradaki diğer papazlar size yardım edebiliriz. İvedi bir durum var mı? Sesiniz kulağa sıkıntılı geliyor da."

"Kişisel bir konuyu onunla konuşmak zorundayım. Yalnız onunla. Sadece şunu anlayamadım, Peder ne tedavisi görüyor?"

"Üzgünüm. Size bilgi veremem. Fakat Peder Hafer'i tanıdığınıza göre isterse o size söyler. Niçin adınızı ve telefon numaranızı bırakmıyorsunuz?"

"Ben cemaat evinizi yine ararım."

Drew telefonu kapadı ve kulübeden çıktı. Eczacı başını kaldırıp ona baktı. Sıkıntısını gizlemeye çalışan Drew saatine göz attı ve raflarla tezgâhların arasından geçerek gürültülü sokağa çıktı.

Bu öğleden sonra. Belki o zaman da olmazdı.

Olanların birine anlatılması lazımdı. Gina'nın dairesinde bir gün önceki Boston Globe gazetesini görmüştü. Gazetede manastırda olanlar hakkında tek kelime yoktu. Sorumlular eğer olayı gizli tutmuyorlarsa, cesetler henüz bulunmamıştı. Ama böyle bir olayın hasırltı edilebileceğine inanmak zordu.

Genç adam Boston Meydanına doğru yürürken, masanın üstüne serilmiş ya da hücrelerinde yerde yatan şişmiş cesetleri görür gibi oluyordu. Ölmüşlerdi. Hepsi ölmüştü.

İstemeye istemeye polisi düşündü. Acaba onlara mı telefon etseydi? Ama ona inanmazlardı. Kendini tanıtmasını, onlarla buluşmasını isterlerdi, ama Drew güvenliği garantilenmedikçe bunu yapmaya hazır değildi. Öte yandan, bir telefon sapığı olmadığına onları inandırdığı takdirde, Vermont'taki polisi harekete geçirecekler, oradakiler de manastıra birini yollayacaklardı. Cesetler bulununca, bir keşişin kaçtığı ortaya çıkacaktı. Boston polisi o zaman bununla onlara telefon eden adam arasında bir bağlantı kuracaktı. Cesetleri, hayatta kalan Wşi ya da onları öldürenlerden başka kim bilebilirdi? Drew hayır gibilerinden başını salladı. Polis onun suçsuz olduğuna inansa bile, onun kimliğini araştırıyım derken cinayet takımına onu nerede bulacaklarına dair ipucu verirdi. Polis bir de onun geçmişindeki

-93-

karanlık olayları meydana çıkardığı takdirde, işte o zaman kıyamet kopardı. Ona soracaklarının onları bu yöne sürüklemesi pekâlâ mümkündü.

Hayır. İlk seçtiği yol en iyisi, en güvenliydirdi, Peder Hafer. Günahlarını itiraf ettiği rahip, onu korumasına almalı, düşmanlarının kimler olduğunu bulmasına yardım etmeliydi. Hem de en kısa zamanda.

Boston'un sokaklarında rastgele dolaşmaya başladı. Satış merkezlerine girdi, göz kamaştırıcı ışıkları ve gürültüsüyle video reyonlarını gördü ve genç çocuklara, avcı pilotlarının öldürücü reflekslerini geliştirmeyi öğreten inanılmaz teknolojiyle tanıştı. İncelediği bütün oyunlarda amaç saldırmak ve imha etmektir. Kazanan, düşmanı yok ediyordu. Bazen de nükleer bulutlar hayatta kalmayı ya da yenik düşmeyi anlatıyordu.

Çılgınlık! "Tanrım," diye düşündü genç adam. Uzakta olduğu altı yıl içinde dünyada neler olup bitmişti?

Ama daha önemli bir şey vardı. Ruhun kurtuluşu. Dünya kendi kendini yok etmeye kararlıysa, varsın etsindi. Ama onun, huzura ve inzivaya gereksinmesi vardı. Ölmek kaçınılmazdı. İbadet sırasında ölmek ise ölümü kabul olunabilir kılıyordu.

Drew o öğleden sonra papaz evine birkaç kere telefon etti. Peder Hafer'in hâlâ dönmediğini öğrenince giderek daha tedirgin oldu. Boston G/ödelin yeni sayısında manastır hakkında hâlâ bir haber yoktu. Hikâyenin olmayışının çeşitli açıklamaları olabilirdi. Ancak Drew, cesetlerin hâlâ keşfedilmemiş olmalarının düşüncesine tahammül eclemiyor-du.

Bir iç çamaşırı mağazasının yanında bir dizi telefon görünce, genç adam belleğine kaydettiği numarayı bir kez daha çevirdi.

"Aziz Eucharist Cemaati."

"Lütfen söyleyin, Peder Hafer döndü mü?"

"Yine mi siz? Pedere telefonlarınızı anlattım. Bir dakika bekleyin-Bakalım, konuşmayı isteyecek mi?"

-94-

Drew duvara yaslanarak bekledi. Telefonda yorgun ve soluk soluğa bir ses çıktı. "Evet. Ben Peder Hafer."

Drew kaşlarını çattı. Peder Hafer'le tam altı yıldır konuşmamıştı.

Karşısındakinin o olduğuna nasıl emin olabilirdi? "Sizinle mutlaka buluşmalıyım, peder. İnanın çok acil bir konu," dedi.

"Ne? Kiminle konuşuyorum?"

Drew telefona kuskuyla baktı. Cinayet takımı Drew'nun sığınmak için başvuracağı adamı tahmin eder miydi? Bu denli boşuk ve soluk soluğa olarak kulağa gelen ses, sakın Drew'nun peşinde olan adamlardan birine ait olmasındı? Hayır, Drew'nun başka seçeneği yoktu. Eski mesleğinin önlemlerini uygulamak zorundaydı. İhtiyatsız davranması felaketle sonuçlanabilirdi.

Hışırtılı ses, "Kimsiniz?" diye ısrar etti.
Drew paniğe kapılmak üzereydi. Ama tüm kuşkularına rağmen, umut ediyordu. İnanmak zorundaydı. Yalnız ikisinin paylaştığı bir bilgi birbirlerini tanımaları için şifre yerine geçebilirdi. "Altı yıl önce büronuzda tanışmıştık," dedi. "Aramızda bir tartışma geçti. Sonra sokağın karşı yanındaki kiliseye geçtik ve size günah çıkardım."
"Altı yılın içinde pek çok günah dinledim. Ama benim anımsayacağıma emin olunabilecek bir tek günah çıkarma anımsıyorum."
"Bir likörle ilgili bir tartışma geçmişti aramızda."
"Tanrım, olamaz! Demek sendin."
"Dinleyin. Şu likör var ya. Adını hatırlıyor musunuz?"
"Tabii."
Drew kaşlarını çattı. "O kadar mı kolay akla geliyor?"
"Onu Kartüzyenler imal ediyor. Adı da imal edildiği yerden ge-üyor.
Chartreuse'den."
Drew rahatladı. Bu kadarı onu inandırmaya yeterdi.
Peder Hafer konuşmayı sürdürüyordu. "Tanrı aşkına, bu esrarın anlamı nedir? Neredesin sen? Beni niçin arıyorsun?" Din adamının büsbütün soluğu kesilmiş gibiydi. "Herhalde manastırda değilsin," diye ekledi.
-95-

"Hayır. Çok önemli bir durum oldu. Ve ben oradan ayrılmak zorunda kaldım. Sizinle mutlaka konuşmalıyız."
"Ne gibi önemli bir durumdan söz ediyorsun sen?"
"Telefonda anlatamam. Sizinle hemen buluşmalıyız. Şimdi."
"Niçin kaçamağa başvuruyorsun? Hem nerede buluşacağız? Anlatacaklarının telefonda söylenememesi için ne gibi bir neden olabilir?" Peder Hafer ani bir duraklama kaydetti. "Yani şimdi sen bu telefonun..."
"Evet, telefonunuz dinleniyor olabilir."
"Ama bu çok saçma."
"İnanın, fazla vaktim yok, peder. Çok, çok önemli bir şey oldu. Yalvarırım, beni dinleyin."
Telefondan şimdi rahibin zorlukla alındığı belli olan soluklarından başka bir ses gelmiyordu.
"Peder?"
"Tamam. Buluşacağız."
Drew alışveriş merkezinde etrafına bakındı. Heyecanlı, fakat alçak sesle konuşuyordu. "Kâğıt, kalem alın," dedi. "Bu işi nasıl yapacağımızı size söyleyeceğim. Bana mutlaka yardım etmelisiniz, peder. Bana sığınma sağlamalısınız."
10

Drew'nun en büyük korkusu, saldırganların yardım istemek için nereye gideceğini tahmin etmeleri idi. Drew'nun geçmişine sahip biri polise gidemez, polisçe gözaltına alınmaktan kaçardı.
En akla yakın alternatif, Kartüzyenlere katılması için ona kefil olan rahipti. Hem kim o rahip kadar anlayışlı olabilirdi? Saldırganların bu durumda rahibi kontrol altında tutmaları da aynı mantığa uygundu. Peder Hafer tam akşam yemeği zamanında papaz evinden ayrıldığı zaman onu izlemek üzere harekete geçeceklerdi.

-96-

Dahası da vardı. Cesetler bulunduğu ya da Peder Hafer Drew'nun telefonundan rahatsız olarak, korumalarını istediği için polis de işe karışmış olamaz mıydı? Saldırganlar ekibine ek olarak polisin de rahibi izlemesi mümkündü. Gün boyunca Boston Meydanında defalarca gezmiş, meydanı dört bir köşesinden incelemiş, avantajlarını hesaplamıştı. Ağaçlar, patikalar, bahçeler, göletler ve oyun alanı donanımıyla dolu büyük bir parktı burası. Dört bir yanı mesken

ya da işyeri olan sıra sıra binayla çevriliydi. Drew kendine uygun bir gözetleme yeri seçmiş, o gece saat yedilere doğru bir apartmanın damına yerleşmişti. Bir bacanın arkasına çömelerek silüetini gizlemiş durumda parkı gözlemeye başladı. Ekim ortalarındaydı. Güneş batmıştı. Park kenarlarındaki sokak lambaları ve patikaların yanındaki ışıklıdırma dışında karanlığa gömülmüştü.

Dam üstündeki bu konumun avantajı, Drew'ya, parkın yan tarafındaki dört sokaktan üçünü incelemek fırsatını sağlamasıydı. Parkın uzak kenarı, yapraklarını dökmüş ağaçların birbirine kenetlenmiş dalları tarafından gözden gizlenmişti. Ama uzak kenarın önemi yoktu. Saldırganların veya polisin, kendilerini göstermeden bu yana koşmalarına olanak vermeyecek kadar uzaktı. Bunun için gerekli zaman ise Drew'ya kaçma fırsatını sağlardı. Drew da bu yanda Peder Ha-fer'e yaklaştırmayı tasarlıyordu.

Ama şahsen değil.

Din adamına açıklamada bulunurken ihtiyatlı davranmıştı. Peder Hafer'e sadece parka gidip gelişmeleri beklemesini bildirseydi, parkın çevresindeki binaları kontrol etmeleri olası saldırganlar veya polis tarafından bu damın üstünde bulunması tehlikesinde olurdu. Bu düşünce biçimi, papaz evinin telefonunun dinlenmesini veya rahibin yetkililerle işbirliği halinde olmasını varsayıyordu. Ama Drew'nun hayatta kalması zaten farzlara bağlıydı.

Bu nedenle Drew'nun direktifleri hayli karmaşık olmuş, Peder Hafer'e bunları not etmesini rica etmişti. Gerek saldırganların gerekse po-

-97

Taşların Kardeşliği / F: 7

rar meydana çıktı ve parkın Drew'nun soluna düşen köşesine doğru koştu. Sonuç Drew'nun tarn istediği gibi olmuştu. Uyuşturucu müptelası kendisine verilen direktifleri aynen uygulamış, üstüne üstlük hayatta da kalmıştı. Öldürülmemişti.

Sonuçta saldırganlar orada olmuş olsalardı, gördükleri gölgenin Drew olmayıp bir kurye olduğunun şimdiye kadar farkına varmışlardı. Bu durumda din adamı gibi kuryeyi de izleyecekler, kuryenin onları Drew'ya götürceğini ya da en azından pusulada ne yazılı olduğu hakkında bilgi vereceğini umut edeceklerdi. Kurye gerçekte onları üç bina bloku ötesindeki bir çıkmaz sokağa götürecekti. Drew, uyuşturucu müptelasına, poşetin içindeki eroinin kalanını orada vermeyi vaat etmişti.

Poşeti orada bir pencere pervazının üstünde bırakmıştı. Şimdi uyuşturucu müptelasının sağsalım gözden kaybolmasını izlerken gerek saldırganların, gerekse polisin Peder Hafer'i izlemeye inancına başlamıştı. Ama yine de tamamen emin olamıyordu. Bir başka şaşırtmaca daha planlamıştı, rahibin şimdi avucunda tuttuğu pusulanın amacı da bu idi.

Drew dikkatini yine parka çevirdi. Peder Hafer hâlâ üçüncü bankın yanında duruyordu. Kalbinin heyecanlı atışlarını kontrol altına almak ister gibi bir elini göğsüne bastırmıştı. Saldırının etkisinden kurtulunca öbür avucunda tuttuğu pusulaya göz attı, ama o an yeni bir öksürük nöbetine tutuldu, mendili cebinden çıkardı ve içine öğürmeye başladı.

Drew, "Tanrım, sen acı!" diye düşündü.

Peder Hafer yorgun haliyle bir lambaya yaklaştı ve pusulada yazılı olarları okumaya çalıştı. Drew onun neyi okuduğunu biliyordu.

Bu tatsız sürpriz için özür dilerim. Ama izlenmediğinize emin olmam lazımdı. Keşke başka bir yolu olabilseydi... Geldiğiniz yoldan geri dönün. Papaz evine dönün.

Rahip pusuladan başını kaldırdı ve belli ki fena halde canı sıkılmış olarak etrafına bakındı. Pusulayı paltosunun cebine soktu, yine

-100-

öne eğildi ve mendilinin içine öksürmeyi sürdürdü. Az sonra asabiyetin sağladığı enerjiyle ayaklarını sürükleye sürükleye papaz evinin yolunu tuttu. Drew, "Hasta olduğumu bilseydim, bu yolu seçmezdim," diye düşünüyordu. "Daha kısa, daha kolay bir yöntem seçerdim. Size verdiğim ıstırap için beni bağışlayın, peder. Ama başka seçeneğim yoktu. Düşmanı sinirlendirmem gerekiyordu."

Rahibin oflaya poflaya parktan uzaklaşmasını, sonra da sağındaki sokakta gözden kaybolmasını seyretti. Acele düzenlenmiş bir gözleme işaret eden hiçbir durum farkedilmiyordu. Hiçbir araç din adamının gittiği yöne dönüş yapmadı. Hiçbir karaltı da rahibi gözden kaybetmemek için adımlarını sıklaştırmadı. Drew yirmi saniye daha bekledi, olağandışı hiçbir şey göremeyince de ne polisin, ne de saldırganların işin içinde olduklarına hemen hemen kanaat getirdi.

Drew bununla birlikte damın üstündeki konumundan dolayı rahibin girdiği sokağı göremiyordu. Damdan acele inip köşebaşına ulaşmadığı ve sokağı göremediği takdirde, o sokağın güvenli olduğuna emin olamazdı. Rahibe burada yaklaşmak ise tehlikeli olabilirdi.

Ancak, bir seçeneği daha vardı. O rahibin ayağına gidemediği takdirde, rahip ona gelebilirdi.

11

Drew kilisenin yanındaki çalılıların karanlığı içinden sokağın karşı yanındaki papaz evini gözlüyordu. Kilisenin içindeki ışık, vitraylı pencerelerden dışarı sızıyordu. Pencerelerin kapalı olmasına rağmen, Drew akşam ayının dualarını ve bir papazın dünyanın günahlarını bağışlamasını, Tanrı'ya yakaran boşuk sesini duyabiliyordu.

Drew pusulasında Peder Hafer'e papaz evine dönerken geldiği dolambaçlı yolu izlemesini söylemişti. Ancak kendisi oraya daha erken varmak için bir kestirmeden yararlanmıştı. Çeşitli gözleme yerlerini in-

-101 -

celemesi ve papaz evini gözleyen olup olmadığını saptaması gerekiyordu. Son bir önlem. Saldırganlardan bir ekip eğer Peder Hafer'i izlediyse, üyelerinden birini, kendilerince son bir önlem olarak arkada bırakmış olabilirlerdi. Drew ancak papaz evinin güvenli olduğuna kanaat getirince, planının kalanını uygulamak riskini göze alabilecekti.

Fakat manastırda geçirdiği altı yıldan sonra kilisenin, yetmişli yıllarda bazı kurallarını yumuşattığını unutmuştu. Örneğin, Katoliklerin mutlaka pazar ayinine gelmeleri artık gerekmiyordu. Cumartesi akşamı katılacakları ayin de bu görevin yerini alabilirdi.

şimdi de cumartesi akşamıydı. Kilisede ayin süregelirken, bu varlıklı semtte dindarların otomobilleri sokakta sıra sıra park edilmişken, şoförleri de ayin sona erince patronlarını almak için beklerken çok sayıda tehlikeli nokta sözkonusuydu. Sokağın aşağılarındaki bir otomobilde bir kibrit çakıldı ve bir siluetin sigara yaktığı görüldü. Bir profesyonel yerini böyle açık seçik belli eder miydi? Belki de yolcu bekleyen herhangi başka bir şoföre benzemek istediği takdirde.

Ya kiliseye çıkan basamaklardaki kadın? Başında pembe yünden örülmüş bir başlık olan bir bebeği bağrına basmıştı ve yürürken sırtına şaplaqlar indiriyordu. Bebek ağlamaya başladığı için ayinden erken çıkmıştı da şimdi kocasını mı bekliyordu? Öyleyse bebek niçin ağlamıyordu? Ağzından çıkan buharlara bakılırsa, kadın niçin bebekle birlikte soğuktan korunabilecekleri kilisenin girişinde beklemiyordu?

Tasalanacak o kadar çok şey vardı ki.

Daha beteri, ayin sona erip de cemaat sokağa çıktığı zaman kaygılarının daha da artacağını Drew çok iyi biliyordu.-

Planı, Peder Hafer dönmeden papaz evine ulaşmasına bağlıydı. Rahip neredeyse

gelirdi, ama Drew caddede karşıdan karşıya geçmek riskini göze alamazdı. Belki de... Ayin... Evet, ayin planını bozacak yerde, bir avantaj olabilirdi. Genç adam çalılarının arasından kilisenin yan kapısına doğru süründü. Gölgede kalan kapı, arkaya topu topu on metre uzaklıkta, kiliseye gelenlerin arkadaki sokaktan kiliseye rahatça geçmelerini sağla-

-102-

yan bir kaldırıma bitişikti. Drew mandalı açtı, sonra da meşe tahtasından ağır kapıya asıldı.

Kapı karşı koydu, Drew da bir an kilitli olmasından korktu. Daha kuvvetli asıldı. Sonunda kapı gıcırdayarak açıldı.

Drew içeriye bir göz attı. Duvarları pırıl pırıl beyaza boyanmış bir merdiven sahanlığıyla karşı karşıyaydı. Solunda, yedi basamakla çıkılan bir kapının arkasında ayinin devam ettiği duyuluyordu, kilisenin ana bölümüydü orası. İlerideki başka basamaklarla kilisenin karanlık bodrumuna iniliyordu. Sağda ise başka basamaklar yine bir kapının önünde son buluyordu.

Genç adam sağdaki merdiveni çıkarak kapıyı yavaşça denedi. Kilitli değildi.

Olmasını beklemiyordu zaten. Ayin için buraya hazırlanmaya gelen papaz, kendisiyle yardımcılarını mihrabın başındayken buraya birinin gireceğini herhalde aklından bile geçirmezdi. Drew buna rağmen sessiz olmak zorundaydı. Her an öbür kapıdan çıkan biri onu görebilirdi. Acele etmeliydi.

Arkasından kapıyı kapadı ve mihrabın arkasındaki duvarın öbür yanında kavis çeviren odayı gözden geçirdi. Burası papazın, ayinden önce tören giysilerini giydiği yerdi. Dolaplarla raflarda bu tür giysilerden başka sunak örtüleri, mumlar, keten havlular, günlük kapları, ayin şarabı şişeleri ve Katoliklerin çok sayıdaki dinsel törenleri için zorunlu çeşitli cisimler yer alıyordu.

Drew, papazın yardımcılarının birinin unutulmuş bir eşyayı almak için buraya gelmesinden korkmuştu, ama oda boştu. Genç adam solunda mihraba giren kemerli geçidi gördü. Oda, cemaatin kemerli yolun ötesini görmesine olanak vermeyecek biçimde planlanmıştı. Drew da buna güvenerek çeşitli dolapları açtı ve sonunda aradıklarını buldu, ayak bileklerine kadar inen siyah bir papaz cüppesi. Genç adam bunu hemen arkasına geçirerek çok sayıdaki düğmelerini ilikledi. Arkasından, kalçalara kadar inen beyaz keten üstlük buldu ve bunu da cüppenin üzerine geçirdi.

Lavabonun yanındaki tezgâhta "biretta" denilen başlıklardan birini buldu, ortasında bir pomponu bulunan üç köşeli bir papaz tekkesiydi

-103-

bu. Ani bir kararla buhurdanlığın yanında bulunan desteden bir dua kitabı aldı. Yakılmamış olmasına rağmen, günlüğün kokusu burun deliklerine doldu. Drew mihraba yaklaşan ayak sesleri duyması üzerine kemer altına baktı. Buradan hemen çıkmalıydı. Göğsü sıkışarak kapıyı kaparken papazla yardımcılarının yaklaşmakta olduklarını hayal meyal gördü.

Sürgüyü yavaşça yuvasına kaydırarak, merdivenden aşağı koşmaya hazırlandı. Aynı anda, kilisenin ana bölümüne giden kapının gıcırdayarak açılması üzerine donup kaldı.

Kızıl saçlı bir adamla çilli bir kadın kiliseden yavaşça çıkıyorlardı. İkisi de mihrap tarafına bakıyordu. Sağ ellerini kutsal suyun bulunduğu mermer bir havuza batırarak istavroz çıkardılar. Ayinden erken çıkmanın rahatsızlığını onları meşgul ettiğinden Drew'yu önce farketmedi-ler, ama kapıyı kapayıp basamakları inmeye hazırlandıklarında doğruldular, Drew'nun üstündeki giysileri görünce de afalladılar.

Drew başındaki takkeyi yana eğdi, dua kitabını da göğsünün üstünde tuttu.

Adam, "Oh... Merhaba peder," diye fısıldadı.

Drew ciddi bir tavırla başını salladı. "Kutsanmadan kaçılıyorsunuz, öyle mi oğlum?"

"Anlıyorsunuz ya, peder, biz..."

"İyi, iyi. Bana bir şey açıklamanız gerekmez."

Erkeklerle kadın rahatlatarak bakıştılar.

"Ama Tanrı'ya açıklamada bulunmak isteyebilirsiniz. Şölenlerden erken ayrılan konuklarla ilgili hikâyeyi duyduğunuza eminim."

Kadınla erkek kızardılar. Kadının çilleri yanaklarının kızartısının arkasında gözden kaybolmuş, erkeğin yüzü de saçlarının rengiyle yarışır olmuştu.

"Üzgünüm, peder," diyerek başını eğdi.

Drew kapının arkasında papazın sesini duydu. "Ayin sona ermiştir. Huzurla gidebilirsiniz."

Aynı papaz babacan bir gülümseyişle çifte, "Gitmenizin geçerli bir nedeni olduğuna eminim. Neyse ayine geldiniz ya," dedi.

-104-

"Fırsat buldukça geliyoruz, peder."

O sırada kilisenin ana kapısı açıldı. Cemaat çıkıyordu.

Drew çifti kutsar gibi sağ elini kaldırdı. Erkeklerle kadına, "Tanrı sizinle olsun," dedi. Sonra dış kapıyı açarak çifte önü sıra çıkmalarını işaret etti.

Kilisenin önündeki gölgeli kaldırımında ekim gecesinin serin havasını ciğerlerine çekti ve şapkayı başına geçirdi. Erkeklerle kadının arkadaki sokak yerine kilisenin önüne yöneldiklerini görünce, o da onlarla yürüdü. Arkasında dindarlar da kiliseden çıkıyorlar ve kendisiyle aynı yöne yürüyorlardı.

Böylesi daha iyiydi. Etrafı ne kadar kalabalık olursa, o kadar iyiydi. Onların ayin hakkında, hava hakkında ve (her kimse) Michael Jackson hakkında konuştuklarını duydu.

Kadın, "Bu beldede yeni olmalısınız peder. Sizi daha önce hiç görmemiştim," dedi.

"Birkaç günlüğüne buradayım. Ziyarete geldim."

O sırada çok sayıda otomobil hareket etti. Trafik yoğunlaşmıştı. İnsanlar toplaşıp konuşuyorlardı. "Mükemmel," diye düşündü Drew. Papaz evini gözetleyen biri olduğu takdirde, bu kadar çok hareket dikkatini dağıtır, dekora en fazla uyan da bir papaz olurdu.

Drew birden, hareket eden otomobil dizisinin ötesinde karşıt yönden papaz evine yaklaşan Peder Hafer'i farkettili. Rahip mendilini ağzına yapıştırmış, öksürüyordu. Drew, papazın izlenip izlenmediğini bunca karışıklığın arasında bilemiyordu, ama bir bakıma önemi de yoktu. Yapabileceğinin fazlasını yapmış, akla gelebilecek bütün önlemleri almıştı. Bundan sonra her şey kontrolünden çıkmış sayılırdı. Her şey Tann'nın elindeydi.

Drew, "Hayır, böyle düşünmemelisin," diye kendi kendini uyardı. "Bütün sorumluluğu Tanrı'ya yükleyemezsin. Tanrı, kendi kendilerine yardım edenlere yardım eder."

Papaz evi yönünde caddeyi geçti. Bir an kara cüppenin üstüne beyaz üstlüğü giydiği için huzursuzluk duydu. Beyazlık, papaz evi kapısının yukarısındaki lambanın ışığında mükemmel bir hedef oluştu-

-105-

rurdu. Fakat bir şey olmadı. Drew da kapının tokmağına yapıştı, kapıyı itti ve içeri girdi.

Ama papaz evinin içinde değildi. Daha önce de buraya geldiği için dış kapının arkasında başka bir kapıya giden kısa ve dar bir koridorun bulunduğunu biliyordu. Bu kapının üst yarısını oluşturan buzlu cam, dışarıya ölgün bir ışık veriyordu. Kapının orta yerinde buzlu camın hemen altında küçük bir manivela vardı. Drew bundan önceki gelişinden manivelayı çevirdiği takdirde, öbür yandan bir çingırağın çalacağını ve bir kâhya kadının onu içeri almaya geleceğini biliyordu. Ancak çingırağı öttürmemeye karar verdiği takdirde, kapıyı açıp içeri girebilirdi. Kapının kilitli olmadığını farzediyordu tabii.

Fakat o ikisini de yapmadı. Bunun yerine dönüp dış kapıyı gözlemeye başladı. Bu koridor, kışın rüzgârın papaz evinin içine girmesini önleyecekti. Hoş,

Drew, bu hava akımlarının, manastırda küçük 6dun sobası dışında sıcaklık kaynağı olmadan geçirdiği buz gibi kışların yanında hiç kalacağını çok iyi biliyordu. Birden keşişleri anımsadı. Ölmüşlerdi! Hepsi ölmüştü! Dudaklarının arasından bir inilti döküldü. Sonra, Peder Hafer'in gelişinin fazla geciktiğini, buna karşın, ayını yöneten papazın birazdan geleceğini, onu yani papaz olma iddiasındaki yabancıyı görüp Drew'nun kilisenin vestiyerinden çaldığı giysileri tanıyınca feryadı basacağını anladı. Kapının açılmakta olduğunu duyunca, Drew'nun kalbinin atışları hızlandı. Açılmakta olan kapının arkasına daldı. Bir gölge görüldü. Drew duvara yapışmıştı. Göğsünün kapıyla duvar arasında sıkıştığını hissediyordu: Gölge içeri girdi. Peder Hafer öksürerek kapıyı kapadığı sırada Drew ile yüz yüze geldi.

12

Peder Hafer'in gözleri irileşti. Öfkeyle parlıyordu bu gözler. "Sen ha!"
-106-

Drew çaresizlik içinde ellerini kaldırdı. "Üzgünüm. İnanın, hasta olduğunuzu bilmiş olsaydım, mutlaka başka bir yol bulurdum."

"Sen ha!"

"Vakit yok. Buradan çıkmak zorundayız. Burada konuşmamız güvenli değil." Drew hızlı hızlı konuşarak din adamını sakinleştirmeye, bağırıp çağırıp papaz evindekileri harekete geçirmesini önlemeye çalışıyordu. "Keşke sizi o kadar yürütmeseydim," diye geveledi.

"Vakit mi yok? Çıkmamız mı lazım? Güvenli değil de ne demek?" Peder Hafer öfkesinden titriyordu. "Neler söylüyorsun sen?" diye tısladı. "Manastırdan ayrıldın. O pusula komedisi yüzünden bana acı çektirdin. Şu kıyafetine bak. Aklını mı kaçırdın sen?" Din adamı birden durdu. Psikiyatrist yani rahiplik yanından baskın çıkıyor, yanılgıya düştüğünü anlamaya başlıyordu. Drew, "Hayır, peder, ben aklımı kaçırmadım. Olsa olsa ruhumu kaybetmiş olabilirim," dedi. Kapının dışındaki trafiğin gürültüsünü eliyle işaret etti. "Dikkat etmezsem, hayatımı da kaybedebilirim. Manastır saldırıya uğradı. Bütün keşişler öldüler. Saldırganlar benim de peşim-deler."

Peder Hafer'in gri renkli yüzü karşısındakini korkutacak kadar soldu. Rahip, Drew'nun anlattıklarına isyan etmişti. Ondan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istiyormuş gibi birkaç adım geriledi. "Öldüler mi?" diye geveledi. "Ama bu imkânsız! Neler söylediğinin farkında mısın sen?"

"Vakit olmadığını size söyledim. İkimiz de tehlikedeyiz. Ötekileri öldürenler, her kimseler, buraya gelebilirler. Belki öş buradlardır."

Peder Hafer kapıya baktı. "Fakat bu delilik. Nasıl olur..."

"Sonra size her şeyi anlatırım. Ama önce buradan gitmemiz lazım."

Konuşabileceğimiz bir yer biliyor musunuz? Güvenli bir yer."

Ani bir gürültü duyan Drew, papaz evinin iç kapısına doğru hızla döndü. Kapı açıldı. Zayıf ve uzun boylu bir rahip kaygıyla onlara bakıyordu.

-107-

"Bazı sesler duyar gibi oldum," dedi. Rahip, iki erkeğin yüzündeki heyecanı farkedince kaşlarını çattı. "Peder Hafer? İşler yolunda mı?"

Drew'nun kalbi çarpıyordu. Bakışını Peder Hafer'den ayırmamıştı.

Din adamı soluğunu tutar gibiydi. Drew ile göz göze geldikten sonra kapı aralığındaki rahibe döndü. "Hayır, sayılmaz," dedi. "Öğüt vermekte olduğum biriyle ilgili kötü bir haber aldım. Sanırım, tekrar çıkmak zorundayım." Drew rahatladığını hissetti.

Kapıdaki rahip bir an düşünür görüldü. "İyi de siz dinlenmek zorundasınız, peder," dedi sonunda.

"Sonra dinlenirim. Ama bu konu bekleyemez."

Kapıdaki rahip dikkatini Drew'ya yöneltti. "Ayinden sonra giysilerinizi değiştirmediklerinize göre, buraya pek acele gelmiş olmalısınız. Hangi

kilisedensiniz?"

Peder Hafer rahibin sözünü kesti. "Hayır, ona soru sormayın. Verdiği gizlilik sözüne karşı gelmesini istemezsiniz, değil mi?"

"Orası doğru. Anlıyorum."

Peder Hafer bu kez Drew'ya döndü. "Artık şu giysileri çıkarabilirsiniz." İki erkek bakiştılar.

-108

• • •
• * **

UÇUNCUBOLÜM

KORUYUCU

İNZİVA EVİ

1

"Hayır. Olamaz. Hepsi mi?" Peder Hafer'in sesi çatladı. Drew koruyucusunu inceliyordu. Rahip inanıyor, aynı zamanda inanmaya karşı savaşıyor görünüyordu. Önce Drew'nun aklını kaçırmamasından şüphelendiği gibi, şimdi de kabul edilmez, tahammül edilmez olanı sorgulayarak kendi aklının esenliğini korumaya çabalıyordu.

"Gerçekten hiçbiri hayatta kalmadı mı?"

Drew içini çekti. "Bütün hücreleri kontrol etmedim. Buna vakit yoktu. Güvenli de olmazdı. Ama göz attığım hücrelerdeki ölümüşü. Mutfakta da iki görevliyi vurulmuş olarak buldum. Dahası, akşam ayini çanı önce çalmadı. Sonra çaldı, ama normalden sonra. Öbürlerinin de öldüğünü bundan biliyorum."

"Buna emin değilim."

"Herhangi bir keşiş hayatta kalsaydı, öbürlerinin öldüğünü bilemezdi. Çanı duyunca da otomatik olarak manastırın kilisesine gidecekti."

"Ve?" Peder Hafer'in, "kaçardı," diye eklemeyi istediği belliydi.

"Ve öldürülecekti. Ben silah sesi duymadım, ama tabancaların susturuculu olması akla yakın. Ayrıca, cinayet takımının garot'larla gel-miş olması olası."

Peder Hafer garot kelimesini anlayamamış gibi Drew'ya bakakal-mıştı. Bunun kurbanı boğmaya yarayan vidalı bir demir halka olduğunu

-111-

hatırlamasıyla yüzü allak bullak oldu. Koltuğunda öne eğilerek yuzunü avuçlarının arasına gömdü. "Tanrı onlardan merhametini esirgemesin," diye inliyordu.

2

Cam ile kromdan bir binanın on beşinci katındaki bir dairede bulunuyorlardı. Peder Hafer papaz evinin kamyonetini bir yeraltı garajına park etmiş, sonra Drew'yu asansörle bu ünitenin özel girişine çıkarmıştı.

Rahip kapıyı kilitleyip elektrikleri yaktıktan sonra Drew şaşkınlıkla etrafına bakınmıştı. Oturma odası iyi döşenmişti, ama kişiliksiz olma özelliği, genç adama, pahalı bir otel odasını çağrıştırıyordu.

"Burası neresi? Yani güvenli olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

"Orasını merak etme. Buradan pek az kişinin haberi var."

"İyi ama niçin?" Bu daire Drew'yu rahatsız etmişti. İçinde kimsenin oturmadığı izlenimini uyandırıyor. "Burası ne için kullanılıyor?" diye sordu.

Peder Hafer soruyu yanıtlamaya isteksiz göründü. Sonunda, "Gizlilik gerektiren durumlar içindir," dedi. "Psikiyatrist olarak görevim yalnız Kartüzyenlere danışmanlık yapmakla sınırlı değil. Yani özel sorunları olan çeşitli

tarikatlardan rahiplere öğüt vermek için de sık sık çağırılırdım. Bu bir inanç krizi olabilir. Kilise korosundaki genç bir hanıma duyulan fazlaca kuvvetli bir ilgi olabilir ya da alkole veya uyuşturuculara, hatta başka bir erkeğe duyulan bir düşkünlük. Umarım, seni şok eden bir şey söylemiyorumdur."

"Günaha duyulan eğilim insan doğasının bir parçasıdır. Önceki yaşamımda herkesin zayıf bir yanı olduğunu varsayıyordum. Biraz araştırınca bu yanları kolayca bulunabiliyordu. İnsanlar günahkâr olmasalar, pek çok meslek işsiz kalırdı."

Peder Hafer üzgün bir tavırla doğruladı. "Utanç duyulacak bir duruma düşmek korkusu. Skandal korkusu. Bu açıdan bakılırsa, dünyala-rı-mızın arasındaki uçurum o kadar da derin değil. Kutsal yeminiyle çeli-

-112-

şen bir ruh halinin pençesindeki bir papaz bazen o kadar perişan olur ki."

"Keçileri kaçırır mı demek istiyorsunuz?"

"Sinir krizi geçirdiğini söylemeyi yeğlerim ya da bazen kilisenin ününü tehlikeye düşürecek kadar içer."

"Şu halde siz bu yeri öylelerini sakinleştirmede ya da alkolden vazgeçirmede kullanıyorsunuz."

"Onları dinlendirip öğüt vermede kullanıyorum ya da çok acil bir durumda burası, onları tarikatlarının dinlenme evine götürmek için gerekli düzenlemeler yapılırken geçici bir sığınak görevi yapar. Hem kiliseyle devlet arasındaki ayırım anayasanın istediği kadar net değildir. Kiliseye Katoliklerin oyu karşılığında bazı teşvikler öneren politikacılar, çoğu zaman bir piskoposun ya da kardinalin ofisine girerken görülmektense burada buluşmayı yeğlerler."

Drew, "Başka bir deyişle burası rahipler için bir güvenli ev," dedi. "Hayır, peder dünyalarımız o kadar da farklı değil."

3

"Tanrı onlardan merhametini esirgemesin!"

Drew, Peder Hafer'in "onlar," diye kimleri kastettiğine emin değildi. Onlar, öldürülen keşişler de olabilirdi, onları katleden adamlar da.

İnilti yeni bir öksürük krizine yol açtı.

Drew çaresizlik içinde yaşlı adama bakıyordu. Din adamı Drew onu Boston Parkında gördüğünde oldukça hasta görünmüştü, ama yakından bakılınca daha da bitkin bir hali vardı. Oldu bitti gri tonlu olan teni şimdi daha da koyu ve ölü gözüküyor, Drew'ya kurşunla zehirlenme olaylarını anımsatıyordu.

Başka türden bir zehirlenme de sözkonusu olabilirdi. Kemoterapi.

Adamın yanaklarındaki ve çenesindeki et erimiş, kafatasının kemikleri ortaya çıkmıştı. Gözleri de sanki yuvalarından fırlamıştı. Bir zamanlar klr olan saçları, şimdi donuk bir beyaza dönüşmüş, incelmış ve seyrelemişti.

-113

Taşların Kardeşliği / F: 8

Vücudu da küçülmüş görünüyordu. Siyah kostümüyle beyaz yakası daha iri bir adamdan ödünç alınmış gibi üzerinden dökülüyordu. Drew ödünç aldığı kot pantolonunun, gömleğin ve yeleğin bedenine göre fazla büyük olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Ama arada bir fark vardı. Drew'nun yaşsız ve çevik vücuduna sade bir yaşamın sağlıklı parıltısı egemendi. Oysa papazın vücudu ışıltı yansıtacak yerde, emiyor görünüyordu. Kendi içinde çökmekte olan bir kara delikti sanki. Vücudu ölüm kokuyordu.

Peder Hafer, "Garot dedin," diye yutkundu. "Ancak kesin olarak bilmiyorsun. Söylediğine göre, sadece mutfaktaki o iki görevli vurulmuş. Boğularak

öldürülen birini görmemişsin."

"Orası doğru. Mutfak personeli dışındaki ölümler zehirlenmişlerdi."

"Öyleyse Tanrı yardımcıları olsun, acı çekmemiş olmaları mümkün."

"Başlarına neyin geldiğini anlayamadan öldüklerine eminim."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Farenin yüzünden."

Rahip genç adama anlamayarak baktı.

"Size anlatmak fırsatını beklediğim bir şey bu." Drew içini çekerek rahibe, içinde Stuart Little'in ölüsünün bulunduğu plastik poşeti gösterdi. "Zehir onu anında öldürdü," dedi. "Ona bir lokma ekmek atıp kendim şükran duası etmek için durmuş olmasaydım, ben de şimdi ölmüş olurum."

Peder Hafer bu sözlere dehşet içinde tepki gösterdi. "Yani o şeyi bunca zamandır üstünde mi taşıyorsun?"

"Buna mecburdum."

"Niçin?"

"Tavan arasından indiğim zaman bütün cesetlerin kaldırılıp kaldırılmadığını bilmiyordum. Sonradan, hâlâ hücrelerinde olduklarını gördüm. Ama ya ben kaçtıktan sonra, cinayet takımı geri dönüp onları

-114-

ortadan kaldırırsaydı? Hangi zehirin kullanıldığını keşfetmek için farenin leşini beraberimde götürmekten başka çarem yoktu. Bazı uzmanların kendilerine göre alametleri vardır. Bir otopsinin sorularıma yanıt getireceğini umuyorum." "Uzmanlar? Alametler? Bir fareye otopsi yapılması? Sen o leşi cebinde taşıydın. Yanılmışım. Tanrı merhametini onlardan esirgemesin demek yanlış. Asıl hepimize merhamet etsin."

Peder Hafer öfkeyle ayağa kalktı. "Manastırın dört gece önce saldırıya uğradığını söylemiştin, değil mi?"

"Doğru."

"Ve sen iki gece sonra kaçmayı basardın?" Rahibin sesi tizleş-mişti.

"Evet. "1

"Ama doğru polise gidecek yerde bana gelerek bunca zamanı heba ettin."

"Beni gözaltına almaları riskini göze alamazdım. O zaman bir hedef olurum."

"Tanrı aşkına, onlara hiç değilse telefon edemez miydin? Kalan izler soğumuştur artık. Polisin kovuşturma yapması güçleşecek."

"Onlara telefon etmememin bir nedeni vardı. Telefon edemezdim onlara."

"Böyle bir neden düşünemiyorum."

"Seçim yapmak bana düşmezdi. Olanları önce kilise otoriteleri öğrenmeliydi. Ne yapılacağına karar vermek onlara düşerdi."

"Karar vermek ha? Polise telefon etmek dışında bir seçenekleri olur muydu sanıyorsun?"

"Telefon ederlerdi, ama hemen değil."

"Saçmalıyorsun."

"Hiç de değil. Benim kim olduğumu hatırlayın. Nasıl biri olduğumu. Nerede olduğumu."

-115-

Bu sözlerin anlamı kafasına dank edince, Peder Hafer, "Ofisime gelmene ne kadar hayıflandığımı bilemezsin," diye inledi. "Dünyalarımızın farklı olmadığını söylüyorsun. Kilisenin düşmanları da durumu bu şekilde yorumlayacaklar, senin yüzünden ve de benim yüzümden. Dehşet verici günahlarına rağmen kurtuluşu istediğine inanmak zaafına kapılmamın yüzünden." "Ama kurtulmayı istiyorum!"

Peder Hafer tırnaklarını avuçlarına saplamıştı. Devam etti. "Kar-tüzyenlere seni kabul etmelerini önermem yüzünden. Cürümlerinin cezasını senin yerine o kutsal keşişlerin çekmeleri yüzünden." Yaşlı adam öksürdü. "Yalnızca Kartüzyenlerin değil, kutsal kilisemizin de ününü tehlikeye attım. Manşetleri

şimdiden görür gibiyim. Katolik Kilisesi bir katili koruyor, uluslararası arenanın bir canisine sığınma sağlıyor."

"Ama ben kötülerin yanında değilim ki..."

"Yani sen iyitik olsun diye mi cinayet işlediğini söylemek istiyorsun?"

"Ne yaptımsa vatanım için yaptım. Haklı olduğumu düşünüyordum."

"Ama sonra haksız olduğuna mı karar verdin?" Peder Hafer'iri sesi alayla doluydu. "Ve bağışlanmak istedin? Evet. Şimdi de o keşişler öldüler. Sen de kiliseyi tehlikeye attın." Yaşlı adam divanın ya nindaki masanın üstünde duran telefona uzandı ve bir dizi numaraya basmaya başladı.

"-Bir dakika bekleyin. Kime telefon ediyorsunuz? Eğer polisse..." Drew telefona uzandı.

Peder Hafer kendisinden umulmadık bir kuvvetle genç adamın elini itti.

"Ben Peder Hafer. Kendileri orada mı? Öyleyse onu uyandırın. Onu uyandırın dedim. Bu çok acil bir durumdur."

Telefonu kulağında tutan Peder Hafer daha sonra elini ahizeye dayadı. "Yıl sonunda ölmüş olacağım," dedi. Drew'yu susmaya davet

-116-

etmek için elini kaldırdı. "Bunun bu olaylarla ne ilgisi var diyebilirsiniz. Altı yıl önceki görüşmemizi anımsıyor musun?"

"Tabii."

"Yeminlerden söz ettik. Senin gibi genç bir adamın Kartüzyenlerin arasına kabul edilmesini önerdiğim takdirde, tarikatın koşullarını fazla katı bularak kutsal yeminini bozman durumunda ruhunun akıbetinden sorumlu olacağımı söylemiştim."

"Hatırlıyorum."

"Ya senin verdiğin karşılık neydi? Başvurunu geri çevirdiğim takdirde başka bir biçimde sorumlu olacağımı söylemiştin. Büyük bir umutsuzluğun pençesinde olduğun için aksi halde hayatına son vermek isteyebilirsin. Seni geri çevirdiğim takdirde lanetlenmenden ben sorumlu olacaktım."

"Doğru."

"Aslında aldatıcı bir düşünce biçimiydi. Her insanın ruhu kendi sorumluluğundadır. İntiharın, kendi kararının sonucu olan bir lanetlenme olurdu. Ama itiraflarını dinledim. Senin gibi bir geçmişi olan bir adamın, ne kadar bir kurtuluş umudu olabilir diye düşündüm. Korkunç günahlarını mümkün olan hangi kefaret bağışlatabildi ki?"

"Bunun üzerine de tarikata, beni aralarına kabul etmeleri önerisinde bulundunuz."

"Eğer ben olmasaydım, şimdi o keşişler hayatta olacaktı. Benim yüzümden öldüler. Bu sadece bir skandal değil. Kilisenin bir katili korumasına ilişkin bir çekişme de değil. Tanrı cezanı versin senin. Sen sorumlusun. Onlara karşı, bana karşı sorumlusun. Ben de onlara karşı sorumluyum. Senin yüzünden ruhumu tehlikeye attım. Sana ölmek üzere olduğumu söyledim. Noel'e çıkmam sanırım. Senin, beni cehenneme yollayacağına inanıyorum."

Drew yaşlı adama bakıyor, suçlamayı içine sindirmeye çalışıyordu. Öne eğilip yüzünü avuçlarının arasına gömmek sırası şimdi ondaydı. Peder Hafer'in telefonda konuştuğunu duyması üzerine hızla başını kaldırdı.

-117-

"Siz misiniz ekselans? Sizi bu geç saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama çok korkunç bir şey oldu. Tam bir felaket. Sizinle hemen buluşmamız şart." Piskopos Ekselans Peter Hanrahan'ın dikdörtgen biçimli, zayıf bir yüzü vardı. Kırk beş, elli yaşlarındaydı, bir saatten daha kısa bir zaman önce uyandırıldığı halde, kum sarısı rengindeki saçları yeni yıkanmış ve özenle taranmış izlenimini uyandırıyor. Yeşil gözleri Drew' ya porseleni anımsatıyordu, ama genç adam, parıltılarının aynen çe-liğinki gibi sert olduğunu hemen anlamıştı.

Piskopos meşe tahtasından büyük bir masanın arkasında oturuyordu. Odasının lambirili duvarları, Protestan, Yahudi, Katolik ve çeşitli hayır kurumlarının teşekkür plaketiyle süslüydü. Bunların yanısıra piskoposu Boston'un çeşitli belediye başkanları, Massachusetts valileri, hatta Birleşik Amerika başkanlarıyla el sıkışırken gösteren parlak fotoğraflar da vardı. Fakat piskoposun çeşitli papalarla çektiği fotoğraflar masasının arkasındaki duvarda gururla asılmıştı.

Ekselans bu toplantının gerek huzur bozucu olacağını, gerekse uzun süreceğini tahmin ettiği için, piskopos urbalarından ya da siyah renkli, beyaz yakalı papaz üniformasından daha rahat görünümlü bir kıyafetle gelmişti. Ayaklarında gri mokasen ayakkabılar vardı. Lacivert fitilli kadifeden pantolon, açık mavi gömleğinin üstüne de bordo renkli bir kazak giymişti. Bunun hafifçe yukarı sıyrılmış kolları, din adamının bileğindeki Rolex markalı saati meydana çıkarmıştı. Ama çeliktendi bu saat, altın değil.

Drew'ya bir politikacıyı hatırlatıyordu. Aslında yerinde bir benzetmeydi, çünkü bu düzeydeki bir kilise görevlisi ister istemez politikacı olmak zorundaydı. Sesinin pürüzsüzlüğü ve özenli kelime seçimi büyük bir olasılıkla pazar günleri verdiği vaazlardan da çok, yerel işadamları-

-118-

rıyla bölgesindeki inşaat projeleri için yapılacak bağışlar konusunda yaptığı pazarlıkların ürünüydü.

Ekselans masasının başında koltuğunu hafifçe arkaya devirerek oturuyordu. Gözlerini yoğun bir dikkatle önce Peder Hafer'in, sonra da açıklamasını yaptığı zaman Drew'nun üzerine dikti.

Piskopos, Drew'dan, dört kez bir noktayı daha net açıklamasını istedi, plastik poşetin içindeki fareyi inceledi ve Drew'ya devam etmesini başıyla işaret etti.

Drew sonunda o geceki ikinci soruşturmasını noktaladı. Saatine bakınca biri yedi dakika geçtiğini gördü. Pencereler kalın bej perdelerle örtülüydü. Dışarıda hızla geçen bir otomobilin gümürtüsü duyuldu. Oda bunun dışında sessizdi.

Piskopos hiçbir anlam değişikliği yansıtmayan gözlerini Drew'dan Peder Hafer'e çevirdi, sonra tekrar Drew'nun üzerinde durdu. Sessizlik sürüyordu. Din adamı öne uzanıp dirseklerini masaya dayadığı sırada altındaki koltuk gıcırdadı. Piskoposun gözlerinde ürkütücü bir parıltı vardı. "Gerçekten de dikkate değer bir olaylar dizisi yaşamışsın," dedi sonunda. Sesi ahenkli tonunu koruyordu. Ekledi. "Çok da huzur bozucu olaylar." Kısaca düşündükten sonra dahili telefonun bir düğmesine bastı. "Paul?"

Onunki kadar ahenkli bir erkek sesi yanıt verdi. "Ekselans?"

"Güzel. Odana çekilmemişsin."

"Bana ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

"Sensiz ne yapardım bilemiyorum. Pat Kelley'i hatırlıyor musun?"

"Şöyle böyle. Ama dosyasına bakabilirim."

"Gerekmez. Kelley bir inşaat donanımı işinin sahibi. Yanlış hatırlamıyorsam, firmasının bir helikopteri var. Bunu, ağır donanımı yüksek binalara çıkarmak için kullandığını iddia ediyorsa da, sadece gelir Ergisinden düşürdüğü bir oyuncak olduğundan hep şüphelenmişimdir. Ona lütfen telefon eder misin?"

Kilisenin ondan bir yardım gereksindiğini, helikopterini ödünç almak istediğini söyle. İlk fırsatta onu arayıp teşekkür edeceğimi söylemeyi de unutma."

-119-

"Peki, ekselans. Onunla ofisine gitmek için evinden ayrılmasından önce mutlaka konuşurum."

"Hayır, şimdi konuş."

"Yani onu uyandırayım mı?"

"O helikopterin şafak vakti hazır olmasını istiyorum. Eğer tereddüt ederse, Columbus şövalyelerinin onun şerefine bir şölen verebileceklerini ima et. Arkasından, hastane deneyimi olan veya savaşa gitmiş papazlar bulmak için bilgisayara başvuru. Üç papaz yeterli, ama içlerinden birinin helikopteri kullanabilmesi gerekiyor."

Piskopos Hanrahan konuşmaya son verdikten sonra düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Size bir şey sormak istiyorum, Birader Mac-Lane. Durumu kavradığıma emin olmak istiyorum. Kaçtıktan sonra kendi güvenliğinizden başka, kilise adına kaygılandınız, değil mi? Güvenlik makamlarını harekete geçirecek yerde, günah çıkardığınız rahibi, sonra da beni aradınız?"

"Çok doğru."

"Şu halde getirdiğiniz bilgiyle nasıl ilgilenmem gerektiği hakkında bazı pratik önerileriniz olduğunu varsayabilir miyim?"

Drew evet der gibi başını eğdi.

"Öyleyse ne öneriyorsunuz?"

"Üç olasılık aklıma geliyor. Önce şu: Bu keşişler Kartüzyen olarak kendilerini dünyadan yalıtmış bulunuyorlardı. Neleri varsa satmışlar, banka hesaplarını kapatmışlar, işlerinden ayrılmışlardı. Sonra, dostları ve akrabalarıyla son kez vedalaşmışlar, eski hayatlarından kimse onlarla bir daha bağlantı kuramayacağını belirtmişlerdi. Ziyaretler, telefon konuşmaları, mektuplar yoktu artık. Hükümete bir daha vergi beyanna- I mesi doldurmayacaklarını bile bildirmişlerdi."

"Bütün bunların farkındaydım. Lütfen önerinizi bildirin."

"Bu adamlar dünyanın gözünde çoktandır ölmüş olsalar bu ka- I dar olurdu. Kendilerini görünmez yapmışlardı, normal yaşamlarını ta- I marnlayıp öldükleri zaman da görünmez olacaklardı. Biliyorsunuz, Kar- I tüzyenler ölümlerini tabuta koymazlar. Ceset giyimli olarak bir kalası" I

-120-

üstüne yerleştirirler, yüz, bir kukuletayla örtülür. Giysi kalasa çivilenir. Ölü bundan sonra özel bir mezarlıkta toprağa verilir. Yattığı yer ise sadece basit bir haçla işaretlenir. Tevazuu vurgulamak ister gibi, hacın üstünde ad da yazılı değildir."

"Bunun da farkındayım. Nereye varmak istiyorsunuz?"

"Aynı usule bağlı kalın. Onları gömdürün."

"Yani kimseye bir şey bildirmeyelim mi?"

"Bu takdirde olanları kim bilebilir? O keşişler salgın bir hastalıktan ya da gıda zehirlenmesinden ölselerdi, kilise olayı reklam eder miydi? Onları sadece ebedi uykularını uyumaları için toprağa verirdi. Görülmez olmaya devam ederlerdi. Kilisenin sırrı korunurdu."

"Başka bir deyişle kilisenin bir kitle katliamını örtbas etmesini mi öneriyorsunuz?"

"Bu da bir seçenek."

Piskopos Hanrahan genç adama bakakalmıştı. "Ama yetkililer kovuşturma yapıp, sorumluların izini bulamazlarsa, o canileri kim cezalandıracak?"

"Tanrı."

Piskopos irkildi. "Sizin bir Kartüzyen olduğunuzu unutmuşum. İncanın gerçekten dikkate değer."

"Hayır. Öyle demeyin. İnanç mı? Ben cehenneme inanıyorum."

"Öyle mi?" Piskopos kaşlarını çatmıştı. "Demek kilisenin ününü korumak için, katilleri en son yargıya teslim ediyoruz, o vakte kadar da cinayetler işlenmemiş gibi davranıyoruz. Tamam mı?"

•"Bu, seçeneklerden sadece bir tanesi dedim. Hesaba katılmalıdır."

"Siz olsanız bu seçenekte karar kılar mıydınız?"

"Hayır."

"Niçin hayır?"

"Hikâyenin duyulması riski fazla olduğu için. Bu tür bir çalışma ortalığın

temizlenmesi, cenazelerin toprağa verilmesi çok sayıda personel gerektirir. Temizlik profesyoneller tarafından yapılmış olsa tasa

-121

etmezdim. Fakat işi rahipler yaptığı takdirde, uğradıkları şok o kadar müthiş olur ki sonradan çenelerini tutamayabilirler."

Piskopos bir an düşündü. "Olabilir. Ama rahiplerin gizlilik yeminine alışık olduklarını unutmayın. Bu konuda da kimseye bir şey söylememeleri için onlara yemin ettirebilirim."

"Öyle de olsa işi güçleştirmenin ne anlamı var? Niçin çok fazla insanı işe karıştırmalı? Sorun o keşişlerin öldürülmüş olması değil. Sorun..."

"Sensin!" Peder Hafer dakikalardan beri ilk defa sesini duyuruyordu.

Drew başının hareketiyle doğruladı. "Evet, benim."

Piskopos, Peder Hafer'e döndü. "Aynı zamanda da siz. Siz olmasaydınız, bu katliam da olmazdı."

"Bunun bilincindeydim ekselans. Mea culpa. Yakında ruhum için savaş vermek zorunda kalacağım." Peder Hafer öksürüğünü engellemeye boşu boşuna uğraşıyordu.

Piskoposun katı olan bakışı yumuşadı. "Beni bağışlayın. Bu kadar sert konuşmamalıydım." Drew'ya döndü. "Ya ikinci öneriniz nedir?"

"Cinayetlerin kanıtlarını ortadan kaldırmayın. Bunu yapacak yerde manastırdaki varlığımın bütün izlerini silin. Hücremde ne varsa çıkarın. İçinde kimse yaşamıyor izlenimini uyandırın. Tarikatın kayıtlarından dosyayı çıkarın. Sonra, yetkililere haber verin. Boş hücre hakkında soru sorarlarsa, tarikatın gönüllüler çekmekte güçlüklerle karşılaştığını, manastırın dolu olmadığını söyleyin. Polis eski bir katilin oraya sığındığını asla keşfedemeyeceği için, kilise skandali önlemiş olur."

"Peki siz ikinci seçeneği önerir misiniz?"

"Basit olmak avantajı var. Polis, kovuşturmasını yapabilir. Birisinin konuşması olasılığı yok gibi. Gerçeği bilenler sadece üçümüz ve hücremi temizleyecek kişi olur." Drew kısa bir aradan sonra ekledi. "Üçüncü bir seçenek de var tabii."

-122-

"Yani?"

"Hepsinin basiti polise gerçeği söylemek."

Piskoposun gözleri kısıldı.

Dahili telefon o sırada öttü. Piskopos bunun üstündeki bir düğmeye bastı.

"Evet?"

"Ekselans, helikopter için gerekeni yaptım."

"Ya mürettebat?"

"Jezüitler. Tarikata katılmadan önce, Vietnam'da görev yapmışlardı. Bir tanesi bir bombardıman uçağı kullanıyormuş."

"Mükemmel. Kilisenin komandoları." Piskopos konuyu değiştirdi. "Bu sabah benim için kardinalden en kısa zamanda bir randevu almanı istiyorum."

"Onu uyandırmamı ister misiniz?"

"Yok canım. Saat yediye kadar bekle. Özel duasını etmesinden önce. Ayrıca, Vermont'taki Kartüzyenler üzerinde kimin hukuki yetkisi olduğu konusunda biraz kararsızım, Paul."

"Hemen öğrenirim, ekselans."

Piskopos dahili telefonun düğmesinden elini çekti ve arkasına yaslandı.

Drew'ya, "Ne yaptığımı merak ediyor olmalısınız," dedi.

Genç adam, "Hiç de değil," dedi. "O Jezüitleri manastıra yollamaya hazırlanıyorsunuz. Benim doğruyu söylediğime emin olmak için."

Piskopos gözlerini kırptırdı.

Drew devam etti. "Ayrıca, kardinalle bir an önce buluşmayı planlıyorsunuz.

Böylece, sizin fikrinize katılmadığı takdirde, Jezüitleri durdurmak için bir

mesaj yollamaya vaktiniz olur. Ama öyle bir şey olmayacağına eminsiniz. Hatta bu kadar hızlı harekete geçtiğiniz için sizi övmesi olasılığı kuvvetli. Fakat siz işin en güç yanını, en son kararı ona bırakacaksınız."

"Hikâyenizin inandırıcı olmadığını itiraf edin. Ölülerle dolu bir makastır. Bütün gerçekleri öğrenmeden kararlar vermem akılsızlık olur."

"İyi ama niçin yalan söyleyeyim?"

-123

"Belki yalan söylemiyorsunuzdur. Fakat keşiş olarak altı yıl inzivada yaşadktan sonra, yanılmış olabilirsiniz. Aklınız karışmış olabilir."

"Yani aklımdan zorum olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" Drew kızmaya başlamıştı.

"Tabii ki hayır. Aklınızın karışmış olabileceğini söyledim. Bütün bildiğim, günlerden beri cebinizde bir fare ölüsü taşıdığınız. Benim yerimde olsanız, böyle bir davranış sizde güven uyandırır mı?"

Piskopos böyle derken masanın üstündeki plastik poşete bakıyordu. Birden onu almak için elini uzattı.

Drew hemen atılıp, poşeti tekrar cebine attı.

Piskopos irkilmişti. "Küçük dostunuza çok mu bağlısınız?"

"Diyelim ki duygusalım."

Piskoposun yüzündeki anlam sertleşti. "Pekâlâ. Çok muhterem kardinal de aynı fikirde olursa, helikopterin öğleyin manastıra varması gerekir. Eğer iddia ettikleriniz doğruysa, önerdiğiniz seçeneklerden hangisinin daha akıllıca olduğuna karar veririz."

"O vakte kadar da?"

"Kalacak bir yer gereksiniyorsunuz. Başınızdan geçenlerin doğruluk derecesi ne olursa olsun, yorgunluktan yıkılmak üzere olduğunuz belli. Kuşkusuz kıyafet değiştirmenizin de uygun düşeceği kanısındayım."

Drew oduncu kıyafetine sıkılarak baktı. "Şu halde beni nereye yolluyorsunuz?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum. Paul'a danışacağım."

Peder Hafer öksürdü. "Ya ben? Ben de mi onunla gitmeliyim?"

Piskopos dudak büktü. "Sanmam. Dikkati üzerinize çekmek istemeyiz. Durumu kesin olarak öğrenene kadar normal programımızı uygulamamız daha iyi olur. Yalnız bir şey önermek istiyorum. Bu adam size günah çıkardı mı?"

"Tabii. Kartüzyenlere onu kabul etmelerini önermemden önceydi-Keşiş olarak süreceği yaşam onun kefaretiydi."

"Hayır, kastettiğim, daha yakın bir tarih. Bu gece."

"Hayır. Yani..." Peder Hafer kaşlarını çattı. "Düşünemedim..."

-124-

"O, iki gece önce bir adamı öldürdüğünü iddia ediyor. Eğer bu doğruysa, ruhu tehlikededir. Günahının bağışlanması lazım."

Drew silah olarak kullandığı haçı anımsadı. Günahının bağışlanması acaba mümkün olabilir miydi?

5

Ses, "Uyan. Geldik," dedi.

Drew piskoposun getirdiği siyah Cadillac'ın arka koltuğunda yatıyordu. Sürücü, atlet yapılı bir genç adamdı. Mavi gözlen ve fırça stilinde kesilmiş saçları vardı. Arkasında kot pantolon ve Massachusetts Üniversitesinin logosuyla süslü bir eşofman üstü bulunan bu genç adam, Drew'ya Peder Logan olarak tanıtılmıştı. Kendisi Drew'ya, "Ama bana Hal diyebilirsin," demişti.

Piskoposun malikânesinden şafak söktükten biraz sonra ayrılmışlardı. Cadillac, 90 numaralı eyaletlerarası yoldan batıya doğru yol alırken Hal, "Bir süre daha gideceğiz. Uyumaya çalışsan iyi edersin," demişti.

Ancak düşünülecek çok şey vardı. Drew kendini yorgun hissetmiyordu. Öyleyken kahvaltı etmek için durmalarından sonra arabaya biner binmez uykuya dalmıştı.

Sonradan yemeğine ilaç konulup konulmadığını merak edecekti. Ne var ki, Hal, Drew'nun yemeğine elini sürmemişti. Bu iş sadece Drew tuvalete gittiği sırada olmuş olabilirdi. Fakat piskopos niçin onun uyuşturulmasını istemiş? Genç adam Cadillac'ın arkasında yatarken bunu düşünüyordu. Hal onunla konuşunca yavaş yavaş uyanıyormuş numarası yapmıştı. Doğrularak gözlerini ovuşturdu ve parlak sabah güneşine bakarak gözlerini kırptırdı. Birden, uyuşturulmuş olmasa da, sonucun aynı olacağı anladı. Nerede olduğunu bilmiyordu.

"Eyaletlerarasından ayrıldık mı?" diye sordu.

"Birkaç zaman önce. Nasıl uyudun?"

-125-

"Bebek gibi."

Drew, Hal'ın gülümsediğini farkettili.

Yol, iki yanı dağlık olan çift şeritli bir asfalttı. Görünürde trafik veya binalar yoktu. Kontrol panelindeki dijital saat 10:31'i gösteriyordu. Drew, "Hâlâ Massachusetts'de miyiz?" diye sordu.

"Evet."

"Hangi kısmında?"

"En batısında."

"Ama tam olarak neresindeyiz?"

"Çok karmaşık bir yoldur. Anlatması uzun sürer."

"Beni götürdüğünüz yere, her neresiyse geldiğimizi mi söylüyorsunuz."

"Gittiğimiz buraya pek uzak değil. Oraya varmadan önce uyanma şansını vermek istedim size."

Nerede olduklarını hâlâ merak eden Drew araziye inceliyordu. Seyrek ağaçlı bir vadiye girdiler, oradan da başka bir yola saptılar. Bu yol, çeyrek mil ileride yüksek bir taş duvara ulaşıyor, açık duran bir parmaklıklı kapıdan içeri giriyordu. Drew uzakta dikdörtgen biçimli büyük bir binanın çatısında beyaz bir haçın ısıldığını gördü. Binanın iki yanında daha küçük yapılar vardı. Binanın arazisine varmıştı. Ekim ayında renklerinin kahverengileşmiş olmasına rağmen, çimlerin bakımlıydı. Çiçekleri ölmüş bahçeler, süs çalılılarıyla çevriliydi. Drew daha fazla yaklaşıncaya, bakımsız kalmış bir basketbol sahası farkettili.

"Burası da neresi böyle?" Malikânenin huzurlu havası genç adamın içini rahat ettirememişti. Burasının bir sanatoryum olmasından endişe etti.

Hai, "Bir, iki açıklama yapmam gerekir," dedi. "Burası ilahiyat fakültesi olarak düşünülmüştü. Ama papaz adayları şu son yıllarda sırada beklemiyor. Kilise bunun üzerine boş odaların kullanılabilir hale getirilmesine karar verdi. Sağdaki bina yatakhane. Ayrıca çeşitli Katolik Kilisesine mensup bazı özel kişiler ayda bir kere buraya inzivaya çekilmeye geliyorlar."

-126-

Drew fikri beğenmişti. Demek kilise, inananların zaman zaman dünyanın baskılarından kaçmayı gereksindiklerine inanıyordu. Böylece, bu gibiler genellikle bir cumadan pazar gecesine kadar kırk sekiz saat süresince önemsiz bir ücret karşılığında genellikle bir ilahiyat okulu olan bir inziva evinde Katolik usulü ibadetle stres gidermek fırsatını buluyorlardı. Genellikle ün yapmış bir din adamı olan bir öğretmen, doktrin ve ruhanilik konularında konuşmalar yapıyordu. Tartışmalar dışında konuşmak yasaktı. Yatakhane her odasında meditasyona yardımcı olarak bol dinsel literatür de bulunuyordu. Hal, "Ancak bu ayda sadece bir kez," dedi. "Soldaki şu bina en çok kullanılanı. Bir huzur evidir. Piskoposun evinde Peder Hafer'le konuştuğunu gördüm. Onun bir psikiyatrist olduğunu biliyordur. O işi dünyada istemezdim. Yeminlerinin gerilimine dayanamayan rahiplere danışmanlık yapıyor."

"İnsanlar bazen zayıf olabiliyorlar."

"Bilmez miyim! Bu çok acı. Ne kadar çok yitik vakayı buraya getirdiğimi bilsen çok şaşardın. Duyduğum kadarıyla ülkede bunun gibi üç veya dört yer daha varmış. Ama ben bir tek burayı gördüm. Soldaki şu bina uyudukları yer. Günlük ibadetleri dışında bir görevleri yoktur. Bunun dışında, personelden ilaç tedavisi ve psikoterapi görürler."

"Burada ne kadar kalıyorlar?"

"Çoğu bir veya iki ay kalır. Ta ki içkiyi bırakıncaya ya da evliyaların bile günde yirmi beş saat çalışmadıklarını anlayana kadar. Fakat birkaçı... Her neyse, dört yıl önce yaşlı bir Protestan rahibini buraya getirmiştım. Adamcağız Meryem Ana'nın her gece ona şarkı söylediğine hâlâ yemin ediyor."

6

Çatısında haç olan ortadaki büyük binanın önünde durdular. Güneşin oluşturduğu açıl, haçın gölgesini Cadillac'ın üzerine düşürüyordu.

-127

Drew arabadan inerken berrak gökyüzüne rağmen havanın serin olduğuna dikkat etti.

Genç adam binanın karşısında durmuş, pencerelerini gözden geçiriyordu.

Tuğlaların rengi solmuş, beton basamaklar çatlamıştı.

"Burada bir terkedilmişlik havası var," dedi.

Hal omuzlarını silktiler. "Saat on bire geliyor. İlahiyat öğrencileri sınıfta olmalılar."

Bu sözleri beklemiş gibi binanın derinlerindeki bir yerden genç erkeklerin sesi dışarıya yansımaya başladı. "Tanrı merhamet etsin. İsa merhamet etsin..."

Hal, "İşte duyuyorsun. Oradalar," dedi.

Fakat Drew başını salladı. "Pazar günü ders olur mu? Hiç sanmıyorum. Bu sabah ilk iş olarak pazar ayını yapılmalıydı. Hayır, yolunda gitmeyen bir şey var."

Hal, çatlak beton basamaklara yönelen genç adamı durdurdu. "Tabii, ama bu pazar çok özel, sabah ayını şu ana kadar ertelendi."

Bir şey anlayamayan Drew dönüp ona baktı.

Hal, "Öğrencilere görünmememiz lazım," diye açıkladı. "Piskopos tesisin yöneticisine geleceğini söyledi. Fakat dikkati çekememe-nin gerektiği kesin.

Sen şurada yatıp kalkacaksın." Hal sağdaki binayı işaret etti. "İnzivaya çekilenlerin barındırıldığı yerdir."

Drew huzursuzluk duyuyordu. "İyi de beni ha inzivaya çekilenler görmüş, ha öğrenciler, ne farkeder ki?"

"Bu hafta s, onu kimse inzivaya çekilmeye gelmiyor. Bina sadece bize ait olacak."

Drew merak ediyordu. Hal'a onun hakkında ne anlatılmıştı? "Bu adamı daha önce ben nerede gördüm? Esas vaziyette duruşu... Ca-dillac'ın dikiz aynasında ikide birde arkadan gelenleri kontrol edişi-" diye düşündü.

Mutlaka başka bir iş alanında görmüştü.

Hal, "Burası çok sakın çok dinlendirici olacak," diyordu.

-128-

Hafif bir esinti Drew'nun yanağını okşadı. Basamakları inerek Hal'ın yanında sağdaki binaya doğru yürümeye başladı. Onu rahatsız eden bir şey daha vardı. "Eğer gelişimizin dikkati çekmemesi isteniyorsa, arabanızı gözönünden çekmeniz gerekmez mi?" dedi.

"Birkaç dakika sonra yapacağım. Zaten buraya dönmek zorundayım."

"Öyle mi?"

"Sana giysiler getirmem lazım. Fazla bir seçim olanağımız yok. Bu ilahiyat öğrencileri sıklığa önem vermiyorlar. Siyah ayakkabılar, siyah çoraplar, siyah pantolonlar. Hepsi bu. Spor yapmayı sevdiklerine göre, sana bir eşofman üstü de bulabilirim belki. Hatta belki bir de anorak. Aç mısın?"

"Sebze yiyebilirim. Bol taze sebze."

Hal güldü. "Özellikle havuç, değil mi? Okuyacak bir şey de ister misin?"

Drew hayır gibilerden başını salladı. "Biraz idman yapabilirim diye düşündüm."
"Güzel. Basketbol sever misin? Ama yalnız başına olmaz. Hem spor alanı da dışarıda. Kendini göstermemen gerektiğini unutma."
Drew birden durdu.
Hal sordu. "Bir aksilik mi oldu?"
"Bir soru sormaya can atıyorum."
"Buyur."
"Gerçekten bir rahip misiniz?"
"Papa Leh fıkralarını sever mi? Sen Jan vaftizci miydi? Bir rahip olduğuma inansen iyi edersin."
"Başka nesiniz ya da neydiniz? Üstünüzde askeri istihbarat görevlisi diye yazılı olsa bu kadar olur." Drew bakışını rahipten ayırmıyordu.
"Doğru. Askeri istihbaratta görevliydim. Donanmada."
Drew bir soru daha sordu. "Niçin rahip olmaya karar verdiniz?"

-129

Taşların Kardeşliği / R 9

Fakat Hal yanıt verecek yerde yine yürümeye başlamıştı. "Odanı seçmek elinde. Hangisini isterdin?"
Drew omuzlarını silktilti. "ikinci katta merdivenlere yakın herhangi bir oda olabilir."
"Ben de böyle bir seçim yapardım. Birisinin pencereden içeri girmesi olanağı yok. Savunulması da daha kolay. Ayrıca, dışarı çıkmanın daha uzun zaman alacağı üçüncü kattan daha avantajlı."
"Bir kez daha soracağım. Niçin rahip olmayı seçtiniz?"
"Sormayı sürdürmenin bir sakıncası yok." Hai'in sinirli*ses tonundan bu soruyu yanıtsız bırakacağı belliydi.

7

Bir tahta gıcırdadı. Drew tesisin küçük kilisesinin ön sırasında yere diz çökmüş, dua ediyordu. Başını kaldırarak arkasındaki gölgelere omzunun üzerinden baktı.
Hiç kimse yoktu. Genç adam mihrap yanına döndü ve dua etmeyi sürdürdü.
Saat gece yarısını geçiyordu. Bütün gün çok içi sıkılmıştı. Kendini meşgul etmeye çalışmış, yıkanmış, traş olmuş ve Hai'in ona getirdiği giysileri giymişti. Odasını arşınlamış, inip kalkma egzersizleri yapmış, savaş sanatının dans adımlarını tekrarlamış, bu arada Hai'in nerede olabileceğini düşünmüştü. Vakit ikindiye yaklaşırken helikopterin çoktan manastıra ulaşmış olacağını biliyordu. Jezuitler cesetleri bulmuş ve piskoposa haberi uçurmuş olmalıydılar. Piskopos da kardinalle konuşmuş, kardinal ise Roma'ya telefon açmıştı. Şu halde niçin kimse gelip ona bir şey söylememişti? Ne gibi kararlar alınmıştı? Neler olup bitiyordu?
Yalnızlık içinde geçirdiği altı yıl içinde zamanın yükünü hissetmemişti Drew. Oysa manastırdan uzaklaşmasının beşinci gününde ikide birde saatine, öldürdüğü adamın üstünden aldığı saate bakmaktan kendini alamıyordu, inleyerek yere çöktü ve bu yükün üstünden alınması için dua etti. "Her olanın bir nedeni olduğunu biliyorum, Tanrım.

-130-

Ben sadece bir aracım. Ama yalvarırım, Tanrım, bana bu acıyı unuttur. Bütün istediğim biraz huzur," diye yakarıyordu.
Bütün istediği bu muydu? Drew ceketinin cebindeki şişkinliğe dokundu ve keşişlerin ölümünün intikamını almak için ettiği yemini anımsadı. Bir başka cebindeki fotoğrafları, alevler içindeki erkek ve kadını ve haykıran erkek çocuğunu gösterenleri de yokladı ve ruhunun kurtuluşu için dua etti.
Saat altıya yaklaşırken Hal odasına girdi. "Sana süt ve sebzeler getirdim. Çiğ

lahana istediğini söylemişti, değil mi? Ben o nesnenin pişmişine bile dayanmam."

"Burada ne kadar zaman kalacaktım?"

"Haber gelinceye kadar. Bana bak, eğer canın sıkılıyorsa, burada bir tek televizyon var, ama o da ilahiyat öğrencilerinin kaldığı binada. Fakat istersen sana bir radyo getirebilirim."

"Bir telefona ne dersiniz?"

"Sadece rahatlamaya bak. Temiz köy havasını" kokla."

"Odamın içinden mi?" •

"Haklısın. Ama tasalanma. Her şeyin gereğine bakıldı."

"Nasıl yani?"

"Bu gece ısı sıfırın altına düşecek. Fakat bunu düşünerek binanın içinde kaloriferi açtırdım."

Hal böyle diyerek odadan çıktı.

Drew yine sabırsızlık içinde saatine baktı. Akreple yelkovan saat altıyı, yıllardan beri akşam ayını çanının çaldığı saati gösteriyordu.

Drew manastırın huzurlu programına dönmeyi özlüyordu. Saat altıydı. Akşam ayını çanını duyuyormuş gibi, çağrıya itaat etti ve odasından çıktı.

8

Binanın içi sessizdi. Holün uzak ucunda yanan ölgün bir ısı ona merdivenin bulunduğu yanı gösterdi. Drew eliyle metal trabzanı izleyerek birinci kata indi, loş hole bakmayarak bodrum katına doğru yoluna

-131 -

devam etti. Nemli bir alçı duvara eliyle dokunarak karanlığın içinde sağdaki bir kapıya yöneldi. Daha erken bir saatte Hal'in ibadet etmesi için onu getirdiği ve şimdi de akşam ayınının yapılmasının gerektiği küçük kiliseydi burası.

Drew kapıyı iterek içeri girdi. Yalnızca karanlıkla karşılaştı. Soluna düşen bir elektrik düşmesini anımsayarak elyordamıyla onu buldu. Fakat hiçbir şey olmadı. Karanlık sürüyordu. Önceki gelişinde bir duvarın yukarısındaki pencereden süzülen güneş ışığı sağını, solunu görmesini sağlamıştı. Ama şimdi...

Drew saatinin ibrelerinin altıyı geride bıraktığını düşledi ve içindeki dürtü kuvvetlendi.

Solundaki duvar boyunca elyordamıyla ilerlerken bir sandalyeye tosladı. Sonra başka bir duvara ulaştı ve bir günah çıkarma hücresinin yanından sürünerek geçti. Burnuna küf kokusu doluyordu. Fakat küfün altına da uzun yıllardır süregelen ayinlerin günlük kokusu egemendi. Beli altarın parmaklığına değince genç adam hedefine ulaştığını anladı.

Yanında bir de kibrit olsaydı. Altar parmaklığının iç sol ve sağ yanlarını çevreleyen adak mumu sıralarını anımsadı. Gerçekten de altar parmaklığının üzerinden bacaklarını atıp geçince, madeni bir kabın içinde kibritler eline geldi. Mumları birer birer yakması üzerine küçük kilisenin ön kısmı pırıl pırıl bir ışıkla dolarken, genç adam gülümsüyordu. İlk sıranın önünde yere diz çöktü ve akşam ayininin dualarını birer birer okumaya koyuldu.

Gece yarısı olup piskopostan ses çıkmayınca, bu kez usul gereğince sabah dualarını okumak için kiliseye geri döndü.

Birden arkasındaki gıcirtıyı duydu.

9

Gıcirtıyı ilk duyusunda, sesin, tahtaların soğğun etkisiyle büzülmesinden ileri geldiğine kendini inandırmaya çalıştı.

-132-

İkinci duyusunda yorgun eski binada yer yer çökmeler olduğunu düşündü. Üçüncü duyusunda ceketinin altından Mauser'i çekip çıkardı ve yere çöktü. Arkasında bir ses, "Rahatla, dostum. Seni korkutmak istemezdim," dedi.

Gelen Hal'dı.

Drew sıranın altına kayarak göze görünmemeye çalıştı.

Hal, "Yapma," dedi. Rahip, küçük kilisenin arkasındaki karanlık bölgede olduğundan görünmüyordu. Devam etti. "Nerede olduğunu biliyorum... Kendini yere attığını gördüm. Ama ondan önce ceketinin altından bir tabanca çıkardığını da gördüm. Onun için sakın olalım. Benim görevim sana dikkat etmek, sana hedef tahtası olmak değil."

Drew işi talihe bırakmak niyetinde değildi. Bakışı, solda altar parmaklığının ötesindeki bir kapıya çevrildi. Öğleyin buraya dua etmeye geldiğinde bunun, altarın arkasındaki bir odaya açıldığını görmüştü. Odadaki bir başka kapı ise bir merdiven sahanlığına açılıyordu. "Gerekirse altar parmaklığının üzerinden atlayıp kaçabilirim," diye düşündü.

Bir gıcırtı daha oldu. Ses yaklaşıyordu.

Drew'nun alnı ter içinde kalmıştı. Oysa küçük kilise son derece soğuktu.

Hal, "Ben açıklarken rahat ol," dedi. "Saat altıda buraya geldiğini biliyorum. Manastırdaki günlük programını uyguladığını tahmin ettim. Akşam dualarını edecektin. Bundan sonraki ibadet gece yarısında yapılan, sabah duası. Bunu düşünerek daha önce buraya geldim. Seni dua ederken rahatsız etmemek için sana görünmeden göz kulak olmak niyetindeydim. Sadece görevimi yapıyordum. Her soluk alışımda tahtaların gıcırdayacağını nereden bileyim?" •

Drew şöyle bir düşündü. Hal'in doğruyu söylemesi mümkündü. Arna niçin doğrudan doğruya Drew ile kiliseye gelmemişti? Genç adam, "Ben dua ederken kilisede olması beni rahatsız etmezdi," diye düşündü. Hayır, mutlaka yolunda olmayan bir şey vardı.

-133

Yine bir gıcırtı duydu. Bu kez ses daha da yakından geliyordu.

Drew sıranın altından çıkarak altar parmaklığına doğru sürünmeye başladı.

Yerin soğuğu göğsünden bütün vücuduna yayılıyordu.

Hal birden daha yakından, "Bir çıkmazdayız," dedi. "Ben görünmeden kendini göstermek istemiyorsun. Ama elinde o tabanca varken ilk görünen olmayı da ben istemiyorum. Evet, burada olduğumu sana bildirmemekle hata ettim. Fakat bu anlaşmazlığı sona erdirmeliyiz. Ben senden yanayım."

Bir gıcırtı daha.

Drew altar parmaklığına bir ayak boyu daha yaklaştı. Mumlar pa-rıldıyordu.

Hal, "Düşünsene," dedi. "Sana karşı harekete geçmeyi istemiş olsaydım, bunu sen arabada uyurken yapabilirdim."

Bu doğruydu.

"Yada..."

Yine bir gıcırtı. Drew altar parmaklığına birkaç santim daha yaklaştı.

"Seni az önce dua ederken vurabilirdim."

Bu da doğruydu.

"Bu nedenle de seninle anlaşalım."

Drew, "Pekâlâ," diye düşündü. "Açık fikirli olduğuma inanmak isterim." Altar parmaklığına kadar olan mesafeyi kapayacak yerde aksi yöne kilisenin sağ yanındaki sıralara doğru yuvarlandı.

, Bu yeni konumdan nişan aldı ve ilk kez konuştu. "Şu halde bütün yapacağın, niçin rahip olduğunu bana açıklamak."

Drew konuşurken kilisenin kapısı patlarcasına açıldı. Arkasında siyah papaz giysisi ve beyaz yakası olan bir adam, M-16'sıyla nişan alarak ileri atıldı.

Hal, "Hayır!" diye haykırdı. Drew'nun tahmin ettiğinden çok daha yakındaydı. Bir kolunu havaya kaldırmıştı. Bölgelerin arasında emin olmak zordu. Elinde pekâlâ bir tabanca olabilirdi.

-134-

Yeni gelen papaz Hal'a doğru bir hamle yaparak M-16'nın tetiğini çekti.

Otomatik silah takırdayarak yere arka arkaya boş kovanlar düşürürken, namlunun

ucundaki ısıltı arasındaki gölgeleri aydınlatıyordu. Yaylın ateşinin gücü Hal'ın ayaklarını yerden kesti ve onu duvara doğru savurdu. Kanlar etrafa fışkırdı. Hal sarsılarak geri tepti ve yere yığıldı.

Drew dizüstü doğrulup Mauser'ıyla nişan alırken kapı aralığından ilk nişancının arkasında bir ikincisi belirdi. Bu katil de elinde Uzi'siyle bütün kiliseye kurşunlar yağdırdı. Kilisenin akustiğinin daha da güçlendirdiği gürültü Drew'nun kulaklarını sızlattı.

Genç adam keskin bir acının pençesinde sıranın altına büzüldü. Papazlar? Katiller? Drew aklından şüphe ediyordu. Din? Şiddet? Bu çelişki onda şok etkisi yapıyordu.

Papaz katillerin arkada karanlıkta olma avantajları vardı. Drew nişan alıp ateş etmek için kendini mumların ışığında göstermeye cesaret edemezdi. Bir M-16'nın ve bir Uzi'nin yanında bir Mauser'in lafı mı olurdu? Üstünlük tamamen onlardan yanaydı. Barutun keskin kokusu ona doğru yayılırken Drew hızla döndü, dizlerinin üstünden bir hamle yaptı ve altar parmaklığının üzerinden atladı. Bunun ötesindeki halının üstüne şiddetle çarptı. Omzunun yere çarpması üzerine soluğu kesilmişti. Buna rağmen ileri doğru atıldı ve kendini altının ötesindeki giyinme odasında buldu. Mermiler arkasındaki altarı paramparça etti.

Anında bir tabancanın stakato patlamaları otomotiklerin taramasını kesti. 45'lik otomatik tabancanın şaşmaz gürültüsüydü bu. Tekrar tekrar patladığı duyuldu.

Arkasına bakan Drew, kilisede bir başkasını hayal meyal farkettili.

Bu da bir papazdı. Ama daha yaşlı biri. Elli yaşlarında orta boylu, geniş göğüslüydü. Kaslı omuzları, siyah saçları, bıyığı vardı. Yüzünün çizgileri Slav ırkından olduğunu belli ediyordu.

Drew giyinme odasının karanlığında büzüldüğü yerde bakışını kilisenin içinden ayıramıyordu. Papaz sanki sağdaki günah çıkarma hücrelerinden çıkmıştı. Drew ürperdi.

-135-

Adam hep orada mıydı yoksa? Drew daha erken bir saatte karanlığın içinde elyordamıyla ilerlediği ve günah çıkarma hücrelerine tosladığı sırada orada mıydı?

Hal öldürülünce bir yandan ateş ederek o hücrenden çıkmıştı. Drew yine de ihtiyatı elden bırakmayarak silahının namlusunu kilisenin arkasına çevrili tutuyordu. Ama boşuna. Adamlar sıraların arasındaki geçitte hareketsiz yatıyor, etraflarındaki kan gölcükleri sürekli genişliyordu.

Tabanca papazın sol elindeydi. Görüş açısı, Drew'ya o elin tersini iyice görmesi için olanak sağlıyordu. Mum ışığının bir yansıması birden dikkatini çekti. Adamın orta parmağından geliyordu.

Bir yüzüktü, bu ve bu mesafeden bakılınca bile fazlasıyla çarpıcıydı. Adeta için için yanıyordu.

Yüzüğün kırmızı renkte iri ve pırıl.pırıl bir taşı vardı.

Tabancayı yukarıya doğrultmuş olan papaz, giyinme odasının açık kapısına döndü. Drew'yu odanın karanlığında görememesine rağmen, genç adam, bakışları karşılaşmış gibilerinden garip bir his duydu. Papaz çenesini doğrultarak altının parmaklığına doğru yürüdü.

Drew'nun parmağı Mauser'in tetiğinin üstündeydi. Adamı vurması mı, yoksa sorguya çekmesi mi gerektiğini bilemiyordu. Bu yabancı ne de olsa hayatını kurtarmıştı.

Kurtarmış mıydı acaba? İki papaz Drew'yu öldürmeye kalkmıştı. Hal ölmüştü. Bu adam da günah çıkarılırken kendisine söylenenlerden hoşlanmadığı takdirde, bir yumrukla karşısındakinin dişlerini dökecek-miş izlenimini bırakıyordu insanda. Niçin küçük kilisede saklanmıştı? Ne oluyordu?

Papaz saklanmak ister gibi altar parmaklığının altına daldı.

Drew soluğunu tutuyordu.

O yönden gelen ses kalın ve boğukçaydı. Dahası hafif bir Slav şii-vesiyle konuşuyordu. "Giyinme odasında olduğumu biliyorum. Söyleyeceklerimi dinle. Yanus."

Drew soluklarını kontrol etmekte zorlanıyordu.

-136-

Slav şiveli ses, "Yanus," diye yineledi. "Yanus hakkında konuşmak zorundayız." Drew kararsızlığın pençesindeydi. Ama sonra dışarıdaki koridorda koşuşan ayak sesleri duyunca birden tabanları yağladı.

10

Kaçan yalnız o değildi. Sesler küçük kiliseye girince, papaz da kaçmayı yeğlemiş, altar parmaklığının üzerinden atlayarak giyinme odasına dalmıştı. Drew bir başka koridora açılan kapıya ulaştı ve bunu hızla açtı. Öğle vakti Hal'la birlikte ibadete hazırlanırken, kapının ötesine bakmış ve bir merdivenin yukarı kıvrıldığına dikkat etmişti. Ama şimdi gece vakti, bir pencereden içeri süzülen güneş ışığı olmadan merdiveni göremiyordu. Hoş, önemi yoktu ya. Merdivenden yukarı çıkmak niyetinde değildi. Bunun yerine doğruca ileriye, bir tünelin ağzına doğru koştu. Bunun nereye gittiğini bilmiyordu, ama bildiği bir şey vardı, onu öldürmeye çalışan iki papaz öylesine profesyonelce davranmışlardı ki, mutlaka başka profesyonel normlara da uymuşlar ve yalnız gelmemişlerdi. Drew kaçmayı başardığı takdirde, bu bodrum katından yukarı çıkan merdiveni gözaltında bulunduranlar olacaktı. Onun yaklaştığını duyar duymaz da öldürücü kurşunu atmaya hazır olacaktı. Vakit olmuş olsaydı, Drew merdiveni sessizce çıkmayı deneyebilirdi. Fakat günah çıkarma hücrelerinde gizlenmiş papazın yaklaşmakta olan ayak sesleri genç adamı, en az tahmin edilecek olanı ve cinayet takımının bilmeyeceğini umduğu yolu seçmeye itti. Böylece yalnızca onu izleyen papazca başa çıkmak durumunda kalacaktı.

Ayak sesleri yaklaştılar.

Daha gerilerde başka ayak sesleri küçük kiliseye dalmaktaydı.

-137-

Drew karanlığın içinde koştu. Bir masaya çarpıp bacaklarını incitti. Çarpma sonucunda masa ayaklarının beton zemin üstünde sürüklenmesinin çıkardığı ses üzerine irkildi.

Arkasına döndü. Bir şey görememesine rağmen, dikkatle basan ayakkabıların çıkardığı hışırtıyı duydu. Drew ateş etme isteğine karşı koydu. Mauser'in namlusunun ağzında çakacak kıvılcım yerini ele verirdi. Hem hedefini göremedikten sonra ateş etmek neye yarardı? Hoş, hasmının konumunu çıkardığı seslerden saptayabiliyordu. Ama ya hasmı onu aldatmak için yalancıkten sesler çıkarıyor idiyse? Drew ateş ettiği takdirde, tabancasının namlu ağzındaki parıltı onu ele verirdi. Hiç kuşkusuz bir köşeye büzülerek olduğu yerde kalabilirdi. Karanlık ne de olsa onun doğal ortamıydı. Görmeden yumruk yumruğa dövüşmeye hiç yabancı değildi. Fakat bu tür dövüşler zaman kaybettirirdi. Genç adam daha fazla düşünmeye zaman harcamadı. Buradan çıkması lazımdı. Giyinme odasından konuşma sesleri geliyordu. Başka katillerin inziva evinde beklemeleri olasılığını düşünürken, bir yandan da yaklaşan adamın ayak seslerine kulak veriyordu.

Slav şiveli ses, "Anlamıyorsun," diye fısıldadı. "Sana zarar vermek istemiyorum. Yanus. Yanus hakkında konuşmak zorundayız. Seni korumak için buradayım."

Drew ona inanmaya cesaret edemiyordu. Yine ileri atıldı. Papaz onu yine izledi. Drew durduğu zaman papaz da duruyordu.

Slav şiveli ses, "Açıklamama izin ver," diye fısıldadı.

"Yok canım." Drew yine ileri atıldı. "Senin kim olduğumu, hatta bir papaz bile olup olmadığını bilmiyorum. Beni orada kimin niçin öldürmek istediğini de bilmiyorum. Ama şunu biliyorum. Ben bu işi kurallara göre yapmak istedim.

Benim günah çıkardığım rahiple, koruyucumla bağlantı kurdum. Kilisedeki - Drew'nun.örgüt demesine ramak kalmıştı- üstlerime güven duyuyordum. Ama aralarında kurallara uymayan biri vardı. Bir muhabir. Haber sızdıran biri. Birisi onlara nerede olduğumu duyurdu," diye düşünüyordu.

-138-

Karar verdi. "şimdi oyunu kendi kurallarıma göre oynayacağım. Bu işi bildiğim gibi yapacağım." Drew örümcek ağlarının arasına daldı, onların yüzüne yapıştığını hissetti. Her taraftan su damlıyordu. Pis bir rutubet ve küf kokusu burnuna doluyordu. Ayak sesleri de bir yandan onu izlemeyi sürdürüyordu. Bir su gölcüğünün içine daldı ve suyun ayakkabılarının içine dolduğunu, pantolonunu ıslattığını hissetti. Bir yandan da tünelin girişinden ses yansımaları kulağına ulaşıyordu. Küçük kiliseye giren grup şimdi bu yana geliyordu. Drew adımlarını sıklaştırdı. Peşindeki adamın da suları sıçratarak yol aldığını duyuyordu. Arkasındaki sesler daha gürültülüydü şimdi. Dinlemek için başını çevirince, başı bir duvardan ötekine uzanan bir boruya tosladı. Hemen birkaç adım geriledi. Alnına götürdüğü eli giderek büyüyen bir şişe değdi. Saçlarının arasında bir ıslaklık hissedince, parmaklarını ağzına götürdü. Kanın bakırımı tadı yerine terin tuzunu hissedince rahatladı. Yine hızla ilerledi. Tünel hangi amaçla kullanılıyordu? Nereye çıkıyordu? Drew iki-büklüm koşuyor, böylece, başını başka borulardan korumaya çalışıyordu. Fakat sol duvar boyunca yalıtılmış bir boru dizisine çarpınca su ve ısıtma sistemlerinin buradan geçtiğini, böylelikle okulun onarım ekibinin işini kolaylaştırdığını anladı. Şu halde, tünel okul binasına gidiyor olmalıydı. Ancak yolunda olmayan bir şey vardı. Arkasındaki gürültüler kesilmişti.

Acaba neden?

Birden bir duvara tosladı.

Yanlış bir seçim yapmıştı, bu tünel bir tuzaktı! izleyeni de arkada bir yerde bekliyordu.

Drew, Mauser'i kavrayarak döndü ve geri dönmek zorunda kalacağı bir zifir gibi karanlığa gözlerini dikti. Solundaki duvar boyunca elyor-damıyla geri geri gitmeye başladı. Fakat ayakkabıları yerdeki kırık bir beton parçasına çarpınca, ayak seslerinin değiştiğinin farkına vardı. Genç adam durup kaşlarını çatı. Yine ileriye doğru birkaç adım atınca, ayakkabılarının hışırtısının alışık olduğu yansımayı oluşturduğunu

-139-

duydu. Bir deney yaptı. Geriye doğru üç adım atınca yansıma yine uzaklaştı. Durumu kavrayarak karşısındaki duvara doğru süründü ve aynen tahmin ettiği gibi, duvar olması gereken yerde eline hiçbir şey gelmedi. Ama ayağının altında betonu hissediyordu. Ayağını kaldırıncaya, eli gibi o da hiçbir şeye dokunamadı. Biraz daha yüksekte ise yine beton vardı. Bir merdiven! Drew koşu koşu basamakları çıktı.

Merdiven bir kavis çevirdi. Drew tahta bir kapının önüne varmıştı. • Bunun tokmağını çevirerek kapıyı kendine çekti. Ama hiçbir şey olmadı. içgüdüünü dinleyerek, kapıyı çekecek yerde itti, kapı açılınca da soluşunu salıverdi. Arkasında birinin saklanması olasılığına karşı kapıyı duvara doğru itti, sonra bakınca, loşça ışıklandırılmış bir sofrayla karşılaştı. Tünel onu ilahiyat fakültesi binasına götürmüştü.

Kimseyi göremeyince sol yana atıldı. Girdiği odada divanlar, sandalyeler, masalar ve bir televizyon aygıtı vardı. Pencerelerden giren ay ışığı binanın önündeki çimlik alanı gözönüne seriyordu. Çimlik alanın ötesinde de orman ve dağlar vardı. Yani kurtuluş.

Ancak Drew'nun, bir öğrenci onu bulmadan, izleyenleri de ona yetişmeden buradan bir an önce uzaklaşması lazımdı. Odayı geçerek bir hole çıktı, orada

da dışarıya açılan bir kapı gördü. Ama bu o yöne atılırken, arkasında bir kumaş hışırtısı duydu. Ani bir dönüşle Mauser'le nişan aldı.

"Mesih'imiz, sana şükürler olsun."

Drew kafasında bir karıncalanma hissediyordu.

"Geleceğini biliyordum." Ses karanlığın içinde kulağa çaresiz, ihtiyar ve kırık verecekmiş gibi zayıf geliyordu. "Kurtar beni. Ne kadar acı çektiğimi biliyorsun." Ses hıçkırığa dönüştü. "Annenin her gece bana şarkı söylediğine inanmıyorlar."

' Gölge bir köşede bir görüntü belirmişti. Sırtı kamburlaşmış, ihtiyar bir adam. Saçlı, sakalı bembeyazdı. Arkasında beyaz bir gecelik vardı.

Drew donup kalmıştı. İhtiyar adam elinde bir sopa tutuyordu. Ayakları çıplaktı. Gözlerinde bir delilik parıltısı farkediliyordu.

-140-

"Aman Tanrım," diye düşündü Drew. "Papaz okulunda değilim. O merdiveni geçtim. Daha ileri gittim. Dinlenme evindeyim. Bu, Hal'ın buraya getirdiğini söylediği ihtiyar papaz. Öylelerini burada tutuyorlar."

İhtiyar adam yere diz çökerek ellerini bitişti. Meçhul bir noktaya dikilmiş bakışında huşu okunuyordu. "Sana şükürler olsun, Mesih'im," diye ağlıyordu. "Sen onların anlamasını sağlayacaksın. Mübarek annen hakkında yalan söylemediğimi onlara söyleyeceksin. Beni kurtarmanı ne kadar uzun zamandır bekliyorum."

Drew dehşet içinde geriye sendeledi. İhtiyar adam birden soyulunca Drew onun bir kalp krizi geçirdiğini düşündü. Ama o sadece soluk alıyor, şarkı söylemeye hazırlanıyordu.

Drew, "Lütfen yapma," dedi.

Çatlak ses daha da çatallaştı. "Ulu Tan-rım, sa-na iba-det edi-yo-ruz, sa-na ta-pı-yoruz."

Drew dışarıya açılan kapıya koştu.

Yukarıda azarlayan bir erkek sesi duyuldu. "Peder Lawrence, yine mi odadan kaçtın? Gece şarkı söylememen gerektiğini biliyorsun. Herkesi uyandıracaksın." İhtiyar adam, "Bir mucize!" diye uluyordu. "Bir mucize gerçekleşti." Yine şarkıya başladı.

11

Drew kendini dışarı attı. Soğuk havayı soluyordu. Beton basamakları hızla indi, karanlıktan yararlanarak çimlik alandan koşa koşa geçti. Donun sertleştirdiği otlar ayaklarının altında çatırdıyordu.

Soluna bakınca, okul binasında bütün ışıkların yandığını gördü. Öğrenciler dışarıda toplaşmışlar, daha soldaki inziva evine bakıyorlardı. Bazıları o yana koştu. Daha başkaları oraya varmışlardı ve itişerek içeriye giriyorlardı.

-141 -

İnziva evinin içi karanlıktı. Ama anında aydınlanmaya başladı. Birinci katta, ikinci katta, üçüncü katta ışıklar yandı. Arka arkaya bütün pencereler aydınlandı.

Drew koşarken, "Niçin?" diye merak ediyordu. "Benim hâlâ binanın içinde mi olduğumu düşünüyorlar yoksa bir başkasını mı arıyorlar? Beni izleyen papaz mı, cinayet takımının kalan üyelerini mi?"

Gece bağırırlarla doldu. Hemen arkasından dinlenme evinde başka ışıklar yandıkça Drew daha da hızlı koşmaya başladı.

Birden o kadar yakınında bir bağırırla oldu ki, Drew dayanamayıp döndü.

Arkasında bornoz olan uzun boylu bir adam dinlenme evinin açık kapısının önünde duruyor, parmağıyla Drew'nun bulunduğu yönü gösteriyordu.

Yuvarlanırcasına merdiveni indi, ama yürüyüşü hantal-caydı. Bir terliğini ayağından düşürdü, sendeledi ve düştü.

Bununla birlikte, bağırırları dikkat çekmişti. Bir öğrenci grubu dinleme evinin önünde yerde yatan adama doğru koştu. Bir başka grup ise Drew'nun

arkasından koşuyordu.

Genç adam düş gördüğünü sandı. Hemen önünde bir ot kümesi patlamıştı, oysa o, silah sesi duymamıştı. Hızlı ve boşuk solukları ve arkasındaki telaşlı çığlıklar silahın sesini boğmuş olabilirdi. Belki de silahın bir susturucusu vardı. Bütün bildiği, dinlenme evinden yansıyan ışığın kıyısına vardığında önünde yine bir kümenin havaya uçtuğuydu. Bunun üzerine zikzaklar çevirerek koşmaya başladı.

Bu kez bir başka merminin çıkardığı sesi net olarak duydu. Açık, nişancının ilerisinde olduğunu gösteriyordu. Büyük bir olasılıkla ağaçlıklı yamaçtaydı. Onu kovalayan öğrencilere kulak veren Drew, "Ben de tam ortadayım," diye düşündü. Öğrencilerin nişancıdan haberleri var mıydı? Öğrenince duracaklar mıydı?

Göşü sıkıştıyordu. Belini bükerek ağaçların yanından, çalılırların arasından geçti, yere devrilmiş bir kütüğün üzerinden atladı. Bu koşu ona manastırdan kaçışını anımsatıyordu. Ama iki olay arasında tam bir paralel yoktu. Altı gece önce tepedeki nişancı Drew'nun binadan

-142-

çıkıp onu sezdirmeden izlediğini bilmiyordu. Drew izlenmemişti. Oysa şimdi nişancıyı pusuya düşürmek uğruna onu izleyenlere yakalanmayı göze alamazdı. Öte yandan, dikkatini onu izleyenlerden kaçmaya yönelttiği takdirde, nişancının önüne çıkması mümkündü.

Hal, "Bu gece ısı sıfırın altına düşecek," demişti.

Drew bu soğuğa uygun şekilde giyinmemişti. Hal'in ona getirdiği hafif bir kumaştan yapılmış siyah pantolon, pamuklu eşofman üstü ve muflonsuz ceket soğuğa karşı hiçbir koruma sağlamazdı. Daha şimdiden hem de ciğerlerindeki yanmaya rağmen, Drew titriyor, teri ormanın nemli soğuşunu emiyordu. Manastırda giydiği hava geçirmez yünlü entariyle soğuğa kolayca karşı koyabilirdi. Fakat şimdiki giysileri, onu koruyacak yerde soğuğu çekiyor, üşümesine neden oluyordu. Bütün geceyi ormanda geçirmesi halinde hipotermiye yenik düşmesi içten bile değildi. Bu illet de üç saate kalmadan insanı öldürürdü.

Mausser'in soğuk metali elini uyuşturuyordu. Ormanın daha derinine süründü. Arkasından gelenlerin çalılırları yara yara koştukları duyuluyordu. Dallar çatırdayıp kırılıyordu.

Nişancı, durumun kontrolünden çıktığını anlayıp geri çekilir miydi? Ama öyle de olsa, öğrenciler Drew'yu kovalamaktan vazgeçecek değillerdi.

Bir otomobil gereksiniyordu.

Hal'in onu getirdiği Cadillac yakınlarda bir yerde park edilmişti. Drew inziva evindeki ikinci kat penceresinden Hal'in onu binanın etrafını dolaştırıp okul binasının arkasına götürdüğünü görmüştü. Arkada bir garaj olmalıydı. Hal, öğrencilerin arabayı görmemeleri gerektiğinin önemle üzerinde durmamış mıydı? Arkasındaki ve ilerisindeki tehlikelerden kaçmayı düşünen Drew, saça saptı. İlk planı ormanın giderek daha derinine girmekti. Ama şu ana kadar bir yarım daire çevirip okul binasına geri dönmeyi düşünememişti. Ne yararı olurdu zaten? Açık çimlik alanı aşarken mükemmel bir hedef olurdu. Amacı ne olacaktı? O, buradan uzaklaşmak istiyordu, manastırdaki gibi gizlenmek değil. Oysa şimdi ne yapacaktı.

-143-

12

Drew ağaçların arasından çimlik alanın kıyısına çıktı. Onu kovalayanların, arkada ormanın daha derinlerine daldıklarını duyabiliyordu. Önündeki dinlenme evinde ve okul binasında ışıklar hâlâ yanıyordu ve kalabalık da daha dağılmıştı.

Çimlik alanı bu noktada aşmaya kalkıştığı takdirde, o kişilerin onu görmesi kaçınılmazdı. Bu nedenle ormanın kıyısını izlemeye karar verdi. Otlar

sessizdi, arkasında ise ormanın karanlılığı, silüetini gözden gizliyordu. Binaların arkasındaki alana doğru yer değiştirdi ve kendini göstermeyi göze alarak papaz evinin arkasına doğru koştu.

Hiç kimse alarm işareti vermedi.

Tahmini doğru çıkmıştı. Papaz evinin arkasındaki bir bölümde, ışıklar çok daha ölgündü ve beş garaj kapısı olan derme çatma bir yapı gördü. Denediği ilk iki kapı kilitliydi. Fakat tokmağına yapıştığı üçüncü kapı kıpırdadı.

Drew elinden geldiğince az gürültü yapmaya çalışarak kapının kolunu kaldırdı.

Ay ışığında piskopusun siyah Cadillac'ını gördü. Acele gitmek zorunda kalması olasılığına karşı Hal bu kapıyı kilitlememişti. Genç adam sürücü tarafındaki kapıyı açtı, anında aracın içindeki ışıklar yandılar. Genç adam, bir hedef oluşturmak korkusuyla normal olarak ışıkları söndürürdü. Ama şimdi bu aydınlıktan memnundu. Kapıyı açık tutarak koltuğun üstüne sırtüstü uzandı, kontrol panelinin altına baktı ve aradığı telleri buldu. İkisini birbirine bastırdı. By-pass sistemi motoru anında çalıştırdı.

Drew direksiyonun arkasına geçerek kapıyı'çarptı. Vermont'tan gelirken kullandığı kamyonette olduğu gibi, bu aracın kontrol paneli de aklını karıştırdı. Otonun farlarını nasıl açacağını bilmiyordu. Hoş, bunun önemi yoktu ya. Yanan farlar şimdi en son istediği şeydi. Gaza basarak Cadillac'ı füze gibi garajdan dışarı sürdü.

Otomobil o kadar çabuk hızlandı ki, Drew daha bir dönüş yapamadan çakıllı yoldan ayrılıp bir beton kaldırım taşını aştı. Drew'nun neredeyse boynu kırılıyordu. Direksiyona sarılarak arabayı yeniden çim-

-144-

lik alana çevirdi. Cadillac'ın tekerleklerinin çimlerin üstünde derin izler bıraktığını farkediyordu. Sonra, arabayı doğrulttu, çimlik alandan yola kaydırıldı ve papaz okulunun yan duvarı boyunca sürdü. Yolun papaz evinin önünde sola döneceğini, dinlenme evinin yan duvarını izleyeceğini, sonra bu kez sağa bir dönüş yaparak arabayı bu kez ormandan geçireceğini ve bir metal kapısının ötesindeki otoyoluna çıkaracağını tahmin ediyordu.

Ama o binaların önünde birikmiş insanların önünden geçmeyi göze alamazdı. Bu nedenle, papaz evinin yanından ayrılınca arabayı dümdüz ileri sürdü, bir kaldırımın kenarına daha çarptı ve çimlik alana daldı.

Arabayı gazlamıştı. Yanındaki cam açıktı. Bağırışlar duydu. Binaların önünden ona doğru koşanlar oldu. İlerisi zifiri karanlıktı. Farları yanmadığından yolun devamına ulaşmak için arabayı ne tarafa süreceğini bilmiyordu. Doğru ormana doğru gidiyor da olabilirdi. Frenleri yokladı, anında arka lambalarının yanacağını, böylece arabanın farları yanmasa bile arkasından koşanlar için kolay bir hedef oluşturacağını anladı.

Öyle de hapyutmuştu, böyle de.

Şu halde niçin olmasın?

Önündeki düğmeleri ve levyeleri kurcaladı, sonra ormanın kara duvarı tam karşısında belirlediği anda farlarını yaktı. Direksiyonu sola kırdı ve bir ağaca değercesine geçerken Cadillac'ın sağ arka çamurluğunun sıyrıldığını duydu.

Derken otoyolunu gördü ve orman tünelinden o tarafa yöneldi. Ancak ferahlaması sadece bir an sürdü. İleride küçük kilisedeki Slav suratlı papazı görmüştü.

45'lik otomatik tabancası olan papazı.

Papaz, Drew'nun hızlanan arabasının karşısında bacaklarını açarak duruyor, yolunu kesiyordu. Cadillac'ın farlarının ışığı, papazın beyaz yakasına vuruyordu. Sol elindeki kırmızı taşlı yüzük de bir an fışıldadı. Papazın tabancayı tutan eliydi bu.

Drew gaza bastı ve Cadillac'ı doğru papazın üstüne sürdü. İki yandaki ağaçlar arabayı aralarında ezecek gibiydi.

-145-

Fakat papaz ateş edecek yerde telaşla ellerini sallıyor, Drew'ya durmasını işaret ediyordu.

Drew, "Asia," diye düşündü. Direksiyonu düzeltti ve gaza daha da kuvvetli bastı.

Papaz ellerini sallamayı sürdürüyor, hareketleri giderek artan bir telaşı dile getiriyordu.

Cadillac'ın ona çarpmasına iki saniye kalmıştı.

Ama papaz birden dönerek kendini sola attı. 45'liğin patlayışı Drew'nun kulaklarını neredeyse sağır ediyordu. Ne var ki, papaz Ca-dillac'a ateş etmemişti. Arabanın çatısının ötesini hedef almıştı.

Drew'nun sağında, ormanın içinde otomatik bir tüfeğin takırdadığı duyuldu.

Cadillac'a mermiler saplandı. Camlar kırıldı, Drew'nun üstüne cam kırıkları yağdı.

Genç adam bir yandan direksiyonu kullanırken gözlerini uçuşan cam kırıklarından korumaya çalışıyordu. Papazın ormanın içine çekildiğini sezmişti. Yol daralıyor, kavisler çeviriyordu. Ağaçların otomobili sıyırdıkları duyuluyordu. Arabanın arkasındaki ani bir sarsıntı, tamponun bir yere takıldığını anlattı. Drew biraz sonra farlarının ışığında her iki yanda yüksek bir taş duvarın varlığını farkettiler. Madeni kapı tam karşısındaydı. Ama kapı kapalıydı. Arkasında bir başka otomatik silah mermilerini kusuyordu. Drew'nun direksiyonu kavrayan elleri kasılmıştı.

Kapıyla arasında on metre kalmıştı.

Beş metre.

Üç metre.

13

Çarpışma Drew'yu öne, direksiyonun üstüne savurmuştu. Kabur-galarındaki acıdan inleyen genç adam, klaksonun acı acı ötmesinin arkasından yine arkaya, koltuğun arkasına doğru savruldu.

-146-

Cadillac'ın önü bükülmüştü. Farlardan biri tuzla buz olmuştu. Cam kırıkları öbür farın ışığında ısıldıyordu. Farın etrafındaki krom çerçeve havaya savruldu. Bir metal parçası Cadillac'ın ön camını çatlattı. Drew kırık direksiyona sahip olmak için savaş veriyordu. Madeni kapı sağında ve solunda ikiye bölündü. Bükülen kapı kanatları iki yandaki taş duvara çarptılar. Genç adamın frene vargücüyle basmasına rağmen, Cadillac yolun karşı tarafına savruldu. Önünde bir hendek belirdiyse de, araba bunu uçarcasına aştı. Sonra, burnunun aşağı meyletmesiyle otlara çarptı, ileri kayd, yana patinaj yaptı ve sarsılarak durdu. Drew şaşkın şaşkın bakakalmıştı. Cadillac bir üç metre daha durmamış olsa ağaçlarla kayalara çarpacaktı. Genç adamın göğsü ağrıyor, her soluk alışta suratını ekşitiyordu.

Başını sallayarak düşüncelerini netleştirmeye çalıştı. Bir an önce oradan uzaklaşmak zorundaydı. Kapıya çarpmanın gücü huzmesini sağa doğru çarpıtmış olsa da soldaki far hâlâ ışık veriyordu. Radyatörden buhar püskürüyordu.

Homurtusu takırtıya dönüşmüş olsa bile motor da hâlâ çalışıyordu.

Genç adam gaz pedalını yokladı. Otomobil tembel tembel yanıt vererek otlu alanı aştı. Süspansiyon tahrip olduğundan arabanın bir tümseğe hertoslayışında Drew'nun sanki içi dışına çıkıyordu. Birakar-suyun başına geldi, sola döndü ve çukurun nispeten sığ bir kısmını keşfetti. Biraz zorlanan araba çukura indi, sonra tekrar yola tırmandı.-Drew hızını artırdı.

Fakat sağ ön tekerlek yalpalamaya başlamıştı. Saafgibi dijital türden olan hızölçer sıfırı gösteriyordu. Motor öksürdü, radyatör tısladı. Drew ne kadar çabuk veya ne kadar uzağa gidebileceğini bilemiyordu. Motoru fazla ısındığı takdirde, hapa yutardı.

Bu düşünce komiğine gitti. Piskoposun Cadillac'ı nasılsa hurda olmuştu. Kimse

ona daha fazla zarar veremezdi.

Fakat bu araba her şeye rağmen onu şaşırtıyordu. Hâlâ çakıyordu. Bu da komiğine gitti.

-147-

Arkasında onu izleyen farlar olup olmadığına emin olmak için bakışını dikiz aynasına çevirdi. Ama aynayı bulamadı. Aşağı bakınca, onun yerde olduğunu gördü.

Bundan sonra hiçbir şey komiğine gitmedi.

İlk kavşakta sola, bundan sonrakinde sağa döndü. Bir dağ yolu labirentinde arkasından geleceklere izini kaybettirmeye çalışıyordu.

Göğsü sancıyordu. Kırık direksiyon eline bir tuhaf geliyordu. Bir daha sağa döndüğünde Lenox adlı bir kentin aksi yönde on sekiz kilometre uzaklıkta olduğunu gösteren bir işaret görür gibi oldu.

Lenox mu? Bu ad kafasını kurcalıyordu. Küçük kırmızı ev. Daha önce oraya hiç gitmemişti, ama kentle o evin ünlü olduğunu biliyordu.

Yazar Hawthorne bir zamanlar orada yaşamıştı. Batı Massachu-setts'de olduklarını söylerken Hal yalan söylememişti. Drew şimdi Berkshire Tepeleri bölgesindeydi.

Melville'in yaşamış olduğu Pittsfield de yakınlarda bir yerde olmalıydı.

Melville sık sık Hawthorne'u görmeye giderdi. Hawthorne'un arkadaşı olmayı o kadar istediği için de Moby Dick' i onun için yazmıştı.

Etrafında hayaletler dolaşıyordu Drew'nun. Göğsündeki ağrı onu öksürttü. Motor fazla ısınıyordu. Radyatör de tıslamıyordu artık. Çünkü içi boştu.

Araba yavaşlamaya başlamıştı. Pancurun bir parçası kopup düşerek asfaltın üstünde takırdadı. Drew egzoz sesleri arasında karanlık bir marketin önünden geçti, uyuyan bir kasabaya girdi, bahçesindeki çiçek ekme yerlerinin çimlendiği, boyası solmuş bir evin önünde durduğu sırada ititotor can çekişiyordu.

Ev karanlık olmakla birlikte, köşebaşındaki lambadan yansıyan ışıık, yan yatmış verandanın önünde ve yanına dayanmış motosikletleri meydana çıkarmıştı. Drew Cadillac'dan indi ve çok geçmeden motosikletlerin hiçbirinin bir yere zincirli olmadığını keşfetti.

Sahiplerinin, kimsenin onlara el sürmeyeceğine inandıkları belliydi.

Drew, Harley-Davidson'ların en büyüğünü seçti ve sokakta iterek evden uzaklaştırdı. Ağaaların arasına vardıklarında aracın heybelerini

-148-

boşalttı. Zaten içlerinde bazı gereçlerle eski bir deri ceketten başka bir şey yoktu. Daha sonra aynen Cadillac'a yaptığı gibi, elektrik sistemini kurcaladı ve düz kontak yaptı. Motoru çalıştırmak için selenin üstüne oturması ve gaz pedalına yüklenmesi gerekti. Motor gürültülü homurtularla harekete geçti. Drew on yıldır motosiklete binmemişti. Motosiklete binmesini gerektiren bir eyleme girişmesinden beri.

Başını salladı. Hayır, hatırlamak istemiyordu.

Gecenin içinden uçar gibi geçerken soğuk ekim havası yüzünü kırbaçlıyordu. Motosiklet sahiplerinin sabaha nasıl tepki göstereceklerini merak ediyordu. Makinelerinin çalınmasına duydukları öfkeden Ca-dillac'ı parçalayıp parçalarını satarlar mıydı? Rüzgârın gözlerinden fışkırttığı yaşları elinin tersiyle sildi. Onu hızla Boston'a götüren Harley'in güçlü homurtusunun keyfini çıkarmaya koyuldu.

Boston'a bazı yanıtlar aramaya gidiyordu.

14

Drew bir benzin istasyonuna bitişik telefon kulübesindeydi. Saat sabahın sekizini birkaç dakika geçiyordu. "Peder Hafer'i verin lütfen," derken öfkesini frenlemekte güçlük çekiyordu. Elleri uyuşmuştu. Bütün gece boyunca

onu adeta döven soğuk rüzgârın etkisiyle hâlâ titriyordu. Pastırma yazından esintiler getiren sabah güneşi Allah'tan ki telefon kulübesini ısıtmıştı. Aziz Eucharist Papaz Evi'ndeki telefona yanıt veren erkek se^ konuşmadı. "Beni duyamıyor musunuz?" Tüm çabalarına karşın Drew, öfkenin sesine yansımalarını önleyememişti. Açıklamalar istiyordu. Kim işi bozmuştu? Niçin papaz okulunda saldırıya uğramıştı? Hem de papazlar tarafından! "Peder Hafer'le görüşmek istediğimi söylemiştim," diye yineledi. Bir yandan da telefon kulübesinin tozlu camından dışarısını göz-'üyordu. Ona ilgi gösterebilecek motosikletlilere, polisler ve başka

-149-

herhangi birine karşı tetikteydi. Doğru Boston'a gitmeyi planlamıştı. Ama çok fazla üşüdüğünden yirmi beş kilometre daha batıdaki Con-cord'da mola vermek zorunda kalmıştı. Adam yoksa vakit kazanmaya mı çalışıyordu? Nereden telefon ettiğini mi saptamaya çalışıyorlardı? Adam ansızın, "Bir dakika," dedi. Drew, telefon ahizesinin masa üstüne bırakılmasının çıkardığı gürültüyü duydu. Arka plandan konuşmalar kulağa geliyordu. Drew, "Ona yirmi saniye daha tanıyacağım. Sonra da telefonu kaparım," diye düşündü. "Alo?" Konuşan başka bir erkek sesiydi. "Peder Hafer'le konuşmak istediğinizi mi söylediniz?" "Evet. Sorun nedir?" "Siz kimsiniz?" Drew hemen kuşkulandı. "Onun bir arkadaşıyım." "Öyleyse haberinizin olmadığı belli." "Neden haberim yok?" "Size damdan düşer.gibi söylemek zorunda olduğum için üzgünüm. Telefonda çok acımasız olacak... Korkarım ki Peder Hafer öldü." Telefon kulübesi yana yatmıştı sanki. "Ama bu..." Drew, "olanaksız" kelimesini heceleyememişti. "Onu daha dün sabah görmüştüm," diyebilirdi. "Dün gece öldü." "Ama nasıl?" Drew'nun sesi şoktan boğuklaşmıştı. "Ölüm de recesinde hastaydı. Orasını biliyorum. Ama bana, doktorların ona yıl sonuna kadar zaman tanıdıklarını söylemişti." , ' "Orası doğru. Ancak onu öldüren hastalığı olmadı." 15 Drew adeta sersemlemişti. Telefonu kapadıktan sonra hareket etmeye kendini zorladı. Nereden telefon ettiğinin öğrenilmesi olasılığına

-150-

karşı en kısa zamanda oradan uzaklaşması lazımdı. Kendini güvende hissedeceği bir yere ihtiyacı vardı. Doya doya yas tutabileceği bir yer. Anlamaya çalışacağı bir yer. Boston'un on bir mil uzağına düşen daha doğudaki Lexington'a kadarki yolculuk belleğinde hiçbir iz bırakmadı. Motosikleti sakın bir arka sokakta terketti. Hırsızlığının haberinin bu kadar kısa zamanda Lexington polisine ulaştığını sanmıyordu. İçindeki karanlıkla sanki alay eden pırıl pırıl bir güneşin altında köy meydanında dolaştı. Amerika'nın Bağımsızlık Savaşı'nın başladığı yerle ilgileniyor görünüyordu. Yumruklarını sıkmış durumda dolaşırken sonbaharın altın rengine boyadığı ağaçlara, odun ateşinin kokusuna veya ayaklarının altındaki yaprakların hışırtısına dikkat etmiyordu bile. İçindeki üzüntü ve öfke onda başka bir

duyguya yer bırakmıyordu.

Peder Hafer'e bir gece önce bir telefon gelmişti. Öbür rahiplere dışarı çıkmak zorunda olduğunu söylemişti. Caddeyi geçip kilisenin önündeki kaldırıma ayağını bastığı sırada da bir otomobil ona çarpmıştı. Kaldırımın üstünde. Çarpışmanın şiddeti adamcağızı basamakların yukarısına, kilisenin kapısının önüne savurmuştu.

"Acı duymuş olamazdı."

"İyi de... nereden biliyorsunuz?"

"Yerde o kadar çok kan vardı ki. Sürücü durmadı bile. Herhalde sarhoştur. Araba üzerindeki kontrolünü bu denli kaybetmesinin, caddenin öbür yanına fırlamasının başka hiçbir açıklaması olamaz. Polis adamı henüz bulamadı, ama' bir bulunursa... Yasalar yeterince sert değil. Üstelik zavallı adamın o kadar az zamanı kalmıştı ki. Sorumsuz bir sarhoşun, kalan zamanını böylesine aptalca heba etmesi dayanılır gibi değil!"

Drew yürürken yumruklarını giderek daha fazla sıkıyordu.

Ona bir telefon mu gelmişti? Kaldırımın üstündeyken ona bir otomobil mi çarpmıştı? Eski yaşamıyla manastır arasındaki biricik bağ bir sarhoş tarafından mı öldürüldü?

-151 -

Bunu külahıma anlat.

Drew ceketinin cebindeki şişi eliyle yokladı. Plastik poşet. Stuart Little'in ölüsü. Ölü keşifleri düşündü. Şimdi öcünü alması gerekecek biri daha vardı.

16

"Beni piskoposa bağlayın." Telefon kulübesinden konuşan Drew' nun sesi boşuktu. Bir yandan bir ara sokaktaki motosikletine, öte yandan meydandaki turistlere bakıyordu.

"Çok üzgünüm..."

Drew ahenkli sesi tanıdı. Paul'a, yani piskoposun iki gece önce ofisindeki dahili telefonla konuştuğu adama aitti bu ses.

"...' ekselans sizinle şimdi görüşemez. Ama isterseniz bana adınızı ve telefon numaralarınızı bırakabilirsiniz."

"Gerekmez. Piskopos benimle görüşecektir."

"Siz kimsiniz?"

"Kendisine fareli adam arıyor deyin."

"Tamam. Sizinle konuşacak."

Drew ani bir tıktırtı duydu. Saatine bakarak kendi kendine bir bahse girdi: on beş saniye. Ama piskopos daha da çabuk, on iki saniyede telefona geldi.

"Neredesiniz? Telefonunuzu bekliyordum. Papaz okulunda ne oldu?"

"Çok garip. Ne olduğunu sizin bana söylemenizi bekliyordum."

"Tamam. Telefonum sabahın beşinden beri çalıp duruyor. Ne olduğunu bana anlatsanız."

"İki papaz beni öldürmeye çalıştı. Hepsi bundan ibaret!" Drew'nun içinden yumruğunu telefon kulübesinin camına çarpmak geliyordu. "Ha evet, Hal'ı da öldürdüler. Bir başkası, bir başka papaz da günah çıkarma hücrelerinde saklanıyordu!"

"Çıldırıldınız mı siz?"

Drew taş kesildi.

-152-

Piskopos devam etti. "İki papaz sizi öldürmeye çalıştı ha? Neler söylüyorsunuz siz? Hal da öldü ha? Az önce ondan bir not aldım. Bilmek istediğim, niçin o papaz okulu öğrencilerine ateş açtığınız? Niçin dinlenme evine dalarak o papazların ödünü koparttınız. Üstüne üstlük de otomobilimi çaldınız?"

DrewYiun boşazına sanki bir yumruk tıkanmıştı.

Piskopos, "Bir şey daha var," dedi. "Şu sizin fanteziniz..."

"Fantezi mi dediniz?"

"Manastır hakkındaki. Tanrı'ya şükür, ihtiyatlı davranıp o Jezüitleri oraya bir araştırma yapmaya yolladım. Kardinale ben polisi harekete geçirseydik, sonuç tam bir rezalet olurdu. Manastırda ceset falan yok."

"Ne?"

"Orada keşiş falan da yok. Bina terkedilmiş. O adamların nereye gittiklerini bilemiyorum, ama durum hakkında daha fazla bir şeyler öğrenmeden kiliseyi aptal durumuna düşürmeye de niyetim yok."

Drew'nun sesi öfkeden titriyordu. "Demek birinci seçeneği, her şeyi hasıraltı etme yolunu seçtiniz. Beni de ortalıkta yalnız başıma bırakıyorsunuz."

"Sizi terketmek niyetinde değilim. Ama önce sizden bazı yanıtlar bekliyorum. Beni iyi dinleyin. Ofisime gelmeniz akıl kân olmaz. Nereye başvuracağınızı size söyleyeceğim."

"Boş verin."

"Benimle öyle konuşmayın. Size vereceğim adrese gideceksiniz!"

"Hayır."

"Sizi uyarıyorum. Başınıza açtığınız derdi daha da ciddileştirme-yin. İtaat yemini etmişsiniz. Piskoposunuz işte size bir emir veriyor."

"Emrinizi dinlemeyeceğim. Sizin önerdiğiniz yolu denedim. Ama sonuç tam bir fiyasko oldu."

"Tutumunuz hiç, ama hiç hoşuma gitmedi."

"Bir de otomobilinizin halini görseniz." Drew telefonu küt diye kapadı.

-153-

17

Genç adam sinir içinde motosikletine bindi. Direksiyonun çarpmasından zaten sancıyan göğsü üzüntüyle öfkeden şimdi daha da çok sızlıyordu. Motosikletini gazlarken kararsızdı.

Nereye gidebilirdi? Ne yapması gerekiyordu?

Kilisenin artık onun için bir sığınak olamayacağı anlaşılmıştı. Kumanda zincirindeki birine güvenmemek gerekiyordu. Bu kişi belki de piskopos. Ama olmayabilirdi de. Belki samimiydi ve o da Drew kadar şaşkındı.

Ya piskoposun yardımcısı Paul? Ama piskopos, Paul'a tam güven duyduğunu belli etmişti.

Öyleyse kim? Daha da önemlisi niçin?

Peki, parmağında garip ışıltılı o kırmızı taşlı yüzüğü taşıyan ve bir 45'likle gezen o Slav tipli papazın bu işdeki rolü neydi? Niçin günah çıkarma hücrelerinde saklanmıştı?

Pekâlâ. Drew kararını verdi. Kilisenin artık hiçbir önemi yoktu. Önemli olan Tanrı'ydı. Önemli olan, Drew'nun hayatta kalması ve ruhunu arındırmasıydı.

Manastıra girdiğini unutmak zorundaydı. Önceki hayatına sırtını çevirip inzivayı seçtiğini unutmak zorundaydı.

Hâlâ örgütte olduğunu farzet, dedi kendi kendine. Örgüte artık güvenemeyeceğin, içinde bulunan bir düşmandan korktuğun takdirde ne yapardın?

Yanıt apaçıktı. Duyduğu gururla karışık güvenden dolayı Drew Tanrı'dan af diledi'. Bir zamanlar kendisi gibilerin en iyisiydi. Hâlâ da en iyi o olabilirdi. Altı yılın hiçbir önemi yoktu.

Evet. Motosikletini sürerken kararlıydı. Ama artık Boston'a doğru gitmiyordu. Doğuya değil, güneye gidiyordu.

Hedefi New York'tu. Güvenebileceği biricik insanların bulunduğu yer. Eski sevgilisiyle eski arkadaşına gidiyordu. Arlene'le Jake'e.

-154-

.. ..
DÖRDÜNCÜ BOLUM
DİRİLİŞ

ŞEYTANIN BOYNUZU

1

Washington Meydanı yakınlarındaki On İkinci Sokakta bulunan kahverengi taştan yapılmış binayı Drew eski günlerden tanıyordu. Tabii şimdi orada bir yabancının yaşaması da mümkündü. Genç adam bunu düşünerek içindeki telefon rehberi çapulcular tarafından her nasılsa çalınmamış bir telefon kulübesine girdi. "H" harfine ait sayfaları karıştırıp parmağını kolonların üstünde gezdirirken nabızı hızlanmıştı. Hardesty soyadı altında Arlene ve Jake adlarını okuyunca tuttuğu soluğunu salıverdi.

Aynı adrestti.

Bu tabii ki Arlene'le Jake'in şehirde oldukları anlamına gelmezdi. Drew içinde birilerinin olduğuna emin olmadıkça evi gözetleme zahmetine katlanmak niyetinde değildi. Sorun, bunu öğrenmek için telefon edemeyecek olmasıydı, telefon dinlenebilirdi, Drew da bu çevrede olduğunu düşmanlarına bildirmek istemiyordu. Arlene ve Jake'le bağlantı kurmaya çalışacağını tahmin etmiş olabilirlerdi.

Drew motosikleti Washington Meydanı yakınındaki bir demir parmaklığa zincirledi, sonra bankların üstüne çökmüş uyuşturucu düş-künleriyle satıcıları görmezlikten gelerek geniş parktan ağır ağır geçti. Kuzey yönünde göz alabildiğine uzanan görkemli Beşinci Caddenin başlangıcını işaret eden dev kemere doğru ilerliyordu. Gök kapalıydı,

-157-

ama hava sıcaktı, park müzisyenleri kemerin altında toplaşıp havanın rengine uygun hüzünlü parçalar çalıyorlardı.

"Beş dolar kazanmak ister misin?"

Drew'nun seçtiği delikanlı, yaprakları dökülmüş bir ağacın altında oturuyor ve gitarının kopmuş bir telini yeniliyordu. Uzun sarı saçlı ve sakallı bir gençti. Kot pantolonunun dizinde bir yırtık göze çarpıyordu. Tenis papucunun yırtığından bir parmağı dışarı fırlamıştı. Delikanlı başını kaldırıp Drew'a, "Toz ol!" diye bağırdı.

"Beni yanlış anlama. Sana ahlaksız bir teklifte bulunmuyorum. Yasal olmayan bir şey de istemiyorum. Bütün yapacağın iş, benim için bir yere telefon etmek ... Tamam, fiyatı on dolara yükseltiyorum."

"Sadece bir yere telefon etmek için mi?"

"Cömertliğim üstümde."

"Müstehcen veya yasadışı bir şey yok, değil mi?"

"Olmadığını garantileyebilirim."

"Yirmi dolar isterim."

"Oldu. Ama çabuk ol, vakit azalıyor."

Drew delikanlıya daha bile fazla para vermeye razıydı. Bir gece önce ava çıkmış, karanlık sokaklarda dolaşmış, çeşitli uğursuzlara kendini hedef etmişti. Üç kere dikkati üzerine çekmiş, sırayla bir tabanca, bir bıçak ve bir sopayla burun buruna gelmişti. Sonuçta, her saldırganın dizkapağını parçalayarak ortada bırakmış, üstünde ne kadar para varsa almıştı. Bu iş oldukça kazançlı görünüyordu. Toplam kazancı iki yüz yirmi üç dolar, toprak rengine içi dolgulu bir ceketle bir çift yün örgü eldiven satın almasına yetmişti. Kalan tutarla cömert davranabilecek olsa da, bu delikanlıya, işin içinde iş olduğunu düşünecek kadar çok para vermek istememişti. \

Öyleyken delikanlı şansına inanmakta güçlük çekiyordu. Kuşkulu bir tavırla,

"Ee, nerede para?" diye sordu/

"Yarısı şimdi, yarısı da sonra. Şimdi yapacağımız şey bir telefon kulübesi bulmak. Numarayı ben çevireceğim, sonra da ahizeyi sana vereceğim. Yanıt veren erkek olursa, ona Jake misin diye sorarsın.

Ona, onunla aynı sokakta oturduğunu, dün geceki partisinin gürültüsüne sinirlendiğini bütün gece uyuyamadığını söylersin."

"Adamın evinde bir parti mi vardı?"

"Sanmam. Fakat sen öyle de. Sonra da telefonu kapat. Yanıt veren kadın olursa, aynı hikâyeyi kullanarak, Arlene mi olduğunu sorarsın."

"Bunu sormamın ne yararı olabilir?"

"Belli değil mi? Jake'in ya da Arlene'in evde olduğunu gösterecektir."

Delikanlı beş dakika sonra o yakınlardaki telefon kulübesinden çıktı.

"Telefonu bir kadın açtı," dedi. "Arlene'miş."

2

Drew her zaman olduğu gibi hedefinden üç blok ötede işe başladı ve On ikinci Sokak boyunca görünürde rahat rahat yürümeye koyuldu. Çevresine karşı kayıtsız görünürken önündeki tüm ayrıntıları özenle inceliyordu. Tekrar hayata geçirdiği çeşitli yetenekler arasında yer alan gözlem içgüdüsunü pasiflik yılları köreltememişti. Böylece, kahverengi taş binayı incelemeye üç blok öteden başladı.

Bu arada eskiden aldığı dersleri hatırlından geçiriyordu. Sokakla harmanlan. Görünmez ol. Düşüncelerini hedefin üzerinde yoğunlaştır. Bu kararlar birinci bloğu geçer geçmez gürültülü kavşağı aştı ve diğer iki bloğa yaklaştı. Ancak, bu ikinci bloğun orta yerinden ileriye doğru yoluna devam etmek niyetinde değildi. Uyguladığı taktik sabır, bölgenin etrafını dolaşmayı, farklı yönlerden yaklaşmayı gerektiriyordu. Gözlem alanı böylece giderek daraltılacaktı. Kimsenin dikkatini çekmediğine kanaat getirince, ikinci bloğun orta yerinde caddeyi aştı ve geldiği yöne geri döndü. Kavşaktan geçince güneye doğru yöneldi, Onuncu Sokağı geçti. Bu sokakta kahverengi taş binaya paralel bir yönde yoluna devam etti, sonunda kuzeye döndü ve On ikinci Sokağa doğru girdi. Bu kez kahve-

rengi taş binaya üç blok uzaklıktaydı ve karşı yönden geliyordu. Önce de yaptığı gibi sokağın ritmine uyum sağlayarak ve önündeki tüm ayrıntıları inceleyerek gözlemine başladı. İkinci bloğun ortasına varınca yine caddenin karşı yanına geçerek geri döndü.

"Bu güzel," diye düşündü. "Çemberi daralttım. Şu ana kadar işler yolunda görünüyor. Yani saldırıya uğramadım. Ev eğer gözleniyorsa, gözcüler her iki yanda buraya bir buçuk bloklu bir alan içinde olmalı."

Neyi arayacağını çok iyi biliyordu. Önce, bir otomobili. Hedefiniz gözlem alanından çıktığı takdirde, onun bir taksiye atlayacağını varsaymak zorundaydınız. Bu da ona yetişmek için bir arabaya ihtiyacımız var demekti. Fakat kentin park sorunu o dereceydi ki bir boşluk bulduğunuz zaman oradan vazgeçmeyi göze alamazdınız. Dahası, hedefinizin acele olarak oradan ayrılması olasılığına karşı arabanın yakınında durmak zorundaydınız. Park etmiş bir araba içinde iki erkek dikkati çekeceğinden, içlerinden biri arabanın içinde beklerken, arkadaşı komşu bir binada bir gözleme yeri buluyordu.

Bu taktiklerin hiç kuşkusuz değişik tipleri vardı, Drew da hepsini araştırmıştı. Motor kapağı kalkmış duran bir arabanın başında onarım yapar görünen bir adam, çatısında çok fazla anten bulunan bir kamyonet, bir köşede şemsiye satmaya çalışan bir adam vs.

Zaten Drew görmek istediğini görmüştü bile. Kahverengi taş binanın ait olduğu bloğun batı ucunda bir adam lacivert -kurafparlak renklilerini hiçbir zaman kullanmamaktı- bir arabanın içinde oturuyordu. Köpeğini gezdiren daracık deri etekli ve platin sarısı saçlı genç kadından çok, kahverengi binayla ilgileniyordu.

Drew, "Sokağın ritmine uyum sağla. Gerekirse olmasan bile dalgın görün," diye

kendi kendine hatırlattı.

Drew öbür gözcünün nerede olduğuna emin değildi. Aslında o çevrede arabadakinden başka iki gözcü daha bulunduğunu tahmin ediyordu. Bir tanesi kahverengi binanın yanında dolaşacak, üçüncüsü ise arabada sürücünün yanına oturacak ve hedefin gittiği yerde arabadan inecekti.

-160-

Fakat başlıca amaçları Hardesty'leri gözlemek değildi. Kahverengi bina yemdi. Gözcülerin orada bulunmasının nedeni Drew idi ve Drew'nun onlarla kahverengi bina dışında bağlantı kurmak istemesi olasılığına karşı Arlene ve Jake'i de izleyeceklerdi.

Drew, "Güzel," diye düşündü. "Bir sorun yok." Kahverengi binaya en yakın güvenli mesafeyi saptadıktan sonra acele adımlarla Washington Meydanında motosikleti bıraktığı yere yürüdü. Orada motosikleti madeni parmaklığa bağlayan zinciri çözdü ve araca atlayıp On İkinci Sokağa döndü. Otomobilin içindeki gözcünün bir blok kadar gerisinde motosikleti park etti, bunun selesine yaslandı ve önündeki aracı kendine siper ederek beklemeye başladı.

3

Üç saat.

Saatin dördü geçmesinden hemen sonra yağmur çiselemeye başlamıştı. Drew o sırada iki blok ötedeki kahverengi binadan bir kadının çıktığını gördü. Silueti bu mesafeden o kadar ufak görünüyordu ki, Drew onu, bir dürbünün ters tarafından seyreliyormuş gibi bir his duydu. Buna rağmen onu tanımıştı. Arlene'di. Ö an soluğu kesildi. Genç kadını tekrar görmenin şokuna kendini hazırladığını sanıyordu, ama altı yıldır bastırduğu duyguları bir anda yüzeye çıkıttı. Ona duyduğu bütün aşk dirilerek ruhunu ve bedenini sarstı. Arlene, atlet ve özellikle dağcılık eğitimi görmüştü. Bu eğitim ona duygulara hitap eden çok özel bir yürüyüş vermişti. Enerjik, fakat hiçbir hareketi gereksiz olmayan bir yürüyüşü bu. Attığı adımlar yay gibiydi, fakat ayakları yere sağlam basıyordu. Disiplinli bir zarafeti vardı. Genç adam, onun vücudunun dokunuşunu ve sesinin tonunu hatırlıyor, ona dokunmaya ve o sesi duymaya dayanılmaz bir özlem duyuyordu.

-161

Taşların Kardeşliği/ F: 11

Giysileri Arlene hakkında çok şey ele veriyordu. Genç kadın koşu ayakkabıları veya çizmelerini, kot pantolonları, kalın bir kazağı ve bir kot ceketini kadınsı giysilere yeğlerdi. Eline çanta alacak yerde, bir naylon torbayı bir omzuna asmıştı şimdi de. Kızıl kestane saçlarına dökülen çiseltiyi umursamaz görünerek caddede aksi yönde yürüyordu.

Drew gözlerinin yaşardığını hissetti. Motosikleti çalıştırdı, ama onun görülmemesini sağlayan arabaların arasından çıkmadı. Arlene tam sokağın köşesine varmıştı ki, bir ayyaş, kahverengi binanın karşı sırasındaki bir binanın bodrum katına inen basamakların üstünde oturduğu yerden kalktı. Drew'ya doğru ilerledi ve caddenin karşı tarafına geçerek köşedeki gözlem arabasına yöneldi. Ayyaş, arabanın arka koltuğuna geçer geçmez araba daha kapı kapanmadan hareket etti ve Arlene'in sağa döndüğü köşebaşına doğru hızlandı. Drew gülümsedi. Tahmini doğrulanmıştı. Bu bloğun bir yerinde bir başka gözcünün bırakıldığı kesindi. Bu arada, gözlem arabası köşeye yetişerek, Arlene'in caddede yürümeyi mi sürdürdüğünü yoksa bir dükkâna mı girdiğini veya bir taksi mi çevirdiğini öğrenmeye fırsat bulacaktı.

Drew motosikletini sürüyordu, ama kalan gözcünün dikkatini çekebileceği On İkinci Sokakta kalamazdı. Bu nedenle, o bloktan kaçmak için ondan önceki kavşakta sağa döndü ve Arlene'e paralel olarak kuzeye yöneldi. On Üçüncü Sokağa doğru sola döndü ve Arlene'i izledi.

lediği caddenin köşe başına doğru motosikleti hızla sürdü. Oradag^nç kadına yetişebileceğini umuyordu. | \ Ama Arlene'i göremedi. Tek gördüğü, lacivert renkli gözetim^ara-basıydı. içindeki iki adam köşebaşını geçerken ilerisini gözlüyorlardı. Drew, onların kimin hesabına çalıştıklarını merak etti. Shalpel'in mi adamıydılar acaba? Kavşağa varınca Drew da caddenin yukarısına ve aşağısına göz gezdirdi. Arlene'den bir iz yoktu. Genç adam sabırsızlığını frenleyerek birçok arabanın geçip gitmesini bekledi ve ancak bundan sonra büyük bir olasılıkla Arlene'i gözden kaybetmemiş olan gözcü arabayı izlemek üzere trafik seline katıldı.

-162-

Arlene'in caddeye çıkar çıkmaz bir taksi çevirdiğini tahmin ediyordu. Eğer öyleyse, Drew'nun şaşmamak elinde değildi. Arlene, gideceği yer uzak da olsa her yere yürüyerek giderdi çünkü. Hiç değilse gözetim arabası ilerisindeydi, bu da Arlene'i görmesiyle aşağı yukarı aynı anlama gelirdi. Gözcülerle arasındaki çok sayıda otomobil, arkalarına bakacak olsalar bile onu görmeleri olasılığını zayıflatıyordu. Yabana atılmayacak bir yağmura dönüşen çizelti de bir tür paravan görevi yapıyor, ama yüzünden aşağı süzülen soğuk damlalar, Drew'nun gözlerini kırptırtmasına yol açıyordu. Gözlerini kırptırtmasını kontrol altına almak için, eskrim derslerinde öğrendiği disiplini uygulamaya çalıştı. Bu derslerde, korumasız gözlerine bir meçin öldürücü ucunun saplanması olasılığına karşı tetikte olmayı, bunu sağlamak için de gözkapaklarının refleks hareketini bastırmayı öğrenmişti. Bazı öğrenciler bu yeteneği hiçbir zaman geliştiremezlerdi, onlar da okulda uzun zaman kalamazlardı. Giderek kuvvetlenen yağmur yün eldivenlerini batırdığı ve ceketinin yakasının altında toplandığı halde, hâlâ lacivert arabayı izliyordu. Manhattan'ın merkezine varınca Sokağa saptı. Gözetim arabası yavaşlarken o da yavaşladı. Hemen arkasından bu yavaşlamanın nedenini anladı. Kızıl kahverengi saçlarının ve sağlıklı teninin parıltısı farkedilecek kadar yakında Arlene'in bir taksiden indiğini gördü. Genç adam kalbinin atışlarının hızlandığını hissetti. Arlene hiçbir zaman makyaj gereksinmemişti, güneş ve rüzgâr ihtiyacı olan bütün rengi sağlamıştı ona. Alnı, elmacık kemikleri ve çenesi bir heykeltraşın eseri olsa bu kadar olurdu. Yüzünün tüm çizgileri nefisti. Ama o asla bir porselen bebeğe benzetilemezdi. Kalçaları, beli ve göğüsleriyle herhangi bir sinema artistiyle boy ölçüşebilecek olsa da kesinlikle yumuşak olmayan, kaslı bir vücudu vardı. Gözetim arabası durmuştu. Arkasında bir ayaşın kirli giysileri olan adam, arka koltuktan öne geçerek direksiyonun arkasına kaydı. İyi Qiyinmiş sürücü ise Arlene'i izlemek üzere arabadan indi. Bir yandan

-163-

klaksonlar öttürülürken yedek sürücü gözetim arabasını hareket ettirdi. Adamın bir sorunu olduğu kesindi. Bu yeni sürücü Manhattan'm orta yerinde arabasını park edecek yeri nereden bulacaktı? Park etmiş bir başka arabanın yanına park edip polis tarafından uyarılmayı istemediği takdirde, arkadaşı gelene kadar bloğun etrafında tekrar tekrar dönmek zorundaydı. Drew, Arlene'i izleyen adamın başına bir çift radyo kulaklığı geçirmiş olduğunu birden farkettti. Bir tel bunlardan çıkıp ceketinin iç cebine uzanıyordu. Boston'da alışveriş merkezinde dolaşırken Drew, benzer kulaklıklar takmış gençler, hatta yetişkinler görerek hayrete düşmüştü. Birkaç kez de böylelerinin yanından geçerken bir müzik sesi kulağına gelmişti. Bir müzik dükkânına girince kulaklıkların Walkman denilen küçük radyolara veya teyp-çalarlara ait olduğunu öğrenmişti. Ama Drew, bu adamın kulaklıklarının bir Walkman'e ait görünmekle beraber, aynı amaca hizmet etmediğini tahmin etti. Hayır, o iki taraflı bir radyo yardımıyla gözetim arabasının sürücüsüyle

bağlantıyı sürdürüyordu. Ayyaş bütün öğleden sonrayı arabayla bloğun etrafında volta atmakla geçirse bile, arkadaşını nereden, ne zaman alacağını bilecekti. Şimdi saatin sadece dört buçuk olmasına rağmen, havanın kasveti nedeniyle vakit sanki akşamdı. Drew, bir polisin ceza kesmesini göze alarak, motosikletini kaldırıma yanaştırdı. Elli metre^ ötede kulaklıklılı adam Ariene'in bir dükkâna girmesini seyrediyordu.

Drew, genç kadının taksiden indiğini gördüğünde nereye gideceğini zaten tahmin etmişti. Ariene'in girdiği dükkânın camekânları spor donanımlarıyla ve özellikle dağcılarının kullandıkları malzemeyle doluydu. Elli metre uzunluğundaki hafif veya bükülü naylon ipler, iki tonluk bir gerilime katlanacak güçteydi. Ayrıca çeşit çeşit kramponlar, pitonlar, piton çekiçleri, naylon askılar, dağcılık çantaları, buz baltaları ve tırmanmak için çizmeler vardı.

Dükkânda alelade spor malzemesi de satılıyordu tabii, burası özel oluşu nedeniyle Amerika'nın bütün kuzeydoğusundaki dağcılarının rağbet ettiği bir yerdi. Drew da Arlene ve Jake'le birlikte defalarca buraya gelmişti.

-164-

\

Döner cam kapı Arlene'in arkasından kapandı. Kulaklıklılı adam binaların dibinde kaldırımı izledi, sonra trafikteki bir aralıktan yararlanarak, karşı kaldırıma geçti. Burada bir tentenin altındaki yerden genç kadını, dükkânın camekânlarının dışında kendisi dikkati çekmeden gözetleyebilecekti.

Drew, "Fakat bu yana bakacak olursa beni farkedebilir," diye düşündü.

Lacivert araba da neredeyse bloğun etrafını çevirip bu noktaya gelecekti. Drew motosikleti kaldırıma çıkardı ve onu döndürüp yol kavşağına yürüttü. Caddeyi aştı ve motosikleti kaldırımın üstünde öbür bloğun etrafını döndüğü zaman lacivert otomobil tarafından görülemeyecek kadar uzaklaştırdı. Yağmura ve aradaki mesafeye rağmen, dükkânın içini gözleyen adamı görebiliyordu ve dükkândan çıktığı zaman Arlene'i farkedebilecekti.

Yirmi dakika sonra genç kadın elinde üç paketle dükkândan çıktı. Büyük bir şans eseri olarak hemen bir taksi çevirdi. Fakat gözcü takımının şansı da onunkinden geri kalmadı, lacivert araba tam genç kadının taksisi hareket ederken köşeyi dönüyordu. İyi giyimli adam arabanın arkasına geçerken, ayyaş arabayı sürüyor, takibe devam ediyordu.

Ne çare ki, şansı Drew'ya ihanet etti.

Motosikleti kaldırımdan yola indirdi, hemen seleye oturup gaza bastı, ama ışığın kırmızıya dönmesiyle trafik tarafından önünü tıkanmış buldu. Kırmızı yeşile dönüşürken Arlene ve izleyicileri gözden kaybolmuşlardı.

4

Tezgâhın arkasındaki adam isviçreliye benziyordu, uzun boylu, kalıplı, mavi gözlü ve sarışın biriydi. Adamın geniş sırtına ve kaslı kollarıyla göğsüne bakan Drew, onun formunda olduğuna karar verdi. Döner kapı Drew'un arkasından kapanırken, ip kangallarını bir rafın üstüne yerleştiriyordu.

-165-

Ama şivesi isviçre'den çok, Bronx semtini çağrıştırıyordu. "Berbat bir gün, değil mi?" dedi. "Bugün dağda olmadığım için çok mutluyum."

Drew lafı uzatmadı. "Karşıdaki bir dükkândaydım. Buraya genç bir bayanın girdiğini gördüm. Atletik yapılı güzel bir kadındı. Kızıl kahverengi saçları vardı, çanta yerine de omzuna bir malzeme torbası atmıştı. Eski bir dostuma benzettim onu. Arlene Hardesty adında bir hanıma."

"İyi bildiniz, oydu. O ve ağabeyi benden sık sık alışveriş yaparlar."

"Dostum Jake ha. Arlene'e bir merhaba demek isterdim. Ama işim bitip buraya gelene kadar kaçırardım onu."

"Buradan çıkmalı on dakika oldu."

Drew düşüklüğüne uğramış göründü. "Hay aksi şeytan. Arlene'i o kadar uzun

zamandan beri görmedim ki. Onu mutlaka aramalıyım."

Satıcı ilgilenmişti. "Sakın siz de bir dağcı olmayasınız?"

"Son zamanlarda fazla vaktim olmadı, ama eskiden çok tırmanırdım. Hem de Jake ve Arlene'le. Belki de onlara yakında tırmanmaya niyetleri olup olmadığını sormalıyım."

"Öyleyse bir an önce Arlene'le bağlantı kurmanızda yarar var. Zaten onun için buraya uğradı. Eskimiş malzemelerini yenilemeye gelmiş. Yarın tırmanacaktı. Aslında siz de onunla giderseniz, ona iyilik yapmış olursunuz."

"Niçin iyilik olsun?"

"Çünkü yalnız başına tırmanacağını söyledi. Kuralları ne derede önemseydiğinizi bilemem, fakat uzun dağcılara bile yalnız tırmanmalarını öneririz. Arlene hiç kuşkusuz ne yaptığını biliyor. Ama ya bir kaza olursa? Üstelik tırmanacağı yamaç idman amacıyla tırmanılanlardan değil."

"Hangisiymiş bu?"

"Şeytan'ın Boynuzu. Pennsylvania'da."

"Pokonolar."

-166-

"Orasını bilir misiniz?"

"Jake ve Arlene'le birkaç kez gitmiştim. Arlene, şeytan'ın Boynu-zu'nun, insanın başağrısını geçirmede aspirinden daha etkili olduğunu söylerdi. Bir sıkıntısı oldukça tedavi amacıyla o dağa tırmanırdı."

"Ben de şeytan'ın Boynuzu'na tırmandım, ama inanın, sadece başımı ağrıttı. Madem ki oraya gitmişsiniz, o dağın yalnız başına tırmanılacak bir yer olmadığını hiç kuşkusuz biliyorsunuzdur. Bir çıkıntıya her ne zaman tutunduysam, kaya parçasının elimde kalacağı korkusuyla Tanrı'ya dua etmeye başladım."

Drew gülümsedi. "O duyguyu ben de çok iyi bilirim."

"Şu halde Arlene'i gitmekten vazgeçirin. Eğer gitmekte ısrar ederse siz de onunla birlikte gidin."

"Onun başına bir şey gelmesini istemem." Drew düşünüyor göründü. "Ama son zamanlarda o kadar yorucu çalışmalar yaptım ki. Evet, beni kandırdınız. Ama eğer yarın tırmanacaksam, benim de malzeme almam gerekir. Kullandıklarım yazlık evimde kaldı."

Tezgâhtarın gözleri daha da parladı. Dükkânın kapanma saati yaklaşırken belli ki bir şeyler daha satmayı umut etmemişti. "Çizmelerle işe başlayalım," dedi.

5

Drew sabahın erken saatlerinin sisiyle çevrili olarak ormanlık bir yamacı indi. Suyu dolmuş yapraklarla toprak ayaklarının altında sün-gerimsi bir his veriyordu. İki kayanın etrafını döndükten sonra bir ırmağın başına geldi. Arkasındaki yamacın yukarısına yükselen güneş, sisin bir kısmını yok ederek, etrafındaki devrilmiş ağaç gövdeleriyle dalları daha iyi görmesini sağladı. Drew ötekilerden daha az çürümüş gözüken üç metre uzunluğunda, yirmi beş santim kalınlığında bir kütük seçerek ırmağın başına götürdü ve karşı kıyıya uzattı. Bir omzuna at-

-167-

tığı ipi ve naylon askısıyla kütüğün üstüne bastı, denge sağlamak için kollarını uzatarak karşıya geçmeye girişti. Ayaklarının altındaki kütüğün çatırdadığını duyuyordu.

Öbür yana geçince bir yamaç tırmandı ve toprağın keskin kokusunu ciğerlerine çeke çeke tepede durdu. Buraya ulaşmak için çeyrek millik sık ormanı geçmek yarım saatini almıştı. Motosikleti, gezi meraklılarıyla dağcılarının yolculuklarına başladıkları çakıllı park alanına ulaşan iki şeritli otoyolunun kenarındaki çalılar arasında gizliydi. New York'ta geceyi bir sığınakta

geçirmiş, burayı yöneten papaza bir yemekle yatacak bir ranza karşılığında bulaşıkları yıkayacağını söylemişti. Şimdi de iki saatlik motosiklet yolculuğundan sonra kaslarına kramp girmiş bacaklarını uzatmaktan, motosikletin titreşimli uğultusundan sonra sessizliğe kuiak vermekten zevk duyuyordu.

Güneş yükselip sis yok olurken seyrek çalılırların arasından hedefi ni gördü. şeytan'ın Boynuzu adlı gri renkli koni yakındaki bir yara dokuz, on metre uzaklıktaydı. ikisini bağlayan doğal kaya köprüsü ellili yıllarda çöküp un ufak olmuştu. Boynuz'un kayalıktan ayrılması kaya ların burada ne kadar gevrek olduklarının kanıtıydı. Dairesel, kaide sindeki kaya parçacıklarına bakılırsa, Boynuz'un da günürkibirinde köprü gibi ufalanıp çökeceği belli oluyordu. \\

Ama şimdilik heybetli havasıyla dağcıyı davet ediyor, bu yarım\dai-resel havzanın kayalıkları sayesinde rüzgârın erozyonundan korunmuş görünüyordu. Genç adam çalılırların arasında kendine yol açtı, ölü eğreltiotları ve diz boyu otlarla kaplı bir alandan geçti, otların neminin pantolonundan tenine sızdığını hissetti. Çizmeleriyle Boynuz'a doğru uzanan kaya kırıklarına basarken kırıkların ayaklarının altından kayarak ayak bileğini incitmesinden kaygı duyuyordu.

Havzanın sessizliği ürkütücüydü, etrafındaki kayalar da ayak seslerinin çatırtısını abartıyordu. Dikkatli bir adım daha atarken arkasında-
-168-

ki dalların bir cisme sürtünmesinin çıkardığı hışırtı Drew'nun kulağına geldi. Hızla dönerek Mauser'ini çekip çıkardı. Ama nereye nişan alacaktı? Sürtünme sesi devam ediyor, giderek yaklaşıyordu.

En yakın korumalı yer otuz metre uzakta, ormanın içindeydi. Ayrıca seçeceği çalılırların başkası tarafından işgal edilmemiş olduğunun ne garantisi vardı? Sağında dallar aralandı, çalılırlar kırıldı.

Drew gözlerini kırıştırdı. *

Beyaz kuyruklu üç geyik, iki dişiyle bir erkek, otluk alana çıktılar. Erkek geyiğin boynuzları, arasındaki yapraksız dallara o kadar da benziyordu ki. Drew, hayvanların gözlerindeki dehşeti, onları sadece bir an için bir fotoğraf gibi donduran şoku gördü.

Ama bir saniye sonra geyikler harekete geçtiler ve beyaz kuyruklarını dikerek ormana daldılar. Toynaklı ayaklarının sesleri bir çağlayanın gümürtüsünü hatıra getiriyordu. Onlar uzaklaştıkça sesler de hafifledi, giderek uzaklaşıp kayboldular.

Sessizlik yine egemen olmuştu.

Drew derin bir soluk alarak Mauser'i cebine kaydırıp ve kaya kırıklarının üstünde ihtiyatlı tırmanışını sürdürdü.

6

Boynuz'un eteğine gelince genç adam yalnız bir kere yukarı baktı. Kural, yukarı bakma, aşağı bakma, yalnız önündeki yüzeyi inceleydi. Fakat Drew, bu büyümlü oluşumun görkemini hayranlıkla seyretmekten kendini alıkoyamadı. İp kangalını ve naylon askıyı omzunda garantiye aldıktan sonra, önündeki işin aldatıcı kolaylığını değerlendirdi. Hemen hemen dikey olarak yukarı sivrilmesine ve doruğa yakın bir yerde içeriye doğru

-169-

meyletmesine karşın, kayanın yüzeyi öylesine pürüzlüydü ki, ellerine ve ayaklarına dayanaklar bulması zor olmayacaktı.

Fakat bir kere tırmanmaya başlayınca kolay olan hiçbir şey kalmıyordu. O zaman kayanın bir patates cipsi kadar kolay kırılabileceği-nin farkına varıyordunuz. Ağırlığınızı her zaman raf gibi çıkıntıya dayayacak ya da parmaklarınızla bir kayayı kavrayacak olursanız, onu sinamak, tekrar tekrar sinamak, her defasında

daha fazla basınç uygulamak zorundaydınız, buna karşın o çıkıntının dayanacağına emin ola-mıyordunuz. Yalnızca en deneyimli, en özgüvenli ve cüretkâr dağcılar Boynuz'a tırmanmaya yetkiliydiler. Boynuz'a tırmanmayı isteyebilirdi. Tepe, eteğinden doruğuna kadar altmış metreydi, hepsi bu kadar. Öyleyken tırmanışı iki saat kadar uzun bir zaman alabiliyordu. Sinirleri kopma derecesinde geren yüz yirmi dakika. İnsanın midesini kasan, alnından terler damlatan kararlar alınmasını gerektiriyordu tırmanış. Drew, kafasındaki örümcekleri dağıtmak istediği zaman Arlene'in niçin Boynuz'a tırmanmaktan hoşlandığını çok iyi anlıyordu. Üzerine tırmandığınız zaman Boynuz dışında hiçbir şey düşüremiyordunuz.

Ama Arlene niçin kayanın terapisini gereksinecek kadar sıkıntılıydı?

Drew bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı. Boynuz bir varoluşçu ya layık bir görevdi. Başka hiçbir kaygısı olmamalıydı dağcının. Ani seçimlerde bulunmak gerekliydi. Bunun öncesinde ve sonrasında hiç bir şey olmamalıydı, j

Bir amatörün beklentilerine.karşm, kayaya yapışmıyordunuz, size destek olması, size güven vermesi için onu kucaklamıyordunuz. Tırmanmanın ve hayatta kalmanın yolu, kaya yüzeyinden arkaya meyletmektir. Bu tür bir konum, bundan sonraki tutamacı ve ayaklarınızın desteğini daha iyi görmenizi sağlıyordu. Aynı zamanda kollarınızı ve bacaklarınızı uzatıp onları rahatlatmanızı da mümkün kılıyordu. Drew tırmanışın Arlene tarafından kendisine öğretilen sırrını anımsadı. Şimdi düşündükçe birçok şeyin sırrıydı, bu. Gevşek asılış.

-170-

Drew sinirinden midesinde bir karıncalanma hissediyordu. Hem seviniyor, hem de korkuyordu. Birazdan Arlene'i yine görecekti.

7

Boynuz şimdi çıplak olan düzensiz çalılarla kaplıydı. Ancak birbirine girmiş dalları Drew'yu gözden gizleyecek kadar sıktı. Genç adam kendini yarın tepesine çektikten sonra, bir buçuk metrelik çıplak bir kayanın üstünden sürünerek geçti ve ancak o zaman bir çalı kümesinin en yoğun bölümünde dinlenebildi. Güneş tam tepedeydi, ama masmavi bir gökten yansımalarına rağmen, ısınları fazla bir ısı sağlamıyordu. Genç adamın bedensel çabalardan ısınmış teri soğumaya başlamıştı şimdi. Titremeye başlayarak cebinden ayçiçeği çekirdekleri, kurutulmuş meyveler ve bir nuga tableti çıkardı.

Bir yandan ağır ağır çiğnerken ceketinin altındaki kemerden bir matarayı söküp çıkardı ve ılık suyu yudumladı. Çok geçmeden kaybettiği bedensel gücüne yine kavuşmuştu. Çalı kaplı Boynuz'un tepesi yaklaşık on iki metre enindeydi. Bu da onu gerektiği takdirde harekete geçmek için yeterince yer bırakıyordu.

Drew kayanın üstüne yüzükoyun uzanmış durumda bir yandan dinlenirken bekliyordu. Şimdi düşündükçe aldığı kararlar ona çok mantıklı gözüküyordu. New York'ta kalmış olsaydı, gözcüleri kuşkulandırmadan Arlene'e bir mesaj ulaştırana, kadar günlerce beklemesi gerekebilirdi. Arlene'i izleyen gözcüleri izledikçe sonunda onların dikkatini çekmesi olasılığı artardı.

Ama bu şekilde genç kadının hedefini bilip oraya ondan önce gelmekle kendini güvende hissediyordu Drew. Gözcü ekibi hiç kuşkusuz Arlene'i Boynuz'a kadar izleyecekti, fakat dorukta ne yaptığını görmek için onlar da tırmanarak kendilerini göstermeyi göze alamazlardı. Komşu bir tepeye tırmanıp genç kadını oradan gözlemeyi düşünebilirlerdi

-171 -

tabii. Ancak, araziye bilmemeleri ve deneyimli dağcılar olmamaları olasılığı vardı. Drew'nun, komşu tepeden gözcülük etmeye kalkışmayacaklarını tahmin etmesinin nedeni, oraya çıkıp tekrar inmelerinin fazla uzun zaman alacak olmasıydı. O zaman da Arlene'i gözden kaybetmeleri olasılığı artardı. Yürüttüğü bu mantığa güvenen Drew, Arlene'le kimse tarafından görülmeden yalnız başına konuşabileceğine inandı. Karnını kayalık zemine dayayıp

beklerken, Arlene'in ormandan çıktığını gördü. Drew' nun bulunduğu noktadan minicik gözüken genç kadın, durup Boynuz'u inceledi, sonra çalıların korumasında yaklaştımaya başladı.

Drew gibi o da bir ip kangalı taşıyordu. Genç adam ayrıncı genç kadının sırtında tıka basa dolu bir çanta farkettili. Giysileri vücuduna oturmıyan türdendi. Kaba yün pantolon, aynı mavi renkte bir gömlek ve bol cepli bir haki ceket. Ama bu giysilerin şekilsizliğine karşın, onları giyenin bir kadın olduğu şüphe götürmüyordu. Kızıl kahverengi saçlarının gri yünden örölmüş bir kepin altında gizli olması, boynunun tahrik edici çizgilerini ortaya çıkarmıştı ve bacaklarının sağlam dağcı çizmelerinin içinde gizli olması dahi yürüyüşünün atlet zarafetini ör-temiyordu. Genç kadının vücudunun çeşitli görüntüleri Drew'nun belleğinde canlandı. Drew o resimleri kovmak ister gibi gözlerini kapadı. x

8

Önce bi< el göröndü. Drew'unkiler gibi yıpranmış olan bu el, yarın kenarını yakalamıştı. Derken bir başka el göröndü. Drew gri yünden örölmüş kepi gördü. Arkasından da genç kadının, son bir güç hamlesi öncesinde derin bir soluk aldığı sırada ter içinde kalmış, gergin yüzünü.

Drew kendisini göstermeden çalıların arasından onu gözlüyordu. Derken genç kadın kendini yukarı çekti, bir dizini yarın kenarına dayadı ve yassı kayanın üstüne sürünerek sırtüstü yuvarladı. Göğsü kalkıp iniyordu.

-172-*

/

Bulutsuz göğü birkaç saniye süresince seyrettikten sonra yutkundu ve belindeki mataraya elini attı. Drew'nun beklediği gibi, ölçölü yudumlarla suyu içiyor, kendini hasta etmemeye dikkat ediyordu. Solunumunun ritmi normale dönünce, ceketinin koluyla alnını sildi, arkası Drew'ya dönük olarak ağır ağır oturdu ve bakışını aşağıdaki sonbahar manzarasına dikti.

Başındaki kepi çıkardı ve serbest kalan saçlarının arasında parmaklarını dolaştırdı. Sırtı bir moda mankeninki gibi dümdüzdü.

Drew, onun başının üzerinden aşağıdaki ormana bir göz attı, ama ekipten kimseyi göremedi. Genç kadının ayağa kalkıp bacaklarını rahat ettirmek için çalıların arasında dolaşacağını, böylece ona yaklaşacağını umut ediyordu, ama o aşağı bakarak oturmayı sürdürdü.

Genç adam bunun üzerine daha fazla vakit kaybetmemeye karar verdi. Onun, bedensel disiplinine güvenerek bir riski göze aldı.

"Arlene, benim Drew."

Genç adam fısıldayarak konuşmuştu, ama ses genç kadının üstünde bağırış etkisi yaptı.

"Hayır. Sakın arkana dönme."

Arlene'in şaşkınlığı omuzlarının hareketinden belliydi. Fakat Drew' nun da düşündüğü gibi eğitimi egemen oldu. Ani koşul değişikliklerine uyum sağlama alışkanlığının sayesinde başka hiçbir tepki göstermeyerek ormana bakmayı sürdürdü. Boynunda bir damar zonkluyordu.

Genç adam, "Konuşma," diye devam etti. "Niçin burada olduğumu açıklayacağım,. Ama meydana çıkarak değil. Buraya kadar izlendin. Seni aşağıda bir yerden gözetliyorlar."

Genç kadın matarasındaki sudan bir yudum daha aldı.

"Sen müthişsin," diye hayranlıkla düşündü Drew ve şöyle konuştu. "Göze doğal görüneceği zaman ayağa kalk, kollarını uzatarak gerin. Birkaç adım at. Buraya çıktığına göre, etrafı dolaşacaksın tabii. Ama aşağıdakiler tarafından görölmeyeceğin zaman otur ve konuşabilelim."

-173-

Genç kadın biraz daha su içti, sonra mataranın tıpasını kapadı. Drew, "Yardımlarını gereksiniyorum," dedi ve ekledi. "Başım dertte." Arlene bir dakika kadar sonra ayağa kalktı, ellerini ceketinin ceplerine soktu, dönüp havzanın kendisine yakın ucundaki uçurumu inceledi ve rastgele dolaşır gibi çalılışın içine girdi. Drew ona sarılmaya, göğüslerini bedeninin üstünde hissetmeye, aralanmış dudaklarını öpmeye can atıyordu. Bir yandan da büyük bir acının pençesindeydi. "Sana ne oluyor böyle, Tanrı aşkına? Kutsal bir yemin etmiştin sen!" Arlene, Drew'ya dönük olarak çalılışların arasına çöktü. Eli ceketinin cebindeydi. Gözlerinde Drew'yu rahatsız eden bir anlam vardı. Bu gözlerde ne merak vardı, ne de Drew'yu tekrar görmenin sevinci. Bunun yerine, son derece sakın bakıyordu gözleri. Gülümseyişi de sanki donmuştu.

- Genç adamın nabızı hızlandı. Arlene bir ara eğildi ve elini ceketinin cebinden çıkardı. Anında bir piton çekicini Drew'nun sol şakağına doğru savurdu. Bunun bir ucu kıvrık, alt yüzü ise dişliydi. Çekicinin ucunun ısıklık çalarak havayı yardığını duyan Drew, kendini hemen arkaya attı, bu arada çekicinin gölgesinin gözlerinin önünden geçtiğini gördü. "Hayır." Genç adamın sesi gergin ve boşuktu. Arlene çekici bir defa daha sallayınca, Drew aksi yönde yuvarlandı. Korku midesinde çöreklenmişti. Arlene yeterince güçlü, çekiç yeterince öldürücüydü. Bir darbesi çenesini parçalayabilirdi. Drew yine yuvarlandı. Avantaj elde etmeye, şokun üstesinden gelmeye çalışıyordu. "Arlene, iyi ama niçin?" diye geveledi. Yine bir ısıklık. Çekiç vınlıyarak yanından geçti. "Yapma, Tanrı aşkına!" Çekiç bu kez ceketinin omzunu çentti.

-174-

Genç kadın gözlerinin arasındaki noktaya nişan alırken, Drew' nun tekmesi havalandı. Çizmesi genç kadının bileğine çarparak çekicinin yönünü saptırdı. Arlene bir şey mırıldandı. Drew atılıp onun kolunu bileğinden yakaladı ve onu yamyassı yere mihlandı. Drew vücudunu onunkine bastırıyor, elleri genç kadının her iki elini hapsediyor, bu arada göğsünün genç kadının göğüslerini ezdiğini hissediyordu. Onun gözlerindeki öfkeden sadece on santim uzaktaydı. Sert solukları birbirine karışıyordu. "Seni rezil!" dedi Arlene. Drew geriledi. Genç kadının her gözeneğinden nefret fışkırıyordu. "Jake nerede, Allah'ın belası?" Tüm enerjisi Drew'yu terketti. "Jake mi?" diye geveledi. "Beni duydun, orospu çocuğu. Nerede o? Onu öldürdüysen, Tanrı belanı versin senin." Arlene bir hamle yapıp Drew'nun kasiğine vurmaya hazırlandı. Genç adam kadının ayağını yere bastırdı, onun nefret kusan gözlerinin içine baktı ve çaresizlik içinde başını sallayarak üstünden yana kaydı. Arlene'i yumuşatabilecek biricik hareketin bu olduğuna karar vermişti. Kayıtsız şartsız teslim. Genç kadın ayağa fırlayıp çekici salladı. Drew onu durdurmak için en küçük bir hareket yapmadı. Arlene sert bir hareketle çekicinin ucunu Drew'nun boynunun ya-nıbaşında toprağa sapladı. Çekicinin kıvrık kenarı genç adamın boyunun çevresini izliyor, testere gibi alt yüzü derisini yakıyordu. İkisi de kılmıdamadılar. Sadece öfkeyle bakışıyorlardı. Biraz ötelerinde bir kuş kanatlarını çırparak havalandı. Genç kadının göğsü kalkıp iniyordu. "Sen... Sen..." diye soludu.

"Anladım," dedi. "Orospu çocuğuyum. Allah belamı versin. Buna da bir diyeceğim yok. Yalnız Tanrı aşkına söyle, niçin?"

-175-

Arlene'in gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Burada işin ne? Burada olacağımı nereden bildin?"

"Seni izleyenler vardı."

"Biliyorum."

Genç adam bir kaşını kaldırdı "Biliyor musun?"

"Üç kişiler. Bir tanesi, sokağın ucunda lacivert bir arabanın içinde bekliyordu. ikincisi karşı kaldırımdaki bir bodrum merdiveninin üstünde yatarak ayyaş numarası yapıyordu. Üçüncüsü de köşe başında şemsiye satıyordu. Hava güneşli olunca da bir arabayla gelerek sosis satıyordu." Genç kadın dudak büktü. "Beş gün önce ortaya çıktılar."

Drew kaşlarını çattı. "Cumartesi günü mü?"

Arlene onu ilgiyle süzüyordu. "Evet, cumartesi günü," dedi. "Sabahleyin. Niçin sordun? Önemli mi?"

Drew .elinin tersiyle dudaklarını ovuşturdu. Cuma gecesi Boston' dan gelmişti. Tutsağını Logan Havaalanının park yeri rampasında kamyonetin içinde bırakmıştı. Birkaç saate kalmadan cinayet takımı ya da manastıra hücum emrini her kim verdiyse Vermont'tan çıktığını öğrenmiş olmalıydı.

Jake? Arlene, ağabeyinin nerede olduğunu öğrenmek istemişti. Jake'in4 ortadan kaybolmasıyla Drew'nun bir ilgisinin olduğunu sanmıştı. Bu nedenle Drew'yu az daha öldürüyordu.

Drew genç kadına sarılmaya dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Sesinin titremesinin güçlkle önüne geçerek, "Jake'e ne oldu?" diye sordu. "Ortadan kaybolduğunu söyledin. Ne zaman oldu bu? Geçen salıdan önce mi?"

Arlene yine çekice sarıldı. "Onun hakkında bir şey biliyorsun demek!"

"Hiçbir şey bildiğim yok. Kendine gel, Arlene. Benim dertlerim de o gün başladı için safı dedim. Jake'in başına her ne geldiyse, bunun benimle bir ilgisi olduğuna inanmaya başlıyorum." Genç adamın kafası hızla çalışıyordu.

"Jake ne zaman kayboldu?" diye sordu.

-176-

"Cuma. O salıdan önceki,"

"Peki, beni niçin o yüzden suçladın?"

"Janus'un yüzünden."

"Ne?"

"Sen ve Janus."

"Janice adında bir kadından mı söz ediyorsun?"

"Hayır Mitolojideki ad." Genç kadın adı heceledi. "J-a-n-u-s. Onu hiç duymamış gibi davranıyorsun. Senin yeni şifre adın değil mi?"

Janus ha? Drew birden Slav tipli papazın sesini anımsadı. "Yanus! Seninle Yanus hakkında konuşmam lazım!" Adamın şivesi mi adı değiştirmişti.

Drew'nun başı zonklamaya başlamıştı. Ağrı azıp kafatasının içini sıkıştırmaya başladı. Janus? Arkaya ve öne bakan Roma tanrısı. İki yüzlü tanrı.

Delilik.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi.

"Ama o senin şifre adın. Gazetede ki yazılar, fotoğraflar. Hepsi öyle diyor." Çılgınlık üstüne çılgınlık. Hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Genç adamın kafası çatlama raddelerindeydi. "Ama herhangi bir fotoğraf olamaz. Buna imkân yok," diye isyan etti.

Genç kadın ona ters ters baktı.

Drew, "Ne var?" diye sordu.

"Ancak herhangi bir fotoğraf olamaz,.. Buna imkân yok... Jake de aynen böyle diyordu."

"Söylemiştir tabii. Onun bilmesi gerekir."

Arlene çekici yere vurdu. "Allah kahretsin, benimle oyun oynama!"
"Janus dedin. O da kim? Niçin bu kadar önemli oluyor?"
"Janus'san bilmen gerekir."
"Sen söyle."

-177-

Taşların Kardeşliği / F : 12

"O, serbest çalışan bir katildir. Uluslararası bir katil. Bir canavar. Son iki yılın içinde yirmi kişinin canına kıydı."
Drew yüzünden kanın çekildiğini hissetti. "Ben oyum, öyle mi?"
Arlene'in sert bakışında kararsızlık vardı. "Jake senin haberlerini aldıkça allak bullak oluyordu. Bana nedenini söylemek istemedi. İki buçuk hafta önce de daha fazla bekleyemeyeceğini söyledi. Ne olup bittiğini mutlaka öğrenmeliymiş."
"İşte o zaman..."
"Ortadan kayboldu. O gözcüler ekibi geçen cumartesi ortaya çıktı. Onlarsız bir yere gidemez oldum. Hangi taktiği denediysem yararı olmadı. Akıldan geçenleri okuyorlardı sanki. Onun için buradayım. Onlara izimi kaybettirmek için. Ortalık kararınca kadar dorukta beklemeyi, iple aşağı inmeyi, arkadan Boynuz'un arkasındaki bir yara tırmanmayı, böylece onlardan kurtulmayı planlıyordum."
"Hiç fena değil." Drew gülümsedi. "Ondan sonra Jake'e ne olduğunu öğrenmeye çalışacaktın, değil mi?"
"Buna inanabilirsin."
"Öyleyse bir ortak buldun," Drew'nun sesi gergindi. "Bazı yanıtlar arıyorum. En az senin kadar kararlıyım. Bak, ben başıma nelerin geldiğini sana anlatmadım." Genç adam Arlene'e ona dokunacak kadar yakındı. "Ama gözcü takımı konusunda yanlışın var," diye devam etti. "Onlar seni gözetlemiyorlar. Senin Jake'i bulmanı engellemek istemiyorlar."
"Peki, kimi?"
Erkek onun sözünü kesti. "Beni izliyorlar."
Arlene'in gözleri kısılmıştı.
Drew devam etti. "Sana gelirim diye seni gözetliyorlar... Onlar benim peşimde. Az/öTice danus olmadığımı Jake'in niçin emin olduğunu merak ediyordun. Gazetelerin niçin yanlış olduğunu niçin fotoğraflar olamayacağını merak ediyordun."
-178-

Genç kadın derin soluklar alıp vererek bekledi. Drew tamamladı. "Son altı yıldır bir manastırda olduğum için. Altı yıl önce Jake beni öldürdüğü için."
"Seni öldürdü mü?" Arlene'in yüzünün bütün rengi silinmişti. Tokat yemiş gibi başını arkaya attı. "Bir manastır mı? Neler söylüyorsun sen? Jake seni nasıl öldürür?"
"Açıklamaya vaktim yok. Şimdi olmaz. Sorularını sonra sorarsın."
"İyi ama..."
Drew, "Hayır dedim," diye diretti. "Aşağıdaki adamlar neredeyse kuşkulanmaya başlayacaklardır. Ne yaptığını bilmek isteyeceklerdir. Ne zamandır seni göremiyorlar çünkü."
Arlene düşünüyor göründü.
Drew, "Sonra anlatırım," dedi.
Genç kadın onu gözcü takımının bakışından gizleyen çalılara şöyle bir baktıktan sonra, belindeki kemeri çözdü ve pantolonunun fermuarını aşağı çekti.
Drew şaşırıldı. "Ne yapıyorsun?"
"Söyledin ya ne yaptığımı bilmek isteyeceklerdir."

Genç adamın şaşkınlığı hayranlığa dönüştü. "Yaman kızsın."
"Bu işde benimle berabersin, değil mi? Jake'i bulmama yardım edeceksin?"
"Jake'i bulmaya mecburum. Bana söylediklerini düşündükçe, kırn-'erin peşimde olduğunu onun bildiğine inanıyorum. Ortalık kararın-caya kadar bekler, sonra beraber gideriz. Güvenli bir yerde sorularını yanıtlarım. Seninle benim bildiklerimizi biraraya getirirsek, belki onun nerede olduğunu keşfederiz."
179-

Genç kadının Drew'ya çevrili bakışları sevgi doluydu. "Aradan o kadar uzun zaman geçti ki," dedi. "Nerede olduğunu hep merak ettim." Erkeğin elini avucuna aldı. "Çekiç olayından dolayı çok üzgünüm."
"Boş ver." Drew heyecandan titredi. "Beni gerçekten öldürmeyi istemiş olsaydın, öldürürdün."
"Ben de aynı şeyi düşündüm. Sen de beni öldürebilirdin." Genç kadın Drew'un elini sıktı. "Seni tekrar gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Seni çok özlemişim."
Drew'nun sesi boğuk çıktı. "Ben de seni özledim." Genç adam iki güç arasında sıkıştığını hissediyordu. Arlene'e olan aşkı ve bekâret yemini. Genç kadın eğilip onu dudaklarından öpünce içindeki fırtına daha da şiddetlendi. Arlene'in soluğunu teninde hissetti. O da genç kadını öpmeyi, onu kollarının arasında tutmayı, sıcaklığının vereceği huzuru öyle istiyordu ki. Ama bu irade krizini çabuk atlattı. Şimdi duyduğu his şehvet değildi. Arlene'le sevişmek istemiyordu. Ona sadece ilgi duyduğunu göstermek istiyordu. Bu niçin günah olsundu? Genç kadını kollarının arasında sıktı. "Aşağıdaki şu adamlar," dedi. "Biliyorum." Genç kadın sırıttı. "Başka şeylere dalmasak daha iyi olur." Ayağa kalktı ve pantolonunun fermuarını çekerek çalılarının arasından çıktı. Drew çalılarının arasındaki bir delikten kendini göstermeyerek Arlene'i gözlerken, genç kadının dudaklarının dokunuşunu hâlâ dudaklarının üstünde hissediyordu. Arlene hesabına endişeliydi. Genç kadın pantolonunun belindeki düğmeyi ilikledi, sonra kemerini tokasını kapadı. Arkasından, yarı kenarındaki yassı kayanın üstüne oturdu. Drew, genç kadının hareketlerinin inandırıcı olduğuna karar verdi. Gözcü ekip üzerinde uyandırdığı izlenim, ihtiyacını görmek için gözden uzaklaştığı şekildeydi. Drew, onların yerinde olsa bu açıklamayı kabul ederdi.
-180-

Genç kadının getirdiği yiyeceklerden birazını yemesini seyretti, Arlene biraz daha su içti, sonra da inişe geçmeden önce biraz dinlenmek ister gibi kayanın üstüne uzandı. Drew çalılarının arasındaki yerinden onun gözlerini kapadığını gördü. Arlene bundan sonra bir süre göğsünün kalkıp inmesi dışında hiç kımıldamadı. Gerçekten uykuya dalmış olmasa bile, gözcüler öyle sanacaklardı. Drew gözleriyle ormanı taradı, ama gözcü ekibinden hiçbir iz göremedi. "Ya olağanüstü yetenekliler ya da orada değiller," diye düşündü genç adam. Eğer aşağıda değillerse bu çok komik olurdu doğrusu. Hiç gereği yokken bu kadar sıkıntıya katlanmalarının ne anlamı vardı?

10

\ Ortalık karardıktan sonra Drew Boynuz'un arka yüzünde en iyi desteği seçti, tüm gücünü harcamasına rağmen yarından kıpırdatamadığı bir kaya. /

Arlene elinde ipi ve yüküyle çalılarının arasından çıktı, yanına diz çöktü. Kayayı işaret ederek, "Denedin mi onu?" diye sordu.
"Bizi taşıır."

"Öyleyse işe başlayalım." Genç kadın, yanındaki torbadan bir naylon askı çıkardı.

Drew, "Senden malzeme ödünç almak zorundayım. Yanımda bir iple bir askıdan başka bir şey yok," dedi.

•"Hazırlıklı olarak gelmemene şaştım."

"Küçük bir sorunum vardı. Geçici bir para sıkıntısı." ı Alçak sesle konuşurlarken, Drew, sevdiği kadınla birlikte çalışmanın mutluluğunu yaşıyordu.

Arlene neden sonra, "Yükü alıp önden ineceğim," diye fısıldadı.

"On beş metre aşağıda bir pervaz var. İpe orada bir tutamaç bu rçağım. Daha aşağıda da bir tane var. Aşağıya ancak üç aşamada inebiliriz." "---^

-181 -

"Biliyorum."

"Demek bu işin nasıl yapılacağını hâlâ anımsıyorsun." Genç kadın gülümsüyordu.

"İyi bir öğretmenim vardı."

"Deme yahu."

Arlene gitmiş, boşluğa arkası dönük olarak kendini aşağı bırakmıştı. Drew, onun düşüşünün zarafetini gözlerinin önünde canlandırıyor-biliyordu. Serbest düşüşlerden oldu bitti hoşlanırdı. İpinin sonuna yakın bağlanmış bir paçavra, ipinin sonunun yaklaştığına dair onu uyarmaktı. O zaman durup yeni bir tutamaç tespit edecekti.

İşin zor yanı buradaydı işte, tutulan yeri ufalanıp kopan bu yolda sağlam bir nokta bulmak. Ama Arlene'in bundan sonra yapacağı, kasıklarının arasından geçen askıdan ipi ayırırken pervazın üstünde dengesini sağlamaya çatışmaktı. İpi yeni bir tutamacın üstüne yerleştirdikten sonra inişini sürdürecekti.

Genç adam, sevdiği kadın hesabına duyduğu endişenin etkisiyle yere çöme-fip ipe dokundu ve kımıldamaya başladığını hissetti. Güzel. Geçici de olsa rahatlayabilirdi. Arlene ye/ni kramponu yerleştirecekti. Daha aşağı kayınca da üçüncüsüne sıra gelecekti. Arlene'in dibe ulaşacak ve kendisinin aşağı inerken yerinden oynatabileceği kayalardan kaçacak kadar yandan uzaklaştığına karar verirse, genç adam da harekete geçecekti.

İhtiyacı olan yalnızca beş dakikaydı. Gözcülerin ne yaptığını merak etti.

Herhalde kuşkulandırmaya başlamıştı. Profesyonel olduklarına göre, Arlene'in gözden kaybolduğunu görmelerine olanak verecek bir kızılötesi dürbünleri olmalıydı. Durumu araştırmak için yaklaşıyorlardı. Drew kısa zamanda aşağı inmediği takdirde de...

Genç adam saymayı bıraktı, ipini bağladı, yara arkasını döndü ve yüreği ağzına gelerek kendini aşağı bıraktı.

-182-

11

Genç adam gevşek bir kaya parçasına basmıştı. Kaya parçası yerinden koptu. Drew dengesini korumaya çalışırken, kaya parçasının karanlığın içinde takırdayarak düştüğünü duydu. Taş kesildi.

Yarın dibine ayak basmıştı. Boynuz'un arkasındaki komşu tepenin kaya duvarı daha yoğun bir karanlık yaratıyordu. Bu dar aralık Drew'yu boğuyordu. Yönünü şaşırmış ve savunmasız hissediyordu kendini. Ar-lene neredeydi?

Bir parmağın şaklatılması, genç kadının nerede durduğunu belli etti. Öbür yarın yanındaydı. Drew da elinden geldiğince az ses çıkararak oraya yaklaşmaya girişti.

Bir yandan da o gürültüyü her kim olsa çıkarmış olabileceğim düşünüyordu. Gözcülerin ekibi karanlıkta Boynuz'un kaidesine yaklaşmış ve Arlene'in arkadan ineceğini hesaplayarak onu orada beklemiş olabilirdi.

"Beni de beklemiş olabilirler," diye düşündü Drew. Karanlığın içinde bir silüet seçmeye çalışıyordu. Yine bir parmak şaklaması. Genç adam Mauser'ini çıkardı ve tüm kasları gerilmiş durumda ilerledi.

Bir çığlık sessizliği yırttı. Yukarıdan geliyordu. Drew yine yukarıdan gelen bir hava cereyanı hissetti ve kendini panik halinde yana attı. Tam o sırada ağır bir kitle yanından geçerek taş gibi kayaların üstüne çarptı. Ağır ve sağlammış gibi bir etki yapmasına rağmen, üst geçitten otoyoluna düşürülmüş

bir karpuzu andıran bir sesle yeTe~earp_mıştı. Sıcak bir sıvı genç adamın suratına fışkırdı. Drew elini hızla yüzüne götürdü. Şaşkınlığı şoka dönüşmüştü. Şok duygusu onu harekete geçirdi. Neyin düştüğünü biliyor idiye de, bunun Arlene olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Korkunun etkisiyle ağzında safranın acılığını hissetti.

-183-

Ama sonra Arlene'in yanında olduğunun farkına vardı. Genç kadının şeklini, kokusunu tanımıştı. Öyleyse düşen kimdi? Drew bir elinde Mauser'le ileri atılıp yere çömeldi. Parmakları kandan yapış yapış olmuş saçlara, patlamış bir kafatasına dokundu. Elini ölünün bedeninin üstünde aşağı kaydırdı. Bir erkekti, bu. Giysileri pis ve yırtıktı, düğmeleri eksikti, belinde kemer yerinde bir ip vardı. Bir sokak ayyaşının giyebileceği kirli, paslı giyecekler... Adam ya bir ayyaştı ya da ayyaş rolü oynayan biri, kahverengi binadan itibaren Arlene'i izlemiş olan adamlardan biri. Ama bu iş nasıl olmuş olabilirdi?

Arlene yanına çömelirken sorunu tahlil etmeye çalıştı. Gözcülerin herhalde sabırları tükenmişti. Arlene'in gece olunca Boynuz'dan aşağı kayacağını tahmin ettiklerinden bölünmüşlerdi. Ayyaş Boynuz'un arka yüzünde yamaca tırmanmaya çalışmış olmalıydı. Ortağı yani kulaklık takmış iyi giyimli adam da Arlene'in kolay yolu seçmesi olasılığına karşı beklemiş ve havzanın girişindeki ağaçların arasından yaklaşmıştı.

Bu düşünce silsilesi akla yakındı. Karanlıkta uçurumun tepesinde bekleyen ayyaş, yardan aşağı indiğimizde çizmelerimizin kayalara sürtünmesinin çıkardığı sesi duymuştu. Eğer yarın kenarına fazla yak-laştıysa dengesini kaybedip düşmüş olduğu varsayılabilirdi. Geceleyin böyle bir şeyin olması ise çok kolaydı.

Ama bu açıklamada Drew'yu rahatsız eden bir yan vardı. Bir profesyonelden beklenebilecek bir yanlış değildi, bu. Arlene, genç adamın yanında ellerini cesedin üzerinden çekti ve yavaş yavaş ayağa kalktı. Drew, onun da olayı mantık silsilesine göre çözmeye çalışacağını biliyordu. Olanları aralarında tartışmaya cesaret edemiyorlardı. Ekibin öbür üyesi yakınlarda olmalıydı. Belki de yarın yukarısındaydı. Boynuz'un arkasındaki yarın, Arlene'in ellerinden kaçmak için seçeceği mantıklı yol olduğunu düşünerek adamların ikisi de yukarı tırmanmışlardı belki.

-184-

Bu işde çok fazla değişken ve çok fazla belirsizlik vardı.

Ama Drew şu kadarını biliyordu. Ayyaşın düşerken attığı çılgılık ortağını mutlaka uyarmıştı. İyi giyimli adam eğer havzanın ağzındaki or-mandaysa, bir araştırma yapmak için bu yana gelmeye karar verebilirdi.

Öte yandan, bir profesyonelin, ortağı tarafından koparılmış olsa dahi, bir çılgılığın onu tuzak olabilecek bir duruma sürüklenmesine meydan vermemesi gerekirdi.

Arlene o sırada genç adamın omzuna dokunmakla oradan uzaklaşma gereksinmesini dile getirdi. O dar ve karanlık aralığı aşarak Boynuz'un arkasındaki yarın hizasında durdular. Arkalarında cesetten" gurultuya benzer bir ses çıktı. Basınç cesedin gövdesinden gaz ve kanı dışarı çıkarmıştı.

Drew gürültüyü duymamaya çalışarak, önündeki soruna dikkatini verdi. Geceleyin girişilen bir tırmanış her zaman güçlü, ama Boynuz'un arkasındaki yarın sunduğu bazı avantajlar vardı. Bir kere Boynuz kadar dik olmadıktan başka, birçok yerinde pervazlar ve kaya çıkıntıları vardı. Arlene'in gölgemsi silueti uzandı, bir tutanak seçti, onu sınadı, sonra çizmesini kaldırarak bir çatlağın içine yerleştirdi. Drew düşünüyordu. İyi giyimli adam eğer ayyaş ortağıyla o yarın tepesine tırman-dıysa Arlene'le o hiçbir zaman yarın tepesine ulaşamayacaklardı. İyi giyimli adam ikisini de aşağıya, ortağının yanına gönderecekti.

Rayır, bu işde bir yanlışlık vardı. Arlene tam kendini yukarı çektiği sırada genç adam onun ceketinin arkasını çekti. Arlene direndi. Drew yine çekti. Arlene birkaç adım geriledi ve karanlığın içinde genç adama baktı. Drew onun elini göğsüne bastırdı, sonra yine Boynuz'un ötesini işaret etti. Mesajın açık olduğunu umut ediyordu. Bu yana gitsek daha iyi olur demek istiyordu. Arlene düşünür görünüyordu. Sonunda, erkeğin omzuna iki şaplak indirdi. Bu da okey demektir.

Boynuz'la arkasındaki kayalığın arkasındaki boğazın dışına süründüler. İyi giyimli adam eğer ormanın karanlığında onları kızılötesi

-185-

bir dürbünle izilyorsa, açıkta kolay birer hedef olacaklardı. Fakat içgüdüğü Drew'ya, durumun sandıklarından daha karmaşık olduğunu, hiçbir merminin göğsünü delemeyeceğini, onunla Arlene'in oradan kurtulma şanslarının yüksek olduğunu fısıldıyordu.

Sağa dönerek yarı yarıya bıraktılar, kırık kaya parçalarından oluşmuş yamacı indiler ve havzanın daracık çıkışına yöneldiler. Ulaştıkları orman sessiz ve soğuk, ama birbirine girmiş çalılarını nedeniyle güven vericiydi. Eğitimleri gereği beş, altı metrelik bir aralıkla ilerliyorlardı. Drew önden yürüyor, tümseklerin, çukurların ve kayaların etrafını çeviriyordu. Ayrı olunca kolay birer hedef olmaktan çıkıyorlardı. Yani bir nişancı içlerinden birine ateş ettiği takdirde, arkadaşı tüfeğin ağzındaki ışıltıyı görmek ve ateşe ateşle karşılık vermek fırsatını bulacaktı. Arlene'in torbasından çıkardığı tabanca Drew'nun içini rahatlatmıştı.

Irmağa ulaştınca bu kez öbür kıyıya geçmek için bir kütük bulmaya kalkışmadı bile, suyun içinde yürüyerek akarsuyu aştı. Bu arada sadece, suyun içinden geçerken suları sıçratarak çıkardığı sesler yüzünden kaygılandı.

Ama sonra ırmak arkasında kaldı. Arlene'in de onu izlediğini duyunca, çalılarla ağaçların arasında yoluna devam etti. Bu arada bir gün önce yağın yağmurdan ıslanmış yapraklara basmaya dikkat ediyor, bunların ayaklarının altında çatırdamamasına özen gösteriyordu. Yıldızların rehberliğine güvenerek iki şeritli yola ve bunun yakınında gizlediği motosiklete doğru ilerliyordu. Asfaltı görünce içinde bir rahatlama duydu. Ay gökyüzünde yükselmiş, ışınlarıyla yolu okşuyordu. Sağında yıldızlardan oluşan fonun önünde bir su kulesinin iskeletimsi silüeti yükseliyordu. Brew o sabah gelirken, motosikleti gizlediği yeri bulmak için su kulesini kendine işaret olarak seçmişti. Gerçekten de yolu çeviren çalılarını izleyince Harley'i buldu. Aracı yoklayınca kimse tarafından kurtulmadığına kanaat getirdi.

-186-

Yine de motoru çalıştırıp dikkati çekmek istemiyordu. Bu nedenle motosikleti bu kez su kulesinin soluna doğru yürüttü ve Arlene'in onu beklediği noktaya ulaştı.

Ay ışığında genç kadının ormanın içine giren bir patikayı işaret ettiğini gördü. Çalılarla fidanlar üzerlerinden bir araba geçmiş gibi ezilmiş ve eğilmişti. Arlene, genç adama onu izlemesini işaret etti. Otuz metre ilerlemelerine kalmadan da Drew, ormandan hemen hemen ayırt edilemeyen lacivert otomobili gördü.

İçinde biri vardı.

İyi giyimli adam direksiyonun arkasında kımıldamadan oturuyordu. İnce bir kesik boynunun ön yarısını çevreliyordu. Yara derindi, jilet kadar keskin bir garotu sıkın güçlü ellerin ürünüydü. Ağaçların arasından süzülen ay ışığı, ölünün kanının bulaştığı pardösüyü gözünü seriyordu.

Drew hızla ormanın arkasına bakışını dikti. Demek oluyordu ki ayyaş Boynuz'a yakın yarıdan düşmemişti. İtilmişti. Ormanda biri daha vardı!

Drew, artık sessiz olmanın bir anlamı kalmadığına karar verdi. Oralarda bir yerde gizli olan kişi, onların her hareketlerini biliyordu.

Genç adam motosikletine atlayarak starter'i kökledi. Motorun kük-remesi sessizliği yırtarken Drew, "Buradan hemen uzaklaşalım," dedi.

12

Drew, Arlene'in göğüslerini sırtının üstünde, kollarını ise göğsünün etrafında hissederek, genç kadının otomobili bıraktığı çakıllı park alanına doğru hızla yol alıyordu.

Arabayı dikkatle yokladılar, ama motosiklet gibi onu da kurcalayan olmamıştı. Hatta Arlene kontak anahtarını çevirir çevirmez hareket etti. Arlene park alanını hızla terkederken, Drew da motosikletiyle onu izliyordu.

-187-

Fakat yolun beş mil aşağısında keskin bir virajın hemen sonrasında genç adam yol kenarındaki çalılıarın arasına gizlenerek arabanın arka lambalarının gözden kaybolmasını gözleriyle izledi. Bu konumda on dakika bekleyerek Arlene'i izleyen olup olmadığını öğrenmek istedi.

Fakat gelen giden olmadı. "Bu çok anlamsız," diye düşündü. "O adamları öldüren kişi bizim yola çıktığımızı görmüştür. Niçin izlenmiyoruz acaba?" Gizlendiği yerden çıkıp on mil ileride Arlene'le buluşmaya giderken alnında bir endişe kırışıklığı dikkati çekiyordu.

Genç kadın, "Mutlaka biri olmalı," dedi.

"Biliyorum." Genç adam karanlık yola bakarak ekledi. "Günün birinde izlenmediğim için kaygılanacağımı söyleselerdi inanmazdım."

Hâlâ görünürde bir araba yoktu.

"Bir deneme daha yapalım. Bundan sonraki keskin virajdan Isonra yine yolun kenarına çekilip bekle." \

Hiçbir araba görünmeyince, genç adam Arlene'e yetişti. \

Genç kadın, "Güzel," dedi. "Birkaç kilometre daha uzaklaşalım. Ben ikincil yolları izleyeceğim."

"Nereye gideceğiz?"

"Güvenli bir yer bulmamız lazım. Öyle bir yere gelince, senden sorularımı yanıtlamanı isteyeceğim!" Genç kadın çok yorgun görünüyordu. Ekledi. "Kuşkusuz bütün bunların Jake'le ne ilgisi olduğunu söyle bana." '

İkisi de sözleşmiş gibi arkalarına baktılar. O ormanlarda neler olup bitmişti acaba?

Arlene yineledi. "Mutlaka Jake'i bulmamız lazım."

13

Pennsylvania içlerinde güneye doğru yol alırlarken Lehigh Nehri kıyısındaki Bethlehem'de durdular. Seçtikleri motel bir arka sokağa bakıyordu ve her kapısının önünde bir otomobillik park yeri bulunan bi-

-188-

tişik birimlerden oluşuyordu. Uyku sersemi resepsiyon memuruna kendilerini Bay ve Bayan Robert Davis diye kaydettirerek, en dipteki birimi istediler. "Sabah trafiğinden rahatsız olmamamız için, bu yeri istiyoruz," dediler.

Arabayı birimin önünde park etmişler, fakat motosikleti yanda, sokaktan görülemeyecek bir yerde bırakmışlardı. Birimin kapısını arkalarından kilitlediler, perdeleri kapadılar ve ancak o zaman ışıkları yaktılar.

Arlene o an yatağın üstüne çöktü ve kollarını iki yana açtı. Gözlerini kapayarak gülmeye başladı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi değil mi? Seninle beraber Meksiko'da saklanmamızı hatırladırn. Sen, ben ve."

Genç kadın birden gözlerini açtı. Deminki gibi (rahat gözüküyor du şimdi. V

Drew, "Tabii ki, bir de Jake," diye tamamladı.

Genç kadın kaşlarını çattı. "Söz vermiştin," diye hatırlattı. "Bir manastırda olduğunu söyledin. Altı yıl önce Jake'in seni öldürdüğünü söyledin. Bu ne demek?" Arlene'in sesi sertleşti. "Anlat bana."

Drew, bu anın geleceğini biliyordu. Ama hâlâ hazır değildi. "Korkarım,

anlatmak biraz zaman alacak," dedi.

"Öyleyse vakit kaybetme. Başla."

Genç adamın düşünceleri tam bir kaos halindeydi. Bilinçaltı da gömdüğü karabasanları iade etmemek için savaşıyordu. Genç adam önüne bakıyordu. Başını kaldırdığında Arlene'in gitmiş olduğunu gördü. Banyodan, duş perdesinin çekilirken çıkardığı ses ve küvetin içine akan suların şakırtısı kulağa geliyordu.

Drew da banyoya girdi. Sarı çiçekli perdenin arkasında genç kadının silüetini görebiliyordu. Dağa tırmanırken arkasında olan tozlu giysiler lavabonun altında yere atılmıştı. Buhar odayı kaplamakta gecikmedi. "Drew?"

-189-

"Buradayım. Nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyorum." Genç adam tuvaletin kapağını kapadı ve üstüne oturdu.

"Altı yıl önce diyordun."

"Hayır. Her şey ondan da önce başlıyor. Daha önce nelerin olduğunu bilmezsen, sonra olanlar bir anlam taşımaz." Geçmişte sevgili olmalarına rağmen, Drew genç kadına bunları hiç anlatmamıştı. Anıları fazlasıyla kasvet vericiydi. "Japonya," diye mırıldandı.

"Ne dedin? Seni duyamıyorum. Şu lanet olası duş."

Drew daha yüksek sesle, "Japonya," dedi.

190

. . . "

BEŞİNCİ BOLUM

ZİYARET

GEÇMİŞİN GÜNAHLARI

1

Japonya, 1960.

10 Haziranda, Amerika Cumhurbaşkanı Dwight D. Eisenhower'in planlanmış bir ziyareti öncesinde on bin Amerikan aleyhtarı Japon göstericiden oluşan kudurmuş bir insan kalabalığı Tokyo hava limanını bastı. Amerikan askeri üslerini ve daha beteri Birleşik Amerika'nın Hiroşima'yla Nagasaki'ye attığı atom bombalarından sonra Japon topraklarında nükleer silahların sürekli varlığına izin veren yeni Japon-Amerikan savunma anlaşmasını protesto ediyorlardı. Öfkelerinin ilk hedefi, Amerika'nın Japonya büyükelçisiyle Eisenhower'in Beyaz Saray personelinin üyeleri idi. Amerika cumhurbaşkanının Japonya'ya gelmesi halinde patlak verecek daha beter kargaşalıkların bir uyarısı olarak, kalabalık, Amerikalı grubunu büyükelçiliğe götürecek limuzinin_ etrafını çevirdi ve içindekileri o denli tehdit etti ki, bir Amerikan donanma helikopteri protestocuların arasına indi ve görevlileri güvenli bir yere uçurdu.

Japon hükümeti altı gün sonra Eisenhower'in ziyaretinin ertelenmesini istedi. Büyük çaptaki gösteriler buna rağmen sürdü.

-193

Taşların Kardeşliği / F : 13

2

Bir hafta sonra Tokyo. Yakın tarihli "meseleler" -Drew, babasının son zamanlarda bu kelimeyi sık sık kullandığına tanık oluyordu- yüzünden çocuğun doğumgünü partisi iptal edilmişti. Drew, meselelerin niteliğini bilmiyordu. -

Bunlar olsa olsa babasının çalıştığı ve elçilik denilen gizemli yerle ilgiliydi- Bildiği bir şey varsa o da geçen yıl dokuz yaşını doldurduğu zaman partisinde yirmi çocuğun bulunduğu, bu yıl ise kimsenin gelmeyeceğiydi. Babası, "Bu meseleler varken Amerikalıların bir yerde toplaşmaları güvenli değil," demişti. "Bunca otomobilin ve anneye babanın gelışı dikkati çeker. Daha fazla olay istemiyoruz. Umarım, beni anlıyordur, Drew. Gelecek yıl senin için bu yıl planladığımızdan daha büyük bir parti vereceğimize sana söz veriyorum." I Fakat Drew, babasının bir akşam önce yemekte annesi için ev- \ lerinden elçiliğe taşınmak zorunda kalabileceklerini söylediğini anlayamamıştı. "Geçici olarak." Drew'nun babası bazen çocuğun anlayamayacağı büyük kelimeler kullanıyordu. "Sadece durum istikrar kazanana kadar." "İstikrar" her ne demekse. Son haftalarda Japon hizmetkârların çoğunun işlerinden ayrılması üzerine Drew, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştı. Dahası da vardı. O semtteki en iyi arkadaşı olan Japon çocuğu da artık oynamak için Drew'ya gelmiyordu. Drew arkadaşına sık sık telefon ediyor, ancak arkadaşının annesiyle babası her defasında çocuğun evde olmadığını söylüyordu. Drew'nun babası, "Partiyi boş ver oğlum," dedi ve çocuğun saçlarını karıştırdı. "Somurtma bakalım. Armağanların unutulmadı. Hem de birçok armağan seni bekliyor. Kocaman bir de çikolatalı pasta. Baban da işe gitmeyip doğumgününde seninle birlikte olacak." "Yanr işi asabilecek misin?" Drew'nun annesi bu habere pek sevinmişti. "Yani elçilikte sana ihtiyaçları olmayacak mı?" -194-

"Son zamanlarda gereğinden fazla çalıştım. Bu kez büyükelçiye, oğlumun değme krizden daha önemli olduğunu söyledim." "Yani kızmadı mı?" "Sadece güldü ve oğluna yeni yaşını benim de kutladığımı söyle," dedi. 3 Ertesi gün öğleden sonra saat ikide uzun bir siyah limuzin evin önünde durdu. Drew penceredeydi. Arabanın sürücü yanındaki aynasına bitişik metal çubukta küçük bir Amerikan bayrağı dikkati çekiyordu. Lüks araba Drew'nun babasınıninki gibi elçiliğin plakasını taşıyordu. İçinden üniformalı bir Amerikalı çıktı, yanındaki koltuktan kırmızı, beyaz ve mavi renklerde bir kâğıda sarılı büyük bir paket aldı, bunun üstündeki kordeleyi düzeltti ve süslü Japon bahçesinden geçerek evin kapısına yürüdü. Kapıya, Drew'nun babasının hizmetinden ayrılmayan tek tük Japon hizmetkârlardan biri olan yaşlıca bir kadın cevap verdi. Arkasında pırıl pırıl turuncu bir kimono vardı. Adamı Doğululara özgü zarif bir reveransla karşıladı. Şoför de hafifçe eğildi ve Amerikan usulü, kepini parmağının ucuyla hafifçe yana eğdi. "Lütfen Bay MacLane'e büyükelçinin, en iyi dileklerini yolladığını söyleyin," dedi. Sırıttı. "En iyisi iyi dileklerini asıl oğluna iletmelisiniz. Çocuğa bu doğumgünü armağanını da verin. Büyükelçi ertelenen doğumgünü partisini ona unutturacağını umuyor." Şoför, armağanı hizmetkârın eline verdi ve yine hafifçe eğildikten sonra limuzine döndü. 4 Drew tüm sabırsızlığına karşın, kendisine verilen direktife uydu ve annesiyle babası her şeyin düzenlenmesiyle ilgilenirken odasında bekledi. -195-

Annesi, "Yalnız üçümüz olacağız," dedi. "Ama yirmi kişi kadar eğleneceğiz." Çocuk, Superman ve Davy Crockett gibi Amerikan çizgi romanla-rıyla vakit geçirmeye çalıştı. Babası onları özel olarak getirtmişti. şaka yollu olarak,

"Özel kuryeyle," demişti. "Oğlum her türlü özveriye layık."

Drew yatağına uzanmış, endişeyle tavana bakıyordu.

Neden sonra annesinin evin arkasındaki bahçeden ona seslendiğini duydu. "Artık gelebilirsin."

Çocuk yatağından fırladı ve koştu. Arkadaki bahçeye giden en kısa yol babasının çalışma odasından geçiyordu. Drew, babasının masasının yanından geçerken açık kapıdan annesiyle babasının armağanlarla tepeleme dolu yuvarlak bir masanın etrafında oturduklarını gördü. Güneş ışınları, annesinin elinde tuttuğu uzun saplı kadehten yansıyor. \

Genç kadın, "Baksana, büyükelçi bile sana bir armağan yollamış," diyerek kadehi ağzına götürdü.

Drew'nun babası, "Yollamasa da oluyordu," dedi. "O adam her şeyi düşünüyor.

Acaba içinde ne var dersiniz?" Adamcağız böyle diyerek kutuyu salladı.

Drew o sırada bahçeye çıkıyordu.

Patlama kulaklarını sağır etti ve onu çalışma odasının açık kapısından içeri fırlatarak babasının masasına foslattı ve Drew kısa bir süre kendini kaybetmiş olmalıydı. Masanın üstünden yere düştüğünü anımsamıyordu. Tek bildiği, sendeleyerek ayağa kalktığıydı. Kulaklarının arkasındaki uğultu onu "hasta ediyordu. Gözleri de bulanık görüyordu. Parçalanmış kapıya doğru ayaklan tökezleyerek birkaç adım atmıştı ki giysilerinin yaş olduğunu farketti, aşağı bakınca da kan içinde kalmış olduğunu gördü. Yalnız başına kan onun feryadı basmasına neden olmalıydı. Ama sesini çıkarmadı. Ne yaralı olduğunu düşündüğünde paniğe kapıldı, ne de üstündeki kanın kendine ait olmadığını anladığında bağırdı.

-196-

Parçalanmış kapıdan dışarı sendeleyerek çıkarken annesiyle babasının parçalarının çimenlerin üstüne saçıldığını, otların onların kanlarıyla kızıla boyandığını gördü. Doğumgünü pastası, tabaklarla bardaklar ve neşeli kâğıtlarla paket edilmiş armağanlar yok olmuştu. Masa bile parçalanıp dağılmıştı. Patlamadan kaynaklanan keskin kokulu duman hâlâ dağılmamıştı ve çocuğun soluğunu kesiyordu. Yakındaki bir çalı ise alev alev yanıyordu. Drew yine de bağırmadı.

Ta ki bakışı annesinin hemen hemen kopmuş başının üstünde durana kadar. Patlamanın şiddeti, dudaklarına götürdüğü bardağı ağzına tıkmıştı. Bardağın kalan kısmı kadıncağızın ağzının içinde tuzla buz olmuştu. Uçlarından hâlâ kan damlayan cam kırıkları her iki parçalanmış yanağından çiçek gibi dışarı fışkırmıştı!.

Drew işte o zaman bağırmaya başladı.

5

Buhar dağılmaya başladı. Arlene'in gölgesi perdenin arkasında hareketsizdi.

Banyoda çıt yoktu. Genç kadının suyu kapadığını Drew farketmemişti.

Genç kadının araladığı perdenin metal halkalarının takırtısı sessizliği bozdu.

Yüzünde derin bir anlayış okunuyordu. "Bilmiyordum," dedi.

"Bilemezdin de. Konuşmayı sevmemiş bir konudur. Bugün dahi bana büyük acı veriyor." Drew sadece bir zayıf anında Jake'e açıldığını anımsıyordu. Buhar olabilecek bir nemi gözlerinin etrafından sildi.

Arlene, "Çok, çok üzgünüm," diye geveledi.

"Evet." Genç adam ahenksiz bir sesle konuşmuştu.

"Büyükelçilikten gelen armağan bubi tuzaklı mıydı?"

Drew evet der gibi başını eğdi.

-197-

"Şu farkla ki büyükelçilikten gelmemişti, limuzin de resmi araba değildi, plakaları da sahteydi, değil mi?"

"Tabii. şoförü de kimse tanımıyordu. Elçiliğin güvenlik personeli bana

fotoğraflar gösterdi. Ama şoför aralarında yoktu."

6

Drew geniş ve kasvet verici ofiste büyükelçiyle karşı karşıyaydı. Kafasının içi bomboştu, vücudu kederden sanki uyuşmuştu. On yaşında bir çocuk olarak tavan onu rahatsız ediyordu, öylesine yüksekti ki, birdenbire boyu kısalmış gibi onu özgüvensiz hissettiriyordu. Duvarlarda koyu renkli tahta kaplamalar vardı, dev raflarda da asık suratlı kitaplar diziliyordu. Fotoğraflardaki önemli kişiler insana sanki ters ters bakıyorlardı. Halı da o kadar büyüktü ki, çocuk üstünde ayakkabılarıyla durmasına izin verilip verilmeyeceğini merak etti. Elçilik koruması, dev odanın uzak ucundaki masanın arkasında oturan ak saçlı adama, "Hepsi bu kadar mı efendim?" diye sordu.

Drew yaşlı adamı tanıdı. Annesi ve babasıyla Noel ve Dört Temmuz partileri için elçiliğe geldiği zamanlar görmüştü onu. Adamın arkasında çizgili bir gri kostüm ve yelek vardı. Özenle kırpılmış bıyığı da saçları kadar beyazdı. İnce yüzü buruşuk ve yorgun görünüyordu.

Yaşlı adam, korumaya, "Evet, hepsi bu kadar," dedi. "Sekreterime bir on beş dakika kadar kimseyi içeri almamasını ve telefon bağlama- . masını söyleyin." "Başüstüne efendim." Görevli odadan çıktı ve kapıyı kapadı.

"Merhaba. Adın Andrew'ydu, değil mi?" Büyükelçi çocuğu incelerken, kelimelerini seçer görünüyordu. "Niçin yanıma gelip oturmuyor-sun?" Drew şaşkın halde denileni yaptı. Deri koltuk o otururken fena halde gıcırdadı. Oturan çocuğun ayakları yere değmiyordu.

-198-

"Hastaneden taburcu edilmene sevindim. Sana iyi davrandılar mı?"

Drew yine şaşkın halde içini çekti. Hastanede, gördüğü silahlı askerlerden korkmuştu. Kaldığı koğuşta başka çocuk yoktu. Uyuması için yapılan iğnelerden dolayı sürekli uyuşuk halde olduğu için, hemşirelere niçin teğmen denildiğini anlayamamıştı.

Elçi konuşmayı sürdürüyordu. "Doktorun, birkaç kesik ve bere hesaba katılmazsa bir şeyinin olmadığını söyledi. Kaslarındaki yanıkların da önemi yokmuş.

Doktorun, merak etmemeni kaş tüylerinin tekrar uzayacağını söyledi."

Drew söylenenlere akıl erdirememişti. Kaşlarının ne önemi vardı? Önemli olan annesiyle babasıydı. Annesinin paralanmış kanlı yanaklarından fışkırmış gibi gözüken cam kırıkları gözlerinin önünden gitmiyordu.

Kederden midesine kramp girdi. Dayanılmaz bir soğuk yüreğini kapladı.

Büyükelçi kaygıyla ona doğru eğildi. "İyi misin, oğlum?"

Drew'nun içinden hıçkırmak geliyordu, ama bu dürtüyü bastırarak yutkundu.

Büyükelçi gülümsemeye çalışarak bekledi. "Büyükelçilikteki odadan hoşnut kaldın mı? Evini özlediğine eminim, ama etrafında muhafızlar olsa bile, bu koşullar altında orada kalmana izin veremezdik. Bunu anlıyorsun, değil mi? En azından burada rahat olduğunu umarım."

Kendisine verilen yatak odası Drew'ya bir otel odasını anımsatıyordu.

Ailesiyle Hawaii'ye yaptıkları bir tatilde kaldıkları otel odasını. Bir kez daha söyleneni başıyla doğrulamaya kendini zorladı.

Büyükelçi, "Personelimin sana iyi davrandığını biliyorum," dedi. "Dahası, mutfak personeline sana istediğin kadar dondurma vermelerini emrettim. En azından önümüzdeki, birkaç gün süresince. Çilekli dondurma favorindi, değil mi?"

-199-

Çilekli dondurmanın rengi Drew'a annesinin kanlı yanaklarını anım-satmıştı.

Büyükelçi sordu. "Sana sağlayabileceğimiz başka bir şey var mı acaba? Örneğin evinde alışık olup da burada bulamadığın bir şey?"

"Annemle babam," diye düşündü Drew. İçinden haykırmak geliyordu. Ama sessizce acı çekmeyi sürdürdü.

"Hiç mi bir şey yok?"

Drew bir şey söylemeye çabaladı, bulamayınca da aklına ilk geleni mırıldandı. Büyükelçi doğruldu. "Üzgünüm, oğlum. Ne dediğini duymadım."

Drew'nun içinde bir fırtına koptu. "Bana 'oğlum' deme. Ben senin oğlun değilim. Kimsenin oğlu değilim. Artık değilim."

Çocuk içinden öyle konuşmuştu, ama umursamıyormuş gibi, "Çizgi romanlarımı isterim," dedi.

Büyükelçi rahatlamış göründü. "Tabii. Sen iste. Hemen bugün oraya bir adam yollayıp onları getirtirim. Çizgi romanlar içinde bir tercihin var mı?"

"Superman." Şu ya da bu hiç farketmezdi. Drew'nun bütün istediği o ofisten kaçmaktı. "Davy Crockett," diye ekledi.

"Sana onlardan piyasada ne kadar varsa getirtirim." Büyükelçi dudaklarını büzdü. "Şimdi gelelim önemli bir konuya..." Yerinden kalkıp masasının önüne geçti ve buna yaslandı. Drew'nun gözlerinin içine bakarak, "Seninle konuşmak istediğim birkaç şey var," dedi. "Bu iş hiç kolay değil, ama yapılması gerek. Annenle babanın cenaze törenini kastediyorum."

Drew irkildi. Henüz on yaşında olmasına rağmen, bir gün önceki dehşet sahnesi ona ölümü anlamayı öğretmişti. Annesiyle babasının parçalanmış cesetlerini gördükten sonra hiç kuşkusuz parçaları bir-araya getirip onları canlandırmayacağını anlamıştı.

"... Tören yarın sabah. Yardımcılarımla bu konuyu tartıştık. Bunun senin için ne kadar üzücü olacağını biliyoruz, fakat senin de törende hazır bulunman gerektiği sonucuna vardık. Onlarla birlikte karabasanları da gömebilirsin belki. Aynı zamanda bir simge olursun..."

-200-

Drew bu sonuncu kelimeyi anlayamamıştı.

Büyükelçi devam etti., "Nefretin nelere neden olabildiğinin simgesi. Bir daha asla olmaması gerekenlerin simgesi. Bütün bunların kafanı karıştırdığını biliyorum, ama bazen kötülüklerden de iyi şeyler elde edilebilir. Biz bunu sağlamak zorundayız. Senin, cenaze töreninde en önde oturmanı istiyoruz. Bir sürü fotoğrafçı senin resmini çekecek. Bir sürü insan, hatta bütün dünya seni seyredecek. Bu kadar çabuk büyümen gerektiği için çok üzgünüm. Ancak annenle babanın da cenaze törenlerinde bulunmanı isteyeceklerine eminim."

Drew en sonunda ağlayabildi. Tüm çabalarına karşın, gözyaşlarını durduramadı. Büyükelçi onu kollarının arasına alıp, sırtını okşadı. "Çok iyi yapıyorsun. İçindeki zehiri akıt. İnan bana, ağlamak iyidir."

Drew daha fazla teşvik gereksinmedi. Hıçkırmaya devam etti. Vücudu o kadar şiddetli sarsılıyordu ki, yüreğinin parçalanacağını sandı. Sonunda sarsıntılar kesildi. Gözlerini sildikten sonra üzüntüden kaşlarını çatarak büyükelçiye baktı. "Niçin?" Boğazı öylesine şişmişti ki, kelime dudaklarının arasından kıkırtıdan farksız çıktı.

Büyükelçi sonunda, "Üzgünüm, Andrew," dedi. "Yalnız anladığıma emin değilim. Ne hakkında niçin diye soruyorsun?"

"Onları kim öldürdü? Niçin öldürdü?"

Büyükelçi derin bir göğüs geçirdi. "Bilmeyi çok isterdim. Korkarım ki bugünlerde Amerika popüler değil." Yaşlı adam, çoğunun adını Drew'nun daha önce hiç duymadığı bazı ülkeler saydı. Küba, Kame-• run, Cezayir, Kongo. "Bizi hedef alan kargaşalıkların görüldüğü tek ülke Japonya değil. Her şey değişiyor. Dünya eskisinden farklı bir yer." v "Ama cezalandırabileceğiniz biri yok mu?"

"Üzgünüm. Yeterince bilgi sahibi değiliz. Fakat gerçeği öğrenmek " için elimizden gelen her şeyi yaptığımıza emin olabilirsiniz."

Drew yaşlı gözlerini kırıştırdı.

Büyükelçi, "Hiç istemiyorum, ama tartışmamız gereken bir şey daha var," dedi.

"Biraz önce sana mutfak personelinin sana istediğin

-201 -

bütün dondurmanın verilmesi direktifini aldığını söylemiştim. Bu birkaç gün için. Zaman limitinin bir nedeni var. Cenaze töreninden sonra biraz dinlenip, hemen uçakla Amerika'ya geri gönderileceksin. Birisinin sana bakması lazım. Amcanla görüştüm ve onunla kalman için gerekli hazırlıkları yaptım. Denizaşırı telefonla onunla konuşmak fırsatını bulacaksın." Büyükelçi saatine baktı.

"Yirmi dakika sonra."

Drew'nun kafası karmakarışıkta. Amcasını anımsamaya çalıştı, ama hayalinde sadece babasının yüzü, daha doğrusu babasının yüzünün belirsiz bir görüntüsü canlanabildi. Babasının yüzünü pek iyi hatırlayamaması onu sarstı. Tek hatırlayabildiği kana bulanmış çimlerin üstüne dağılmış ceset parçalarıydı.

v

7

"Peki annenle babanı kim öldürmüştü?" Arlene, vücuduna bir örtü sarmış durumda, yatağın üstünde onun yanında oturuyordu.

"Bunu hiçbir zaman öğrenemedim. Büyükelçilikte bir sürü söylenti kulağıma geldi. Şoför kılığında bombayı getiren adam kiralık biri, bir tür paralı asker olarak nitelendirildi. Bu kelimeyi ilk kez duyuyordum. Japon fanatikleri tarafından tutulduğu farzedil misti, ama savaş sonundan beri Japonya'da yaşayan bir elçilik görevlisi, bombalı suikast-lerin Japon tarzı olmadığına ısrar etti. Samuray'la buşido'dan ve anlayamadığım bir sürü başka şeyden söz ediyordu. Savaşçının ilkesinden bahsediyordu. Düşmanını yüz yüze konumunda öldürmenin bir Japon için şeref meselesi olduğunu söylüyordu. Yani düşmanını bir bombayla, hatta bir tabancayla değil, bir kılıçla öldürmek zorundaydı. Üç ay sonra bir Japon protestocu aynen bunu yaptı. Kalabalık içinde kendine ite kaka yol açarak Amerika'yla yeni anlaşmayı onaylayan bir Japon politikacısını kılıcıyla öldürdü. Bir güvenlik görevlisi ayrıca gerçek bir Japonun düşmanının karısıyla çocuğunu öldürmeye çalışmayacağını yalnız koca ve babayla yetineceğini söyledi."

-202-

"İyi ama o güvenlik görevlisi, Japonları değilse kimi suçluyordu?"

"Rusları. Bütün bunların o sıralar benim için bir anlamı yoktu, ama sonradan güvenlik görevlisinin ne demek istediğini kavradım. Yeni savunma anlaşmasının amacı, Japonya'yı bir Sovyet saldırısına karşı korumaya Amerika'nın yardımcı olmasıydı. Japonya'daki üslerimiz sa-yesin-de Güney Doğu Asya etkimiz alanındaydı ve böylece komünizmin yayılmasını durdurmayı deneyebilirdik. Güvenlik görevlisinin teorisine göre, Sovyetler, bir Amerikan diplomayla ailesinin Japonlar tarafından bombayla yok edileceğine dünyayı inandırabildikleri takdirde..."

Arlene tamamladı. "Bu ölümlerin şok etkisi Amerika'yla Japonya arasındaki uçurumu daha da derinleştirecek, anlaşma tehlikeye girecekti."

"Güvenlik görevlisinin kanısı buydu. Ama öyle de olsa, taktik işe yaramadı. Annemle babamın cinayete kurban gitmesi, durumun ne denli kontrolden çıktığını herkese kanıtlamıştı. Cinayetlerden sorumlu tutulmalarından rahatsız olan Japonlar da gösterilerine son verdiler. Kriz l de böylece geçti."

Arlene genç adamın elini avucuna aldı. "Ama karabasanların sürdü, değil mi?" Drew derin bir üzüntü içerisindeydi. "Suçlayacak birini gereksiniyordum."

8

Drew, cenaze töreninin nasıl olduğunu sonradan hayal meyal hatırlayabildi. Gumbürtüü org müziği ürkütücü, ayinin Latincesi, papazın, "bu korkunç trajedi"yi betimlemek için kullandığı İngilizce kadar anlaşılmazdı. Ön sırada oturan Drew, herkesin ona baktığını hissediyordu. Fotoğrafçılar aralıksız olarak resmini çekiyorlardı. Çocuğun içinden haykırmak, durmadan haykırmak geliyordu.

-203-

Büyükelçi cenazelerin Andrews Hava Üssü adında bir yere uçakla gönderileceğini ona söylemişti. Amcasıyla dışişleri bakanı onu orada bekleyeceklerdi. Babasının Boston'daki aile mezarlığında bir ayin daha yapılacaktı, ama görünüşe bakılırsa ilki daha önemliydi. Büyükelçiye göre birinci ayin Amerika'yla Japonya arasında dostluk gereksinmesinin simgesi olacaktı. Drew bu arada birçok katı suratlı adam görmüştü. Ceketlerinin önü açıktı ve elleri, kemerlerine bağlı tabanca olabilecek cisimlerin üstündeydi. Ayin sona erince büyükelçi tabutların üstünü örten iki Amerikan bayrağını alıp katladı ve dokunması için Drew'ya getirdi. Çocuk yüzünü bayraklara yapıştırdı, onları gözyaşlarıyla ıslattı.

9

Drew, "İşte o yüzden senin sözünü ettiğin o kiralık katil, parayla iş gören o terörist olamam," dedi ve adı tiksintiyle heceledi. "Janus. Çünkü o Janus gibi biri babamla annemi öldürmüştü. Kuşkusuz o tek de değildi. Büyükelçi bana, şoför kılığında evimize gelen gibi pek çok kiralık katil olduğunu anlattı." Drew dişlerini gıcırdattı. "Japonların şeref tutkusundan yoksun alçaklar. Düşmanlarıyla yüzleşmekten korkan şerefsizler. Anne, baba ya da çocuk, kimlerin canını yaktıkları, ne gibi üzüntülere ve açılara neden oldukları umurlarında değildi bunların. Her gece ağlayarak uykuya dalarken kendi kendime ettiğim bir yemini tekrarlıyordum. Ailemi öldüren adamın layık olduğu cezayı bulması mutluluğunu yaşamasam bile, ona benzeyenleri cezalandıracaktım. Hepsinden öc almayı kendime ilke edinecektim."

"O sıralar kaç yaşındaydın? On yaşında mı demiştin?" Arlene şaşkın görünüyordu. "Böyle bir seçme yaptın ha. Kararına da bağlı kaldın?"

-204

"Bunda şaşılacak bir taraf yok." Drew yutkundu. "Annemle babamı çok seviyordum. Bugün onları hâlâ özlüyorum. Gidip mezarlarını ziyaret ederdim. Hem de sık sık." Genç adamın sesi boğuklaştı. "On yaşımda olduğum halde, onların öcünü alabileceğimi düşünmüştüm. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum tabii. Ama delikanlılık çağına gelince, başkalarının da duygularımı paylaştıklarını öğrendim. Sonuçta onlardan birinin hizmetine girdim."

"Skalpel'in..." Genç kadın bu adı solur gibi söylemişti.

O sırada acı acı öten telefon, konuşmalarını kesti.

10

Drew şaşkın halde dönerek yatağın başucundaki masaya baktı. Sonra, bakışı Arlene'e çevrildi. Gözleri iri iri açılmış olan genç kadın da onun kadar şaşırılmış görünüyordu. Drew tekrar masaya baktığında telefonun zili ikinci kez çalıyordu.

"Yanlış numara mı dersin?" Arlene bu açıklamaya kendisi de inanmıyordu.

Drew başıyla hayır diye işaret etmeye bile gerek görmedi. Telefon üçüncü kez çalıyordu.

Arlene, "Ofisteki memur olmasın?" dedi. "Acaba bize söylemeyi unuttuğu bir şey mi var?"

"Belki fazla hızlı konuşuyoruz. Belki bitişik komşuyu uyandırdık. Bunu öğrenmenin bir tek yolu var." Drew böyle diyerek uzandı ve telefonu eline aldı. Gergin ruh haline rağmen sesi sakindi. "Alo."

Hattın öbür ucundaki erkek sesi boğuktu ve belirgin bir yabancı şiveyle konuşuyordu. "Sizi telaşlandırmak istemezdim, ama telefon et^mekten başka çarem yoktu."

Drew, güven vermeyi amaçlayan bu sözlere rağmen telaşlanmaktan kendini alamıyordu. İçinde, bu sesi daha önce duyduğunun şüphesi vardı, ama sahibine henüz bir ad yakıştıramıyordu. Arlene otur-

-205-

duğu yerden kalkarak başını Drew'nunkine yaklaştırdı ve o da dinlemeye çalıştı.

Ses konuşmayı sürdürüyordu. "Ne yazık ki en sofistike donanıma rağmen, odanızda bütün konuştuklarınızı duyamıyorum. Özellikle, duş sorun yarattı. Üstelik beni asıl ilgilendiren kısıma geliyordunuz." Drew, bu sesi daha önce nerede duyduğunu anımsamasıyla ür-perdi. Berkshire Tepelerindeki inziva evinin küçük kilisede saldırıya uğradığı zaman apansız günah çıkarma hücrelerinden çıkan papaza aitti bu ses. Kırmızı taşlı yüzüğü, 45'lik tabancası ve Slav şivesi olan papaza. Saldıran iki papazı vurduktan sonra tünelde Drew'yu kovalayan papaza. Ses, "Sizi şaşırttığım kesin," dedi. "Ama lütfen daha fazla tereddüt etmeyin. Zamanımız az."

Drew Mauser'ine sıkı sıkı sarıldı. "Neredesiniz?" "Sizinkine bitişik birimde. Bakın, ben açık konuşuyorum. Gizlim, saklım yok. Elinizdeyim."

Drew aradaki duvara ters ters baktı. "Bizi nasıl buldunuz?" "Şırası gelince söylerim. Şimdilik odanıza girmeme izin verin. Bununla birlikte binadan çıkmak istemiyorum. Birimlerimizin arasında kilitli duran bir kapı var. Kendi tarafınızdaki sürgüyü açarsanız, ben de kendi tarafımda aynı şeyi yaparım. Böylece, en sonunda tanışabiliriz."

Drew, fikrini sorar gibi Arlene'e baktı. Sonra telefonda konuştu. "Ama üstünüzde bir silah olursa..."

Ses, "Kuralları biliyorum," diye karşılık verdi. "Size telefon etmekle bir riski göze aldım. Lütfen, kapının sürgüsünü açın.">

Arlene yap der gibi başını eğdi. "Pekâlâ," dedi Drew.

Telefonu kapadı. Arlene yatağa girip sırtını yastıklara dayadı. Genç adam da Mauser'le nişan alarak aradaki kapıya yürüdü.

Sürgüyü açtıktan sonra duvarın dibine çekildi. Böylece kapı açılırken göze gözükmeyecekti.

Öbür tarafta da sürgünün çekilmesinin arkasından kapı gıcırdıya-rak odanın içine açıldı.

-206-

Açık kapının tam karşısında yatan Arlene, sarındığı battaniyeyi birden itmesiyle diri göğüslerinden başlayarak tüm çıplaklığını göz-önüne serdi. Drew sürpriz faktöründen yararlandı. Zaten topu topu bir saniye gereksiniyordu. Kendi tarafından da hızla çektiği kapı duvara tosladı. Drew, silahını böbreğine dayayarak büyük bir ustalıklarla onun üstünü aradı. Tabancanın namlusunun sert dürtüsü papazın inlemesine yol açtı. "Hiç gereği yoktu," dedi. "Silahımı odamda bıraktım." Duyduğu acıdan ikibüklüm olmuşken tekrar doğruldu. "Size söyledim, kuralları biliyorum. Sizin için bir tehlike değilim."

Drew aramasını bitirmiş, papazın kasıkları yöresini bile araştırmayı ihmal etmemişti.

Adam, Arlene'e, "Siz de lütfen şu battaniyeyi tekrar üstünüze çekin," dedi.

"Gerçi bir papazım ama, sekse karşı bağışıklı değilim."

Arlene battaniyeyi üstüne çekti.

"Teşekkür ederim." Papazın arkasında siyah bir ceket, boynunda beyaz bir rahip yakası vardı. Orta yaşlı, tıknaz yapılı ve kaslı bir adamdı. Gür siyah bıyığında ve siyah saçlarında gümüş telleri dikkati çekiyordu. Dört köşe ve kaba kemikli yüzü Avrupa kökenini ele veriyordu. Her ne kadar ellili yaşlarda gözüküyor idiyse de, giysilerinden de daha siyah gözlerindeki düşünceli anlam ve alnıyla yanaklarındaki derin kırışıklar, deneyimlerinin onu gerçekte olduğundan daha fazla yaşlandırdığını gösteriyordu.

•Drew bir, iki adım geri çekildi. "Bizi nasıl bulabildiniz?"

"İnziva evinde size temiz giysiler verildi. Bir çift de ayakkabı.

Ayakkabılarından birinin ökçesinde bir dinleme aygıtı vardı. Papaz okulundan kaçtığınız zaman, onun sinyalinizi izledim. Piskoposun arabasını nereye bıraktığınızı öğrendim. Hoş arabanın da araba denecek hali kalmamıştı ya."

Papaz kıkırdadı. Drew konuşmaya yeltendiyse de papaz elinin bir hareketiyle onu susturdu. "Bırakın da bitireyim. Harap Cadillac'ı bir motosikletle değiştirdiğinizi keşfettim. İyi bir seçimdi. Sizi

-207-

Concord'a ve Lexington'a kadar izledim. Orada telefon konuşmaları yaptınız. Oradan sizi New York'ta Greenwich Village'e kadar da izledim ve bu genç hanımla bağlantı kurma çabalarınıza tanık oldum. Dinleme aygıtlı ayakkabılarınızı atıp şu dağcı çizmelerini giymeniz beni düşündürdü. Ama sonra bir aygıtlı motosikletinize, bir ikincisini de şu genç hanımın..." Bakışını Arlene'e çevirdi. "Arabasına ilaştırdım."

Genç kadın, papazın odaya girişinden beri ilk kez konuştu. "Bu arada da bizi izleyen o iki kişiyi öldürdünüz?"

"Bu kaçınılmazdı. Onların sizi öldürmesine seyirci kalamazdım. Önceliklerim vardı. Ne kadar açık konuştuğumu görüyorsunuz."

Arlene, "Ayyaş kılığındaki adamı yardan aşağı ittiniz, değil mi?" diye sordu. Papaz hafifçe başını eğdi.

"Öteki adamın da bir garotla boynunu yarıdınız?"

"Bu gerekliydi. Aksi halde, şimdi hayatta olmazdınız ve sizinle bu konuşmayı yapamazdık."

"Öldüren bir papaz ha?" Drew adama dehşet içinde baktı.

"Aynı soruyu ben de size sorabilirim. Ama gerçekte bir papaz değil, sadece bir biradersiniz. Bununla birlikte, öldürme fiiline yabancı değilsiniz. Yoksa yanılıyor muyum?"

İki erkek bakıştılar.

Sessizliği Arlene bozdu. "Adamın anlattıkları akla yakın. Bir dinleme aygıtı olunca, senden yeterince uzak kalabildi, böylece, yolun kenarında beklerken otomobilini görmedin."

"Çok doğru," dedi papaz. "Aramıza bir mesafe koydum. Ama işte en sonunda beraberiz."

Drew yine başını salladı. "Niçin?"

"Bu açık değil mi? Manastıra yapılan saldırı."

"Piskopos öyle bir şey olmadığını iddia ediyor."

"Ona olmamış gibi davranması söylendi. Tabii biz kanıtları ortadan kaldırdıktan sonra."

-208-

"Piskopos aynı zamanda Hal'ın inziva evinde öldürülmediğini, benim saldırıya uğramadığımı ileri sürdü."

"Bunlar da aldığı direktifler gereği. Temizliği düzenlemek için kısa süre inziva evinde kaldım. Papaz okulu öğrencileri sadece bir konuşun sinir krizi geçirdiğini biliyorlardı. Hiçbir şey tehlikeye girmiş değil."

Drew yumruğunu duvara çarptı. "Ama ben daha fazla bek-leyemem! Açıklamalar istiyorum."

"Tabii. Yalnız dramatik hareketler gerekmez. Ben sizin koruyucu-nuzum."

Drew dondu. "Neyimsiniz dediniz?"

"Peder Hafer'le piskoposa olanları bildirmeye geldiğiniz an beni çağırttılar. Hiç uzağınızda olmadım. İki kere, bir kere küçük kilisede, bir kere de şeytan'ın Boynuzu'nda hayatınızı kurtardım."

Drew'nun tüyleri diken diken oldu. "Hayatımı mı kurtardınız? Niçin? İyi de niçin ne yaptığınızı daha işin başında bana bildirmediğiniz?"

"İnziva evinde söylememem, kendimi göstermek, istemediğim içindi. Yalnız görüldüğünüz takdirde neler olacağını görmek istedim. Tahmin ettiğim gibi, korumasız görünmeniz saldırıyı davet etti."

"Demek beni yem olarak kullandınız?" Drew fena halde kızmıştı.

"Düşmanlarınızın meydana çıkması için iyi bir yol olarak görünmüştü."

"Beni uyarmalıydınız!"

"O fikirde değilim. Sizin gibi bir profesyonel bile."

"Eski bir profesyonel diyelim."

"Mesele orada. Dünyaya döndüğünüzde nasıl uyum sağlayacağınıza emin değildim. Bunu mükemmel başardınız sonradan belli oldu. Fakat o sıralar dünyadan uzak yaşayan bir keşiş olarak geçirdiğiniz altı yılın, yeteneklerinizi köreltmesi olasılığı üzerinde durdum. Bir saldırıyı davet etmek için sizi yem olarak kullanmak istediğimi ya söyleseydim? Ya gerilimin pençesindeyken doğal olarak davranmayı başaramasaydı-rvız? Benim bulunduğum yöne bir göz atmanız bile, saldırganları olası bir tuzağa karşı uyarırdı. Kiliseye dalan o iki adam rahip değillerdi. Öyle

-209

Taşların Kardeşliği / F : 14

gözükmek ve papaz okulunda dikkati çekmemek için öyle giyinmişlerdi. Kiliseyle bir bağlantıları olmadığını vurgulamak isterim."

"Kimmişler peki?"

"Bunu öğrenemedik. Üzerlerinde kimliklerine işaret edecek hiçbir şey yoktu tabii. Fotoğraflarını çektik, parmak izlerini tespit ettik. Adamlarımız şimdilerde onların kimliğini araştırıyor. Fakat korkarım ki araştırmanın sonucunda, sadece parayla tutulmuş olduklarını ve onları kiralayanlarla aralarında bir bağlantı kurmanın yolu olmadığını keşfedeceğiz. inziva evinde kim olduğumu ve niçin orada bulunduğumu açıklamaya çalıştım, ama kaçıp gittiniz. şimdi ilk güvenli fırsatı bulduğuma göre, kendimi tanıtayım." Adam Drew'ya elini uzattı. "Peder Sta-nislav'ım."

Drew, parmaklarının arasındaki eli incelerken huzursuzdu. "Sta-nislav mı?" dedi.

"Bir Leh ismidir. Ben burada doğdum, ama bana atalarımın ülkesinin koruyucu azizinin adını vermişler."

Drew, rahibin elini isteksiz bir tavırla sıktı. Sonra birden adamın öbür eline uzandı. Orta parmağında yüzük olan sol eline.

Peder Stanislav karşı koymadı.

Yüzüğün kalın bir altın halkası vardı. Taşı iri ve pırıl pırıl bir kırmızıydı. Üstü bir sembolle süslü bir yakut. Bir Malta hacıyla kesişen bir kılıç.

Drew, "Bu sembolü daha önce gördüğünü anımsamıyorum. Hangi tarikatı temsil ediyor?" diye sordu.

"Tarikat mı?" Peder Stanislav, bunu yalanlarcasına başını salladı. "Pek tarikat sayılmaz, ama aslında çoğu tarikatlardan daha uzun zamanlardan beri varız. Doğrusunu isterseniz Haçlı Seferlerinden beri... Ama kendimize Kardeşlik diyoruz."

Drew bekliyordu.

Peder Stanislav, "Taşların Kardeşliği. Zaman gelince bu konuya döneceğiz," dedi. "Ama önce bazı noktalara açıklık getirelim. izin verirsiniz..."

-210-

Rahip odasına döndü, biraz sonra bir evrak çantasıyla geldi. içinden bir dosya çıkardı ve Drew'ya verdi.

Bunu açan genç adam, kendisi hakkında ve gençliğine ilişkin ayrıntılar içeren bir dosya olduğunu gördü. "Bir dakika," deyip başını kaldırdı. "Bütün bunları nereden öğrendiniz?"

"Orası önemli değil. Önemli olan, bana güvenmeyi öğrenmeniz," dedi Peder Stanislav. "Hakkınızda çok şey bildiğimi kanıtlamak için size dosyayı gösterdim. Bunun sonucunda bana, bilmediğim şeyleri anlatacağınızı umuyorum. Buna bir tür günah çıkarma gözüyle bakın. Bir sırdaşlık. Bir anlaşma zemini. Bu hayatınızı kurtarabilir. Daha önemlisi ruhunuzu da."

Arlene bir eliyle vücudunu saran yorganı tutarak dosyayı Drew' nun elinden

aldı, kucağına oturttu ve içindekilere göz gezdirdi. "Bu da nesi?"
"Annemle babamın öldürülmesinden sonra başımdan geçenler." Drew'nun sesi boğuk çıkmıştı.

"Ama bütün bunların Jake'le ne ilgisi var? Ağabeyimin başı deritte. Bildiğim kadarıyla, ölmüş bile olabilir!"

"Jake'le mi ne ilgisi var?" Drew içini çekti. "Başından sonuna kadar ilgisi var. Fakat hikâyenin tümünü bilmedikçe, anlayamazsın."

11

"İşte geldik, Drew." Amcası kırmızı Mercedes'i bir çiftlik evine tırmanan çimenlik alanın başında durdurdu. "Bu evi geçen sonbahar inşa ettirdik. Boston'da pek az benzeri var. En modern mimari stilinde-dir. Yeni evinde mutlu olacağını umut ediyorum."

Drew, kendini bu ortamın yabancıları hissederek binaya baktı. Uzun ve alçak yapı tuğladan inşa edilmişti. Bir bacası, sıkışık bir çiçek bahçesi ve birkaç bodur ağacı vardı. Çocuk, burasını, hayatının yarısını- nı geçirdiği Tokyo'daki geleneksel ahşap Japon eviyle kıyaslamaktan

-211-

kendini alamadı. Tuğla ha, diye aklından geçirdi. Bir deprem durumunda buranın hali ne olurdu?

Sonra bahçe niçin o kadar kalabalıktı?

Amcası, "Yeni evin," demişti. Bu sözler Drew'yu kızdırıyordu. Hayır, burası evi olamazdı. Onun evi Japonya'daydı. Annesi ve babasıyla paylaştığı ev. Bir kadınla bir erkek çocuğu o sırada evden çıktılar. Drew'nun yengesiyile kuzeni. Drew, onları annesiyle babası onu beş yaşındayken Amerika'dan götürdüklerinden beri görmemişti. Onları anımsamıyordu bile. Muhakkak olan bir şey vardı. Amcası onları tanıştırdığından beri ikisi de rahatsız görünüyordardı. Yengesi durmadan ellerini ovuşturuyor, kuzeni de somurtuyordu. Amcası ise her şeyin yoluna gireceğini, anlaşıp hep birlikte mutlu olacaklarını söyleyip duruyordu.

Drew bundan kuşkuluydu. İçinde korkunç bir his, bir daha hiç mutlu olamayacağını fısıldıyordu ona.

Ertesi gün annesiyle babasının ikinci cenaze törenine gitti.

12

Drew yazı yalnız başına televizyon seyrederek ya da herkesin hâlâ konuk odası dediği odanın kapalı kapısının ardında çizgi romanlar okuyarak geçirdi. Yengesi, bir erkek çocuğunun yazı evin içinde geçirmesinin normal olmadığını söyledikçe, amcası, "Uyum sağlaması için Drew'ya zaman tanıyalım. Başından neler geçtiğini biliyorsun.- Hem Billy nerede? Billy'ye onunla oynamasını söyle," diyordu.

"Billy denediğini söylüyor."

Aslında Billy hiçbir'denemede bulunmamıştı, Drew ise bunun nedenini biliyordu, evdeki yeni çocuğa duyulan kıskançlık.

Yengesi, "Billy onun garip olduğunu düşünüyor. Örneğin, hiç konuşmuyor.

Sonra..."

"Onun yerinde olsan sen de garip olmaz mıydın?"

-212-

"Sen bütün gün iştesin. Onun ne biçim olduğunu bilemezsin. Ortalıkta sessiz sedasız dolaşıyor. Ben ütü yaparken birden yanımda du-ruverdiğini görüyorum. Beni ürkütüyor."

"Seni anlıyorum. Ama ona alışmak zorundayız. Ne de olsa ölen kardeşimin oğlu o."

"Billy de senin oğlun. O çocuğa niçin daha fazla ilgi göstermek zorunda olduğumuzu anlayamıyorum."

"Çocuk bize gelmeyip nereye gidecekti? Sorarım sana. Annesiyle babasının havaya uçurulmasını o istemedi. Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Önce bağırmayı kes. Komşular seni duyacak."

"Çocuk da onun hakkında söylediklerini duyuyordur, ama bunu umursamıyorsun bile!"

"Benimle böyle konuşamazsın."

"Neyse, boşver. Bu akşam sofraya gelemeyeceğim. Buzdolabına benim için bir şeyler bırak. Dolaşmaya çıkıyorum."

Bu konuşmaya saklandığı holden kulak misafiri olan Drew, konuk odasına döndü, kapısını kapadı ve başka bir çizgi romana daldı.

Bu seferki Batman'dı.

13

Eylül ayı daha da beter oldu. Yerel ilkokuldaki ilk gününden dönüşünde

Drew'nun saçlarına çiklet yapıştırılmıştı.

Yengesi, "Bunu nasıl basardın?" diye sordu.

Drew yanıt vermedi.

Kadın çikleti çekip çıkarmak istedi, bu arada çocuğun saçların^ olanca kuvvetiyle çekiştirmesinden Drew'nun gözleri dolu dolu oldu. Sonunda çikleti makasla keserek çekip çıkarınca Drew'nun tepesinde saçsız bir bölüm kaldı.

Ertesi gün Drew sol kolu boyunca siyah çentiklerle döndü.

-213-

Yengesi, "Kendine yine neler yaptın böyle?" dedi. Çizikleri dudaklarını büzerek inceledikten sonra gidip bir cımbız getirdi ve Drew' nun derisinin altından bir kurşunkalem ucunu çekip çıkardı.

Ertesi gün Drew'nun yeni pantolonunun diz yeri yırtılmış, kana bulanmış, derisi fena halde sıyrılmıştı.

Kadın, "Bu pantolonların parayla satın alındığından haberin yok mu senin?" diye çocuğa çıkıştı.

Bundan sonraki gün Drew'nun yengesi kocasının emlakçilik bürosuna acele telefon etti.

Konuşmakta güçlük çekiyordu. Ama hıçkırıkları arasında anlata-bildiklerini kocası çok iyi anladı. Paydos saatinden sonra Drew'nun git-tiği ilkokulda buluşmaya karar verdiler.

14

Çift gerdanlı müdür, "Yeğeninizin tahrik edildiğini inkâr edecek değilim," dedi. "Whetman'lann oğlunun kendinden küçükleri ezen bir kabadayı olduğunu bilmeyen yok. Çocuğun ailesini herhalde biliyorsunuzdur. Babası Cadillac galerisinin sahibi."

Drew'nun amcasıyla yengesi Whetman adını bilmeseler de, Cadillac galerisinin hiç de yabancıları değillerdi.

"Durum şöyle." Müdür, terleyen alnını mendiliyle sildi. "Whetman'lann oğlu on iki yaşında ve yaşına göre oldukça iri. Bundan cesaret alarak etrafındakileri ezmekten zevk alıyor. Laf aramızda, çocuk babasına çekmiş. Ne var ki, Bay Whetman atletizm fonumuza hatırı sayılır bağışlarda bulunuyor. Her neyse, çocuk patronun kendisi olduğunu herkese kabul ettirmenin peşinde. Ama yeğeniniz ona boyun eğmedi. Bütün mesele bu. Aslında onu beğeniyorum. Karakter sahibi bir yumurcak. Başka herkes Whetman'a kul köle. Drew'nun niçin herkesten farklı olduğunu bilemem. Okul başlayınca, küçük Whetman kimlerin okulda yeni olduğunu araştırdı ve bir örnek olması için Andrew'u par-

-214-

mağına doladığını sanıyorum. Örneğin, Drew'nun saçlarına çiklet yapıştırdığını daha sonra da kollarına kurşunkalem sapladığını duydum. Sonunda da ders arasında onu çakılların üstüne iterek pantolonun yırtılmasına neden olmuş." Drew'nun amcası, "Peki, o çocuğu engellemek için niçin bir şey yapılmadı?" diye sordu.

"Çocuklardan duyduklarım bir yerde sadece söylenti. Öğrencilerin bütün söylediklerine inanacak olsam..."

"Devam edin."

Müdür içini çekti. "Küçük Whetman bugün de Drew'ya yumruk atmış. Sağlam bir yumruk. Drew'nun da dudağı patlamış."

Drew'nun amcası öfkeyle kaşlarını çatmış. "Sonra?"

"Drew ağlamamış. Buna da aferin derim. Yaman yumurcak doğrusu. Ne var ki, bahçedeki öğretmenlerden birine küçük Whetman'i şikâyet etmesi gerekirdi."

"Bir yararı olur muydu?"

Kaşlarını çatma sırası şimdi müdüreydi. "Üzgünüm. Anlayamadım."

"Neyse, siz devam edin."

"Drew şikâyet edecek yerde öfkeye kapılmış ve küçük Whetman'in ağzına bir beysbol sopasını indirivermiş."

Drew'nun amcasının beti benzi uçuşturmuş. "Aman Tanrım!"

"Sonuçta küçük Whetman'in neredeyse ön dişlerini söküyordu. O çocuğun biraz disiplin gereksindiğini tartışacak değilim. Ama beysbol sopasıyla dövülmek de pek fazla değil mi sizce? Biraz önce Bay Whetman buradaydı. Ne kadar sinirli olduğunu size söylemememe gerek yok. Ne biçim bir okul yönettiğimi bilmek istediğini söyledi ve milli eğitim müdürlüğüyle polise şikâyet etmekle tehdit etti beni. Tann'ya şükür, onu vazgeçirebildim, ama bu sorun çözümlenene kadar... Sizi bir ricada bulunmak için buraya çağırdım. Yeğeniniz geçici olarak okuldan uzaklaştırıldı. Onu evde tutmanızı istiyorum."

-215-

15

Bay Whetman o akşam evlerine geldiği Drew'nun amcasıyla yengesine, "Yine şanslıymışsınız," dedi. "Oğlum dişlerini kaybetseydi, sizi mahkemelerde sürüm sürüm süründürürdüm."

"Bay Whetman lütfen. Kızmakta dünya kadar haklı olduğunuzu biliyorum."

Drew'nun amcası ellerini iki yana açtı. "İnanın, bu iş bizi de çok üzdü."

Doktor veya dişçi faturalarınızı ödemeye hazırım. Umarım, oğlunuzun yüzü kalıcı bir zarar görmemiştir."

Whetman ateş püskürüyordu. "Yeğeniniz bir de onu Vapsaydı. Doktor, attığı dikişlerin iz bırakmayacağını söylüyor ama, oğlumun dudakları şimdilerde birer sosis gibi şiş. Açık konuşacağım. Müdür, yeğeninizin geçmişini ve annesiyle babasının başına gelenleri bana anlattı. Çok korkunç! Çocuğun davranışının tek özürü bu. Yeğeninizin ruhen hasta olduğu anlaşılıyor. Polise gitmemeye karar verdim. Ama bir koşulla. Çocuğun bir uzman tarafından tedavi edilmesi gerekli."

"Ne demek istediğinizi pek anlayamadım."

"Bir psikiyatriste başvurmalısınız, Bay MacLane. Hem de en kısa zamanda. Ha, evet bir şey daha var."

Drew'nun amcası susarak bekledi.

"O çocuğun oğluma yaklaşmasını istemiyorum. Onu başka bir okula naklettirin."

Drew bu konuşmayı odasının aralık kapısının arkasından dinliyordu. Gözleri fena halde batıyordu. Ama kendi kendine verdiği söze bağlı kaldı. Ağlamadı.

16

Drew'nun yeni bir okula nakledilmesinin üçüncü gününde yengesi alışverişlerini mutfağa taşıırken telefonun çaldığını duydu. Poşetleri elinden bıraktığı gibi telefonu açmaya koştu.

"Bayan MacLane?"

-216-

"Benim."

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ben Emerson ilkokulunun müdürüyüm."

Drew'nun yengesi irkildi.

Müdür devam etti. "Umarım önemli bir şey yoktur. Olur ya, bu sabah bize haber vermeyi unutmuş olabilirsiniz."

Kadıncağzı masanın kenarına sarıldı.

Müdür açıkladı. "Ben de yeğeninizin hasta olup olmadığını öğrenmek için sizi

arayayım dedim."

şimdi kendini asıl hasta hisseden Bayan MacLane'di. "Hayır, hasta değil," dedi. "Yani bu sabah otobüse binerken sağlıklı gözüküyordu. Ne var? Yoksa Drew bir yerinin ağrımından mı yakınıyor?"

"Mesele orada ya, bayan. Kimse onu görmedi ki soralım."

Drew'nun yengesi derin bir göğüs geçirirken müdür konuşmayı sürdürüyordu. "Onu okula yollamadığınızı ve durumu ofise bildirmeyi unuttuğunuzu düşündük. Böyle şeyler sık sık olur. Ancak yeğeninizin durumunu bildiğimiz için, bir kere de size sormamızda bir sakınca olmayacağını düşündüm. Her olasılığa karşı."

"Her olasılığa karşı mı?"

"Başına bir şey geldiğini sanmıyorum, ama belli olmaz tabii. Özellikle dün de gelmediğine göre."

17

.

Polisin yanında duran Drew, amcasıyla yengesinin evinin önünde-kaldırırma bakışını dikmişti.

O sırada kapı gürültüyle açıldı. Amcası öfkeyle Drew'nun karşısına dikildi.

"Akşam yemeğinin zamanı geçti, Andrew. Seni çok merak ettik. Neredeydin?"

Soruyu polis yanıtladı. "Mezarlıktaydı."

"Ne?"

"Pleasant View. Buraya on beş kilometre uzaklıktadır."

"Orasını biliyorum, memur bey."

-217-,

"Son zamanlarda oralarda bazı vandalizm olayları görüldü. Gençler içeri girip mezar taşlarını deviriyorlardı. Onun gibi şeyler... Mezarlığın müdürü bizim durumla ilgilenmemizi istedi, ben de nöbete çıktığımda orada da tur atıyordum. Dün sabah bu delikanlının bazı mezarlara baktığını gördüm. Araç telefonumdan bir içki dükkânının soyulmakta olduğunu haber verdiklerinden fazla üzerinde durmadım. Ama bu sabah o mezarlıktan geçerken aynı çocuğu görünce, 'Dur bakalım,' dedim. Bu çocuk çok fazla konuşmuyor, değil mi?"

Drew'nun yengesi, "Orası doğru," dedi.

"Yanına yürüdüğümde bile çocuk bana aldırmadı. O mezarlara bakmayı sürdürüyordu. Bunun üzerine arkasına geçince mezar taşlarındaki soyadlarının aynı olduğunu gördüm."

Drew'nun amcası, "MacLane," diye söze karıştı.

"Doğru. Bir erkekle bir kadın."

"Evet, Robert ve Susan."

"Tamam. O sırada çocuğa ne yaptığını sorduğumda bana sadece, 'Annem ve babamla konuşuyorum,' dedi."

"Aman Tanrım."

"Sonra gözlerini sildi, ama komik değil mi, gözleri yaşlı değildi. Yanında biri olacağını düşünerek etrafa baktım, ama görünürde kimseler yoktu. Bu üniforma çoğu çocukları etkiler. Ama bu etkilemedi. O iki mezara bakıyordu sadece. Bana adını ve nerede oturduğunu da söylemiyordu. Yapayalnızdı. Niçin okulunda değildi? Sonunda onu karakola götürdüm. Yapabileceğim başka bir şey yoktu."

Drew'nun amcası, "İyi yaptınız," dedi.

Ona bir 'çikolata bile satın aldım, ama hâlâ benimle konuşmuyordu. Bunun üzerine telefon rehberindeki bütün MacLane'lere telefon etmeye başladım. Onun vasisi mi olduğunuzu söylüyorsunuz?"

Drew'nun amcası, "Çocuk doğru söylüyordu. Annesiyle babası orada gömülü," dedi.

"Bakin, ona şimdi acıdım."

"Evet, bu çok üzücü bir hikâyedir. İzin verin de ona satın aldığınız çikolatanın parasını ödeyeyim."

-218-

"İstemez. O da benim ikramım olsun. Kendisi çok inatçı bir çocuk. Çikolatayı yemedi bile."

"Doğru," dedi Drew'nun amcası. "O çok inatçı bir çocuktur."

18

Saat sabahın dördüydü. Soğuk ekim rüzgârı polisin ve evin önünde duran Drew'nun yanaklarını ısıırıyordu.

Polis, "Sizi bu geç saatte uyandırdığım için üzgünüm, ama meraktan kıvrandığınızı düşündüm," dedi.

Drew'nun yengesi açık sokak kapısının aralığında durmuş, sabahlığının iki ucupu bir eliyle sıkı sıkı tutuyordu. Karısının yanında duran Drew'nun amcası ise bakışını sokaktaki karanlık evlerin üstünde gezdiriyordu. Kapısının önünde park etmiş polis otosunu komşuların görmesinden korkar gibiydi. "İçeri gelin," dedi.

Polis, Drew'yu önü sıra içeri ittikten sonra kapıyı kapadı. "Herhalde bu saatte konuk ağırlayacak durumda değilsiniz. Holde konuşalım," dedi.

"İyi de onu nerede buldunuz?"

Polis kısa bir duraklamadan sonra soruyu yanıtladı. "Mezarlıkta."

Drew'nun amcası gözlerini kırıştırdı. "Evden çıktığından bile haberimiz yoktu."

Drew'nun yengesi titreyen elini saçlarının arasında gezdirdi. "Akşam yemeğinden sonra onu ben kendim yatırdım. Biz yatmadan önce de uyuyup uyumadığını kontrol ettim."

"Çocuğun bundan sonra sıvıştığı anlaşılıyor." Polis ekledi. "Bisikleti polis otosunun bagajında."

"Yani bisikletiyle on. beş kilometre yol mu gitmiş? Gece vakti ve bu soğukta ha?" Drew'nun amcası adeta çökmüştü. "Çocuk bitkin olmalı..." diye geveledi.

-219-

Drew'nun yengesi kocasına baktı. "Düşünüyorum da," dedi. "Öğretmeni Drew'nun derste sürekli uyuduğundan yakınıyordu." Kadın bakışını Drew'ya dikti. "Her gece yaptığın bu mu?" diye sordu. "Okulda o kadar yorgun olmanın nedeni bu mu?"

Polis, "Drew'yu bu kez konuşturdum. Her gece niçin mezarlığa gittiğini kendisi size anlatsın. Haydi oğlum. Niçin geceleri mezarlığa gidiyorsun? Kastettiğim, annenle babanın mezarlarını ziyaret etmen değil. O ziyaretleri gündüz saatlerinde de yapabilirsin. Niçin gece?"

Drew önce polise, sonra da amcasıyla yengesine baktı. Arkasından bakışını yere dikti. "Çapulcular," dedi.

Yengesiyle amcası donakaldılar. "Çapulcular ha?"

Drew evet der gibi başını eğdi.

Polis, "Çok şükür, çocuk yine konuştu," dedi. "Ben de boşlukları doldurayım bari. Onu daha önce eve getirdiğimde, mezar taşlarını yıkan gençlerden söz ettiğimi duymuştu."

Drew'nun amcası, "O konuşmayı anımsıyorum," dedi.

"Bu sözler çocukcağızı kaygılandırmış olacak. Sizin anlayacağınız orada bütün yaptığı..." Drew, bakışları üzerinde hissederek sıkıntılı bir tavırla kıpırdıyordu. "Anneyle babasının mezarlarını korumak."

19

Parlak ve soğuk bir cumartesi sabahıydı. Bir grup komşu çocuğu futbol oynarken, Drew onların uzağındaki bir salıncakta tek başına oturup pinekliyordu.

Birden önüne bir gölge düştü.

Drew hızla döndü. Güneş gözlerine girdiği için önce paltolu uzun boylu adamın yüzünü seçemedi.

Ama gözleri güneşin parıltısına uyum sağlayınca birden ağzı kulaklarına vararak adama koştu.

"Ray Amca!"

-220-

Adam gerçekte Drew'yla akraba değildi, ama çocuk kendini bildi bileli onu böyle çağıırırdı.

"Ray Amca!"

Drew, kollarını adamın beline doladı ve yanağını paltonun yumuşak kahverengi kumaşına yapıştırdı.

Adam gülerek Drew'yu kollarının arasında havalandırdı. "Seni görmek ne güzel, delikanlı. Bugünlerde nasılsın?"

Drew sorunun üstünde durmayacak kadar sevinçliydi. Adamın gülmeyi sürdürmesi üzerine o da gülmeye başladı. Güçlü kolların arasında sallanmanın keyfini çıkarıyordu.

Adam neden sonra onu yere bıraktı. "Beni gördüğüne şaşırdın, değil mi?" dedi. "İş için Boston'daydım. Eh nasılsa burada olduğuma göre, bari eski dostum Drew'yu görmeye gideyim dedim." Ray Amca Drew'nun saçlarını karıştırdı. "İyi yaptım, değil mi? Senin o salıncakta somurtkan bir yüzle oturduğuna dikkat ettim."

Drew omuzlarını silkti.

"Mutlu değilsin, yoksa yanılıyor muyum?"

"Öyle denebilir."

"Derdinin ne olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Drew ayakkabılarının kenarlarıyla ayaklarının altındaki ölü otları ezdi.

"Önemsiz şeyler işte."

"Bazı dertlerini belki biliyorum. Seni görmeden önce eve uğramıştım. Nerede olduğunu yengen söyledi." Ray kısa bir süre durakladı. "Neler olup bittiğini de anlattı. Okuldaki sorunlarını. Başka şeyleri de. •Duyduğuma göre, kuzenikle dövüşüyormuşsun."

"Benden hoşlanmıyor."

"Ya? Emin misin?"

"Burada oturduğum için deli oluyor. Bana daima tatsız şakalar yapıyor veya ev ödevlerimi saklıyor. Daha olmazsa, yapmadığım şeylerin suçunu üzerime atıyor."

"Böyle şeyler olur. Ama görüyorum ki sen de boş durmamışsın. Evdeyken çocuğun bir gözünün mosmor olduğuna dikkat ettim."

-221 -

Ray Amca Drew'nun babası yaşlarında biriydi. 'Otuz beş' sayısı her nedense Drew'nun kafasına takılmıştı. Ray'ın kısa kesilmiş sarı saçları, anlamlı mavi gözleri, ince ve yakışıklı bir yüzle güçlü çizgili bir çenesi vardı. Traş losyonunun kokusu da Drew'nin hoşuna gitmişti.

Ray, "Bu durumda ne yapacağımızı görelim," dedi. "Benimle şöyle bir dolaşmaya ne dersin, delikanlı?"

20

Büyükler oturma odasında onu konuşturırken Drew holde kendini göstermeyerek söylenenleri kalbi çarparak dinliyordu.

Ray, "Belki siz de biliyorsunuzdur," dedi. "Drew'un babasıyla ben birbirimize çok yakındık." Ahenkli sesi hole yansıyor. "Onu yıllardan beri tanırdım. Yale'e beraber gitmiştik. Dışişleri bakanlığında da birlikte eğitiltik. İkimiz de Japonya'ya birlikte atanmıştık."

Drew'nun amcası, "Şu halde çocuğun annesiyle babası öldürüldüğü sırada siz de büyükelçilikteydiniz?" dedi.

"Hayır, gösteriler başladığı sırada ben Hong Kong'a nakledilmiştim. Onları duyunca dehşet içinde kaldım. O sırada diplomatik bir görevde olduğumdan cenaze töreninde bulunmak için dahi Hong Kong' dan aynlamadım. Aslında görevim o kadar önemliydi ki ancak geçen hafta serbest kalıp buraya gelmek fırsatını buldum. Görevimin ne olduğunu açıklayamayacağımı takdir edersiniz. Ama

fırsatını bulur bulmaz buraya gelmeyi ve en azından mezarlarını ziyaret etmeyi istedim. O tabii ki sizin kardeşinizdi, Bay MacLahe, ama ben de onun kardeşi gibiydim. Dediğim gibi, birbirimize çok yakındık."

Drew'nun amcası, "Anlıyorum," dedi. "Aslında onu benden iyi ta-nıyormuşsunuz. Kardeşimi son beş yıldır hiç görmemiştım. Ondan, önce de ender olarak buluşurduk."

"Ya oğlan?"

"Onu üç, dört defadan fazla gördüğümü sanmıyorum. Kardeşimle ben ailemizin biricik çocuklarıydık. Annemiz, babamız uzun yıllar önce

-222-

ölmüştü. Dolayısıyla, kardeşim, yeni bir vasiyetname düzenlediğini söyleyip kendisine ve Susan'a bir şey olduğu takdirde, Drew'nun vesayetini kabul edip etmeyeceğini sorduğunda..."

"Siz tabii ki kabul ettiniz."

"Kardeşimin bunu sorabileceği başka hiç kimse yoktu. Fakat günün birinde vaadimi yerine getirmek zorunda kalacağım hiç aklıma gelmemişti."

Ray Amca bunun üzerine kararını açıkladı. "Sizinle konuşmak istediğim konu şu: Drew'yu oldu bitti severim. Kendimi onun gerçek am-casıymışım gibi hissediyorum. Beni kibirli biri sanmayın. Ancak karımla benim çocuğumuz olmadı. Görünüşe göre olmayacak da... Drew'nun size çıkardığı güçlükleri düşünerek..."

"Güçlük kelimesi hafif kalır."

"Neyse, bu durumda onun vesayetini karımla bana bırakmaz mısınız diye düşündüm."

"Drew'nun vesayeti ha! Siz ciddi misiniz?"

"Bu, bir sürü soruna çözüm getirebilir. Arkadaşımlın ölümüne duyduğum acıya. O çocuğa duyduğum sevgiye. Karımla ben bir çocuğu evlat edinmek için bir ajansa başvurmayı düşünmüştük. Bütün bunlara Drew yüzünden karşılaştığınız sorunları ekleyin."

Drew'nun amcası kuşkulu görünüyordu. "Çocukla benden daha kolay başa çıkabileceğinizi nereden biliyorsunuz?"

"En azından denemek isterim."

"Ya sonuç umduğunuz gibi olmazsa?"

"Drew'yu yine kapınıza getirmem. Anlaşmamıza bağlı kalırım. Ama onu geri istediğinizi düşünürseniz, bir uzlaşmaya varabiliriz. Drew karım ve benimle bir ay geçirebilir, sonra bu konuyu tekrar konuşuruz. Böylece sizler de eski düzeninize dönmüş olursunuz."

"Bilmem ki. Drew'yu nereye götürmeyi düşünüyorsunuz?"

"Hong Kong'a. Çocuk, hayatının en büyük kısmını Doğu Asya'da geçirdi. Hong Kong Japonya değil tabii. Ama Uzakdoğu'ya döndüğü takdirde, kendini daha huzurlu hisseder."

-223-

Drew'nun amcası derin bir göğüs geçirdi. "Teklifiniz muhakkak ki cazip. Ne yapacağımı şaşırmış durumda olduğumu itiraf ediyorum. Ama bir sorun çıkabilir. Ya çocuk sizinle gitmek istemezse?"

"Bunu kendisine sorabiliriz."

Holde gizlendiği yerden Drew, "Evet, evet!" diye sessizce içinden haykırdı.

21

Keskin rüzgâr çocuğun gözlerini yaşartmıştı. Ama annesiyle babasının mezarlarına bakarken rüzgârdan başka bir nedenle ağlıyor da olabilirdi. Ray Amca paltosunun yakasını kaldırdı ve eldivenli ellerini paltosunun ceplerine soktu. "Ben de onları özleyorum, delikanlı," dedi. Sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu.

"Belki de ben..."

"Evet? Devam et." Ray kolunu çocuğun omuzlarına doladı.

"...buraya çiçek getirmeliydim."

"Böylesi kötü bir havada mı? Çiçekler uzun zaman dayanmazlardı. Hayır, onların çiçekçi dükkânında biraz daha fazla yaşamalarına izin vermemiz daha iyi."

Drew anlamıştı. Çiçeklerin de ölmeleri için bir neden yoktu. Yalnızca annesiyle babasını öldüren kişiler ölmeliydiler.

Ray, "Evet, ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Kalmayı istediğini biliyorum, ama buraya geleli bir saate yakın zaman oldu. Saat beşteki o uçağa yetişmek zorundayız üstelik. Biliyorsun, sonsuza dek gitmiyoruz. Bir gün geri döneceksin."

"Tabii. Yalnız..."

"Onlardan ayrılmak sana zor geliyor, değil mi? Fakat fotoğraflarımız var. Onları gideceğin yerden de anabilirsin. Yani insan bu mezarlıkta kamp kuramaz, değil mi?"

-224-

"Hayır." Drew'nun gözleri fena halde batıyor, buğulu görünüyordu ve bu kez neden, kesinlikle rüzgâr değildi. Solunmakta da güçlük çektiği belliydi.

"Sanırım, hayır\>

22

Dosyanın objektif özetini okurken Drew, çocukluğunun duygularını anımsadı ve yeniden o günleri yaşadı. Çocukmuş gibi Ray'le birlikte onları hava limanına götürecek otomobile yürüdü. Boşazına bir şey tıkanarak annesiyle babasının mezarlarına son bir kez baktı.

Papazın amacının onu o günler hakkında konuşturmak olduğunu bekliyordu ve bunu bol bol yaptı. Kederini içinden boşaltmak ihtiyacın-daydı. "Sonraki yıllarda Boston'a gelişlerinde o mezarlığa uğramayı alışkanlık haline getirmiştım," dedi. "Bir Kartüzyen olmadan önce de hep gittim. Ama geçen hafta annemle babamı ziyaret etmek fırsatını bulamadım."

Peder Stanislav, "Oraya gitmemeniz sizin açınızdan büyük şans olmuş," dedi.

"Ölmenizi isteyenler o mezarların yakınına gözcü koymuşlardır." Din adamı dosyayı Drew'dan geri aldı. "Birkaç nokta daha. Hong Kong'da bir Çinli sokak çetesine katılmışsınız. Ray Amca dediğiniz adam amacınızın farkındaydı, ailenizin katillerini cezalandırabilmek için ihtiyacınız olan yetenekleri geliştirmek. Güvenliğinizi sağlamak için bir Gurka'nın torununu sizi sokak dövüşçülüğünde eğitmekle görevlendirdi. Çocuğun adı Tommy Limbuk'du."

Drew, "Adı Limbu'ydu," dedi. "Tommy iki diye tanınıyordu."

Peder Stanislav dosyada gereken düzeltmeyi yaptı. Sonra devam" etti. "Bundan sonra Ray Amca her nereye atandıysa Fransa, Yunanistan, Kore olsun, her yerde yerel halkın savaş hünelerlerini öğrenmeniz için gerekeni yaptı. Ayak boksunu, güreşi, judoyu karateyi öğrendiniz. On yedi yaşına geldiğinizde içinizdeki intikam ateşi hâlâ sönmemişti. Çeşitli ülkelerde bir sürü dil öğrenmiş, fen, tarih, felsefe öğrenimi görmüştünüz. Hayattaki amacınızı çok iyi bilen ve bundan vazgeçilemeyeceğinizi anlayan Ray Amca, bunun üzerine size bir öneri getirdi.

-225

Taşların Kardeşliği / F: 15

Dünyada Amerikan aleyhtarlığının gelişmesinden kaygılanan Birleşik Amerika, bir anti-terörist örgüt kurmaya karar vermişti. Siz de öneriyi kabul ederek Kolorado'daki Rocky Dağı Endüstri Okuluna girdiniz. Burası askeri istihbarat öğrenimi için bir kamuflejdi. CIA'in eylemleri için yararlandığı Virginia'daki çiftlikten de daha gizli bir eğitim tesisiydi.

Arlene, "Skalpel," dedi.

Peder Stanislav genç kadına şaşkınlıkla baktı. "Siz de mi orasını biliyorsunuz?"

"Ben de oranın bir parçasıydım. Ağabeyim Jake de öyle. Drew' yla da orada tanıştık."

Papaz koltuğunda arkasına yaslandı. "Tanrı'ya şükür. Bana hâlâ güvenmediğinizi düşünmeye başlamıştım. Bilgi vermeye gönüllü olacağınızdan neredeyse umudumu kesiyordum."

"Bana gereken soruları sormamıştınız ki. Jake'i bulmama yardım edecekse, size bildiğim her şeyi anlatırım," dedi Arlene.

Peder Stanislav, "Öyleyse bana Skalpel'i anlatın," dedi.

23

"1966, uluslararası terörizmin organize olduğu yıldır. Afrika, Asya ve Latin Amerika'daki komünist grupların mücadelelerini birleştirmeyi amaçlayan Fidel Castro, seksen iki ülkenin ihtilalcilerini yoğun bir eğitim programı için Küba'ya gelmeye davet etmişti. Üç kıtayı kapsayan bu konferansın sonucunda şehir gerilla savaşı için bir okul doğdu. Sonradan adı kötüye çıkacak bütün terörist grupların üyeleri bur'ada eğitim gördüler. Bunların arasında IRA, Kızıl Tugaylar ve Baader - Me-inhof örgütleri de vardı. Bu okulda geliştirilen terörizm ilkeleri şeytan'ın kutsal kitabı oldu. Kaddafi de Castro'nun izinden giderek Libya'da benzer terörizm okulları kurdu. Libya'nın muazzam petrol varlığından destek alan Kaddafi, Castro'dan da daha fazlasını başararak teröristleri eğitmekle kalmadı, aynı zamanda eylemlerini finansa etti. Rastgele sui-kastler. Elçilik işgalleri. 1972 Münih Olimpiyatlarında İsrailli atletlerin

-226-

katledilmesi. 1975'de Viyana'da OPEC petrol bakanlarının kaçırılması. Yolcu uçaklarının bombayla havaya uçurulması. Okul otobüslerinin bombalarla havaya uçurulması. Bunlar ve daha nice kanlı olaylar. Dehşet olaylarının listesi her yıl kabarmıştı, ama hepsinin başlangıcı 1966'da Castro'yla Küba'ya dayanıyordu. Haçlılar devrindeki fanatik Müslüman tarikatları bile bu denli barbar değillerdi."

Haçlı Seferlerinin sözkonusu edilmesi üzerine Peter Stanislav sol elindeki yakut yüzüğe dokundu ve kesişen kılıç ve Malta hacı sembolünün üstünde parmağını gezdirdi. Arlene devam etti.

"Kendi istihbarat kaynaklarından Castro'nun terörist okulunun varlığını öğrenen Birleşik Amerika dışişleri bakanlığı 1968'de kendi karşı terörizm okulunu finanse etti. Dışişleri bakanlığı bu tür bir hizmet için CIA'ye başvurabilirdi. Ama CIA'in Domuz Körfezi olayından sonra edindiği kötü ünden rahatsız olan dışişleri bakanlığı, kendi gizli birimine destek olmayı yeğledi. Gerçekten gizli olan bu birimin varlığından sadece işin içinde olan birkaç kişinin haberi vardı."

Arlene'in konuşmasına ara vermesi üzerine Peder Stanislav, "Skalpel," diye tamamladı. Drew'ya baktı. "Ray Amca'nın sizi kaydettiği örgüt." Din adamı birden sordu. "Bu birim için niçin Skalpel şifre adı seçildi?"

Drew öfkelenmeye başlıyordu. "Kesin cerrahi izale. Aynen cerrahi müdahalelerinde neşterin görevi. Skapel de zaten neşter demek değil mi?"

"Tabii, tabii. Teröristler de kanser gibiydi. Bu nedenle de yok edilmemelerinde manen hiçbir sakınca yoktu. Dâhiyane bir isim seçimi haklılığını simgeliyordu."

Arlene, "Bu kavramda yanlış olan bir yan mı var sizce?"

Peder Stanislav'ın bakışı Drew'nun üzerindeydi. "Herhalde sizce vardı ki örgütten ayrıldınız."

"Yanlış olan kavram değildi. Yanlışlık bendeydi."

"Ya," dedi Peder Stanislav. "Öyleyse belki daha önce tanışmamız gerekirdi."

"Niçin?"

-227-

^

"Aziz Augustine'in öğretilerini hatırlamamız için. Savaş haklı olduğu takdirde öldürmenin zorunlu olduğu kavramını hatırlamamız için."

"Savaş mı?"

"Ülusun ulusa karşı savaşması, yani alışageldik bir savaş değil, ama yine de bir savaş. Hem de en eski, en temel savaş, kötüye karşı iyinin savaşı. Teröristlerin, uygarlık standartlarına sırt çevirdikleri biliniyor. Silahları vasat vatandaşların yaşamlarını, onların hükümetlerine karşı ayaklanmalarını sağlayacak derecede altüst etmek için kullandıkları bir saldıdır. Fakat hiçbir sonuç böylesine korkunç yöntemleri haklı gösteremez."

"Buna inanıyor musunuz?" Drew papaza ters ters bakıyordu.

"Görünüşe bakılırsa siz inanmıyorsunuz?"

"Bir zamanlar inanabilirdim."

Peder Stanislav, "Ama?" diye sordu.

Drew yanıt vermedi.

Peder Stanislav, "Sonunda bilmediğim yanınıza yaklaşıyoruz," dedi. İçini çekti. "Rocky Dağı Endüstri Okulundan mezun olduktan sonra Skalpel için çalışmışsınız. Bin dokuz yüz altmış dokuzdan yetmiş dokuza kadar müdürünüzün hiddetine hedef olan teröristlere karşı misilleme hareketlerine giriştiniz. Operasyonlar bazen olaydan sonra değil, önce gerçekleşiyordu. Yani önleyici olarak. Güvenilir istihbarat raporlarına dayanılarak girişilen bu operasyonlar sayesinde terör faaliyetleri daha işin başında bastırılıyordu. Annenizle babanızın intikamını alma dürtünüz sizi daha da çok gayret harcamaya itmeliydi. Ne oldu? Niçin birdenbire manastıra girdiniz?"

Drew yere baktı.

Arlene, "Ona yanıt ver," dedi. "Ben de onun kadar öğrenmek istiyorum."

Drew'nun yüzünü kendisine çevirdi ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Ya Jake?" dedi. "O da bu işin içinde miydi?"

Drew, genç kadının gözlerindeki kederi görmemezlik edemezdi. Ona söylemek zorunda kalacaklarından nefret ediyordu, "İleriki bir tarihte," dedi.

- 228 -

1

1

AYNANIN İÇİNDEKİ YANSIMA

1

"Görev çok karmaşıktı."

Peder Stanislav, "Ne zamandı bu?" diye sordu. "Daha kesin konuşun."

"Bin dokuz yüz yetmiş dokuzun ocak ayıydı. Kafamın ka/ışık olduğunu anımsıyorum. Hiç böyle bir göreve yollanmamıştım çünkü."

Peder Stanislav Drew'yu konuşmaya cesaretlendirdi. "Bu görevi olağandışı yapan neydi? Riskleri mi?"

"Hayır. Zamanlaması. Bana bir değil, iki görev verilmişti ve ikisinin de kırk sekiz saatin içinde iamamlanması gerekiyordu. İkisi de Fransa'da olduğundan belli zaman sınırları içinde bir yerden ötekine geçmek sorun yaratmıyordu. Güçlük, uygulamam istenen yöntemeydi, ikisinde de bu aynıydı. Birinci görevde bir de coğrafi durum berbattı."

Drew sıkıntı içinde durdu. Ayrıntıları kafasında bir düzene sokmaya çalışır gibiydi. Arlene'le Peder Stanislav bakışlarını ondan ayırmıyorlardı. Genç adam sonunda anlatmaya karar verdi.

"Görevi olağandışı kılan öbür etken, hedeflerimle ilgili bir brifing görmemiş olmamdı. Genelde caninin hangi suçu nedeniyle cezalandırılacağı bana

söylenirdi. Kaç masum insan öldürdüğü. Hangi manyağın hesabına çalıştığı vs. gibi şeyler. Alışkanlıklarını, kötü huylarını öğ-

-231 -

renirdim. Bu da işi kolaylaştırırdı. Zararlı haşere öldürmek güç değildir." Drew yeni bir duraklamadan sonra tekrar söz aldı. "İmha yönetimini saptamak bazen bana bırakılırdı. Uzaktan tüfekle vurmak. Bir otomobile yerleştirilen bomba. Zehir. Öldürücü virüsler. Yöntem genellikle işlenen cürümle uyumlu oluyordu. Fakat bu olayda görevin belli bir şekilde yerine getirilmesi gerekiyordu. Dediğim gibi, gerçekte iki görev sözkonusuydu. Hem de bir zaman sınırının olması gerçekten otağandıslıydı."

"Bu sizi rahatsız etmemiş miydi?"

"Kolorado'da emirleri sorgulamamayı öğretmişlerdi bana. Hem benim kadar çok adam öldürdüğünüz ve bu cinayetlerin haklı olduğunu düşündüğünüz zaman hiçbir şey sizi durduramaz. Meğer ki..."

Arlene öne eğildi. "Ona her şeyi anlat. Sana emirlerin nasıl verildiğini söyle."

"Dikkati çekmeden bir hafta boyunca ortadan kaybolmama olanak sağlayacak bir gerekçe bulmam lazımdı. Bir iş söz konusu olamazdı, fazla kısıtlayıcı olur, hesap verilmesi gerekecek fazla insan anlamına gelirdi. Ama mutlaka bir şey yapmam gerekiyordu. Ben de bir üniversite kentine yerleşip bir öğrenci oldum. Bu benim için güç değildi. Okulda daima başarılıydım. Derslerden zevk alırdım. Özellikle edebiyattan. Bir üniversiteden edebiyat diploması aldıktan sonra başka bir üniversiteye geçerek ikinci bir diploma aldım. Öğrencilik yaşını geçtiğimden bu kez üçüncü bir üniversitede yüksek lisans yaptım. Aslında ikinci yüksek lisansım vardı ve üçüncüsünü almaya çalışıyordum ki..."

Peder Stanislav, "Bu kamuflejin avantajını anlayamadım," diye itiraz edecek oldu.

"Bir öğrenci kimsenin dikkatini çekmeyebilir. Fakat bunun için kalabalık bir okul seçmek zorundasınız. Tercihan Büyük On'dan birini. Öğrencilerin yerel halktan daha kalabalık olduğu bir kolej kenti biçilmiş kaftandır bunun için. Öğrenciler gelip geçicidir, bu nedenle de kente gelip orada bir, iki yıl kalsam, sonra da başka bir kente geçsem, ki birçok öğrenci aynı şeyi yapıyordu. Bu olağandışı olmazdı. Yalnız kala-

-232-

balık derslere giriyor, hiçbir zaman aynı yerde oturmuyordum, böylece, okutman devamlılığı saptamak için yoklama yapmadığı takdirde, ki girdiğim dersteki okutmanın bu tip olmamasına dikkat ediyordum, birkaç günlüğüne ortadan kaybolmam kimsenin dikkatini çekmeyecekti. Oldu bitti yalnızlık seven biriydim, bu sayede başka öğrencilerle arkadaşlıklar kurmanın önüne geçmem zor olmuyordu. Varolan arkadaşlarımdan, Arlene ve Jake gibi profesyonellerden dafia fazlasını gereksinmiyordum. Sömestr aralarında onları görmeye gidiyordum. Okulda tam anlamıyla bir görünmez adamdım. Benim için en büyük risk, görevlerimi yerine getirebilmek için formda kalabilmek amacıyla her sabah bir jimnastik-haneye gitmemdi. Ayrıca her gün saat birde kalabalık bir kafeteryaya, saat dörtte bir kitapçı dükkânına, saat yedide de oturduğum mahalleye yakın bir bakkaliyeye gidiyordum."

"Niçin bu riski göze alıyordunuz? Bu yerlere o zamanlarda gitmekten amacınız neydi?"

"Mecburdum. Zamanlar keyfi olarak seçilmişti. Yerlerin önemi yoktu. Kitapçı yerine bir sinemaya ya da bakkaliye yerine yerel kütüphaneye gidebilirdim. Önemli olan programdı. Bir kurye kolayca ve daha önemlisi, göze çarpmadan benimle bağlantı kurabilecekti. Kafeteryada birisi yanımda oturup garson kıza bahşiş olarak bir Kanada çeyrek doları bırakabilirdi. Bakkaliyede bir kadın Meksika birası isteyebilirdi. Bu, benim için en kısa zamanda daireme dönmem için bir sinyal olurdu. Lavabonun üstüne bir peçete atıldığı takdirde,

yatağımın altına bakmam gerektiğini anlar, bavulumun içinde de gideceğim yere gitmek için ihtiyacım olan her şeyi bulurdum. Örneğin, uçak biletleri, bir pasaport, başka birinin adına çıkarılmış bir kimlik belgesi gibi. Çeşitli devletlerin paraları ve yabancı bir kentteki adres de olurdu bavulda."

Peder Stanislav, "Ya silahlar?" diye sordu.

Drew, "Hiçbir zaman olmazdı," diye kesin bir dille yanıt verdi. "Silahları bana yabancı adresteki bağlantım sağlardı. Ben gittiğim zaman bana benzeyen biri yerimi alır ve günlük programımı uygulardı. Bu değiş tokuşu yapmak zor değildi. Gerçekte kimse beni tanımıyordu. Tabii, beni görüyorlardı, ama belli bir uzaklıktan. Ben sadece dekorun

-233-

bir parçasıydım. Öğrencilerle yerli halk beni tanımıyordu. Böylece, bir dublörümün olması, bir aksiliğin olması halinde benim için bir suçsuzluk kanıtıydı."

Peder Stanislav'ın ağzı açık kalmıştı.

Drew, "Bir şey mi var?" diye sordu.

"Durmayın. Bana düşündüğünüzden de fazla şey anlatıyorsunuz."

Drew Arlene'e baktı. "Ne demek istiyor?"

"Bilmecenin parçaları tamamlanıyor." Genç kadın alçak sesle konuşmuştu. "Ben de aynı fikirdeyim," dedi "Devam et. Görev hakkında ne anlatacaksın?"

Genç adam derin bir soluk aldı. "Fransa'ya gitmek direktifini almıştım. Ama doğrudan değil, Londra üzerinden gidecektim, orada da dublörüm yerimi alacaktı. O, edebiyatın Stratford, Canterbury gibi önemli duraklarını geziyordu. O yerlere ben daha önce gittiğimden İngiltere'de kaldığım süre hakkında sorgulanmam halinde falso yapmayacaktım. Dublörüm görevini yerine getirirken, ben Paris'e uçtum. Tabii başka bir adla. Orada gerekli direktifleri aldım. Fransız Alpleri'nde Grenoble'un yukarılarında bir manastırın bulunduğunu öğrendim."

Papaz, "Tabii!" diye atıldı. "Kartezyenlerin yeri. La Grande Chartreuse."

"Bir adamın orayı ziyaret etmesi bekleniyordu. Arabası bana tarif edilmiş, plaka numarası dahi bildirilmişti. Onu öldürmem isteniyordu." Drew dudağını ısırıldı. "Siz hiç La Grande Chartreuse'e gittiniz mi?"

Peder Stanislav hayır gibilerden başını salladı.

Drew içini çekti. "Çok uzak ve ücra bir yerdir. Kurucusu olan keşişler, Orta Çağlarda bu yeri özenle seçmişlerdi. Dünyanın sonuna, mahvolmasına doğru gittiğinde inanmışlardı. Yozlaşmış toplumdan uzaklaşmak için Fransa'nın düzlüklerine arkalarını dönerek, Alplere tırmanmışlar ve orada ilkel bir manastırın temelini atmışlardı. Papa itiraz etmişti. Her şeyden yoksun olarak yaşayacak olduktan sonra Orta Çağlarda din adamı olmanın ne anlamı vardı? "Tanrı da Papa'dan yana olmuş olacaktı ki, manastırın üstüne bir çığ düşürdü ve orasını yok etti. Ama keşişlere hayran olmamak elde

-234-

değildi. Manastır, sadece çığlardan güvenlikte, fakat hâlâ dünyadan yalıtılmış olan daha aşağılardaki emin bir yere naklettiler. Yüzyıllar içinde gerçekten görkemli bir manastır bina ettiler. Orası bana Ortaçağ şatolarını hatırlatmıştır hep. Tanrı'ya adanmış güçlü bir kaleydi orası.

"Tarikat İngiltere'de yayılınca, keşişler Kral VIII. Henry tarafından işkenceyle öldürüldüler. Boşanmak isteği Papa tarafından geri çevrildiği için, Henry kendi kilisesini kurarak bu kilisenin lideri oldu ve özlediği boşanmanın Tanrı tarafından onaylandığını buyurdu. İngiltere'deki Kar-tüzyen keşişler bu bildiriye karşı çıkınca, Henry onları, hayal edebildiği en gaddar biçimde ölüme mahkûm etti. Asıldılar, son nefeslerini vermelerine yakın karınları deşildi ve bağırsaklarının köpekler tarafından yenilmesine tanık edildiler. Vücutlarındaki boşlukların içine erimiş metal döküldü. Cesetleri parçalandı, kaynatıldı ve hendeklerin içine atıldı."

Peder Stanislav, "Her şeyi o kadar canlı anlatıyorsunuz ki," dedi. "La Grande Chartreuse'de ne oldu?" Drew terlemeye başladı. Heyecanını frenleyemiyordu. "Görevim manastıra tırmanan virajlı bir yolun bir yanına patlayıcılar yerleştirmekti," diye devam etti. "Bu yer büyük bir dikkatle seçilmişti. Bir yanında dik bir uçurum vardı. Ben karşı yamaçta bekliyordum. Geceleyin patlayıcıları yerleştirdikten sonra dik geçitlere tırmanıp karşı yamaca ulaşma ertesi günün yarısını aldı. Dağlar kar içindeydi. Yamaçlar tam kayak yapılabilecek gibiydi. Keşke kayak kaymaya gitseymişim." Drew çaresizlik içinde başını salladı. "Ne çare ki, çalılarının arkasına çömeldim ve sırtımdaki parka o havada beni yeterince ısıtmadığından titreye titreye o virajlı'yolu gözlemeye koyuldum. Çünkü hedefim olan araba birazdan manastıra tırmanacaktı. İçindeki kişi manzarayı seyrediyordu. Hiç kuşkusuz manastırın içine giremeyecek, inzivayı seçmiş keşişleri göremeyecekti. Ama binanın çevresini dolaşabilir ve cömertçe bir bağış karşılığında ünlü Chartreuse likörünü tadabilirdi." Drew soğuğu şimdi bile hâlâ hissediyor, karın çizmelerinin altındaki gıcirtısını duyar gibi oluyor ve insana klastrofobi duyuran korkunç dağlardaki sessizliği anımsıyordu.

-235-

Gözlerini kırptırarak bakışını yine motel odasına Arlene'e ve papaza çevirdi. "Patlayıcıları yolun uzak yanına yerleştirmiştim.Yarın dibine. Patlamanın basıncı, arabayı bana doğru, bana karşı olan taraftaki yara doğru savuracaktı. Araba da alevler içinde aşağı yuvarlanacaktı. Ancak işin en ilginç yanı buradaydı. Skapel'de biri konuyu ayrıntılarıyla düşünmüş olmalıydı. Bana bir kamera verilmişti. Telefoto merceğinden tırmanan yolun virajını gözleyecektim. Yolunu beklediğim araba virajı dönünce ve öndeki plakadan doğru araba olduğu kanısına vardığımda fotoğraflar çekmeye başlayacaktım."

"Hepsi bu mu? Yalnız fotoğraflar mı çekecektiniz?" Peder Stanislav ayağa kalkmış, odayı arşınlamaya başlamıştı.

"Hepsi bu değil. Sizin anlayacağınız, kameradaki deklanşör aynı zamanda patlayıcının deklanşörüydü. Kamera, düğmeye bastığım sürece birbiri arkasından pozlar çekecek yapıdaydı. Klik, klik, klik. Bomba patladı. Araba yana, bana doğru döndü. Benzin deposu anında alev aldı. Hatırladığım kadarıyla parmağımı çekmediğim için klikklik'ler sürüyordu. Her şeyin bir telefoto görüntüsünü görüyordum. Araba tam yardan aşağı yuvarlanmaya başladığı sırada arkadaki bir kapı açılıver-di.

"Ve?" Arlene heyecanla genç adamın ağzına bakıyordu.

Drew'nun sesi tizleşti. "Tanrı bana işaretini gösterdi. Bana bir mesaj yolladı."

"Ne?" Peder Stanislav, "Ciddi olamazsınız?" diye kükredi.

"Ama bir mesaj yolladı diyorum size." Drew'nun sesi birden sakinleşmişti.

"Dört nala şam'a giderken aniden çakan bir ışığın şaul'u atından düşürdüğüne inanıyorsunuz, değil mi? Günahkâr şaul, Tanrı' nın ona bir şey anlatmak istediğine inanmış ve hemen o an hayatını değiştirerek Tanrı'nın yolunda gitmişti. İşte, bu da benim için çakan bir ışık oldu. Bundan sonra olanlara bir mucize diyorum, şu farkla ki bir mucizenin insanı mutlu etmesi gerekir, oysa bu... Arabanın içinden bir çocuk düşmüştü. Bir erkek çocuğu. Fotoğrafları tekrar tekrar inceledim. O çocuk..."

-236-

"Ne?" Bağıran yine Arlene'di.

"... tıpatıp bana benziyordu."

Genç kadın Drew'ya bakakalmıştı. "Aranızda bir benzerliğin olduğu dikkatini çekti demek istiyorsun. Belki çocuğun saçları seninkilerle aynı renkteydi. Boyu poşu da. Aynı yaştaki erkek çocuklar çoklukla birbirlerine benzerler."

"Hayır, bu çok daha fazlaydı. Size söylüyorum, benzerlik akıllara durgunluk

verecek derecedeydi. O çocuk büyüdüğü zaman kolejde benim dublörüm olabilirdi. Ben gidip adam öldürdüğüm sıralarda ben olurdu."

Peder Stanislav genç adamın sözünü kesti. "Abartıyorsunuz. Stres içindeydiniz. Koşulları gözönünde bulundurmanız gerekir."

"Anlamıyorsunuz. Otomobilden dışarı yuvarlanan o çocuk. Bakışlarındaki dehşet."

Drew pantolon cebinden manastırdan uzaklaşırken yanına aldığı buruşmuş dört fotoğrafı çıkardı. Onları Peder Stanislav'ın burnunun dibine soktu. Arlene de onları görmek için papaza doğru uzandı.

Drew'nun yüzü ıstırap doluydu. "Eski hayatımdan bir onları sakladım.

Kartezyenlerin arasına katılmadan önce para, pasaport ve silah gizlediğim yerleri bir bir dolaştım. Hepsini yok ettim. Eski yaşamıma ait her şeyi iptal ettim, kendi kendimi sildim. Ölmüş olsam bu kadar olurdu."

Drew titreyerek resimlere baktı. Onları ezbere biliyordu. "En üstteki benim," dedi. "1960'da Japonya'da çekilmişti. Ailemle oturduğum evin arka bahçesinde. Annemle babamın öldürülmelerinden üç gün önceydi."

Peder Stanislav resmi bir kenara koydu.

Drew devam etti. "Bundan sonraki resim annemle babam. Öldürülmelerinden önce aynı yerde. Öbür resimleri yetmiş dokuzda La Grande Chartreuse'ün altında çektim. Bombaları patlatmadan ve çocuğun otomobilden düşmesinden sonra.

Çocuğun fotoğraflarının bir

-237-

bölümünü büyüttürdüm. Yüzünün daha iyi görülmesi için. Resim tabii kumlu. Ne de olsa patlamanın tozları çocuğun önünde uçuşuyordu. Kar da yağmaya başlamıştı. Ne demek istediğimi artık anlıyorsunuz sanırım."

Papaz önce fotoğraflara, sonra Drew'ya baktı. Elleri titriyordu. "Şu üçüncü fotoğrafın ilkinin kötü bir kopyası olduğunu sanmıştım," diye geveledi.

"Ama değil. Dikkatle, çok dikkatle bakarsanız olmadığınızı görürsünüz. Önceleri benzerliğin rastlantı olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım. Arlene'in de söylediği gibi, erkek çocuklar çoğu kez birbirlerine benzerler. Fakat bu benzerlikten öte bir şey. Bu..."

"Sinir bozucu bir şey."

"Daha yeni başlıyorum. Sonuncu fotoğrafa bakın. Onu araba yardan aşağı yuvarlanırken çekmiştim. Ama araba boğazın dibine kadar inmedi. Bir kaya çıkıntısına takıldı. O sırada benzin deposundan yayılan alevler karları yalıyordu. Derken iki ön kapı açıldı ve iki yetişkin dışarı atıldı. Bana verilen direktifler kesindi. Çekebileceğin kadar çok fotoğraf çek denilmişti. Böylece, çocuğu görmenin bende yaptığı şoka rağmen vizörden bakıyor, telefoto merceğini o yöne çeviriyor ve düşünmeye basıyordum ki Tanrı'nın bana hâlâ mesajlar verdiğini farkettim." Genç adamın sesi titredi. "O erkekle o kadın annemle babama ben-ziyorlardı. Annemle babamdılar."

Peder Stanislav, "Ama alevlertarafından sarılmış durumdalar," diyecek oldu.

Drew, "Dikkatli bakın!" diye onu zorladı.

"Bakıyorum!"

"Onlar benim annemle babam. Olmadıklarını biliyorum, ama onlar. Otomobilden atırlarken odağı iyi ayar edemedim. Ama alev almalarından hemen önce yüzleri çok belirgindi. O yarın dondurucu soğuşunda ben onların annem ve babam olduklarına inandım."

Oda sessizleşti.

-238-

Peder Stanislav neden sonra, "Ne çare ki bu kıyaslamayı değerlendirmemizin yolu yok," dedi. "Otomobilden atlayan çocuğun, dumanın ve karın çarpıtmasına rağmen, kopyanız olabileceğini kabul ediyorum. Aslında önce onun siz olduğunuzu zannetmiştim. Öte yandan hayal gücünüzün sizi büyülemiş olması mümkün değil mi? Size benzeyen çocuğa kanarak o erkekle kadının da annenizle

babanıza benzediği sonucunu çıkarmış olmaz mısınız?"

"Ben ne gördüğümü biliyorum." Drew'nun sesi boşuktu. "Sonunda parmağımı deklanşör düğmesinin üstünden çekmek zorunda kaldım. Boğazın karşı tarafından alevler onların yüzüne ulaşmıştı. Benzin deposu havaya uçtu. Annemle babam da alevlerin arasında eridiler. Aynen 1960'da olduğu gibi. Şu farkla ki onları öldüren adam bu kez bendim."

"O zaman koşullar farklıydı."

"Acaba? Onların tarafında kiralık katil diye nitelendirdiğimiz adam bizim tarafımızda dedektif ya da ajan oluyor. Ben kendi kendimin düşmanıydım. O adamla kadının vücutlarının parçaları alevler içinde uçuşuruma yuvarlandı. Onların kokusunu aldım ben. Yarın tepesinde ise o erkek çocuğunun acı içindeki yüzünü gördüm. Artık telefoto merceğinden bakmadığım halde, çocuğun gözyaşlarını yakın plandan görür gibiydim. Benim gözyaşlanmdı onlar. İntikam hırsım on dokuz yıl sonra beni tuşa getirmişti. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Tanrı'dan bağışlanmamı yalvarmaktan, ruhumu kurtarmaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu."

• Ariene genç adamın omzuna dokundu. Drew önce silkindi, ama sonra genç kadının onu avutmasını minnettarlıkla kabul etti.

"Ruhunuzu kurtarmaya mı çalışacaktınız?" Peder Stanislav'ın sesi duyduğu şaşkınlığı yansıtıyordu. "Yani eylemlerinizi gerçekleştirdiğiniz zaman süresince dindar mıydınız?"

"Kendime özgü bir dinim vardı. Eski Ahit'in öfkeli Tanrı'sının adaleti. Şam yolundayken ani bir ışığın çakmasıyla atından düşen şaul' dan bir bakıma daha fazla onurlandırıldım. Tanrı bana bir değil, iki işa-

-239-

ret yolladı çünkü. Bütün anlattıklarım belki on saniyenin içinde olup bitti ama, süre bana sonsuzluk kadar uzun geldi. Patlama dağlarda yankılar uyandırdı, ama sesler çok geçmeden zayıflayıp kayboldular. Ben de bu arada başka bir şey duydum, uçuşumun öbür yanındaki çocuğun annesiyle babasının alevler içindeki görünümünü silmek ister gibi ellerini yüzüne götüren çocuğun çığlığını. Parmaklarının arasından haykırıyordu. Bundan sonrası da Tanrı'nın bana ilettiği üçüncü işaret. Patlamanın gümbürtüleri hafifleyip, haykıran çocuğun da sesi kısılırken ortalığa egemen olan sessizliğin arasında bir ilahi duydum.

"Sonradan bunun nedenini anladım. Altı ocaktı, Epifani yortusunun günü. Tepemdeki manastırın küçük kilisesinde keşişler ilahileri aracılığıyla Tanrı'nın iradesini, sonsuz basiretini, her şeyi kapsayan yüceliğini övüyorlardı. Ama sözler, kendilerini dünyanın yalanlarından yalıtın bu keşişlerin ürkütücü sesleri kadar güçlü değildi.

"Nasıl olduğunu anlayamadan kendimi dizlerimin üstünde buldum. Boğazın karşı yakasındaki çocuktan bakışımı ayıramıyordum. Annesiyle babasını bulmak için yardan aşağı kaymaya çalıştı. Beni gözden gizleyen çalılarının arasından çıkıp ona yapmamasını, düşüp ölmesinin kaçınılmaz olacağını haykırmak istiyordum. 'Büyü!' diye bağırarak istiyordum ona. 'Annenle babanı öldüren adamın izini sür! Benim annemle babamı öldüren adamın izini sür! Beni avla!' İşte o zaman dindar oldum. Öbür seçeneğim... kendimi öldürmek olurdu." Genç adam bitkin halde sustu.

Arlene Drew'nun perişan yüzünü inceliyordu. Kolunu sevgiyle onun omuzlarına doladı. •

Peder Stanislav, "Ondan sonra ne oldu?" diye sordu.

"O dağlarda tam üç gün amaçsız dolaştım. Ne yaptığımı farkında değildim. Bu arada kamerayı düşürmediğime sonradan şaşacaktım. Nasıl yaşadığımı, nerede düşüp kalktığımı, nerede uyuduğumu veya ne yediğimi hâlâ bilmiyorum.

"Ben dolaşırken kar yağıyordu. Yetkililerin bölgeyi arattıklarına eminim. Fakat fırtına ayak izlerimi gözlerden gizlemiş olmalıydı. Bu

-240-

başka bir şanslı tesadüf müydü, yoksa Tanrı'nın yeni bir işareti mi? Nereye nasıl gittiğimi anımsamıyorum. Bundan sonraki ilk net anım dağların arasındaki bir köyle ilgili. Bacalardan duman çıkıyor, çocuklar buz tutmuş bir göletin üstünde kayıyorlar, atların çektiği kızakların çingirakları kulağa geliyordu. Tam bir kartpostal görünümü. Sonradan her nasılsa yüz kilometre yol yürüdüğümü, yerel polisin bu nedenle La Grande Chartreuse'un altında işleyen cinayetlerle aramda bir bağlantı kurmadığını keşfettim. Bir şelalenin önünde yığılıp kalmıştım. İhtiyar bir kadın beni evine aldı. Bana çorbayla ekmek ve hayatımda tattığım en güzel tatlıları yedirdi."

Arlene, "Üç gün demek?" diye sordu. "Demek dağlarda bu kadar zaman dolaşmışsın. Ama..."

Peder Stanislav, genç kadının aklından geçenleri tamamladı. "Görevin kırk sekiz saatte iki eylemi tamamlamaktı. İkinci eylemin zaman süresi dolmuştu." Drew anlatmayı sürdürdü. "Önceleri bunun sonuçlarını düşünmedim. Hayattaydım ve yalnız başına bu bile şaşırtıcıydı. Gördüğüm hayal da vardı tabii. Annemle babamı ve kendimi görmüştüm. Halka tamamlanıyordu. O çocuk büyüyünce intikamını almak için izimi sürecekti. Seyahat edilecek kadar iyileştikten sonra bağlantıma ulaşmak için Paris'e gittim. Yolda kurbanlarımın kimler olduğunu öğrenmek için gazetelerin geçmiş sayılarını karıştırdım. Adamın, petrol piyasasında büyük etkisi olan Amerikalı bir işadamaı olduğunu öğrendim. Karısıyla oğlunu ne zamandan beri ertelenen bir tatil için Fransa'ya getirmişti. Gazeteler cinayetleri anlamsız olarak niteliyorlardı. Ben de bu fikre katılıyordum. Tabii ki gazetelerde bütün okuduklarınız her zaman doğru değildir. Bu işde de çok yanlış bir taraf olduğunu hissediyorum. Bir petrol kralıyla ailesinin terörizmle ne ilgileri olabilirdi? Bu cinayetleri haklı gösterecek bir gerekçe olabilir miydi? Yanıtlar gereksiniyordum. İzimi kaybettirmen, güvenli bir eve ulaşmalıyım. Dinlenmeyi ihtiyacım vardı. Sanırım, Tanrı'nın mesajları yüzde yüz amacına ulaşmamıştı. Hâlâ madeci ve benlikçi bir tarafım kalmıştı. Ancak bu da çok geçmeden son buldu."

-241

Taşların Kardeşliği / F: 16

Peder Stanislav dudak büktü. "Görevi başaramadığınız için. Şimdi de zan altındaydınız."

2

Drew Paris'te gardan çıkarak kalabalığa karıştı. Bir sonraki mahalleye yürüdü, izlenmediğine emin olduktan sonra da bir umumi telefonu kullandı.

Fransa'ya ilk geldiğinde kendisine verilen numarayı aradı. Telefonu dört kere çaldırdıktan sonra ahizeyi yerine bıraktı, sonra aynı numarayı bir kere daha çevirdi. Fransızca olarak yanıt veren kalın erkek sesi bir kadın konfeksiyonu dükkânının adını verdi.

Drew de Fransızca konuştu. "Adım Johnson," dedi. "Bir hafta önce sizden karım için iki elbise satın almıştım. Biri kendisine uydu, ama ikincisi uymadı. İkinci bir randevu istiyorum."

Dükkân sahibi alttan aldı. "Haklısınız. İkinci elbisenin uymayacağından sonradan şüphelendik. Sizinle bağlantı kurmaya çalıştık, ama sizi bulamadık. Tek umudumuz sizin telefon etmenizdi. Bizi en kısa zamanda görmeye gelebilir misiniz? Elbiseyi gözden geçirip eşinize niçin uymadığını saptamak istiyoruz."

"Bugün öğleden sonra serbestim."

"Belki biliyorsunuzdur, taşınmak üzereyiz. Yeni adresimiz..."

Drew verilen adresi ezberledi hemen. "Bir saat sonra oradayım," dedi. Eski yapı kagirdi, duvarı sarmaşıklarla kaplıydı. İki katlıydı ve bacasından duman çıkıyordu. Solda nadasa bırakılmış bir sebze bahçesi, sağında da yaprakları dökülmüş iki elma ağacı dikkatini çekiyordu. Bunun ötesinde de

buzla kaplı Seine Nehri görölüyordu. Drew suyu kaplayan buza rağmen nehrin akıntısının belirli belirsiz sesini duydu. Ölü balık ve nehrin yukarı boylarındaki fabrikaların kükürtlü duman kokuları da burnuna çarptı.

-242-

Drew, o evde oturuyormuş gibi rahatça arkaya yürüdü. Bir kapıyı gıcırdatarak açtı ve dar bir koridora girdi. Sıcak ve taze ekmek kokusu burnuna çarpmıştı. Ağızının suları akarak ikinci bir kapıyı açtı ve kendini gölgeli bir mutfakta buldu.

Büyük bir demir sobanın üstündeki ibrikten duman çıktığını gördü. Aynı anda bir el sert bir hareketle onu öteye ittiğini hissetti, yine aynı anda ikinci bir el bir tabancanın namlusunu böbreklerinin üstüne bastırdı. Üçüncü bir el de saçlarını arkadan kavrayarak bir bıçağı gırtlak çıkıntısına dayadı.

"İnandırıcı bir açıklama bulsan iyi edersin, arkadaş."

Genç adam dönüp arkasındakileri görmeye çalıştıysa da, eller onu hareketsizleştirmişti. Konuşmaya bile fırsat bulamadı. Arkasındakiler onu mutfak masasının üstüne savurup üstünü ararlarken soluğu kesildi.

Yanında silah yoktu. Kendisine verilen görev silah taşımamasını gerektirmemişti. Paris'te silah sakladığı yere gitmeye de lüzum görmemişti. Hoş gitmiş olsa da bir şey farketmezdi ya.

"Niçin beni?.."

Cümlesini bitirmek fırsatını bulamadı. Onu masanın üstünden çektiler, havaya kaldırdılar ve birden salıverdiler. Yüzü yere çarptı. Onu aynı anda ayağa kaldırdılar ve açık bir kapıdan bir oturma odasına savurdular. Genç adam tozlu bir divanın üstüne yuvarlandı. Bir küf kokusu burnuna doldu.

Oda mutfaktan daha aydınlıktı. Şöminede koca koca kütükler çı-tırdayarak yanıyordu. Rengi solmuş perdeler kapalıydı. Zeminin orta yerine aşınmış bir halı atılmıştı. Möble olarak odada divandan başka, bir salıncaklı koltuk, abajursuz bir kolonlu lamba, üstünde dairesel su lekeleri göze çarpan eski bir sehpa ve boş bir kitap rafı vardı. Duvardaki dikdörtgen biçimli lekeler, bir zamanlar tabloların asılı olduğu yerleri işaret ediyordu.

Drew divanın üstünde doğrularak saldırganlara baktı. "Anlamıyorsunuz," dedi. Kalbi çarpıyordu. "Buraya gelmem söylendi. Evinize zorla girmedim."

-243-

Adamın uzun boylusu tıslar gibi bir ses çıkardı. Bir oduncu kazağı giymişti. Ayaklarında çizmeler vardı. Elindeki bıçağı sallayıp duruyordu. "Hayır, delikanlı anlamıyorsun. Burada olacağını biliyorduk. Bilmediğimiz, niçin görevini tamamlamadığın."

İkinci adam bıyıklı ve geniş omuzlu biriydi. Arkasında kahverengi ekose kumaştan uzun bir palto, elinde de susturuculu bir .22 Hi-Stan-dard tabanca vardı. Tam cellatlara layık bir silah. "O işi yapmaman için sana ne kadar para verdiler?" diye sordu.

Üçüncü adamın sorusu ise, "Seninle nasıl bağlantı kurdular?" oldu. Öbürlerine kıyasla daha kibar birine benziyordu. İnce yapılıydı ve bir işadımı gibi giyinmişti. Narin elleriyle bir çantadan enjektörle içinde sıvı olan şişe çıkardı ve bunları dikkatle sehpanın üstüne bıraktı.

Soruları birbirini o kadar hızlı kovaladı ki, Drew her ne zaman ilk soruyu yanıtlamak için ağızını açsa, ikinci ve üçüncü sorular tarafından sözü kesiliyordu.

Birinci adam, "Örgütü tehlikeye attın mı?" diye sordu.

İkinci adam, "Kaç eylemci tehlikede? Onlara ne kadar şey anlattın?" diye bilmek istedi.

"Kime ne söyleyecektim?"

"Mademki inat ediyorsun." Üçüncü adam enjektörü doldurdu. Pistonu iterek hava kabarcıklarını salıverdi. "Ceketini çıkar. Kollarını yukarı sıyr," diye emretti.

"Bu çılgınlık." Drew'nun midesi yanıyordu. Başını salladı. "Bütün yapacağınız sadece sormak. Bunlara hiç gerek yok..."
İkinci adam, "Kalbi kırıldı," dedi. "Bizim nazik davranmamızı istiyor. Kahve içmek için burada olduğumuzu sanıyor." Adam bir yandan konuşurken ayaklı lambanın düşmesine bastı. Aniden parlayan ışık yüzündeki öfkeyi vurguluyordu. Mesajı almamış olman olasılığına karşı şunu iyice anlamayı istiyorum." Adamın yumruğu birden Drew' nun burnunun dibinde bitti.

-244-

Genç adamın başı divanın arkalığına doğru savruldu. Ağzına dolan kanın bakırımsı bir lezzeti vardı. Sersemlemiş gibi ellerini ağzına götürdü. Kanın yapışkan sıcaklığına dokunurken dudaklarının acıdığını ve şişmeye başladığını hissediyordu.

Dolu enjektörle yanına yaklaşan adam, "Sana, yanıtlaman gereken sorular soruldu," dedi. "Amital'in etkisini göstermesini bekleyip zamanımızı boşa harcamamamızı yeğlerim. Lütfen beni bu zahmetten kurtar. Niçin işi tamamlamadın?"

Şiş dudakları Drew'nun anlaşılır biçimde konuşmasını önlüyordu. "Otomobili havaya uçurduktan sonra görüldüm," diye geveledi.

"Hayatta kalan çocuk tarafından mı?"

"Yardan yuvarlanmasından önce arabadan düştü. Böyle bir şeyin olabileceğini kimse tahmin edemezdi. Ama beni gören o değil!" Drew ağzına sızan kanı yuttu. Genç adam, yarasından yararlanarak bir öksürük nöbetini uzattı. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Dağlarda olanları bu adamlara anlattığı takdirde aklını kaçırdığını düşünecekleri belli olmuştu. Onun, tahmin ettiklerinden de daha az güvenilir olduğu sonucuna varacaklardı.

Drew bir yandan öğürerek, "Gören bir başkasıydı," dedi. "Karşı yamaca vardığımda virajda bir otomobil belirmişti." Genç adam yine öksürdü.

"Manastırdan aşağı iniyordu. İçinden bir adam çıktı ve beni gördü.

Otomobilinin iki taraflı bir radyo anteni vardı." Drew'nun sesi berelenmiş dudaklarının arasından ıslık gibi çıkıyordu. "Polisin alarma geçirilebileceğini biliyordum. Yolun aşağısındaki bir köyde park ettiğim kiralık arabaya gitmeye cesaret edemediğim için, öbür yolu, dağları seçtim. Derken bir tipi başgösterdi. Ben de yolumu kaybettim. Az daha ölüyordum. Bu yüzden Paris'e dönüşüm bu kadar gecikti."

Birinci adam inanmamış gibi başını salladı. "Sen bizi aptal yerine koyuyorsun. Dağlarda hayatta kalma konusunda uzman olduğumu duymuştuk. O nedenle iş sana verildi. Gördüğün o çocuk. Onun yüzünden mi bizi sattın? Soğukkanlılığını kaybettiğin için mi?"

-245-

"Ben soğukkanlılığımı kaybetmedim. Size bütün gerçeği anlattım!"

"Tabii. Ama bakalım amital etkisini gösterince hikâyen aynı kalacak mı?

Biliyorsun, o suikast çok önemliydi. Ödülü de muazzamdı." Drew, ağzına dolan kanları bir mendilin içine tükürdü. "Kimse bana bir açıklamada bulunmadı," dedi.

İkinci adam, "İran," dedi.

Peder Stanislav, "Bir dakika," diye Drew'nun sözünü kesti. "Yani size eylemlerin hedefini mi açıkladılar?"

"Her şeyi anlattılar."

"Aman Tanrım."

"Ben de öyle düşündüm. Bilmemem gereken şeyler duyuyordum."

"Sizin evden sağ olarak çıkmayacağınızı düşünüyorlardı."

"Gerçekten de öyle olduğu anlaşılıyordu. O vakte kadar hayatta kalmam için yüzde elli şansım olduğunu düşünüyordum. Yani blöfle işin içinden sıyrılabileceğimi zannetmiştim. Ama bilgileri sıralamaya başladıkları zaman umudum kalmadı..."

ikinci adam, "İran," dedi. "İnsanlar ayaklandılar. Şah tahtından indirilmek üzere. Mesele, yerine kimin geçeceği. Dağlarda öldürdüğü adam -Drew, 'karısı ve az daha oğlu,' diye düşündü- tatil yapmak için Fransa'ya geldiğini iddia ediyordu. Gerçekte, Amerika'ma petrol çıkarlarını temsil etmeye, İran'ın gelecekteki lideriyle işlerin eskisi gibi kalması için pazarlık etmeye gelmişti. Kimden söz ettiğimi biliyorsun."

Drew şaşkın halde başını salladı. "Nereden bilebilirim ki?"

"Numarayı bırak. Kim olduğunu tabii ki biliyorsun. Ona bizi sattığına göre. O sürgünde yaşayan bir Müslüman fanatığıdır. Adı Ayetullah Humeyni. Burada Paris'te yaşıyor ve Şah'dan da beter biridir. Şah en azından Amerika yanlısı. Ama Ayetullah değildir. Ee, o zaman biz ne yapacağız? İran'ın ve bütün o petrolün başkalarının eline geçmesine mi göz yumacağız?"

Birinci adam arkadaşının sözünü kesti. "Senin görevin önce o işadamları, sonra da Ayetullah'ı öldürmektir. Onları patlayıcılarla havaya

-246-

uçuracaktın ve fotoğraflarla geri dönecektin. Aynı kötü kişilerin bu işi yaptığını dünyayı inandırmak istiyorduk çünkü. Fotoğraflar İran Halk Hareketinin bir pusulasıyla büyük gazetelere gönderilecekti."

"Benim öyle bir örgütten haberim yok," dedi Drew.

"Tabii olmaz. Yok da ondan. Onu biz icat ettik. Ne farkedebilir ki? Pusulada, Ayetullah'la Amerikalı işadamların Şah'ın yerine eski baskıcı hükümeti geçirmek için anlaştıkları için cezalandırıldıkları yazılı olacaktı, İran'da öfke doruğa yükseldiği zaman da ülkeyi yönetmek için ikinci popüler seçenek, Ayetullah'ın hemen altındaki adam başa geçecekti. Fakat o, Ayetullah'ın da yapması gerekeni yapacaktı yani Batının petrol şirketleriyle işbirliği edecekti."

Peder Stanislav başıyla doğruladı. "Bir Amerikalıyla ailesi de öldürüldüğü için, Amerikan çıkarlarını suçlamak kimsenin aklına gelmeyecekti. Bu iş pekâlâ olabilirdi."

"Meğerki..."

"Meğer ki siz engel olmasaydınız."

"Benim yüzümden İran'da o rehine krizi olageldi, Sovyetler Afganistan'ı işgal ettiler, Reagan da Carter'i yendi..."

Birinci adam, "Bu iş pekâlâ olabilirdi," diye Drew'ya bağırdı. Yüzü öfkeden şekilsizleşmişti. "Ama bir tek sorun vardı. Her şey bir programın uygulanmasına bağlıydı. İki suikastin arasında sadece kırk sekiz saat olacaktı. Ancak sen programa bağlı kalmadın! O iki günün içinde hem işadamları, hem de Ayetullah'ı avlayabileceğimizi biliyorduk. Seyahat programlarını öğrenmiştik. Saldırıya en fazla açık olabilecek yerleri de saptamıştık!"

Drew sorumluluktan sıyrılmaya çalıştı. "Beklenmedik bazı durumların olabileceğini hesaba katmalıydınız... Zamanlama o kadar önemli idiye, ikinci görev niçin başka bir ajana verilmedi?"

"Çünkü iki suikastin de aynı adam tarafından gerçekleştirilmesi gerekiyordu, koca sersem. İşte ondan! Kameranın yüzünden! Her iki suikastin aynı filme kaydedilmesi gerekiyordu. Fotoğraflarla negatifleri basına yolladığımız zaman resimlerin ardışık bir seri oluşturmasını,

-247-

böylece, Amerikalı petrolcuyla Ayetullah'ı öldürenin aynı kişi olduğunu kanıtlamayı istiyorduk. İranlıların, suçlunun kendi gruplarından biri olduğuna inandırılmaları şarttı."

"Niçin beni kınıyorsunuz? Kamera elinizde. İkinci suikasti yeniden programlayın."

Birinci adam içini çekerek arkadaşlarına baktı. "Bizim akıllının ne dediğini duydunuz mu? İşleri düzeltmenin çok basit olduğunu düşündüğü ne kadar belli."

Hayır dostum, olayları yeniden programlayamayız. Çok geç kalındı çünkü! Ayetullah etrafındaki güvenlik çemberini sağlamlaştırdı. Artık yanına bile yaklaşamayız. Şu kamerayı kullanabilecek kadar bile yaklaşamayız. O ilk suikastın da artık hiçbir değeri kalmadı! O insanları boşuna öldürdün!" Drew, küçük çocuğun acı feryatlarını duyar gibiydi.

Kibar görünlü adam, "Ama ikinci suikast yani gerçekleştirmedeğin sana bir şeyler kazandırdı, değil mi? Dağlarda izini kaybettirmen için Ayetullah sana kaç para verdi? Çünkü ona gittin, değil mi?"

"Bu doğru değil."

"Yeter artık!" Birinci adam Drew'nun arkasına geçerek başını sert bir hareketle arkaya eğdi ve bıçağı yine gırtlığına dayadı.

Üçüncü adam devam ediyordu. "Mantıklı ol. Akla yakın bir özür istiyoruz. Daha sonra, sana Amital'i vermemden sonra hikâyen değişmezse yalan söylemediğini anlayacağız ve nedenlerini anlayışla karşı-layabilirsek, olanları art niyetsiz bir hata olarak niteleyeceğiz. Seni de serbest bırakacağız. Tabii sana bir daha görev verilmeyecek. Ama senin de bu yüzden üzüleceğini sanmıyorum." Drew'nun boşazı konuşmasına olanak verilmeyecek derecede gerilmişti.

Arkasındaki adam bunu anlamış olacaktı ki bıçağı çekti.

Drew öksürdü ve yutkundu. Artık uyduracağı bir şey kalmamıştı. "Tamam," dedi. Eliyle boşazını ovuşturuyordu. "Yalan söyledim."

Üçüncü adam, "Hah şöyle," dedi. "En sonunda bir yerlere varabileceğiz galiba."

-248-

Drew tükürüğünü yuttu. "Fakat sizleri satmadım," dedi. "Hiçbir şey düşündüğünüz gibi değil. Dağlarda bana bir şey oldu."

"Ne oldu?" Birinci adam divanın arkasından çıktı.

Drew başından geçenleri onlara anlattı. Gösterecekleri tepkiyi iyi bilmişti. Hepsi ona aklını kaçırması gibi bakıyorlardı.

"Sana bir daha görev verilmeyeceğini iyi bildin," dedi. "Başına bir şeyin geldiği de muhakkak. Sen korktun."

Üçüncü adam, "Gerçeği öğrenmenin bir yolu var," diye dolu enjektörü işaret etti. "Evet dostum, ceketini çıkar ve gömleğinin kolunu sıyr."

Drew enjektöre baktı. Buz gibi bir soğuk yüreğini kaplamıştı. Onu sorgulayanların elinde, anlattıklarının doğruluğunu araştırdıktan sonra onu öldürecek kadar çok amitall vardı. Kendi kendisinin idamına katılmaya davet ediliyordu.

"Amital'in etkisinde de aynı şeyi söyleyeceğim, çünkü gerçek bu," diye direndi. Ancak çaresiz kalkarak ceketini çıkardı.

Ani bir hareketle ceketini sola, elinde bıçak olan adama doğru fırlatarak adamın yüzünü örttü. Tabancayı ele geçirmesilazımdı. Bir hamle yaparak ikinci adamın bileğini kıvırdı ve susturucunun namlusunu da adamın yüzüne çevirdi. Tetiği çekti. Tabanca bir yastığa çarpan yumruğun sesine benzer, boşulmuş bir ses çıkardı. Mermi adamın sağ gözüne saplanarak dışarıya kan ve beyin maddesi fışkırttı.

Eli bıçaklı adam ceketini suratından çekip attı. Drew yere yığılmak üzere olan cesedi onun üzerine fırlattı. Adam ve ölü yere yuvarlanırken, Drew üçüncü adama doğru bir dönüştür döndü, enjektörü narin parmaklarının arasından kopardı ve iğneyi adamın boynunun yanına sapladı. İğne sonuna kadar adamın damarına girince damardaki kan basınçla fışkırdı. Kibar görünlü adam gık demeden yere yığıldı.

Drew bu kez ayaklı lambayı kavradı ve onu mızrak gibi elinde tutarak ceketle cesetten kurtulan birinci adamın ona doğru savurduğu bıçağı hedefinden saptırdı. Lambanın kordonu kopunca ışık söndü. Şöminenin titrek ışıltısı şimdi hareketlerin silüetini çiziyordu. Drew lamba-

- 249 -

nın kaidesini adamın omzuna çarptı, saldırının yönünü değiştirdi ve bu kez

lambanın ampullu ucunu bıçaklı ele çarptı. Sonra Kolorado'da kendisine öğretilen hünere başvurarak geriye sıçradı, lambanın kai-desiyle saldırganın kasığına vurdu, lambanın öbür ucuyla da elindeki bıçağı düşürdü. Bıçağı yerden kaptı, düşmanın çenesinin altına itti, dilinin ve damağının içinden geçirerek beynine sapladı.

Drew bir yandan bıçağı tutarken sıcacık bir kanın bıçağın ucundan sapı kavrayan parmaklarının üstüne çağlayan gibi aktığını hissediyordu. Adamı birkaç saniye ayakta tuttu, onun titrediğini hissetti. Bir yandan da kaymakta olan gözlerine nefretle bakıyordu.

Sonra adamı salıverdi. Ölü arkaya devrildi, başı şöminenin önündeki tuğlalara çarparak çatırdadı.

Drew yanan saç kokusuna tahammül edemeyerek ölüyü çizmelerinden kavrayarak alevlerden uzaklaştırdı. Kana ve etrafındaki cesetlere bakarak titredi. İdrar ve dışkı kokuları odayı doldurmuştu.

Bu kokuların hiç de yabancı olmamasına rağmen, kusmak istiyordu. Ama kokudan değil, tiksintiden, ölümün dehşetinden. Bunu çok uzun yıllar yaşamıştı.

3

Arlene, "Ya sonra?" diye sordu. Konuştuğu kadar genç adamın elini tutmuş, ona biraz olsun destek vermeye çalışmıştı.

"Tabancayı evde bırakmıştım. Onu almaya vakit yoktu, fakat ne olursa olsun kamerayı almıştım. Bir psikiyatristin bu seçmeyi ilginç bulacağına eminim. Ama Paris'teki geçici gizli yerimde bir tabancayla birlikte para ve başka bir ada çıkarılmış bir pasaport vardı. Bir otomobil kiralayıp İspanya'ya doğru yola çıktım. Sınırı geçerken üstümün aranması olasılığına karşı tabancayı başımdan attım tabii."

Peder Stanislav bilmek istedi. "Niçin İspanya'ya gitmeyi seçtiniz?"

-250-

"Niçin seçmeyecektim. Beni her yerde arayacaklarını tahmin ediyordum." Drew omuzlarını silkeli. "İspanya en azından daha sıcaktı. Otomobili oto kiralayan acentaya teslim ettim ve beni Portekiz'e uçurması için özel bir uçak kiraladım. Lizbon'da yine başka bir ada bir pasaportum vardı. Ondan sonra ver elini İrlanda. Oradan da Amerika. Tam üç defa enseleniyordum. Bir keresinde bir benzin istasyonunda bir arabayı ateşe vermek zorunda kaldım. Ama en azından daha fazla insan öldürmeme gerek kalmamıştı. En sonunda yuvamdaydım. Amerika'daydım. Nereye gideceğimi çok iyi biliyordum. Şah'lar, Ayetullah'lar, petrol ve teröristler umurunda değildi. Bunların hiçbiri önemli değildi. Annemle babama karşılık yeterince insan öldürmüştüm. Bir erkek çocuğu benim yüzümden aynen benim gibi hayatının sonuna kadar acı çekecekti. Dünya bir tımarhaneydi. Bu Kartüzyen keşişleri dünyadaki-lere kıyasla cennette yaşıyorlardı. Önceliklerini biliyorlardı onlar. Uzun vadeli, cennete yönelikti hedefleri. On yaşımdan beri ben bir geziciydim. Seine kıyısındaki o evden dolaşmak amacıyla kaçtıktan sonra benim de bir yönüm vardı. İlerimde bir hedef görüyordum. Huzur istiyordum.

Peder Hafer adında bir rahip kefilimdi. Manastıra girmemi o ayarladı. Ama Kartüzyenlere katılmamdan önce dünyadaki bütün varlığımdan kurtulmam gerekiyordu. Bu fotoğraflar dışında her şeyimden vazgeçtim. Kendimi tamamen sildiğimi düşünmeye başladığım sırada yapmam gereken son bir şey olduğunu anladım. Son bağlarımı da koparmak."

4

Drew karanlıkta çalılarının arkasına çöktü, sonra parmakları arkasındaki duvarın kenarını kavradığı gibi tüm gücüyle yukarı sıçradı. Aylardan marttı. Tırmanmak için çaba harcarken acı soğuktan parmakları sancıyordu.

-251-

Duvarın tepesine ulaştı, üstüne yamyassı uzanarak derin soluklar alıp verdi, sonra uyuşmuş parmak uçlarının desteğiyle öbür tarafa doğru kaydı.

Donmuş toprağın üstüne indi. Dizleri altında bükülüvermişti. Savunmaya hazır pozda doğruldu. Biricik silahı elleriydi. Yanına bir tabanca alabilirdi tabii, ama bir daha öldürmemeye yemin etmişti. Bir düşmanı elleriyle yenik düşürmeyi haklı görebilirdi. Fakat tekrar öldürmek mi? Ruhu bu olasılık karşısında irkiliyordu. Ne var ki, öldürölme sırası bu gece onda olduğu takdirde, bu Tanrı'nın buyruğu olacaktı. Ancak kimse karşısına çıkmadı. Karanlığı deşmeye çalıştı. Duvarın öte yanındaki sokağın ışıklarının göz kamaştırıcı aydınlığından sonra, gözlerinin karanlığa uyum sağlaması için onları bir iki saniye kapaması gerekecekti. Ama o, duvardan atlarken gözlerini kapamıştı. Şimdi onları açtığı anda ise irisleri genişlemişti bile. Karanlık ağaçlarla çalılar, bel hizasına kadar yükselen musluklu birkaç boru, yanlarında da sulama kovaları gördü. Tabii mezar taşları. Gece onları gizleyinceye kadar gölgeleri uzayıp giden sıra sıra mezar taşı. Burası Boston'taki Pleasant View mezarlığıydı. Drew gölgelerin arasından sıyrılıp geçiyor, ağaçlarla çalılara sürünüyor, mezar taşlarının dibine çömeliyor, çakıl kaplı yollardan ikibük-lüm vaziyette sıçrayıp geçiyor, sessiz çimlere ulaştığında rahatlayarak tuttuğu soluşunu salıveriyordu. Sırtını soğuk bir anıt mezarın duvarına dayayarak karanlığı nneceledi. Karanlık tüyler ürpertici ve sessizdi. Tek hayat belirtisi ta uzaklardan geçen bir otomobilin homurtusuydu. Sonunda daha da ilerlediğinde onları gördü. Nerede olacakları konusunda biran bile tereddüde düşmemişti. Annesiyle babasının mezarları. Mezar taşları. Ama Drew onlara doğru daireler çevirerek geldi, her türlü olası gizlenme yerini araştırdı. Uzun yıllar önce annesiyle babasını koruduğu çapulcuları anımsamıştı.

-252-

En sonunda karşılarındaydı. Mezarın başucundaki taşlara bakıyor, karanlıkta göremediği adları okuyordu sanki. Parmaklarını sevgiyle annesiyle babasının adlarının, doğum ve ölüm tarihlerinin üstünde gezdirdi. Sonra birkaç adım geri çekilerek, "Keşke ölmeseydiniz," diye mırıldandı. O sırada bir ses irkilmesine neden oldu. "Drew." Hızla döndü. Bir erkek sesiydi bu. Uzaktan geliyormuş gibi boğuk. "Niçin yaptın sanki?" Drew gözlerini kıstı, fakat sağındaki karanlığı delemedi. Kendini tehdit altında hissetmiyordu. En azından şimdilik. Çünkü her kimse, o adamın annesiyle babasının mezarlarının önünde dururken onu rahatça vurabileceğini biliyordu. Bu da o adamın konuşmak istediği anlamına geliyordu. Birden sesi tanıdı. Jake'in sesiydi. Jake karanlığın içinden, "Nelere sebep olduğunu biliyor musun kahrolası?" diye sordu. Drew neredeyse gülümsüyordu. Dostluğun sıcaklığı içini kapladı. Jake devam etti. "Kaç tane adamın izini sürdüğünden haberin var mı?" "Ya sen?" diye sordu Drew. "Sana da mı beni izlemen emredildi? New York'tan çok uzaktasın. Sabahın üçünde mezarlıkta dolaşmayı sevdiğin için burada değilsindir. Beni öldürecek misin?" - "Benden bunu yapmam bekleniyor." Jake'in sesi kederliydi. "Öyleyse hiç durma." Drew tükenmişti. "Nasıl da yarı ölüyüm. Yere yığılıp kımıldamazsam benim için bir şey farketmez." "Ama niçin?" Drew içini çekti. "Sana öyle emredildiği için."

"Demek istediğim bu değil. Örgütü niçin sattığını bilmek istiyorum."
-253-

"Satmadım."

"Onlar sattığını söylüyorlar."

"Ben de Papa'yım diyebilirim. Fakat bunu söylemem öyle olmamı gerektirmez. Ayrıca sen de onlara inanmıyorsun. Aksi halde, bana konuşma fırsatını vermezdin. Beni durduğum yerde vururdun. Beni nasıl buldun?"

"Oturduğun yeri göz hapsinde tutmaları için bir ekip yolladılar, ama ben oraya dönmeyeceğini biliyordum. Örgütün seninle bağlantılı olarak göreceği hiçbir yere dönmeyeceğini tahmin ediyordum. Dağlarda bir yere sığınmış olabileceğini tahmin ettim. Orada aylarca, hatta yıllarca hayatta kalabilecek kadar deneyimli olduğunu biliyordum. Kışın bile. Öyle düşününce yarışı senin kazandığına inandım."

"Bu, durumu açıklamıyor..."

"Biraz sabret. Bir şey kafamı kurcalıyordu. Seni çeken bir yer olmalıydı. Bizim gibiler de insan ne de olsa. Hangi olaylar seni biçimlendirmişti? Bunun üzerine, bir zamanlar bana anlattıklarını anımsadım. Bir kar fırtınasının bizi bir dağ doruğunda kamp kurmaya zorladığı geceyi anımsamıştım. Rüzgâr soğuğu öylesine şiddetlendiriyordu ki, uyuyakalıp ölmek için sürekli konuşmak zorundaydım."

Drew anımsamıştı. "And'lardaydı," dedi.

"Doğru. Söylenecek başka bir şey bulamayınca da bana annenle babanın başına gelenleri ve Boston'da amcanın evinde kaldığını anlatmıştın."

"Amcam öleli yıllar oldu."

"Evet, ama yengen hayatta. Bana anlattıklarından dolayı ondan yardım istemeyeceğini biliyordum. Ama Boston'u anımsamak b'ana annenle babanın mezarlarını nasıl koruduğunu anlatışını hatırlattı. Her gece nasıl evden kaçıp mezarlığa gittiğini. Büyüdükten sonra her fırsatını buluşta onları ziyarete gittiğini. Annenle babanın hangi mezarlıkta gömülü olduklarını öğrenmek ve mezarlarını bulmak benim için zor olmadı. İzini kaybettirdiğin, kendini dünyadan yalıtışın zaman da aynı dürtüye uyar mıydın acaba? Ya da oraya gitmiştin ve ben seni kaçırmış mıydım?"

-254-

Drew karanlığın içinde gözlerini kırptırdı. "Ocaktan beri kaçıyorum. O zamandan beri her gece mezarlığı mı gözlüyordun?"

"Çaresizdim. Kendime bu ayın sonuna kadar zaman tanıdım." Jake güldü. "Senin gölgelerin arasından çıktığını görünce ne kadar şaşırıldığımı tahmin edebilirsin. Bir an düşün gördüğümü sandım."

"Burası hayaletler için iyi bir yerdir. Buluşmalar için de öyle. Kuşkusuz tabii infazlar için de. Ama beni hâlâ vurmادين. Niçin?"

Jake karanlığın içinde içini çekti. "Gerçekte nelerin olduğunu öğrenmek istediğim için."

Drew olanları ona anlattı.

Jake birkaç saniye tepki vermedi. Sonunda, "Güzel bir hikâye," dedi.

"Hikâye değil gerçek."

"Anlamıyor musun? Gerçek olup olmaması önemli değil. Önemli olan, onların neye inandıkları. Bana gelerek, 'Sen onun arkadaşısın,' dediler. 'Onun alışkanlıklarını bilirsin. Ne yapacağını bilirsin. O tehlikelidir. Bir dahaki sefere bizi kimlere satacağı bilinmez.'"

"Sana söyledim. Ben onları satmadım!"

"Dahası bana, 'Onu bulup öldürdüğün takdirde sana yüz bin dolar vereceğiz,' dediler."

Drew'nun sabrı tükenmekteydi. İleriye doğru birkaç adım atıp kollarını ileri uzattı. "Ne duruyorsun öyleyse! Gerekeni yap ve ödülü kazan!"

Jake, "Arkadaşlığımıza güvenme,, " diye karanlığın içinden uyardı. "Bana daha fazla yaklaşma ve sakın kaçmaya kalkışma^--^"

"Kaçmak mı? Kaçmaktan bıktım, usandım. Beni öldür ya da bırak gideyim."

"Seni bıraktığım takdirde kaçmaya devam edeceksin."

"Hayır. Yarın bir manastıra girecektim."

"Ne?"

"İyi duydun. Bir Kartüzyen oluyorum."

-255-

"Yani sana çağrı mı geldi? Hem de bir Kartüzyen olacaksın ha? Dur, bir dakika. Bunlar, bir hücrede yalnız yaşayan ve bütün gün ibadet eden keşişler değil mi? Çok ürkütücü bir tablo. Diri diri mezara girmek gibi bir şey."

"Tam tersi. Dirilmek gibi bir şey. Ben daha şimdiden mezardayım. Hem bana doğrulttuğun tabanca yüzünden de değil. Sen ne düşünürsen düşün. Kartüzyenlere katılmakla sana göre ölmüş olacağım, değil mi? Beni öldürmene de gerek kalmayacak."

Jake karanlığın içinden, "Kelimelerle oynamakta her zaman ustaydın," dedi.

"Beni öldürmen için vaat edilen yüz bin doların sana çekici geldiğini söyleyerek arkadaşlığımızı aşağılamak istemem. Gitmeme izin vermen için sana daha büyük bir miktar vermeyi vaat ederek de seni aşağılayacak değilim. Gerçek şu ki artık o kadar param da yok zaten. Her şeyimi dağıttım."

"Anlattıkların giderek acayipleşiyor."

"Ben sadece arkadaşlığımıza güvenmek istiyorum. Bir zamanlar hayatını kurtarmıştım. And'larındaki o tırmanışımızdaydı. Hatırladın mı?"

"Hem de bugünmüş gibi hatırlıyorum."

"Beni bulduğunu kimse bilmiyor. Sana yaptığım iyiliğe iyilikle karşılık ver. Hayatımı bağışla. Bırak da gideyim."

"Keşke her şey o kadar basit olsa. Sana söylemediğim başka bir şey var. Burada o yüz bin dolardan daha fazlası sözkonusu. Sen onları çok fena kızdırdın, Drew. Çok önemli bir görevi başarısızlıkla sonuçlandırdın. Öldürdüğün o üç örgüt üyesi "de var. Örgüt senin artık serbest çalıştığına inanıyor."

"Fakat yanılıyorlar!"

"Ama öyle düşünüyorlar. Senin örgütü sattığına eminler. Bildiklerinle örgüte çok büyük zararların dokunabilir. Onun için hiç peşini bırakmayacaklar. Seni bulana kadar arayacaklar. Kızgınlıkları arttıkça, başarısızlıklarının acısını başkalarından çıkaracaklar. Benim gibilerden. Arkadaş olduğumuz için seni bulabileceğimi düşündüler. Seni bula-

-256-

madiğim takdirde benim de senin gibi onları aldattığıma inanacaklar. Onun için seni bırakamam. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Jake'in ses tonuna yansıyan üzüntü, Drew'nun dikkatinden kaçmamıştı. "Ama sen beni öldürmek istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, hayır! Niçin vakit kazanmaya çalışıyorum dersin?"

"Belki bu işi halletmenin daha iyi bir yolu var."

"Varsa ben bilmiyorum."

"Onların yanına dön ve beni bulup öldürdüğünü söyle."

"Bunun ne yararı olur? Benim sözümle yetinmezler. Onlara bir kanıt getirmek zorundayım!"

"Bunda sorun nerede? Sen de o kanıtı ver onlara!"

"Açık konuş."

"Arabama bomba koyduğunu ve beni havaya uçurduğunu söyle." Drew, Alp'lerde uygulaması istenmiş infaz yöntemini anımsamıştı. "Fotoğraflar çek," diye ekledi. "Onlar, olayların fotoğraflarını görmekten hoşlanırlar."

"Ne yani? Bombalanmış bir araba kanıt yerine geçer mi?"

"Hayır, fotoğraflar benim arabaya binip hareket ettiğimi, sonra arabanın havaya uçup bir nehre yuvarlanışını göstermeli. Sadece bir bombayla benim

hakkımdan gelebildiğini söylersen, başka nasıl bir kanıt isteyebilirler ki? Ama ben arabanın içinde olmayacağım tabii."

"Sen arabayı, havaya uçmasından önce durdurup inecek misin yani?"

"İyi bildin. Yann manastıra girmek zorundayım. Vermont'da bir yerdedir. Ancak fotoğrafları çekmene yardım etmek için sabaha kadar bekleyebilirim."

Drew, Jake'in karanlığın içindeki sesine doğru bir hamie yaptı.

"Olduğun yerde kal, Drew."

"Daha fazla bekleyemem. Bilmek zorundayım. Arkadaşlığımızı sınamanın sırası geldi. Bana ya ateş et ya da bana yardım et. Başka bir seçenek yok." Genç adam yine kollarını ileri uzattı.

-257

Taşların Kardeşliği / F: 17

"Seni uyarıyorum, Drew." Jake'in sesi duyduğu paniği ele veriyordu. "Beni mecbur etme. Daha fazla yaklaşıma."

"Üzgünüm dostum. Çok uzun zamandır kaçıyorum. Yoruldum. Hem de senin yüzünü görmek istiyorum."

"Yapma, Tanrı aşkına!"

"Doğru söylüyorum!" Drew, Jake'in gizlendiği çalı kümesine üç metre kadar yaklaştı. Aradaki mesafeyi yarılayınca durdu ve bakışını karanlığın içine dikti.

"Evet, kararın ne olacak?" diye sordu. "Beni öldürdüğünü onlara kanıtlamana yardım etmemi istiyor musun? Onlardan kurtulup kalan hayatımı huzur içinde tamamlamama yardım edecek misin? Ya da beni gerçekten öldürmek mi istiyorsun?"

Drew bekliyor, sessizlik sürüyordu.

Çalılar haşırdadı.

Drew'nun bütün sinirleri gerildi. Yaptığı hesapta yanlışmış olmaktan, Jake'in silahını kaldırıp nişan almasından korkuyordu.

Karanlığın içinden bir silüet çıktı.

Jake, Drew gibi kollarını açarak arkadaşına yaklaştı. "Tanrı seninle olsun, arkadaş."

Birbirlerine sarıldılar. .

5

"Demek tarih bin dokuz yetmiş dokuzdu?" Arlene, Drew'nun yüzünü inceliyordu. Sesi, Drew'nunki kadar heyecanlıydı.

Genç adam, "Aylardan marttı. Boston'daydık," dedi. "Manastıra girmeden bir gün önce."

Genç kadın erkeği süzdü. "Jake de dediğini yaptı mı? Sana yardım etti mi?"

"Fotoğrafların mizansenini hazırladık. Onun Skalpel'e ne dediğini bilmiyorum.

Ama inandırıcı olmuş olmalı. Senin anlattıklarına bakılırsa, planımız geri tepmemiş. İki hafta öncesine kadar da sen olağandışı bir şey farketmemişsin."

-258-

"Doğru." Arlene düşünüyordu. "Ancak sonra siniri bozuldu."

Peder Stanislav söze karıştı. "Jake'in ortadan kaybolmasından kısa bir süre sonra da manastıra saldırıldı."

Odada gerilim elle tutulacak kadar yoğunlaşmıştı.

"İki olay arasında bir bağlantı var mı?" Papaz, Drew'ya döndü. "Birisi, Jake'in anlattığından daha fazlasını bildiğine mi karar verdi acaba? Sizin hâlâ hayatta olduğunuzu itiraf etmeye, nerede olduğunuzu açıklamaya mecbur mu edildi?"

Drew, "İyi de altı yıllık gecikmenin anlamı ne olabilir?" diye sordu.

"Skalpel, Jake'in hikâyesinin doğruluğundan şüphelendiyse, onu sorguya çekmek için niçin bu kadar zaman beklediler?"

"Skalpel mi?" Arlene kulaklarına inanamıyordu. "Yani onların sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun? Jake'in ortadan kaybolmasına onlar neden oldular ve manastıra yapılan saldırıyı onlar mı düzenlediler sence?"

"Başka ne düşünebilirim? Her şey onların suçlu olduğunu gösteriyor."

"Hayır, anlayamıyorsun. Bu mümkün değil."

"Ama her şey uyuyor."

"Ölmez! Artık Skalpel yok!"

Drew'nun ağzı açık kaldı. "Ne diyorsun sen?"

"Örgüt 1980'de dağıtıldı. Sen manastırdaysan."

Drew söyleyecek söz bulamıyordu. /

Peder Stanislav, "Genç bayan haklı," dedi. "Kaynaklarımdan aldığım istihbarat kesin. Sizin de tanık olduğunuz gibi, program kontrolden çıkmıştı. Oluş nedenini aşıyor, yalnız teröristlere karşı saldırılar düzenlenmekle yetinmeyerek dış ülke hükümetlerinin işine karışmak ve devlet başkanlarına suikastler düzenlemek gibi büyük tehlike potansiyeli olan girişimlere kalkışıyordu. Ayetullah, Amerikalıların onu öldürmeye çalıştıklarını öğrenmiş olsaydı, rehinelere için fide isteyecek yerde, onları öldürtürdü. Cinayet girişimini de Amerika'nın yozlaşması hakkında bütün söylediklerinin doğru olduğunun kanıtı olarak kul-

-259-

lanacaktı. Skalpel'in sizi öldürtmek istemesinin nedeni de hiç kuşkusuz bu. Suikasti gerçekleştirememeniz ondan da beteri, sırlarını ele verecek kadar dönecek olmanız şüphesi onları dehşete düşürmüş olmalı."

"Ama sonra benim öldüğüme inandılar."

Peder Stanislav, "Bunun üzerine başarısız görevinizden sonra ilk kez rahat bir uyku uyumuş olmalılar," dedi. "Kaynaklarım, Skalpel'in, mahvolmaya fazlaca yaklaşmış olduğuna karar verdiğini hissediyor. Hatta Skalpel'dekilerden birinin, kaygılanarak programın politik açıdan ne kadar tehlikeli olduğunu dışışleri bakanlığına bildirmiş olmasından şüpheleniyorlar. Senato'nun Kilise Komitesi, ajansın Castro'ya, Lumum-ba'ya, Sukarno'ya, Diem kardeşlere karşı cinayet planlarını öğrendiğinde CIA'nın başına gelenleri hatırlasanıza." Drew, "CIA neredeyse dağıtılıyordu," diye karşılık verdi. "Bir tür uzlaşma olarak gücü önemli ölçüde kısıtlandı. Gizli operasyonlar bölümünün yedi yüz üyesi kovuldu."

"Belli ki Skalpel aynı skandali yaşamak istemiyordu. Yöneticileri kendilerini ve mesleki geleceklerini korumak için anti-terörist örgütü sessiz sedasız dağıttılar. Bu girişim Ayetullah'a karşı başarısız girişiminizi izleyen bir yılın içinde gerçekleştirildi."

Drew, "Öyleyse beni kim öldürtmek istedi Tanrı aşkına? Hangi sebepten dolayı?" diye sordu.

"Jake'in bu kadar kaygılı olmasının nedeni neydi?" Arlene bu soruyu sorarken ikisinin de yüzlerine bakıyordu.

Drew, "Belki de zehir bize bir ipucu verir," dedi. "Yani manastıra yapılan saldırıda kullanılanı."

Peder Stanislav kısaca düşündükten sonra, "Evet," dedi. "Piskopos bana hayatınızı kurtaran farenin leşini sakladığınızı söyledi."

"Stuart Little dostumdu." Drew zor nefes alıyordu. "Bana yapabileceği son iyiliğin, aradığımız yanıtları bulmada yardım olacağını düşündüm. Bir otopsi sonucu zehirin türü saptanırsa, bu bilgi, beni saldırı emrini veren kişiye götürebilir."

"Acaba? Bir sakıncası yoksa leşi görebilir miyim?"

-260-

"Pek hoş bir manzara değil." Drew konuşurken gizemli kırmızı yüzüğe, kesişen kılıçla. Malta hacına bakıyordu. "Taşların Kardeşliği, değil mi?" dedi. "Bir gün bunu bana anlatacağınızı umarım."

"Zaman uygun olunca. O vakte kadar da..."

Drew ceketinin başına gitti. Plastik torbacığı açtığında minik leşin olağanüstü iyi korunduğu ortaya çıktı. Tıpkı bir mumya gibi kurumuş ve büzülmüştü.

Peder Stanislav küçük pakedi saygıyla aldı. Sonra Drew'ya bakarak, "Cesetleri manastırdan çıkarttığımı size söylemiştim," dedi. "Yetkili makamlar saldırıyı öğrenmiş olsalardı, kovuşturmaları, keşişlerden birinin hayatta kaldığını ortaya koyacaktı. Kovuşturmayı daha da de-rinleştirince de geçmişinizi öğreneceklerdi. Kilisenin uluslararası düzeyde bir katili koruması olacak iş değildi. Bu nedenle kendi kovuşturmamızın arkasından tüm ipuçlarını sildik. Ölüler de Kartüzyen gelenekleri uyarınca toprağa verildi. Saygıyla, fakat mütevazı biçimde ve mezarlarının yerinin saptanmasına olanak verecek bir taş bile dikmeden. Keşişlerin her zaman arzuladıkları gizliliği sürdürdük. Ama otopsiler yapıldı, zehir de belli oldu." Din adamı birden konuyu değiştirdi. "Olayla ilişkisi olan, manastıra yapılan saldırıya yol açan her şeyi bana anlattınız mı?"

"Aklıma gelen, anımsayabildiğim her şeyi anlattım." \

"Öyleyse başınızı eğin ve pişmanlık dileyin."

"Peder, bu günahlar ve hayatımdaki tüm günahlar için çok pişmanım."

Peder Stanislav sağ elini kaldırdı ve istavroz işareti yaptı. Latince olarak mırıldandığı duayı Drew tanıdı. Bu başışlanmak için Tann'ya yapılan yakarıştı. Peder Stanislav kısa bir duraklama kaydetti. "Başka bir insanı öldürmek en büyük günahlardan biridir. Sadece intihar daha büyük bir suçtur. Fakat koşullar suçluluğunuzu yumuşatıyor. Hayatınız boyunca çektikleriniz de. Bu varlığınıyla başışlanmanız ve pişmanlığınız için dua edin."

-261 -

Drew denileni yaptı.

Papaz, "Huzurla gidin," dedi. Ancak sonra sertleşen bir sesle ekledi. "Ama olduğunuz yerde kalın."

Drew hayretle başını kaldırdı.

"Yanus'u konuşmamızın zamanı geldi."

Drew, "İnziva evindeki kilisede de bu adı söylemiştiniz," dedi. "Şiveniz nedeniyle hemen anlayamadım. Janus'u kastediyorsunuz, değil mi?"

Arlene, "Evet, o katili," diye sözlerini kesti.

Peder Stanislav evet gibilerinden başını eğdi. "İki başlı tanrı ve Drew'yla özdeşleştiriliyor."

YEDtNCİBÖLÜM

JANUS

BUGÜNÜN GÜNAHLARI

1

Eski Roma'da bir imparatorluk ordusu savaşa yürüdüğü zaman girişime şanssızlığın buluşmaması için karmaşık bazı törenlere başvurmak gerekiyordu. Bunların en önemlilerinden biri, ordunun bir tören kemerinin altından geçmesi, bu arada tanrıların ve en başta iyi başlangıçlar tanrısının korunmasının dinlenmesini gerektiriyordu. Kentin içinde bir sürü benzer kemer altları vardı ve bunların çoğu duvarlarla veya binalarla bağlantılı olmayıp, serbestçe ortada duruyordu. Plastik bir amaçtan yoksun görünmeleri simgesel fonksiyonlarını vurguluyordu sanki. Bunun gibi, bir rahibin ya da politikacının içine girip çıkacağı uygun bir dekor sağlamak üzere küçük binalar da bazen inşa ediliyordu.

Bu binaların en itibarlısı Forum'un kuzeyine düşen küçük bir kutsal yapıydı. Basit çizgili bir dikdörtgen biçimli binanın doğu ve batı duvarlarında çifte

tunç kapıları vardı. Doğan ve batan güneşe bakan bu kapıların anlamı, bir girişimin iyi başlamasının arzu edilmesi kadar başarıyla sonuçlanması da arzu edildiği idi. Roma'nın güçlü ordularının bir kemerin altından geçerek savaşa gitmeleri gibi, bu küçük tapınak da savaşla ilişkiliydi. İmparatorluğun generalleri aslında doğuya ve batıya bakan bu çifte kapılardan o kadar sık geçiyorlardı ki, kapıların açık

-265-

bırakılması usulden olmuştu. Kapılar ancak Roma barış zamanında aldığı zaman kapalı tutulurdu ki bu ender raslanır bir durumdu. Gerçekten de Roma, yüceliğinin ilk yedi yüz yılında, Numa'yla Ogüstüs'ün egemenlikleri arasında, bu mutluluğu sadece üç kez yaşadı.

Bu tapınağın ithaf edildiği tanrı tahmin edileceği gibi Mars değildi. Kapının birinden içeri girip öbüründen çıkarken rahiplerin, politikacıların ve generallerin saygıyla selamladıkları heykel, daha güçlü bir Tanrıya, Janus'a aitti. Bu tanrı, biri doğudaki, öbürü batıdaki kapıya, yani başlangıçla sona bakan, biri önünde, ikincisi ise arkasında olan iki yüzü olmasıyla öbür tanrılardan ayrılıyordu.

Bir günün başında kendisinden başarı niyaz edildiği zaman bu Tanrı Matutinus diye adlandırılıyordu. Roma Katolik Kilisesi tarafından gece yarısının hemen sonrasına rastlayan günün ilk ayinine verilen "Matins" adı, bu tanrının adından alınmadır. Fakat Janus'a aynı zamanda her haftanın, her ayın ve özellikle her yılın başında da niyaz edilirdi. Bunun gerekçesi olarak Roma takviminde yılın ilk ayına o tanrıya hürmeten January (Ocak ayı) denilmiştir. Janus, sonsuza dek öne ve arkaya bakan iki yüzlü tanrı.

Başlangıca ve sona bakan tanrı.

2

Peder Stanislav, "Önceleri elimizde yalnız söylentiler vardı," dedi. "Hemen hemen bir yıl önce."

"Biz mi?" Drew, din adamına gözlerini kısarak baktı. "Biz dediğiniz kim?" Peder Stanislav'ın yakut yüzüğünü, kesişen kılıçla hacı işaret etti.

"Kardeşlik mi?"

"Daha açık konuşmaya bilmem gerek var mı? Sizin gibi deneyimli bir adam anlar." Peder Stanislav genç adama baktı. "Aslında şaşmanız yersiz. Kilise yedi yüz milyon mensubuyla başlı başına bir topluluktur. Zaten Ortaçağ'da bütün Avrupa'yı da içine alan bir ulustu: Yani Kutsal Roma imparatorluğu. Kilisenin de çıkarları vardır tabii, öyle olunca da tüm önemli uluslar gibi, bir haber alma örgütü gereksinir."

-266-

"Haber alma örgütü mü?" Drew'nun sesi sertleşmişti. "Şimdi anlamaya başlıyorum,"

"En azından anladığınızı düşünüyorsunuz. Ama açıklamamızı adım adım gerçekleştirelim. Haber alma örgütümüzün başlıca kaynakları, sizin manastıra girmenizden beri önplana çıkan belirsiz bir dinsel tarikatın çeşitli üyeleridir. Bu topluluk Opus Dei, yani Tanrı'nın büyük eseri olarak bilinmektedir. Belirsiz diye nitelenmelerinin nedeni, çoğu orta sınıftan meslek ve iş sahipleri: doktorlar, avukatlar, işadamları olan üyelerinin, yoksulluk, bekâret ve itaat yeminlerine rağmen, meslek ve işlerini sürdürmeleridir. Toplumun modasına göre giyinmelerine karşın, birçoğu geceleri manastırlarına dönmekte, tüm varlıklarını kiliseye bırakmaktadırlar. Görüşleri tutucudur. Papa'ya son derece bağlıdırlar. Opus Dei'ye üyelikleri de sır olarak saklanmaktadır."

"Başka bir deyişle göze görünmeyen bir tarikat bu."

"Doğru. Teoriye göre, kilisenin öğretilerini onları günlük işlerinde uygulamak suretiyle yayabileceklerdir. Bir tür Katolik beşinci koludur bu. Opus Dei'nin üyelerinin Kongre'ye seçilmeleri veya içlerinden bi

rinin Amerikan Yüksek Mahkemesine atanması halinde tarikatın et kisini gözönüne getirin. Ama bunlar yalnız Amerika'da da değiller. Opus Dei sekseni aşkın ülkede bulunuyor. Katolik Kilisesi yararına dünyada güç kazanmaya çalışan yüz bin profesyoneli düşünün. Ki lisenin haber alma örgütünün temeli de onlar. Ben de onların oradan buradan kaptıkları söylentilerden ilk kez..." \

3

Sanki yoktan varolmuş, serbest çalışan bir kiralık katil, Avrupa sahnesinde aniden belirmiş ve arka arkaya gerçekleşen beş cinayetten sorumlu görülmüştü. Ölenlerin hepsi Katolik papazlarıydı. Her biri Politika arenasında faal, etkin ve ait oldukları ülkenin hükümetindeki komünist hiziplerine karşı olan bu papazlar, önceleri şanssızlık olarak

- 267 -

nitelenen şekillerde ölmüşlerdi. Örneğin, bir araba kazası, bir kalp krizi, bir yangın gibi.

Birbirlerine uzak yerlerde olagelmiş olsalar bu ölümler belki dikkati çekmezlerdi, fakat birbirlerini kısa aralıklarla izlemeleri ve çoğunun İtalya'da olagelmesi Opus Dei'yi kuşkulandırmıştı. Tarikatın güçlü üyeleri, araştırmaların daha dikkatli yapılması için nüfuzlarını kullanmışlardı. Çok geçmeden her iki ölümdaki çeşitli etkenler, suçlayıcı olmasa bile, kuşkulu gözükmeye başlamıştı. Araba kazasında frenler tutmamıştı, oysa frenler yakın tarihte onarım görmüştü. Kalp krizi olayında yapılan otopsi, ölünün kalp ve damar sisteminde hiçbir zayıflık veya arıza meydana çıkarmamıştı. Yangın olayında ise her zaman aşırı, titiz ve düzen meraklısı olan papazın, papaz evinin bodrumunda nasıl olup da yağlı paçavraların birikmesine göz yumduğuna kimse akıl erdirememişti.

0 tarihlerde Cenevre'de âşık bir genç kadın korkunç bir keşifte bulunmuştu. Seviştiği Amerikalı kısa bir zaman önce genç kadının dairesine bir dizi kitap rafı koydurmuştu. Rafları duvara tutturarak desteklerden birinin alçıdan ayrılması, rafları yerlerinden oynatmıştı. Sevgilisi Thomas McIntyre o sırada iş için -kadın bunun ne işi olduğunu bilmiyor, ithalat-ihracat türünden bir şey olduğunu tahmin ediyordu- kent dışında olduğundan, kadın, erkek kardeşine, dairesine gelerek rafları sağlamlaştırması için telefon etmişti.

iki kardeş bir ara rafların arkasına baktıklarında duvarda daha önce varolmayan bir delik farketmişlerdi. Daha fazla araştırınca, oyuğun, plastik patlayıcılar, funyalar, otomatik silahlar ve cephaneyle dolu olduğunu keşfetmişlerdi. Oyuktaki metal bir kutuda ayrıca yüz bin dolarla eşdeğerde çeşitli Avrupa paraları ve Michael McQuane, Robert Malone ve Terence Mulligan adlarına çıkarılmış üç pasaport vardı. Adların farklı olmasına karşın, her bir pasaporttaki fotoğraf aynıydı. Her üç fotoğraf da kadının dostu Thomas McIntyre'a aitti.

Kadının, âşığını savunduğu ve ona bir açıklamada bulunmak fırsatı verilmediği takdirde kardeşini bir daha suratına bakmamakla teh-

-268-

dit ettiği uzun ve şiddetli bir tartışmadan sonra, erkek kardeş emniyete telefon etmişti. Aradan bir saat geçmeden üç polis apartmana gelmişlerdi. Kitap raflarının arkasında gizli eşyayı inceledikten sonra hemen âşığının apartmanına yollanmışlardı. Bu arada Amerikalının, iş seyahatinden erken döndüğü ve sevgilisine haber vermeden dostlarına bir parti verdiği ortaya çıkmıştı. Polisler kapıyı vurup konuklardan biri tarafından içeri alındıktan sonra bir sürü sarhoşla karşılaşmışlardı. Bunların arasında bulunan ve çeşitli pasaportlardaki fotoğraflara benzeyen bir adam, yatak odasında soruları yanıtlamaya razı olmuştu. Fakat odaya girildiğinde Amerikalı bir tabanca çekerek her üç polisi de vurmuş ve bir yangın merdiveninden kaçmıştı.

Polislerden biri nasılsa hayatta kalarak sonradan olanları anlatmıştı. Kovuşturmanın derinleştirilmesi, kadının raflarının arkasında ele geçen metal kutuda bir de not defteri bulunduğunu ortaya koymuştu. Bu defterde kayıtlı çeşitli ülke ve kentlerdeki adreslerden beşi ölen beş papaza aitti.

4

Peder Stanislav, "şu ana kadarki tepkileriniz nedir?" diye sordu. Drew düşünüyordu. "Bu McIntyre eğer kiralık bir katilse, birkaç meslek dersi gereksiniyor," dedi sonunda. "O sakat kitap rafı. Polisin karşısında paniğe kapılması." Genç adam başınsalladı. "Adam bir amatör." • ^\

"Bana da öyle geldi. Meğer ki..."

"Anlamadım."

"•Belki de rol yapıyordu."

Arlene şaşırmıştı. "Yani kendini teşhir etmek mi istiyordu?"

Drew ekledi. "İyi ama niçin?"

Peder Stanislav, "Kısa zamanda ünlenmek için," dedi. "Kendini kuşkusuz bile bile ortaya çıkardıktan sonra, birdenbire profesyonel ke-

-269-

sildi. Yetkililer tüm çabalarına karşın onu bulamadılar. Öte yandan, politika sahnesinde etkin başka üç papaz da kısa aralıklarla öldürüldü. Arkasından, Opus Dei üyelerinin öldürülmesine sıra geldi. Şirket müdürleri, yayıncılar, ama en başta politikacılar. Gerçekte her kimse bu Thomas McIntyre'in, Katolik Kilisesine karşı sistematik biçimde terörizm hareketlerine girişmiş olduğu böylece anlaşıldı."

Fena halde canı sıkılan Drew, Arlene'e döndü. "Bana politikacıları öldürdüğünü söylemiştin, ama papazlardan hiç söz etmedin."

"Onlar da Opus Dei'nin bir parçasıydılar. Ama ben nasıl bilebilirdim?"

Peder Stanislav da, "Bilemezsiniz," dedi. "Kilisenin haber alma örgütü dışında olan herhangi biri nasıl bilecekti? Mesele de burada zaten. Opus Dei'nin üyeleri gizli tutulurlar."

Drew, "Artık değil," dedi.

"Şimdi gelelim size." Peder Stanislav Drew'nun yanına oturdu. "Peşlerindeki adamı bulmak isteyen güçlü Opus Dei üyeleri tarafından dürtülen yetkililer kovuşturmalarını sürdürürken, ortada başka söylentiler dolaşmaya başladı. Janus lakaplı bir adam, Avrupa karaborsasından silahlar ve patlayıcılar satın alıyor, aynı zamanda da Katolik Kilisesiyle ilgili skandalları belgelemek için serbest araştırmacılar tutuyordu. Bu skandallar, çeşitli kilise büyüklerinin metreslerinden tutun eşcinsel bağlara yoksulluk yemini ettiğine göre hiçbir papazın sahip olmaması gereken zengin malikânelere varıncaya kadar pek çok konuyu kapsıyordu. Alkolizm, uyuşturucu, öldürücü günahlar. Bütün bunlar da vardı. Bir papazın veya Opus Dei üyesinin bir ahlaksızlığı olduğu takdirde, Janus bunu mutlaka bilmek istiyordu. Kanıtının kendisine verilmesini de. Bazen belgeleri fotoğraflarıyla birlikte gazetelere yollamakla yetiniyordu. Başka zamanlar papazı ya da Opus Dei üyesini öldürüyor, sonra da cinayetleri haklı göstermek ister gibi belgeleri yolluyordu."

Drew, "Janus," diye mırıldandı.

-270-

"Bağlantı apaçık ortadaydı. Thomas McIntyre Janus olabilir miydi? Gerçekten de yetkililer, Janus'un bağlantılarından birini bulup konuşturunca, adam, Thomas McIntyre'in pasaport fotoğraflarını işvereni olarak teşhis etti."

"Teşhis etti ha?" Drew dudak büktü. "Bu Janus'un ya da McIntyre'in bağlantılarının onu görmelerine izin verdiğini mi söylemek istiyorsunuz? Yani güvenli bir telefon kullanacak kadar da mı akli yoktu? Burada ters olan bir

şey var. Bu eylem o kadar beceriksizce ki insana adeta..."

Peder Stanislav, "Kasti mi görünüyor?" diye sordu. "Adam sanki yakalanmak istemiş gibi, değil mi? Hep aynı yöntem. Opus Dei'nin çabalarına ve Interpol'la MI-6 üzerindeki muazzam etkilerine rağmen kimse onu bulmayı başaramadı."

Drew Arlene'e döndü. "Ama sen benim Janus olduğumu sandın. Kuşku duyana kadar öyleydi. Niçin o bağlantıyı kurduğunu sorabilir miyim?"

Arlene'in yerine Peder Stanislav yanıt verdi. "O pasaportlardaki resimlerin yüzünden biraz zaman aldı, ama Amerikan yetkilileri sonunda aynı yüzü dosyalarında bulabildiler. Güçlük kısmen sizin yasal pasaportunuzun süresinin dolmuş olmasından ileri geliyordu. Ama önceki kayıtlarını karıştırdınca sonuca vardılar... Daha genç... Daha ince biri, ama şimdi sizin olduğunuz kadar zayıf değil. Öte yandan benzerlik de şüphe götürmüyordu. Andrew MacLane, soyadınızla Janus'un birçok soyadları: McIntyre, McQuane, Malone, Mulligan arasındaki benzedik derhal dikkati çekti. Garip bir İrlandalı ve İskoç karışırını. Aradaki paralel de görmezlikten gelinemezdi. Yetkililer Janus'un siz olmanız gerektiğine karar verdiler.

"Lakap seçiminiz bir süre akıllarını karıştırdı. Fakat haber alma örgütünün ajanları çok geçmeden anladılar. Artık tarihe karışmış bir Amerikan anti-terörist şebekesinde çalışmıştınız, ama bu şebeke hesabına neler yaptığınızı hiçbir zaman açıklanmadı. Bin dokuz yüz yetmiş dokuzda onları İran'a satmıştınız. Yıllarca izinizi kaybettirmiştiniz,

-271 -

ancak şimdi geri dönmüştünüz ve eski bağlarınıza sırt çevirerek size en çok parayı verene çalışıyordunuz. Janus lakabı durumunuza çok uygundu. Aynı zamanda hem öne, hem arkaya bakan Roma tanrısı."

Drew, "iki yüzlü Janus ha," diye acı söylendi.

Arlene, "Olay açıklanınca Jake'le ben donakaldık," dedi. "Sen nasıl Katolik Kilisesine saldıran azıllı bir katil olabilirdin? Bu tamamen anlamsızdı. Ama kanıtlar da çok kuvvetliydi. Jake gitgide daha sinirli bir hal alıyordu. Garip şekilde davranmaya başlamıştı. Sonra ortadan kayboldu." Genç kadın ellerini sıkarak yumruk yaptı. "Ne olup bittiğini niçin bana söylemedi sanki?"

Drew, "Söyleyemezdi," dedi. "Yani o kişinin ben olduğuma emin olmadan söyleyemezdi. Jake ne de olsa ölü olmam gerektiğini biliyordu. Beni öldürdüğünü iddia eden adamdı, Skalpel de öne sürdüğü kanıtı kabul etmişti. Jake'in bildiği kadarıyla ben Vermont'daki bir Kar-tüzyen manastırındaydım. Öyle olunca da Avrupa'daki papazlarla politikacıları nasıl öldürebilirdim?" Peder Stanislav, "Tabii manastırı terketmiş olabilirdiniz," dedi. "Onu kullanmış olabilirdiniz. Ne dersiniz, acaba gerçeği öğrenmek için manastıra mı gitti?"

"Onu hiç orada görmedim. Sanırım gelmemiştir."

"Öyleyse?"

"Şöyle diyelim: Bu Janus her kimse, onun ben olduğuma yetkilileri inandırmak için çok çaba harcamış. Drew, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. "Bunu niçin yapsın? Cinayetleri bana yüklemeye niçin bu kadar kararlıydı? Güvenlik kuvvetleri beni buldukları takdirde, o insanları öldürmediğimi kanıtlayabildim."

"Orası doğru," dedi Peder Stanislav. "Bir manastırda bulunduğunuz takdirde, suçsuzluğunuz kanıtlanmış olurdu."

Drew'nun beyninde bir şimşek çaktı. "Ama Janus o manastırda olduğumu bilemezdi. Öyleyken, Janus olmadığımı hiçbir zaman kanıt-layamayacağıma emindi. Niçin?"

-272-

Yanıtı Arlene verdi. "Senin öldüğünü düşünüyordu."

Üçü birden bakıştılar.

ilk konuşan Drew oldu. "Polis bir ölüyü aradığı takdirde, Janus'un kaygılanmasına gerek kalmazdı. Onlar bir hayaletin izini sürerken o..." Arlene ayağa kalkarak tamamladı. "Göze görünmeden her istediğini yapacaktı. Şu halde Jake, Skalpel'deki eski amirlerini mi araştırıyordu?" Genç kadının sesi titriyordu. "Çünkü içlerinden birinin, ölmüş olmanı ya da öyle zannedilmeni, Janus için bir paravan olarak kullandığına mı inanıyordu?" Drew evet gibilerinden başını eğdi. "Her kim Janus'u icat ettiyse, Jake'in ne yaptığını mı keşfetmişti?" Arlene'in bütün vücudu titriyordu şimdi. "Düşünmesinden nefret ediyorum ama, birisi sırf kimin senin yerine geçtiğini öğrenmemesi için mi Jake'i öldürdü?" "Arlene, bunu bilmiyoruz." "Ama böyle bir şeyden kuşkulanmıyor musun?" Drew genç kadına üzülen baktı. "Çok üzgünüm." Arlene'in yüzünden bütün renk silindi. Gözlerinde korkunç bir bakış vardı şimdi. "Bunu her kim yaptıysa daha da çok üzülecek," dedi. "Fakat olaylar dizisi burada son bulmadı. Janus'un mucidi, Jake'e onları niçin araştırdığını itiraf ettirmiş olacak." Drew içini çekti. "Benim hâlâ hayatta ve manastırda olduğumu öğrendilerse, beni de öldürmek zorundaydılar. Janus'un paravanını korumak için. Bu da bir sorun oluşturunca. Kartüzyen keşişleri isimless oldukları için bütüTffnanastı-n yok etmeleri gerekiyordu. Gerçekten öldüğüm ancak bu şekilde emin olabilirlerdi. Bu kez cesedimin yok edileceğine bahse girerim." Peder Stanislav dışlerini sıktı. "Kilise de olayı araştırınca bunun nedenini merak edecekti. Bu da bizi piskoposa ifade ettiğiniz kaygıya Getiriyor. Kilisenin bilinçless olarak bir katili barındırdığını kimse bitemezdi. Nedenleri haklı olsa bile bir katile arka çıkması kilisenin otoritesini yok ederdi."

-273

Taşların Kardeşliği / F: 18

Drew'nun hiddetten sesi boğuklaşmıştı. "Aynen örümcek ağı," diye homurdandı. "Her şey birbiriyle bağlantılı. Janus ne kadar eğ-lenmiştir kimbilir. Ölü olduğumu sanarak, beni paravan olarak kullanmak suretiyle kiliseye saldırdı. Sonra, hayatta olduğumu öğrenince, yetkililer keşfetmeden beni öldürebileceğine karar verdi. Çünkü kilise kendini korumak için kitle katliamını örtbas etmek zorunda kalacaktı. Kilise gerçekte ona yardım bile edecekti. Deha düzeyinde bir zekâ."

Drew yine titredi.

"Benzerimi cehenneme yolcu etmeden rahat yüzü görmeyeceğim."

Peder Stanislav, yüzüğündeki kesişen kılıçla haçı parmağının ucuyla ovuşturarak, "Siz de anladınız, değil mi?" dedi.

Arlene başını eğdi. "Daha önce ondan söz ettiğinizde ben de acaba diye merak etmeye başlamıştım."

"Dönek bir katil... Drew'nun kimliğine bürünüyor, Drew'nun pasaportundaki fotoğrafa benziyor, bu benzerlik ise karşılaştığı kimseleri Drew olduğuna inandıracak derecede."

Drew, "Aman Tanrım," diye soludu. "Skalpel'deyken kullandığım benzere benziyor. Bir göreve gittiğim zamanlar o yerimi alıyordu. Skal-pel'i dağıttılar. Ama eski üyelerinden bazılarını toplayıp tıpkı Skapel'e benzer başka bir şebeke kurmuş olacaklar. Skalpel başka bir ad altında hâlâ var."

"Bu şebeke hangisi acaba?" Peder Stanislav Arlene'i tetkik ediyordu. "Sizinle ağabeyinizden başka bir haber alma örgütüne katılmamız istendi mi?"

Arlene hayır gibilerinden başını salladı. "Bugünlerde ben bir sivilim. Doğada hayatta kalma ve tırmanma teknikleri öğretiyorum."

"Ya ağabeyiniz?"

"O başka bir örgüte çalışıyordu. Bildiğim bu kadar. Bana hangisi olduğunu hiçbir zaman söylemedi, ben de protokola uyarak hiç sormadım. Zaten sormuş olsam da söylemezdi."

-274-

Drew tiksintiyle, "Janus," diye homurdandı. "İki yüzlü. Riyakâr biri. Janus gerçekte iki benzer yüzlü bir adam. Bu işin arkasında kimin bulunduğunu bize söyleyebilecek ancak bir tek kişi düşünebiliyorum. Benzerim!"

Peder Stanislav, "Onu nerede bulabileceğinizi biliyor musunuz?" diye sordu.

5

Drew ile sınıf arkadaşlarının arasında Kolorado'daki eğitim merkezinde oluşan bağ mezun olup dağılmalarından sonra yok olamayacak kadar güçlüydü. O ve Arlene'le Jake birbirleriyle bağlantılarını sürdürerek arkadaşlıklarını yaşatmışlar, Drew ile Arlene de zaman içinde sevgili olmuşlardı.

Fakat Skalpel Drew'nun benzeri Mike'le yakınlaşmasını yasaklamıştı, aralarındaki benzerlik dikkati çekebilir ve görevlerinin başarısını tehlikeye düşürebilirdi. Bu ayrılığı kabul etmek Drew için zor olmamıştı. Çünkü eğitim süreleri içindeki bütün arkadaşları arasında tek ge-çinemediği Mike olmuştu. Aralarındaki benzerlik özellikle Mike açısından bir rekabet doğurmuş, bu da birbirlerine yakınlık duymalarını engellemişti. Drew buna rağmen hayatının bağlı olduğu^darnıjeep merak etmişti ve fırsatını buldukça, eski sınıf arkadaşlarına benzerinin ne yaptığını sormuştu. Drew 1978'de Mike'ın Minnesota Üniversitesine devam ettiğini öğrenmişti. Amerikan edebiyatı okuyordu. Drew'nun Iowa'daki yüksek lisans programının aynıydı bu. Açıkça belliydi: Drew' le benzeri yalnız birbirlerine benzemiyorlar, aynı zamanda benzer düşünüyorlardı. Üniversite kentlerinde edebiyat öğrencileri olarak aynı kamufleje başvurmayı yeğlemişlerdi.

Drew, "Aramızdaki tek tük farklardan biri benim klasik Amerikan yazarlarını sevmem onun ise modernleri sevmesi," dedi. "Minnesota"

-275-

da yüksek lisans yaptıktan sonra Virginia Üniversitesine gidip Faulkner üzerinde çalışmayı planladığını duydum. Faulkner'den sonra Fitzgerald ve Hemingway'le ilgili uzmanlaşmak istiyordu. Her yüksek lisans için iki yıl harcanacağı düşünülürse, şimdi Hemingway'i çalışıyor olmalı."

Peder Stanislav, "Bu programa bağlı kaldığı takdirde tabii," dedi. "Bağlı kalmış olsa bile onu bulmamıza yardımcı olmaz. Ülkedeki her üniversitede Hemingway dersleri vardır."

"Hayır, Hemingway'in büyük iki uzmanı Carlos Baker ve Philip Young'dır. Baker Princeton'da, Young ise Pennsylvania Eyalet Üniversitesinde, yaklaşımları o kadar farklı ki, bir Hemingway uzmanı olmayı planlayan kişinin belki her ikisiyle de çalışması gerekir. Bana insanın, o kadar çok diplomam var ki neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum."

Princeton mı Penn Eyalet Üniversitesi mi? On binlerce öğrencinin arasında av nasıl bulunacaktı? Edebiyat bölümü araştırmaların odağı olacaktı. Yerel jimnastikhaneler de. Drew'nun benzeri görevleri için kendini formda tutmak zorunda olduğundan, her gün bedensel çalışmalar yapmak durumundaydı. Fakat kimsenin gözüne gözükmemek isteyeceği için, ortalıkta hemen hemen hiç kimsenin bulunmadığı sabahın mümkün olduğunca erken saatlerinde jimnastikhaneye gidecekti. Drew bunu çok iyi biliyordu, kendisi de öyle bir program uygulamıştı ne de olsa.

Peder Stanislav Opus Dei'deki bağlantılarına telefonlar etti. Yedi saat sonra papaza beklediği telefon geldi. Penn Eyalet Üniversitesi kampüsünde Drew'nun tanımına uyan aynı yaşlarda bir adam vardı. Amerikan edebiyatında ileri lisans dersleri alıyor, Philip Young'la Hemingway'i çalışıyor ve her sabah altıda o yakınlardaki jimnastikhaneye gidiyordu.

Adam arkadaşı olmayan, yalnızlığı seven biriydi.

Drew, Arlene ve Peder Stanislav yarım saat sonra yola çıkmışlardı.

-276-

6

Soğuk bir rüzgâr bir yamacın orta yerindeki çayırılıkta yere çö-melen Drew'nun yanağını hafiften ısıırıyordu. Yapraksız kalan ağaçlar onu gözden gizliyordu. O, Arlene ve Peder Stanislav papazın siyah Oldsmobile'inde seyahat etmişler, Arlene'in Ateş Kuşu'nu bir otoparkta bırakmışlar ve birkaç haftalık kirayı peşin ödemişlerdi. Drew mo-tosikletiyle bulabildiği en adi bara gitmiş, arkadaki çöp varillerinin yanına bıraktığı aracın plakalarını sökerken kimse tarafından görülmemeye özen göstermişti. Polis motosikleti er veya geç bulacaktı, ama plakasız olarak. Bu durumda da Harley'le Massachusetts eyaletinde çalınan arasında kolay kolay bağlantı kuramayacaklardı. Drew parmak izlerini de sildiği için, kimse onu suçlayamayacaktı. Arlene uyurken Drew, Peder Stanislav'ın yanında oturuyor, Beth-lehem'in çelik fırınlarının ekşi kokusundan bumu sızlıyordu. Önündeki Apalaş yamaçlarına bakışını dikerek, "Sanırım, bu yer işimi görür," dedi. İlerisindeki ormanlık bir sırtı işaret ediyordu.

Peder Stanislav, "İşiniz uzun sürer mi acaba?" diye sordu.

"Programımıza bağlı kalmamız lazım. Uzun sürmez. Motoru durdurmayın."

Peder Stanislav arabayı çakıl kaplı bankette durdurdu. Göğün mavi ve berrak olmasına rağmen, Drew arabadan inerken acı rüzgârı hissetti. Genç adamın yamacı tırmanırken gören başka herhangi bjj sürücü işini görmeye gittiğini sanırdı. --

Fakat genç adam ağaçlara ulaşınca durmayıp yoluna devam etti ve tepedeki bu çayırın kıyısına gelinceye kadar tırmandı. Etrafına ba-kınırken sonbaharın adaçayı kokuları burnuna doluyordu. Evet, bu yer tam istediği gibiydi. Sağlamca bir dalla otların içinde beş santim eninde ve yirmi beş santim derinliğinde minik bir çukur kazdı. Yarı donmuş toprak ona karşı koyuyordu. Dalın ucu kırıldı. Ama çok geçmeden Drew'nun işi bitti. Yere çömelerek ceketinin cebinden içinde Stuart Little'in bulunduğu

-277-

küçük plastik pakedi çıkardı. Farenin çürümüş olmaması bir işaret miydi acaba? Tanrı'nın hareketlerini onayladığına dair bir mesajı olabilir miydi? Genç adam anında bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Tanrı'nın mizacını tahmin iddiasında bulunmak haddine mi düşmüştü onun?

Poşetin ağzındaki sicimi çözerek Stuart'ın cesedini yavaşça çukurun dibine bıraktı, sonra ellerini kullanarak çukuru toprakla doldurdu ve üstünü bir tutam otla örttü. Bu töreni tamamlarken otun üstüne bastı, toprağı çiğnedi, bu yere hiç dokunulmamış görünümü vermeyi başardı.

Annesiyle babasının mezarlarını anımsamış gibi, minik mezara bir an üzüntüyle baktı.

"Sen benim hayatımı kurtardın," dedi. "Gerçekte, beni hayata döndürdün. Sana minnettarım." Dönecekken bir şey daha anımsadı. "Senin öcünü alacağım dostum." Ağaçları arkasında bırakarak yamacı indi ve arabaya bindi.

"Drew?" Arlene şimdi uyanmış, ona kaygıyla bakıyordu.

Genç adam omuzlarını silktili.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Emin misin?"

Peder Stanislav söze karıştı. "Yukarıda yirmi dakika kaldınız. Az daha sizi aramaya geliyorduk."

Drew, "Ama döndüm işte," dedi. "Yukarıda bir söz verdim. Onun için de yolumuza devam edelim. Bu pis işin bitmesini istiyorum. Sözümü mutlaka tutmak

istiyorum."

Peder Stanislav, "Gözlerinizdeki şu bakışa bakıyorum da," dedi. "Peşinde olduğumuz insanların Tanrı yardımcısı olsun."

"Hayır, bu yanlış."

"Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

-278-

7

Bir sıradağ kendisinden sonra gelene karışıyor, sonra bir dahakine. Üç kişi, maden arayıcıları tarafından delik deşik edilmiş kıraç toprakların ve can çekişen kentlerin yanından geçen virajlı yolları izleyerek ikinci vakti Allegheny'lere ulaştılar. İskeletleşmiş ağaçların arasından bazen dev petrol pompaları göze görünüyor, metal gagaları kalkıyor iniyor, kalkıyor iniyor, amansız gümbürtüleri, arabanın camlarının kapalı olmasına rağmen, insanın içini eziyordu.

Motel odasındaki uzun ve yoğun tartışmalarını geride bırakan Drew, Arlene ve Peder Stanislav şimdi fazla konuşmuyor, üçü de ayrı ayrı derin düşüncelere dalmış gözüküyordu.

Bir yolda zikzaklar yaparak Pennsylvania'nın ortasındaki dairesel bir vadiye ulaştılar. Vadinin ortasında Eyalet Koleji yer alıyordu.

Drew'nun gizlenmek için ideal olduğunu söylediği kentlerden biriydi burası.

Geniş bir alana yayılmış kampusun asmalarla kaplı görkemli binaları ve dizi

dizi dev ağaçları vardı. Kentin başka önemli iş alanı olmadığından yerel

ahali, yirmi bini aşkın öğrencinin kaprislerine boyun eğmek zorunda kalıyordu.

Geçimleri onlara bağlıydı ne de olsa. Herhangi bir büyük kolej kentinde olağan

olduğu şekilde nüfusun yarısı sürekli bir hareket halindeydi, öğrenciler

geliyor, gidiyor, kayıtlarını yaptırıyor, mezun oluyordu. Görevler arasındaki

vaktini okuyarak ve derslere girerek doldurmak isteyen bir eylemci burada

tatmin edici bir hayat yaşayabilir, daha önemlisi, kimsenin sorgulamayacağı

bir gizliliğe kavuşabilirdi. Bir toplumsal hayat istemediği sürece kimsenin^ö-

' züne gözükmeylebilirdi burada. Adeta gözden silinebilirdi.

8

Peder Stanislav kentin hemen dışındaki bir süpermarkette jetonlu telefonu

kullanarak yerel Katolik Kilisenin adresini aldı. Kilisenin mo-

-279-

dern bir mimarisi vardı. Alçak ve uzun bir beton binaydı. Önünde demirden bir çarımha gerilmiş bir İsa heykeli dikkati çekiyordu. Arabayı park edip ön kapıdan içeri girdiler.

Resmi kıyafetli uzun boylu ve dazlak kafalı bir adam girişteki kutsal su haznesinin yanında oturmuş, bir dua kitabı okuyordu. Gelenleri duyunca başını kaldırdı.

"Tanrı sizinle olsun," dedi.

Peder Stanislav, "Ve ruhunuzla beraber olsun," diye ekledi.

"Deo gratias."

Papaz, "Amin," diye karşılık verdi. "Bir kilisede Latince konuşulduğunu duymak insana iyi geliyor."

Drew, Arlene'le biraz geride durmuş, olanları ilgiyle seyrediyordu.

Peder Stanislav, "Zanlı hâlâ izleniyor mu?" diye sordu.

İşadama kıyafetli kişi evet der gibi başını eğdikten sonra dua kitabını

elinden bıraktı ve ayağa kalktı. "O kişi, izlendiğinin farkında görünmüyor,"

dedi. "Sizin önerdiğiniz gibi, arada mesafe bırakıyor ve izleyicileri belli

aralarla değiştiriyoruz."

"Nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

İşadama yine başını eğdi. "Öğrenmesi kolay olmadı. Üniversite, mektuplarını,

okul karnelerini bir posta kutusuna yolluyor. Telefon numarası rehberde yok.

Fakat telefon şirketindeki adamımız rehberde kaydı olmayan bir telefonun olduğunu öğrenmiş. Adresini bilgisayardan bulmuş. "İşadamı ceketinin cebinden katlı bir kâğıt parçası çıkararak Peder Stanislav'a verdi.

"Birçok öğrencinin oturduğu bir mahaHededir," diye devam etti. "Bu krokide yerini işaret ettim. Mal sahibi, yıllar önce satın aldığı harap bir konağı mümkün olduğu kadar çok tek odalı daireye bölmüş. Bu sayede o kadar çok para kazanmış ki binaya eklemeler yapmaktan kendini alamamış. Binanın yanlarına, arkasına, önüne her biri minik odalı eklemeler yapılmış. Bir süre sonra konak, eklemelerden dolayı görülmez olmuş. Adam bununla da yetinmeyerek o blokta ve arkasındakinde evler satın almaya başlamış. Bunlara da eklemeler yaptırmış, öyle ki

-280-

evler birbirinden ayırt edilemez hale gelmiş. Orada kaç tane dairenin bulunduğunu Tanrı bilir. Bina kesişen koridor ve hollerden labirente dönüşmüş durumda. İnsan orada kolaylıkla yolunu kaybedebilir."

Peder Stanislav kâğıda baktı. "Seksen beş numara mı?"

"Numaralar her zaman birbirini izlemiyor. Size yol gösterilmesini istemek zorunda kalabilirsiniz."

"Adam şu sırada evinde değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Burada bir umumi telefon var. Bana saat başı rapor veriyorlar. Son duyduğuma göre, zanlı edebiyat dersinden çıkıp kütüphaneye gitmiş."

"Oturduğu yer hakkında bilmem gereken başka bir şey daha var mı?"

"Sadece şunu: Öğrenciler yabancıları pek hoş karşılamıyorlar. Binalarının ne kadar olağandışı olduğunu farkındalar, meraklılardan da sıkılmış durumdalar."

"Belki bir papaza karşı çıkmazlar. Çok iyi çalışmışsınız. Kilise sizlere minnettar. Teşekkürümüzü öbür arkadaşlara da iletin."

"Asıl minnettar olan biziz. Din ve iman adına her ne gerekirse yapmaya hazırız."

Peder Stanislav adamı kutsamak için sağ elini kaldırdı. "Lütfen rapor almaya devam edin. Ben arada sırada telefon edip hedefin durumunda değişiklik olup olmadığını öğrenirim."

Peder Stanislav dönerek, Drew ile Arlene'e kendisiyle birlikte ki liseden çıkmalarını işaret etti. /

Ağır kapı arkalarından gürültüyle kapandı.

9

Drew bina kompleksinin karşısındaki kaldırımda gölgelerin arasında bekliyordu. Koca bir bloğu kaplayan binalar, çalılarla çevrelenmiş hafif bir yokuşun tepesinde yer alıyordu. Çalılarla gece bir binanın nerede son bulup ötekinin başladığını görmeyi imkânsızlaştırıyordu.

-281 -

Ama burada çok sayıda evin yer aldığı kesindi. Yirmi mi? Otuz mu? Drew bilemiyordu. İlk bina stil veya malzeme kale alınmayarak genişletilmişti. Tuğladan bina edilmiş basit bir yapı, süslü püslü bir ahşap şaleye bitişmişti, ikincisi son derece modern bir cam tuğla kuleye bağlıydı, bütün bunlar ise sivri damlı ve çatı pencereleri Viktoryen stilinde bir konağın bağrından fıskırmıştı. Konak da kütüklerden bina edilmiş iki katlı bir kulübeye, sonra da şatoya benzeyen bir yapıya bi-tiştirilmişti.

Bu karmakarışık kitle çılgın bir mimarın eseriymiş sanki. Aslında ise mal sahibinin her eklemeyi, o yıl eline geçirebildiği en ucuz malzemenin gerektirdiği üslupta bina ettirmiş olması daha kuvvetli bir olasılıktı.

Drew aynı hızda görünmeyen katlardaki ışıkları pencereleri kontrol etti. Bu çılgınlık ürünü binalara giren silüetleri bakışıyla izledikçe, daha fazla gölgelerin arasına çekiliyordu.

Oldukça sinirliydi. Dönüp Arlene'e baktı. "Peder Stanislav'ın şimdiye kadar

dönmesi gerekirdi."

Genç kadın omuzlarını silktilti. "Belki yolunu bulmakta güçlük çekmiştir."

"Ya da... Ona beş dakika daha verelim. Sonra gidip ne olduğuna bakarız."

"Biz mi?"

"Pekâlâ." Drew zoraki gülümsedi. "Sen demek istedim."

Arlene de gülümsedi. İkisi de durumun bilincindeydiler. Drew, aradıkları adama olan inanılmaz benzerliği nedeniyle binanın içinde dolaşp dikkatleri üzerine çekmeyi göze alamazdı.

Beş dakika uzayıp ori dakika oldu.

Arlene, "İşte şimdi ben de merak etmeye başladım," dedi. "İçeri giriyorum. Şimdiye kadar dönmeliydi."

O sırada karşı taraftaki yokuşun çalılarının arasından bir gölge sıyrıldı.

Drew rahatladı. Peder Stanislav'ı tanımişti.

Papaz, "En sonunda buldum," dedi. "Bu yer köstebek yuvasından farksız. O koridorlarda yolunu kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu görseniz şaşardınız."

-282-

"Daire nerede?"

"Dar bir geçidin üzerinde. Dışa açılan bir kapısı var. İki yanında başka kapı görülüyor. Burası da bir tuğla duvara bakıyor."

"Böylece komşular onun içeri girip çıktığını göremiyorlar demektir. Birkaç gün ortadan kaybolursa, kimse farkında bile olmaz."

"Belki de umursamazlar. Bu insanlar hiç cana yakın değiller. İki kere yol sormak zorunda kaldım. Adamın dairesini sormadım tabii. Sadece yakınındaki bir yerden söz ettim. Çocuklarını istemişim gibi davrandılar. Adamın dairesinin buzlu camlı bir penceresi var. Bunun iç tarafındaki perdeler ise kapalı. Fakat içeride ışık yandığı görülebiliyordu."

Arlene, "Elektriği bilhassa açık bırakmıştır," dedi. "Son aldığımız haberde hâlâ kent merkezinde olduğu söyleniyordu."

Peder Stanislav, "O bir saat önceydi," diye uyardı. "Dikkatli olun."

Drew, "Oraya nasıl gideceğim?" diye sordu.

"Yokuşun tepesinde üç pasaj göreceksiniz. Ortadakine girin. Çok geçmeden totem direği biçiminde yontulmuş bir ağaçla karşılaşacaksınız."

"Totem direği mi?"

"Ondan sonra sola dönün ve çarpılmış uçak pervanelerine benzeyen bir heykel görene kadar yürüyün. Sonra sağa dönün." Peder Stanislav derin bir iç geçirdi. "Size bir plan çizsem daha iyi olacak galiba."

10

Tıslayan gaz lambası karanlığı hafifletmeye yetmiyordu. Drew heykelin yanından geçtikten sonra bir kemerin altında başını eğmek zorunda kaldı ve kendini binalardan birinin içinde buldu. Sağında tavanından soluk ampullerin sarktığı bir koridor boyunca kapılar gördü. Solundaysa sallantılı bir merdiven toprak zeminli bir kata iniyordu.

-283-

Orada gölgelerin arasında başka kapılar da gördü. Peder Stanislav bu yeri köstebek yuvasına benzetmişti... Eğer Drew burayı bir şeye benzetmek isteseydi, tümsek biçimli karınca yuvası derdi. Sadece şu farkla ki, karıncalar rock müziği çalmazlar ve soğan kavurmazlardı.

Genç adam binadan çıkıp bir avluya girdi. Bir başka gaz lambası burada üç tünelin başında duran tek yönlü trafik işaretini aydınlattı. Peder Stanislav'ın çizdiği plan, Drew'ya sola sapmasını buyuruyordu. Tünel onu bir başka binanın içinden bir kümes barındıran başka bir avluya çıkardı. Orada kümes hayvanlarının gıdıkladığı duyuluyordu. Bir başka avluda açılın içinde bir keçi vardı. Yere bakınca üstünde yürüdüğü yassı taşların mezar taşları olduğunu gördü. Çılgınlıktı bu. Zikzaklı koridorları izledikçe giderek kaosa sürükleniyor acayip olanı kabulleniyordu.

Benzeri barınağını iyi seçmişti. Kendi başına yaşayan bir kimse bu çevrede hiç dikkati çekmezdi. Zaten burada herkes, öbür kiracıların hepsinin kaçık olduğuna inanmış gibi, yalnız bırakılmayı istiyor görünüyordu. Drew, yol sormak için kapılara vurduğu vakit Peder Stanislav'ın niçin kuşku uyandırdığını tahmin edebiliyordu. Burası bir papaza göre yer değildi. Kiracılar Drew'ya defalarca kuşkuyla baktılar. Ama o, yüzünü görmelerine fırsat vermedi. Kararlı adımlarla ilerlediği ve orada oturuyor izlenimini uyandırdığı için, karşılaştığı kimseler rahatladılar. Fakat Drew, onlar tarafından görülmeyeceğine emin olur olmaz tekrar tekrar planına başvuruyordu. En sonunda da hedefine ulaştı. Dar geçit. Sağda tuğla duvar. Soldaki tek kapı ve arkası perde örtülü buzlu cam pencere. İçeriden yansıyan hafif ışık. Genç adam durakladı. Arkasındaki bir daireden Eflatun'la Aristo'yu tartışan boşuk sesler kulağına geliyordu. Drew dar pasajın sonuna doğru ilerledi. En uzak köşede adam boyundaki bir kereste yığınının arkasında duruyordu. Duvardaki bir oyuğa yaslanmıştı. Termal özellikli paltosu sırtını tuğlaların soğuşunda koruyordu. Beklemedeydi.

- 284 -

11

Saat gece yarısına yaklaşırken pasajın karşıt ucunda bir gölge belirdi. Zamanlama doğruydı. Drew'nun kendisi de çok kez bu programı izlemişti. Komşular odalarına çekilip yatmadan evine dönme. Aradaki zamanı bir sinemaya giderek geçir. Bir üniversite çevresinde vakit geçirmek için seçenek çoktu: yılın gözde edebiyat eleştirmeninin yapacağı konuşma, bir gezgin tiyatro kumpanyasının oyunu, müzik bölümünün Mozart konseri gibi. Drew'nun eski işinde rahatlatıcı bir eğlence istediğiniz takdirde, bir üniversite sizin için biçilmiş kaftandı. Papaz olmanın hemen paraleli. Bu yaklaşan gölge yine de daha ilerideki bir daireye ulaşmak için geçitten yararlanan bir öğrenci de olabilirdi. Fakat silüet tuğla duvarın karşısındaki kapıya yaklaştıkça Drew'nun şüphesi kalmadı. Yaklaşan adam kendisiydi! Drew soluğunu tuttu. Silüet durdu. Vücut ölçüleri Drew'nunkilerdi. Aynı yapı, aynı boy. Yüzlerindeki benzerlik de Drew'yu titretti. "Benim ölmediğimi ona söylediler mi acaba?" diye düşündü. "Acaba manastır olayını biliyor mu? Bu takdirde saklanmak için buradan uzaklaşmaz mıydı?" Gölge elini cebine atarak bir anahtar çıkardı. Drew nasıl hareket edeceğini tasarlamamıştı, ama şimdi içgüdülerine uymaya karar verdi. "Selam, Mike." Gölge karanlık köşeye doğru döndü. Tetikteydi. "Ne?" Drew, "Hey, sakın panikleme," dedi. "Ben eski sınıf arkadaşın Drew'yum. Seninle konuşmak için yolunu bekledim. Başım deritte. Lütfen, beni dinlemelisin. Yardıma ihtiyacım var." Mike'ın tüm vücudu gerilmişti. Karanlığın içine bakışını dikerek "Drew?" diye seslendi.

"Hank Dalton'un okuldaki nişancılık dersinde bize kullandığı Kolorado tavşanlarını hatırlıyor musun? Hank'ın köpeğinin de sonradan onları yemesini?"

-285-

"Hayır. Ben sen olamazsın." Mike'ın sesinde korku seziliyordu. "Ya Hank'ın içine tüfeklerimizi sakladığı tabutu unuttun mu?" "Tanrım, sensin!" "Merhaba dostum." "Beni nasıl buldun?" "Sonra anlatırım. Şimdilik bana yardım etmelisin. Bana güvenli bir yer bul. Başım büyük deritte."

"Tabii, yardım ederim. Yalnız yanında başka kim var?"

"Yanımda niçin başkası olsun? Sana söyledim. Başım deritte olunca kim yanımda olmak ister?"

"Öyle mi?" Gölge ürkek bir tavırla etrafına bakındı.

Drew, "Aradan kaç sene geçti?" diye sordu. "Gençliğimiz de uçtu gitti." Genç adam riski göze aldı ve ellerini uzatarak karanlığın içinden çıktı. "Tanrı aşkına, bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Yanında kimse olmadığına emin misin?"

Drew yaklaştıkça, Mike'ın onunla benzerliği daha da huzur bozucu oldu. "Niçin habire aynı şeyi soruyorsun?"

"Çünkü dostum," Mike bu sırada Drew'ya elini uzatarak sıırıttı. "Aradan çok zaman geçti."

"Eee?"

"...Ve senin öldüğünü duydum."

Mike, Drew'ya doğru bir hamle yaptı. Kalbinin atışları hızlanan Drew kendini savunma konumuna geçti. Tam o sırada arkasında bir yerde keresteler takırdayıp devrildi. Şaşırان, aynı zamanda da bir tuzaktan şüphelenen Drew, kendini yana attı. Yalnız Mike'a değil, ortaya çıkması olasılığına karşı, Mike'ı koruyan adamlara karşı da kendini savunmaya hazırды. Genç adam panik halinde, "Nasıl da tuzağa düştüm!" diye düşündü.

Ama geçidin öbür ucundan kimse üzerine atılmadı.

Zaten Mike da Drew kadar şaşırmış görünüyordu. Hamlesinin orta yerinde donmuş kalmıştı. Drew'un yalnız gelmiş olması konusunda yalan söylediğine inanmış gibiydi. Göremediği saldırganlara karşı sa-

-286-

vunma durumuna geçmek için kendini arkaya attı ve bir yandan küfrederek geçidin karşıt yönüne doğru koştu. Devirdiği kerestelerin altındaki bir şeyi koklayan İrlanda seterini farketmişti bile.

12

Drew hemen benzerinin arkasından atıldı. Mike'ı gözünün önünden kaybetmemesi lazımdı. Koşmaktan akciğerleri yanıyordu, ama bu geçit, avlu ve tünel labirentlerinde Mike'ın, ona izini kaybettirmesi için birkaç saniyenin yeteceğini biliyordu. Mike buradaki bütün geçitleri ve sapakları biliyordu. Acil bir durumda saklanabileceği düzinelerle yer ayarladığının kuşkusuyoktu. Mike geçidin köşesini donuverdi. Drew ihtiyatlı davranarak Ma-user'ini çekti. Mike koşmayı sürdürebilir ya da Drew arkasından köşeyi dönerken aniden durup hasmını gafil avlayabilirdi. Drew yavaşlamak, köşeyi ihtiyatlı dönmek, böylece değerli saniyeleri kaybetmek zorundaydı. Mike'tn üstünde bir tabanca bulundurduğunu sanmıyordu. Sınıftan itişip kakışarak çıkan öğrenci kalabalığının arasında birisinin, ceketinin altındaki tabancaya toslaması, böylece foyasının meydana çıkması tehlikesini niçin göze alacaktı?

Ama Mike pekâlâ üstünde bir bıçak taşıyabilirdi. Bu, çizmesinin içine kaydırabileceği küçük bir hançer de olabilirdi, bir çakı da. Kimse bunu sorgulamazdı. Aslında Mike, ellerinden başka silah da gereksinmiyordu. Drew gibi o da hasmını göğsüne ya da gırtlığına indireceği sert bir darbeyle öldürebilirdi.

Fakat Drew köşeyi dönerken Mike ona saldırmadı. Drew, onun geçidin devamında koştuğunu gördü. Göğsü hızla kalkıp inen Drew da onun arkasından atıldı. Bu loşlukta bile karşısında kolay bir hedef vardı. Ama ateş etmeye cesaret edemiyordu. Yalnızca çıkacak gürültü, telaşa, kalabalığın toplanmasına, hatta polis gelmesine sebep olacağı için değil. Asıl Mike'ı yaralayacak yerde öldürmekten çekiniyordu. Mike ise Drew'nun sorularını yanıtlamak için hayatta kalmalıydı.

-287-

Mike yeni bir köşeyi hızla döndü. Drew da onu izledi. Bir avlunun ilerisinde Mike'ın, bir limonluğun yanından geçip İngiliz şatosuna benzeyen bir binaya girdiği gördü. Drew da arkasından koştu. Binaya girdiği sırada soldaki bir kapıdan çıkan adama tosladı. Adam geri geri giderek kendi dairesine girdi ve çatlak bir muşambayla kaplı yere yığıldı. "Gittiğin yere baksana be!"

Drew cümlelerin kalanını duymadı bile. Binanın merkez holünü aşmış çıkış kapısından kendini dışarı atmıştı. Mike'ın kapının arkasında ona pusu kurmuş olmasından yana endişesi yoktu. Benzerinin ileride gaz lambasıyla aydınlatılmış başka bir avludan geçtiğini görmüştü. Orada bir kum havuzu ve bir salıncak dikkati çekiyordu.

Avlunun ilerisindeki bina bir samanlıktı. Fakat Mike buraya dalacağına sağa saptı, başka bir geçitten koşarak geçti ve bir bisiklete atladı. Arkasına bir göz attıktan sonra da Viktoryen stilinde bir evin bodrum kapısına ulaşan tahta basamakları indi.

Drew bodruma ayak bastığında kapı gıcırdadı. Başka bir koridorla karşılaşmak onu şaşırtmadı. Burada da zemin topraktı. Holün duvarları boyunca kapılar sıralanmıştı. Tavandan sarkan çıplak ampullerin yalnız yarısı yanıyordu.

Mike öbür uçta başka bir kapıdan geçiyordu. Arkasından koşan Drew, ayakkabılarının altında cam kırıklarının çatırdadığını duydu. Kaşlarını çattı. Toprak zeminin, ağırlığını çekmesi gerekirdi. Cam kırıkları da çatırdayacak yerde, toprağa saptanmalıydı.

Bu ayrıntı Drew'yu rahatsız etmişti, ama üzerinde durmadı. Düşünülecek başka o kadar çok şey vardı ki. Mike'la arasındaki mesafe da-ralıyordu. Bu evin dışındaki geçitte ya da bundan sonraki avluda avını yakalaması olasılığı kuvvetliydi. Drew, Mike'ın arkasında kaybolduğu kapıya yaklaşıyordu.

Mauser'i elinde hazır tutarak kapıyı itti ve tam karşısında tuğla bir duvar buldu. Acele fırlattığı bakış, solunda, kapının arkasında başka bir duvarı meydana çıkardı. Drew sağa koştu. Kapı hızla kapandı. Mut-

-288-

\ - "1 '.

lak bir karanlık etrafını sarınca, genç adamın bağırsakları kasıldı. "Aman Tanrım," diye inledi. Midesinin içinde sanki örümcekler dolanıyordu.

Karanlığın içinde hapsolmüştü.

Panik halindeydi. Sırtını duvara yasladı. Kovalamacadan sonra ciğerleri sancıldığı halde, soluk almamak için çabalıyordu. Soluğunun çıkardığı hışırtı hayatına mal olabilirdi çünkü. Sanki simsiyah bir odanın içinde hapsolmüştü. Dışarıdaki koridorun toprak zemininin üstündeki cam kırıklarının anlamı şimdi belli olmuştu. Dışarıdaki ampullerin çoğu yakılmamıştı. Mike koridorda koşarken ampullere vurup kırmıştı. Drew'nun ayakkabılarının altında çatırdayan cam kırıkları böylece açıklanmış oluyordu.

Sönük ampuller koridorun bu uçundaydı. Drew'nun karanlık odaya girdiği kapının yakınında. Bütün koridor aydınlatılmış olsaydı, Drew odanın içini görebilir, elektrik düşmesinin nerede olduğunu farkederek ve Mike'ın nerede saklandığını öğrenmek için ışığı yakabilirdi. Belki de Mike odada bile değildi. Şimdi görülmeyen bir kapıdan dışarı kaçmış ve Drew'nun göremediği bir düşmanla burada hapsoldüğünü düşünmesine neden olabilirdi. Drew şimdi tehlikede olup olmadığını kestirmeye çalışırken belki de o şimdi sitenin dışına fırlamıştı. Ama Drew, Mike'ın burada olduğunu varsaymak zorundaydı. Koşullar boğucuydu. Simsiyah bir oda. Bu durumu iyi biliyordu o. Kaya Dağları Endüstri Okulundaki uçak hangarında da böyle bir karanlık oda vardı. Karanlıkta dövüşmek başeğitmenlerinin uzmanlık alanıydı. Hank Dalton da öğrencilerini, bu sinir bozucu dövüş biçiminin ilkeleri konusunda acımasızca eğitmişti. Fakat Mike da onun kadar iyi eğitilmişti. Drew kendisiyle aynı düzeyde biriyle savaşıyordu. Kendi kendisiyle savaşıyordu.

13

Kolorado'da Drew ve Mike'la Jake'in de aralarında bulunduğu öbür öğrenciler,

saat sekizde ilk dersleri için jimnastikhaneye gitmişler-

-289

Taşların Kardeşliği / F: 19

di. Gözleri, Hank Dalton'un pırıl pırıl bakır tabutu içeri soktuğu çift kanatlı kapıdaydı. Bir yandan on sekiz yaşlarının olgunluğuyla böbürlenirken, oyuncaklarla oynamak üzere olan çocukların heyecanlı beklentisini yaşıyorlardı. Hank birazdan tabutu açarak onlara silahlarını verecek, onları kimin en kısa zamanda ayırıp tekrar biraraya toplayacağını görmek isteyecekti. Jake daima hızlıydı. Ama Drew ile Mike ondan daha da hızlıydılar ve her konuda olduğu gibi bunda da rakiptiler. Aralarındaki fiziksel benzerlik, bu benzerliği başka yollar da da test etmeye itiyordu onları. O sabah da dersin başlamasını bekliyorlardı. Hank Dalton her zamankinden on beş dakika geç geldi. Ama tabutsuz olarak.

"Herkes dışarı!" diye buyurdu.

Çam ağaçlarıyla çalılardan başka görülecek manzarası olmayan bir yolu iki saat izledikten sonra Hank, kullandığı arabayı oluklu metalden bir uçak hangarının önünde durdurdu. Etrafta başka bina yoktu.

Hank, öğrencilerin çevreyi incelemelerine fırsat tanımadan onları hangara soktu. Bu, gençlerin, sonradan yirmi beş gün olduğunu öğrenecekleri bir sürenin bitimine kadar güneşi son görüşleri olacaktı.

Hank kapıyı kapadı ve öğrencileri içeriye yürüttü. Karanlıkta birbirlerine çarptılar.

Hank, "Gözlerinizden bir sorunuz mu var?" diye sordu. "Merak etmeyin, çaresine bakacağız. Yakında karanlığın gerçek yuvası olduğunu düşüneceksiniz." Adam kıs kıs güldü

Gerçekten de gözleri karanlığa uyum sağlayınca, öğrenciler etraflarına merakla baktılar. Metal duvarlardaki yarıklardan sızan ışığın yardımıyla binanın ortasında büyük bir cisim gözlerine iHşti, bu o kadar büyüktü ki pencereleri olmayan tek katlı bir ev bile olabilirdi.

Birisi, "Bu ne acaba?" diye mırıldandı.

Hank, "Zamanı gelince öğreneceksiniz," diyerek çocukları yapının sağındaki gölgeli bir alana sürdü. Burada bir dizi ranzayla karşılaştılar. Her birinin üstünde koyu renkli bir çarşafı koyu renkli bir yorgan vardı, üstlerine de siyah giysinin altı ve üst parçaları atılmıştı.

"Pijama mı bunlar?"

-290-

"Onun gibi bir şey." Hank gölgelerin arasından sesini duyurmuştu. "Soyunup onları arkanıza geçirin. Bundan sonra sizin üniformanız olacaklar."

Öğrenciler şaşkın halde itaat ettiler. Gözleri karanlığa daha fazla alıştığından şimdi Hank'in, her zamanki kovboy çizmelerini, kot pantolonunu ve gömleğini üstünden atarak o bol siyah pijamalardan birini giydiğini görebiliyorlardı.

"Şimdi dinleseniz iyi olacak. Çünkü bundan sonra geceleri eğitileceksiniz."

Günün ortasında dinleneceklerdi ha? Drew kendini yorgun hissetmiyordu, fakat ranzasına uzanır uzanmaz esnedi.

Hangarın bir köşesindeki hoparlörlerden gelen Hank'in sesiyle ansızın uyandı.

"Herkes kalksın!"

Gece vakti mi?

Yemek ya da belki kahvaltı, istiridye salçasına benzeyen bir nesnenin içindeki pirinçle balıktan oluşuyordu. Arkasından çay içildi.

Ders hemen başladı. Hank, öğrencileri hangarın arkasına götürdü. Orada duvarın dibine kum torbalarının yığılmış olduğunu elyordamıyla öğrendiler. Drew, Hank'in hareket ederek torbaların yanındaki bir şeye doğru eğildiğini duydu.

Anında hangarın arkalarına düşen karşı yanında soluk bir sarı ışık belirdi. Mutlak karanlığın arasından kum torbalarına kadar ulaşmıştı. Hank omuzlarını silktili. "Gecenin bile yıldızları vardır. Parlaklığı derece derece değişiklik gösteren bir de ayı. Tabii gökte bulut olmayınca." Drew, duvarın dibindeki kum torbalarını ne kadar daha iyi görebildiğini görerek şaşırmıştı. Hank onlara, fırlatılacak bir bıçağın nasıl tutulması gerektiğini öğretti. Saatler boyunca onlara kum torbalarına bıçaklar fırlattırdı. Onlara usturalar, Japon yıldızları, hatta sopalar, kül tablaları ve taşlar bile fırlattırdı. -291 -

Bu eğitim öldürmek için yapılan bir provaya benzemiyordu. Amaç komut üzerine bir cismi fırlatma hızını ve bunun hedefe ne kadar yaklaştığını saptamaktı. Hank, "Çünkü hedefinizin ölü olup olmadığını karanlıkta bilemezsiniz," diye bağırdı. "Silahınızın hedefi vurduğunu duyduğunuz anda düşmanınızın dikkatini dağıttığınızı varsaymak durumundasınız."

Hank bundan sonra öğrencilere kum torbalarına arkalarını dönmelerini buyurdu. şimdi ellerini çırpıldığı zaman, grup, elindekini savurmak için kendi etrafında dönmek zorundaydı.

Hank, vücudun dengesi, ayakları aralık tutmak, sadece kalçaların eni kadar aralık tutmak gereksinmesi gibi konularda komutlar haykırıyordu. Bacaklarını ve tabii dizlerini esnek bir biçimde bükülü tutmak ise kendi etrafındaki dönüşleri için daha elverişli oluyordu. Öğrenciler, vücutlarının iyi bükülmesine yardım etmesi için sırtlarını hafifçe kamburlaştırmayı da öğrendiler.

Kum torbalarına savurdıkları sivri cisimler çoğu kez takırdayarak beton zeminin üstüne düşüyordu.'

Hank'e bakılırsa, bunun da bir değeri vardı. "Böylece, beklediğiniz herhangi bir gürültüye dikkat etmeyi göze alamazsınız. Buradaki süreniz sonuna yaklaşırken düşünebileceğiniz her silahın, düşünebileceğiniz her düzeyin üstüne düştüğü zaman çıkardığı sesi tanımayı öğreneceksiniz. Yalnız bu beton zeminin üstüne değil. Kumun, bir halının veya çakılın da."

Drew o sabah bitkin halde ranzasına büzüldü. Doğan güneşin parıltısının hangarın metal duvarlarının aralıklarından içeri süzülüşünü görebiliyordu. Ama önemli olan sadece uykuydu. Düşlerinde kum torbalarına kokakola şişeleri fırlatıyordu.

Hank bundan sonraki gecelerde eğitime yenilikler getirdi. Öğrenciler şimdi hedeflerinin üzerine atılıyorlar, bir keçe kalemi bıçak gibi tutarak gölgelerin arasındaki kum torbasına saldırıyor ve hedefe sapladıkları cismi yukarı doğru kıvrırmayı öğreniyorlardı. -292-

Her saldırıdan sonra Hank ışığı siperli küçük bir fenerin yardımıyla kum torbasını inceliyor, indirilen darbenin niteliği hakkında fikir yürütüyordu. Komutu her zaman aynıydı. Elinizdeki en küçük bir ışıktan bile yararlanın ve hedefin kalan kısmını gördüğünüz kısma göre değerlendirmeyi öğrenin.

Hank bundan sonraki aşamada öğrencilere hemen hemen mutlak karanlıkta birbirlerine kırılabilir cisimler fırlattırdı. Sonra da keçeli .kalemlerini hasmın bir yastıkla korunmuş göğsüne saplamak üzere ileri atılacaklardı. Hank her defasında kuramsal zararı değerlendirmek için ışığı siperli cep fenerinden yararlanıyordu.

Öğrencilerin yastık avantajından yoksun bırakıldıkları bir zaman geldi. Bir keçe kalemin ucu eğer midenizi incittiyse, ne yapalım, daha dikkatli olmanız gerekirdi. Aynı darbeyi bir de bıçağın indirdiğini farz edin.

Hank öğrencilerini bu ve buna benzer şekillerde karanlıkta reflekslerini geliştirmeye alıştıırıyordu.

Bir bıçağı sanki ellerinin uzantısıymış gibi kullanmayı öğreniyorlardı. El de

aynı şekilde kolun bir uzantısı olmak zorundaydı. Kol oynatılıyor, el onu izliyor, bıçak da eli izliyordu. Akıcılık diye buna denirdi. Öğrendikleri arasında yana kayarak yere çömelmek, ayakları hiçbir zaman kalçaların eni dışına uzatmamak da vardı. Daima ağır, daima aşamalı olarak ağırlığı dağıtmak. Arkaya ya da öne doğru yer değiştirmek kesinlikle yasak ve sessizce hareket etmek zorunlu.

Öğrenciler bedeninin bölümlerini öğrendiler: dalağı, gırtlığı, husyeleri, ense kemiğini, çene kemiğini, çapraz sinüsü, septumu, göz çukurunu, şahdamarını ve karanlıkta keçe kalemlerle birbirlerine ya da kum torbalarına saldırdılar. Daha sonra avuçlarını ve dirsek uçlarını da aynı amaçla kullandılar. Eğitimleri yoğunlaşırken Hank'in onları son bir teste hazırladığını hissetmeye başladılar. Geceler boyunca, kaç gece olduğu belli değildi, birbirlerini izliyordu. Öğrenciler, hangarın karanlığının orta yerinde onları bekleyen tek katlı yapıya giderek daha sık bakmaktan kendini atamıyorlardı. }

-293-

Sonunda kumsala, kalın bir halıya ve ciladan kayganlaşmış bir zemine benzeyen çeşitli yüzeylerde hasma karanlıkta sezdirmeden yaklaşma hünelerini başarıyla sergilemelerinden, gölgemsi engellerin etrafında ve üzerinde aynen okuldaki bale derslerindeki kadar zarafetle hareket etmeyi öğrenmelerinden sonra, Hank, "Tamam," dedi. "Sonunda zamanı geldi. O kompartımda ne olduğunu keşfetmeye artık hazırsınız."

Gençler gölgelerin arasından öğretmenlerini kapıya kadar izlediler. Hank kapıyı açtı, fakat Drew ile arkadaşları içerisini görmeyi başaramadılar. Hank Jake'e döndü. "Ben içeri girip kapıyı kapadıktan sonra bana on beş saniye ver. Sonra da içeri girip kapıyı kapa."

Jake durakladı. "Peki, daha sonra?"

"Sen hiç saklambaç oynamadın mı? Beni bulmaya çalış. Yalnız şunu unutma: senin düşmanın olduğumu. Bana en küçük bir fırsat tanırsan, dikkat etmeyip seni duymama ya da hissetmeye olanak verirsen, gerçek hayatta seni öldürürdüm. Şimdilik oyunu şu şekilde oynayacağız. Her kim ötekine ilk kez dokunup şaşırtırsa oyunun galibi olur. Kuralımız basit, değil mi?"

"Tabii."

Hank içeri girdi. On beş dakika sonra Jake onu izleyerek arkasından kapıyı kapadı. Otuz saniye sonra kapı tekrar açıldı ve Jake dışarı çıktı. Drew, arkadaşının asabiyetini yüzünden okudu.

Biri, "Orada ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey söylememem gerekiyor. Hank hepinizin sıraya girmenizi ve teker teker içeri geçmenizi istiyor."

Drew huzursuzdu. Sıranın en sonuna yakın durduğu yerde arkadaşlarının içeri girmelerini seyrediyordu. Hiçbirinin içeride Jake'den uzun kalamadığına dikkat etti.

Mike da sırasını savdı. Onun da içeri girmesiyle çıkması bir olmuştu. Drew, delikanlının onurunun kırıldığını hissetmişti. Karşısındakine sürekli meydan okuyan bir karakterin sahibi olan Mike, Drew'yu boyunun ölçüsünü almaya davet ediyordu sanki.

-294-

Derken sıra Drew'ya geldi.

Genç adam kapıyı açtı, reflekslerini güçlendirmek için aklını si-nirleriyle kaslarına konsantre etti ve kapıyı sinir içinde arkasından kapadı. Aynı anda boşluyormuş gibi bir his duydu. Hava burada sanki daha yoğun ve insanı sıkıştırıyordu.

Her yer karanlıktı. Drew hangarın karanlık olduğunu düşünmüştü. Oysa karanlığın gerçekte ne olduğunu asıl şimdi anlıyordu.

Bu odanın içindeki karanlık mutlak ve onu eziyordu. Sessizlik kulak

zarlarını sızlatıyordu. Ne yapması gerektiğini düşündü. Hank'ı bulmak için öne adım atınca bir masaya tosladı. Masanın ayakları beton zemin üstünde gıcırdamıştı, Hank de anında delikanlının sağ dirseğini kavradı. Öğretmen Drew'un kulağına, "İşte kendini öldürttün," diye fısıldadı. Drew karanlık odadan çıkarken ne kadar bozulduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Bu arada Mike'ın ne kadar hoşnut olduğuna, Drew' nun ondan daha başarılı olmadığına ne kadar sevindiğini farketmeden edemedi. Hank grubu biraraya toplayarak olanları değerlendirdi. "Hepiniz beni bulmakta acele ettiniz," dedi. "Sessizliği hissetmek için kendinize vakit tanımadınız. Bu endişeniz sizi ele verdi. Bunlar son dakikalarınız olabileceğine göre, onları niçin uzatmayasınız?" Hank onlara "körü körüne ilerleyecek yerde odayı arama yöntemlerini öğretti. Kum torbalarına saldırırken ve hangardaki engellerin yolundan kaçarken geliştirdikleri yetenekleri kullanmaya teşvik etti onları. İçlerinden biri, "Ama farklı," dedi. "Nasıl farklı?" "Hangarda geniş bir hareket alanımız vardı. Karanlık da mutlak değildi. Ayrıca, içeriye ilk siz girdiniz. Saklanabilmek avantajınız vardı." "Şu işe bakın. Yani bir düşmanla karşı karşıya olduğunuz takdirde onun bir avantajı varsa bunun size haksızlık olduğundan mı yakınacaksınız? Bu oyunda kendi avantajınızı kendiniz yaratmak zo-

-295-

rundasınız." Hank ekledi. "Bunu da ancak hasmınızdan daha iyi olmakla yapabilirsiniz. Odaya girdikten sonra uygulamanız gereken yöntemlere ek olarak hatırlamanız gereken en önemli şey, hemen hemen hareket etmiyor görünecek kadar yavaş hareket etmeniz." Gençler yeni denemelere giriştiler ve her defasında Hank onlara dokunana kadar biraz daha fazla dayandılar. Belki beş saniye fazla. Belki de on saniye. En sonunda bir dakika dayanabildiğinde Drew, sonradan odada çok uzun bir süre kalmış gibilerden garip bir his duydu. Hank "Hâlâ yeterince yavaş hareket etmiyorsun," diye ısrar etti. "Karanlığı hâlâ hissetmiyorsun. Bir körün, elinde bastonu olmasa bile karşısındaki bir engeli nasıl hissettiğini hiç görmedin mi? Nedeni şu: karanlıkta yaşamaya öylesine alışıktır ki, havanın çevresindeki cisimlerden sekmesini hissedebilir. Etrafındaki cisimler titreşimler yayıyorlar sanki. Sizin de aynı şeyi yapmayı öğrenmeniz gerekiyor. Görme yeteneğinizin yokluğunu bütün öbür duyularınızı kuvvetlendirerek denkleysin. Jake sen çok sessiz hareket ettin. Bunu takdir ediyorum. Ama sigara tiryakisisin. Üstündeki bayat sigara kokusundan seni görmememe ve duymamama rağmen, nerede olduğunu kestirebildim. Bundan böyle bu ekipte sigara içilmesi yasak. Hem yalnız burada bulunduğumuz zaman da değil. Hiçbir zaman sigara içmeyeceksiniz. Sen de deodorant kullanıyorsun, Mike senin kokunu aldım. O deodorantı at." Mike, "Ama bir kokumuzun olması kaçınılmaz," dedi. "Örneğin, ter kokusu. Stres durumunda terlemek çok doğal." "Hayır. Bizim durumumuzdaki stres ter bezlerini kurutur. Evet, belki de bir, ikiniz bu kuralın dışındasınız. Ter bezleriniz çalışmasını tatil etmiyor. Bunu göreceğiz. O zaman da o kişiler okulun dışında kalacaklar." Öğrenciler çok geçmeden bu eyleme daha uzun süreler dayanmayı öğrendiler. İki dakika uzayıp beş, sonra da on dakika oldu. Drew odadaki cisimleri yavaş yavaş tanımayı öğrendi. Aşamalı şekilde keşfi sürdürerek, dekorun bir oturma odasına benzediğinin farkına vardı: sandalyeler, divan, sehpa, televizyon aygıtı, lamba ve bir kitap rafı vardı bu odada. Fakat bir gece möblelerin yeri değiştirildi.

-296-

şimdi beton zemin yerine, bir halı vardı. Bir başka gece dekor yatak odasına çevrildi. Daha başka bir gece ise odaya aynen bir depoymuş gibi rastgele tahta sandıklarla kasalar serpiştirilmişti.

Hank, "Tüm bu yer değiştirmelerden sonra, hiçbir şey anlayamazsınız," diye uyardı.

Son olarak, sınıfın her üyesi dokunulmadan Hank'i bir saat izleyebildi. Derken Hank deneyin biçimini değiştirdi. "Bundan böyle birbirinizi izleyeceksiniz," dedi. "İçinizden biri içeri girer, sonra bir başkası onu izler. Daha sonra, aynı şeyi tersine yaparsınız. İkinci adam önden içeri girer, böylece avcı avlanan olur. Sonuçta herkes birbirine karşı mücadele etmek fırsatını bulur." Drew, Mike'a baktı. Genç adamın, yeteneklerini Drew'nunkilere karşı test etmeye can attığı belliydi. Hemen eşleştirilmediler. Başka dört kişiyle yarıştıktan sonra sonunda odada beraber oldular. Avlanan Drew ilk raundunu kazandı. Fakat Mike avlanan olunca, bu kez de kazanan o oldu. Sonuncu defa, odada üç saat kalıp ikisi de kazanamayınca, Hank oyunu yarıda kesti.

14

şimdi aradan on altı yıl geçtikten sonra yine eşleşmişlerdi. Fakat silahları bu kez keçeli kalemler değildi. Kuşkusuz, oyunu yarıda kesecek Hank de yanlarında değildi. Rekabetleri son haddine ulaşmıştı. Kimin daha iyi olduğu tartışılmayacak, oyun da yinelenmeyecekti.

Drew öldürmek istemiyordu. Janus hakkında konuşturmak için Mike'ı yaşatmak zorundaydı. Fakat öldürmek istemeyişi onun için bir zaaftı. Çünkü Mike'ın tereddüt etmeyeceği kesindi.

Drew, Mike'ın onu sürüklediği bu zifir gibi karanlık bodrum odasının anlamını kavrayınca, otomatik olarak dizlerini büktü. Hank'ın onda doğal bir davranış haline getirdiği çömelisi uygulamıştı. Bacaklarını kalçalarının eni kadar iki yana açtı, kollarını da omuzlarının genişliği

-297-

1"

kadar açık tutarak ileri uzattı ve karanlığı elleriyle araştırdı. Kollarını daha da açarak sağındaki ve solundaki boşluğu hissetti. Hemen arkasından yer değiştirerek sola kaydı. Fazla uzağa gitmemiş, sadece vücudunun kapladığı yer kadar gitmiş ve durmuştu.

Bu ilk taktiklerin bir tek amacı vardı, odaya girdiği sırada bulunduğu yerden uzaklaşmak. Böylece, Mike'ın, Drew'nun dikkatsizce çıkardığı gürültülerden yararlanarak Drew henüz hazırlıksızken saldırıya geçmesini önleyecekti. Drew şimdi tıpkı Mike gibi karanlıkla bütünleşmişti. Av başlayabilirdi.

Drew, Mike'ın yanında tabanca olmadığına emindi. Bunu kulan ması için pek çok fırsatı olmuştu. Drew, kapının çarpılmasından bir saniye önce odaya girip karanlığa gömüldüğünde Mike için şaşmaz bir hedef oluştururdu. Kuşkusuz Mike'ın bir bıçağı vardı.

Drew bu tehlikeyi kafasında tartınca, Mike'ın hasmı odaya girerken normal olarak bunu fırlatması gerektiğine karar verdi. Bıçağın Drew'ya çarptığını duyduğu anda saldırıya geçecek, darbenin yol açacağı şaşkınlıktan, Drew'yu öldürmekte yararlanacaktı. Hank Dalton bu taktiği onların doğasının bir parçası haline getirmişti.

Bu durumda Mike'ın duraklaması için bir neden olmalıydı. Drew' nun düşünebildiği tek açıklama, benzerinin yumruk yumruğa dövüşmekteki yeteneğine güvendiğiydi. Bu da Mike'ın, Drew'nun yaklaşmasını bekleyeceği ve onu o zaman gafil avlayacağı anlamına geliyordu.

Drew'nun bir silahı vardı: elinde sıkı sıkı tuttuğu Mauser. Ancak bu, karanlıkta yarsızdı, hatta onu tutan sağ eli boşu boşuna duruyordu. Drew bu koşullar altında sağ elinin serbest olmasını, bu elle karanlığın titreşimlerini hissedebilmeyi isterdi. Ancak tabancayı cebine sokmanın çıkaracağı hışırtıdan çekiniyordu.

Beş dakika süreyle yere çömelerek bekledi. En küçük sese karşı tetikteydi. Bu

oda anlaşılan yerin o kadar altında, duvarları da o kadar kalındı ki, buraya dışarıdan hiçbir ses sızamıyordu. Genç adam soluk sesi duymak için kulak kabarttı. Ama kulaklarının arkasında kanın zonklaması dışında hiçbir şey duyamıyordu.

-298-

Hafif bir soluk alarak odadaki kokuları ayırt etmeye ve niteliklerini saptamaya girişti. Terebentin kokusu burnuna geldi. Boya, vernik gibi bir şey. Hafif bir benzin esintisi de vardı.

Acaba burası depo falan mıydı? Kokuları değerlendirdikçe buna inancı artıyordu. Burada bir çimen kırma makinesi olabilirdi. Araç, gereçler de. Birazdan öğrenecekti. Çünkü birazdan ava başlamak zorundaydı. Mike herhalde başlamıştı bile.

Hank Dalton, "Hiçbir zaman odanın ortasına doğru ilerlemeyin," diye ısrar etmişti. "Ortadan kaçının. Önce çevreyi araştırın. Bu da iki seçeneğinizin bulunduğu anlamına gelir. Sağ veya sol. Sırtınızı duvara verin. Odanın planı, engelleri hangi yönün daha iyi olduğunu tayin edecektir."

Ancak bu durumda ne sağ, ne de sol herhangi bir avantaj sağlıyordu. Drew içeri girdiği sırada sola doğru yer değiştirmiş ve tuzağı kavramıştı. Mike da Drew'nun sola doğru ilerleyeceğini varsayacaktı. Onu aldatmak için yapması gereken, Mike'ın beklemediği yöne, yani sağa doğru kaymaktı.

Ne var ki Mike, Drew'nun mantığını öngörebilirdi. Drew'nun bir kandırmaca olarak sola saptıktan sonra yön değiştireceğini varsayabilirdi. Sonuçta her bir hasım hangi mantığı kullanırsa kullansın, avın hangi yönde başlayacağını hiçbirisi öngöremezdi. Bu konuyu fazla düşünmek ise felce yol açabilirdi.

Drew sonunda sola gitmeye karar verdi. Çıldırtıcı bir yavaşlıkla. Kollarına, ellerine yer değiştirtiyor, karanlığı araştırıyordu. Ayaklarını da belirli belirsiz kıpırdatıyordu.

Burada da zemin dışarıdaki koridorda olduğu gibi topraktı. Al-lahtan ki bu toprak sıkıştırılmış topraktı ve Drew yavaşça ayağını bastığı zaman ağırlığını sessizce verebiliyordu. Hiçbir çatırtı konumunu ortaya çıkarmıyordu.

Drew yine durdu, dinlendi, kokladı, hissetti. Karanlığı yine elleriyle yokladı ve yine sola doğru birkaç santim kaydı.

-299-

Usluca ayaklarını kaydırırken, sol ayakkabısının kenarının katı bir cisme değmesi üzerine irkildi. Sol bacağıyla kalçası üzerindeki belirli belirsiz basınç, cismin iri olduğu konusunda onu uyarıyordu, fakat sol elini o yöne kaydırınca hiçbir şey hissetmedi. Cisim, her ne ise. belinden daha yükseğe çıkmıyordu. Genç adam elini o düzeye indirince, delik deşik, biraz da yağlı bir tahtaya dokundu.

Bir çalışma tezgâhıydı bu. Eliyle keşfe çıktığında tezgâhın kenarına sıkıştırılmış metal bir mengeneye dokundu. Bir kerpeten, uçlu bir gaz kabı da vardı.

Bundan sonra güçlükler arttı. Bildiği kadarıyla Mike, tezgâhın öbür yanında, Drew tekrar duvara ulaşmak için tezgâhın etrafını döndüğü zaman saldırıya geçmeye hazır olarak bekliyor olabilirdi. Belki de Mike tam karşısındaki duvarın dibindeydi. Tezgâhın etrafını dönmenin Drew' nun tüm dikkatini alacağını hissettiği zaman da...

Drew masanın etrafını dönerken Mike'ın düşüncelerini tahmin etmeye çalışıyordu.

"Hey, Drew, rakip olduğumuz Kolorado'ya dönmüş gibiyiz, değil mi? Evet, birbirimize o kadar benziyorduk ki, herkes hangimizin ötekinden iyi olduğunu merak ediyordu. Fakat biz bu konuyu hiçbir zaman bir sonuca başlamadık. Daha doğrusu, ben hiçbir zaman tatmin olmadım. Büyüklerimizin aptalca kanısına göre, sen benden daha iyiydin. Aksi halde beni senin dublörülüğünü yapmaya memur etmezler, bunun tam tersi olurdu. Sen yıldızdın, ben ise senin dublörün."

Ama ben senden daha fazla dayandım. Senin öldüğün zannediliyordu. Benim ise senin yerine geçmem uygun görüldü. Böylece, ben sen oldum, bu da çok hoşuma gidiyor. Seninle tekrar yer değiştirecek değilim. İkinci olmak konumuna bir daha dönmeyeceğim. Bu kez senin ölü olarak kalmanı garantileyeceğim." Drew'nun gerilmekten kolları sancıyordu. Tezgâhın etrafını adım adım dönmeye başladı. Fakat tezgâhla duvar arasındaki köşeyi yoklarken zifir gibi karanlık odanın öbür ucundan gelecek bir saldırıya kısmen açık olacaktı. Yoğun ve hareketsiz havadaki en küçük sese veya kıpırtıya karşı tetikteydi.

-300-

Bir ara sol elini duvarın devamına doğru sessizce salladı. Oluşacak hafif esintinin, Mike'ı Drew'nun ona olduğundan daha yakın olduğuna inandırmasını istiyordu. O zaman Mike duvarla tezgâhın arasından da vakitsiz olarak saldırıya geçebilirdi.

Fakat hiçbir saldırı olmadı. Drew da tezgâhın öbür yanına geçince yaklaştığı duvara Mauser'ile nişan aldı. Mike gerçekten orada saklanıyor idiyse, Drew, onun vücudunu hissederek ateş edecekti.

Ama hiçbir şey olmadı. Drew da ferahlamış olarak duvara ulaştı ve oraya arkasını dayadı. Karanlıkta bekliyor, enerji depolamaya, düşüncelerini konsantre etmeye çalışıyordu.

"Disiplin," demişti. Hank onlara. "Kuşkusuz bir de sabır. Oyunu kazanmanın sırları bunlardır. Düşünmeden yapılmış bir hareket. Dikkatsiz bir jest. Bunların bir teki ölmeniz için yeter de artar bile. Geleceği aklınıza bile getirmemek zorundasınız. Kazanıp odadan çıkmanın ve rahat etmenin ne kadar güzel olacağını düşleyemezsiniz bile, çünkü önemli olan şimdidir ve siz geleceği yaşarken düşmanınız şimdinin üzerinde konsantre oluyorsa, siz o geleceği hiçbir zaman göremezsiniz, arkadaş. Özetle, geçmişte kalırsınız." Drew solundaki duvara doğru kaymayı sürdürüyordu. Daha önce de yaptığı gibi, engelleri test etmek için ayaklarını, bacağının yanını ve kalçasını kullanıyordu. Sağ eliyle Mauser'i ateşe hazır vaziyette tutarken, sol elini önünde hareket ettiriyor, karanlığı adeta okşuyordu. Sessiz ayağı solundaki bir cisme dokundu. Daha doğrusu, daha ayağı değmeden bile cismin orada olduğunu duyumsamıştı. Cisim tahtaydı. Kırk santim kadar odanın içine giriyordu. Drew, ona sol eliyle dokundu. Cisim ta tavana kadar yükseliyordu. Genç adam, parmaklarını cismin kenarında gezdirince, soğuk dairesel metale dokundu. Metalin etrafına yapıştırılmış kâğıt yer yer soyulmuştu. Terebentin kokusu burada daha da kuvvetliydi. Bir boya kutusu muydu bu? Evet diye karar verdi. Boya kutularıyla dolu adam boyunda raflar. Drew, sırtını raflara vererek, sola doğru yer değiştirmeyi sürdürdü.

-301 -

Üç, dört metreden fazla ilerlememişti ve yaklaşık kırk dakikadır odadaydı.

Belki de daha uzun zamandır. Bunu bilmesi zordu. Karanlık bir odada hareketlerin çıldırtıcı yavaşlığı zamanı şekilsizleştiriyordu. Her saniye sonsuzluk kadar uzun geliyordu insana ve de öylesine yoğun.

Soluğunu tutarak rafların sonuna geldi. Etrafında dönerek duvarı aradı, fakat eli başka bir duvara değdi. Bu soluna doğru uzuyordu. Genç adam o köşeyi yokladı.

Bir şey birdenbire solundaki raflara çarptı. Cisim takırdayarak yere yuvarlandı.

Drew irkildi. Elinde değildi, kalbi patlarcasına gerildi. Solumak için kendini zor tuttu. Sonuçta hiçbir ses çıkarmamayı başardı. Aldığı eğitim gereği refleksi hareketi olarak yere çömeldi, kalçaları bacaklarının arkasına dokunana dek çömeldi. Sırtını köşeye sıkıştırarak ellerini kaldırdı ve Mauser'ile nişan aldı.

Gösterdiği tepki o kadar ani olmuştu ki, cisim daha yere çarparken o hazırды. Mike saldırıya geçebilirdi. Bu da Hank Dalton'un taktiklerinden biriydi. Hasmı

şaşırtın. Bir şey fırlatın. Cisim yere çarparken avantajı ele geçirin. Saldırın.

Fakat sessizlik yine odayı doldururken, Drew hiçbir toslama hissetmedi, hiçbir vücut üzerine saldırmadı. Midesi kasılarak, sinirleri kopma derecesinde gerilerek bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Drew cismin hangi yönde fırlatıldığını hesaplamaya çalıştı. Ama başaramadı.

Fakat en âzından Mike'ın da odada olduğunu, benzerinin, kendisi odaya girmeden görülemeyen bir kapıdan sızıışmamış olduğunu öğrenmiş bulunuyordu.

Aralarında ölümüne bir savaşın başladığı belliydi.

Yalnız bir şey Drew'nun kafasını kurcalıyordu. Mike niçin saldırmamıştı? Drew gergin bir bekleyişe girmişti.

Düşünüyordu. "Saldırıya geçmedi çünkü nerede olduğumu tam olarak bilmiyor.

Karanlıkta bir hamle yaptığı, fakat bulunduğu yeri

-302-

hesapladığı takdirde, onu öldürebileceğini biliyor. Bulunduğunu tahmin ettiği noktaya bir cisim fırlatırken kontrolümü kaybedip bir ses çıkaracağımı umut ediyordu. Ama isabet ettirmediği için başka bir şey daha atacaktır. Eğer bana isabet ettirebilirse, cismin vücuduma çarptığı zaman çıkacak sesi duyar duymaz şaşırdığımı varsayıp saldıracaktır.

Bu da başka bir Hank Dalton stratejisiydi.

Drew sırtını köşeye vererek çömelmiş durumda beklerken ikinci bir cisim karanlığın içinden gelerek sağındaki raflara çarptı. Takırttı bu kez daha yakındı ve titreşimi Drew'un omuzuna kadar yayıldı.

Fakat Drew bu kez böyle bir gürültüyü beklemişti. Cismin düşüşünden yararlanarak yeni duvar boyunca sola kaydı.

Tabii Mike da Drew'nun bu yönde hareket edeceğine karar vermişti. Cisim Drew'ya çarptığı anda harekete geçecekti.

Üçüncü bir cisim Drew'nun az önce çömelmiş bulunduğu köşeye küt diye çarptı. Genç adam çıkan sestten yine yararlanarak bu yeni duvar boyunca biraz daha öteye kaydı.

şimdi daha çok bilgi sahibiydi. Çeşitli cisimlerin sapış açısı, toprak zemine çarptıklarında sesin geldiği yön, Drew'ya Mike'ın odanın uzak ucunda, büyük bir olasılıkla az önce çömeldiği köşenin karşıt köşesinde bulunduğunu anlatıyordu.

Belki de Mike bir, iki saniye önce oradaydı. Çünkü Drew'nun bildiği kadarıyla o da takırtıdan, aynen Drew'nun yaptığı gibi, yer değiştirmekte faydalanmış olabilirdi.

Ama Mike hangi yöne kaymıştı acaba? Drew'nun izlediği duvara doğru mu? O zaman kafa kafaya toslaşmaları işten değildi ya da Mike, Drew'nun önce dibinde süründüğü duvarı izliyordu ve ona arkadan saldıracaktı.

Drew ters yönü mü izleyeyim mi diye düşünürken dördüncü bir cisim takırdadı.

Ancak bu kez Drew'nun ilk kez dibinde süründüğü duvardan sekmişti.

Mike benim tornistan ettiğimi mi düşünüyor? Belki de beni öyle düşündüğüne inandırarak tuzağa düşürmeye mi çalışıyor?

-303-

Hank Dalton'un vurguladığı da buydu: hasmın kafasını karıştırmak, onun dengeli düşünme yetisini allak bullak etmek.

Sonra da onu öldürmek.

Hank, "Kurallara güvenin. Onlara bağımlı olun," diye onları uyarmıştı. "O kuralları keşfetmek yirmi beş yılımı aldı. Ama bugün hayatta olmamın nedenlerinden biri de onlar."

Fakat Hank'in de belirttiği gibi, başka savaşçıların pek azı bu kuralları biliyordu. Bir çatışma durumunda Hank'in öğrencilerinin bir hasmı izlerken tükenmelerine gerek yoktu. Nedeni de, Hank'in karanlıkta dövüş yönteminin

başka yerlerde standart eğitimin kapsamına gir-memesiydi. Hank, "şunu unutmayın," demişti. "Avantaj sizde. Fazla güven duymayın. Ama paniğe de kapılmayın. Çünkü kurallara uyarsanız kazanma şansınız yüzde elliden fazla." Drew, "Tabii," diye düşündü. "Sen kuralları izle. Ama şunu da söyle Hank. Hasmin da kuralları bildiği takdirde, ne halt edeceksin? Kolorado'dayken onunla sonuçsuz kalan karşılaşmalarımız olmuştu. Mike yalnız bana benzemekle kalmıyordu, aynen benim gibi eğitilmişti. Bunun da yine beraberlikle sonuçlanacak bir karşılaşma olması için bir neden yok. Ne var ki, bu kez benim aleyhime olacak bir faktör var. Bitkinlik. Manastırdan beri fazla hırpalandım. Belirleyici etken eğer da-yanıklılıksa, büyük bir olasılıkla kaybedeceğim.." Drew paniğe kapılmadı. Aksine, içine bir ilham geldi. O da kuralları bilen biriyle karşı karşıya olduğunuz takdirde ne yaparsınız? O zaman beklenmeyi yapın. Kuralları bozun. Kolorado'daki hangara ilk girişinizdeki davranışlarınıza geri dönün. Hank'in ısrar ettiği biçim'de odanın duvarlarını izleyecek yerde odanın karşı tarafına yürüyün. Oda ortasına çömelin ve Mike'ın yine bir şey fırlatmasını bekleyin. Bunu yaptığı zaman ve siz onun nerede olduğunu kesin olarak hissettiğiniz zaman da saldırın. Drew sessizce odanın ortasına yönelirken ayakkabıları toprak zemine değmiyordu sanki. Ağır adım atmayı sürdürdü, sol eliyle önünü yoklarken sağ eliyle Mauser'i doğrultup nişan alıyordu.

-304-

Oda ortasına vardığına karar verince çömelip Mike'ın bir sonraki hareketini bekledi. Ani bir hava akımı oldu ve bir cisim başının sadece birkaç santim yukarısından geçerek az önce izlemekte olduğu duvara çarptı. Evet, oradaydı. Karşı köşede. Drew santim santim yaklaşıyordu. Bir başka cisim başının yukarısında havayı kırbaçlayarak geçti ve arkasındaki duvara tosladı. Drew santim santim yaklaşmayı sürdürüyordu. Her şey çok ani oldu. Drew ansızın önünde bir engelin varlığını hissetti. Ona dokunmadı. Hank Dalton'un da vurguladığı gibi, ona dokunmasına gerek yoktu, Eğer yeterince uyanık olursa, o cisimden yayılan titreşimleri duyabilirdi. Engel bir adamdı. Drew'ya benzeyen, Drew gibi eğitilmiş olan Mike da Drew gibi düşünüyordu. Mike da, Hank Dalton'un eğitimine sahip olan ve karşı tarafın hareketlerini öngörebilen bir rakibin nasıl izini sürebileceğini uzun uzun düşünmüştü. Kuralları uygulayarak bugüne gelmişlerdi. Şu halde kuralları bozmalıydılar. Böylece Drew hiç beklenmedik şekilde kendini benzeriyle göğüs göğüse, yüz yüze buldu. Onun için büyük bir şok oldu, bu. Bir o tarafta, bir bu tarafta sendelerken Drew artık gürültü yapmaktan sakınmıyordu. Aksine, gürültülü soluklar alıp veriyor, büyük bir oksijen gereksinmesi duyuyor, tuttuğu ve onu tutan adama karşı tüm gücünü kullanıyordu. Bir diz kasıklarına çarptığı zaman bir inilti çıkardı. Geri geri giderken tezgâhın keskin kenarına toslayıp böbreklerini incitti. "Mike..." Sol avucunu saldırganın karın boşluğuna sapladı. Mike inledi. "Tanrı aşkına, dinle..."

-305

Taşların Kardeşliği / F: 20

Boynunun yanına inen sert bir darbe Drew'nun soluğunu kesti.

"Konuşmalıyız!"

Fakat bir tornavidanın ucu omuzuna saplanıp sadece ceketi daha fazla zarar görmesini önleyince, Drew, Mike'in kazanmaya kendi kendine söz vermiş olduğunu anladı.

Drew'nun başka seçeneği var mıydı?

Mike'ı üstünden hızla itti ve Mauser'in tetiğini çekti.

Ateş etti, etti

şarjörü boşalttı. Birbirini izleyen patlamalardan kulakları sanki sağır olmuştu. Namlunun ucunda çakan kıvılcımlardan gözleri san-cıyordu.

Her tarafı yaralanıp berelendiği halde, mermilerini ustalıkla dağıtmıştı.

içlerinden birinin hedefe saplandığını duyunca mermileri o yöne boşaltmayı sürdürmüştü.

Benzerini cehenneme yolcu etti.

Toprak zemine kan gitgide daha hızlı damlamaktaydı. Drew'nun dudaklarına da fışkırarak, adam kendi sıcak ve tuzlu lezzetini tattırdı. Drew, Mike'in savaşı devam ettirmek ister gibi bir kez daha üstüne yüklendiğini hissetti. Fakat artık bu Mike'ı sarsan ölüm çarpıntılarıydı. İki erkek adeta birer âşık gibi birbirlerine sarıldılar.

Mike ağır ağır yere yığıldı.

Drew, "Niçin beni dinlemedin?" diye fısıldadı, ama içinden bağırmak geliyordu. O kahrolası disiplin kendini kapıp koyvermesini engellemekteydi. "Beni dinlemeliydin," diye devam etti. "Bütün yapacağın kimin hesabına çalıştığınızı bana söylemekti. Seni sersem... Şimdi hayatta olacaktın. Belki de arkadaş olurduk."

Janus. Drew, Janus'u öldürmüştü, ama Janus'un arkasındaki adam hayattaydı!

Ölümün anlamsızlığına isyan eden Drew, Mike'in ölüsünü tekmelemek, dışlerini kırmak, burnunu ezmek istiyordu.

Seni sersem...

Karanlığın içinde dizlerinin üstüne çöktü.

-306-

Yüzü yaşlardan yol yol olurken Mike'ın ruhu için dua etti. Ken-disininki için de.

15

Kapkaranlı odada zaman öylesine şekilsizleşmişti ki, binadan çıkınca Drew şaşkın halde gözlerini kırıştırdı. Gece geçmişti. Soğuk bir ekim güneşi gökte yükselmekteydi. Bütün gaz lambaları söndürülmüştü, apartmanlar da sessizdi, fakat bir yerlerde tavukların gıdıkladığı duyuluyordu. Oralarda oturan insanlar ya silah seslerini duymamışlardı ya da duymuşlardı da işe karışmak istemedikleri için duymamış gibi davranmışlardı. Drew zikzaklar çeviren koridorları, geçitleri ve tünelleri, ta ki sağında tuğla duvar olan dar geçide varana kadar izlemişti. Sonsuzluk gibi bir zaman önce burada benzeriyle yüzleşmişti.

Yüzüyle ellerinden Mike'ın kanını silmek için bir mendilden yararlanmıştı.

Mike'ın tornavidayla saldırdığı omuzundaki kan akımını durdurmak için de aynı mendili kullanmıştı. Sonra ceketini çıkarmış ve gerek yarayı gerekse ceketteki kan lekelerini gizlemek için onu katlayıp omzuna atmıştı. Bu önlem gereksizdi. Bu erken saatte kimseyle karşılaşmadı.

Soğuktan üşürken ve omzu zonklarken cesedin üstünü aradı ve aldığı anahtarla Mike'ın odasının kilidini açtı. Gizli tuzaklardan ve hırsızlara karşı alarm aygıtlarından korkusu yoktu. Daha önce Mike aynı anahtarı cebinden çıkarıp kilide soktuğu sırada herhangi bir önleme başvurmamıştı. Drew buna dayanarak apartmanın korumasız olduğuna karar vermişti. Ama ya yanılıyorsa?

0 kadar tükenmiş haldeydi ki umursamadı. Birini daha öldürmüştü, bunun yanında başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Önemli olan sadece arayışını sürdürmesiydi. Manastırdaki keşiflerin intikamını almasıydı. Mike'ın kimin için çalıştığını keşfetmesiydi.

Tokmağı çevirip kapıyı açtı. Fakat odada ışık olmadığını görünce kaşlarını çattı. İçgüdüleri alarm durumuna geçmişti. Bir gece önce kapalı perdelerin ve buzlu camların arkasında bir parıltı vardı. Oraya kim girip ışığı söndürmüş olabilirdi? Drew göğsü sıkışarak odayı gözden geçirdi. Işığın sönük olmasına rağmen, içerisi zifiri karanlık değildi. Yükselen güneş açık kapıyı aydınlatıyor, gölgeleri kovuyordu.

Genç adam, tüm huzursuzluğuna karşın, iki tahmin yürüttü. Bir tanesi, odanın boş olduğuydu. Orada gizlenen biri olsa, Drew'ya saldırmak için fazlasıyla fırsat olmuştu.

ikinci varsayım ilkinin sonucuydu. Işıklar sönüktü, çünkü Arlene'in de bir gece önce tahmin ettiği gibi, aydınlatma zaman ayarlıydı.

İçeriye birkaç adım daha atan Drew, kitap rafları, üstünde yazı makinesi olan bir masa, yatağa döndürülebilecek bir divan, küçük bir yemek masası, bir televizyon ve müzik seti gördü.

Fantezi hiçbir şey yoktu odada. Bunlar bir öğrencinin odasında bulunabilecek türden şeylerdi. Drew'nun da eskiden bunlara benzer eşyası vardı, oysa gerek o, gerekse Mike daha iyilerini edinebilecek güçteydiler.

Bütün daire bir tek odaydı. Bir tezgâhın arkasında bir fırın, bir de buzdolabı dikkati çekiyordu.

Divanın yanında bir şey kıtıldı. Drew dizlerini büktü, ellerini kaldırdı ve kendini savunmaya hazırlandı. Sonra asık yüzü Stuart Litt-le'i anımsamasıyla sevimli bir gülümsemeyle aydınlandı. Çünkü bir kediye karşı savunmaya geçtiğinin birden farkına varmıştı.

Hayvan miyavlayarak yaklaştı. Yavru değildi, ama yetişkin de değildi. Beyaz benekli turuncu bir kedi. Yazı masasının altından başka bir kedi daha çıktı, tezgâhın arkasından da biri daha. Biri kömür gibi siyahtı, öbürü ise mavi gözlü bir Siyam kedisi.

Genç adam neredeyse kahkahayı atıyordu, ama kendini tuttu. Omzu da öyle zonkluyordu ki. Her şey ona Mike'la arasındaki paraleli hatırlatıyordu. Manastırdan önceki eski günlerinde Drew da kedi beslemeyi severdi. Hayatının lüksü başlıca toplumsal hayatıydı onlar. Sonradan

manastırdaki hücrelerine bir kedi değil de bir fare girdiği zaman da bir kez daha yaşadığını hissetmişti. Çünkü Kartüzyenlerin dünyadan kendini yalıtma kuralına rağmen, yokluğunu çektiği tek şey, hayatını başka bir canlıyla paylaşmak fırsatıydı.

Mike'ın karanlık odadaki ölüsünün birden hayalinde canlanma-sıyla, "Kediler, dün gece niçin kimsenin eve gelmediğini merak ediyorsunuzdur," dedi. Birden ürperdi. Sesi boşuk çıkıyordu. "Çok aç olduğunuza bahse girerim."

Arkasından kapıyı kapadı, kilitledi ve duvarda gözüne ilişen elektrik düğmesine bastı.

Aynı anda iki lamba birden yandı. Biri divanın yanında, öbürü yazı masasının üstündeydi. Genç adam irkilerek bir iki adım geriledi. Solunda bir kapı açıldı ve tezgâhın arkasında saklı biri ayağa kalktı. Drew toparlandı.

Peder Stanislav kapıda belirdi. Drew bunun ötesinde bir dolap gördü. Arlene'in ayağa kalktığı tezgâha doğru bir hamle yaptı.

Genç kadın onun yanına geldi. Drew ona sarılmaya dayanılmaz bir arzu duydu. Arlene, "Tanrı'ya şükür, hayattasın," diye hasretle ona sarıldı, "Arabaya gelmediğini görünce."

Genç adam, Arlene'in kollarının arasında idi. Genç kadının göğüslerinin göğsüne dayandığını hissetti. Adeta bir refleks hareketiyle onu öpmek üzere eğildi.

Peder Stanislav hafifçe öksürdü. "Sizi rahatsız edeceğim için üzgünüm."

Drew papaza şaşkın halde baktı. \

Peder Stanislav, "Şafağın sökmesi yaklaşıncaya kadar bekledik," dedi.

Arlene biraz geri çekildi. Ama kollarını Drew'nun üstünden çekmemişti. Genç adam, Arlene'in göğüslerinin baskısını hâlâ göğüslerinin üstünde hissediyor gibiydi. Eski günlerde genç kadını kollarının arasında

-309-

sevgiyle tutuşunu anımsıyordu. Birlikte tırmanmışlar, kamp kurmuşlardı.

Paylaştıkları uyku tulumunda birbirlerine sarılarak uyumuşlardı.

Arlene, "şafak sökerken başka ne yapabileceğimizi bilmiyorduk," diye ekledi.

"Mutlaka içeri girip seni bulmak zorundaydık."

"Dışarıdan bakılınca apartman sessizdi." Peder Stanislaw biraz daha yaklaştı.

"Her taraf sakın görünüyordu. Bir mücadele olduğu takdirde, benzerinin burada kalacak yerde kaçacağını düşündük. Ama yine de önce kapıyı vurduk..."

"Sonuçta kilidi mi açtınız?"

Din adamının* evet der gibi başını eğmesi üzerine Drew dudak büktü. "Beni sürekli şaşırtıyorsunuz."

"Ne yapalım..." Peder Stanislaw omuzlarını silktiler. "Tanrı benimle beraber."

Arlene Drew'ya baktı. "Şu kapıdan içeri girdiğin zaman, az daha senin..."

"Benzerim olduğumu sandın, değil mi?"

"Ceketini giyecek yerde kolunda taşıyordun. Bir an boyu benzerinin onu senin üstünden aldığını sandım."

"Hayır." Drew yutkundu. "O, öldü." Genç adam ceketini omzunun üstünden kaydırarak kanlı gömleğini ve bunun altına sıkıştırdığı mendilin oluşturduğu şişkinliği ortaya çıkardı.

"Drew!"

"Beni bir tornavidayla hançerledi. Ceketim neyse ki darbeyi yumuşattı."

Arlene, onun karşı koymasına vakit bırakmadan gömleğin düğ- • melerini çözdü.

Bu yakınlık genç adamın başını döndürmüştü. Arlene, kanlı mendili yavaşça çekip çıkardı ve yırtık kumaşın altına göz attı.

Drew, "Daha da kötü olabilir," dedi. "En azından kanama durdu. Yaranın dikiş gerektireceğini sanmıyorum."

"Ama dezenfekte edilmeyi gereksindiği kesin. Gömleğini çıkar. Temiz bir bezle sabunlu su getireceğim."

"Bu bekleyebilir."

-310-

w

"Kesinlikle hayır." Drew bir kez daha tartışmak fırsatını bulamadı. Arlene sesini yükseltti. "Kıpırdama."

Genç kadının emirlerini dinlemek Drew'ya garip bir huzur duyuruyordu. Arlene yarayı temizleyip banyoda bulduğu bir ilk yardım kutusundaki malzemeye sararken, genç adam onlara olanları anlattı.

Peder Stanislaw sağ elini kaldırdı ve Drew'ya günahının bağışlandığını bildirdi. "Başka çaren yoktu. Kendini savunmak zorundaydın."

"Ama ölümü o kadar anlamsızdı ki." Drew'nun boğazı sıkıştı. Bu biraz da Mike'ın indirdiği yumruğun eseri olan şişten ileri geliyordu. "Neye yaradı ki?"

Arlene, "Hayatın kurtuldu," dedi.

"Asıl anlamlı olan aradığımız yanıtlardı."

Arlene, "Onları aradık," dedi.

Genç adam onu dikkatle dinliyordu.

Genç kadın açıkladı. "Bütün evraklarını gözden geçirdik. Makbuzlarına, iptal edilmiş çeklerine, faturalarına baktık."

"Peki, ne buldunuz?"

Peder Stanislaw söz aldı. "Aynen beklediğimizi. Adam tam bir profesyoneldi. Özetle, hiçbir şey bulamadık."

"Hiçbir şey mi?" Drew düşündü. "Olabilir. En azından öyle görünüyor."

"Anlamadım."

"Görülecek ne varsa gördünüz. Fakat gördüklerinizi anlamlandıra-madınız. Neyi arayacağınızı bilmiyordunuz."

"Hâlâ bir şey anladığımı söyleyemem."

"Makbuzlardan iptal edilmiş çeklerdenr faturalardan söz ettiniz, değil mi?"

"Tamam."

Drew sevgiyle Arlene'e baktı. "Anlayamazdınız. Çünkü," Genç adam Peder Stanislav'a döndü. "Benim konumunda değildiniz. Sistemin işleyişi uyarınca, gelecek mektuplarım için bir posta kutusundan yararlanıyordum. Ama hiç aç|£ vermeden. Dergilerimi, üniversiteden

-311 -

gelen faturalarımı vs. alırken beni gözleyen olmamasına büyük dikkat ediyordum. Fakat en yakın kentte bir başka posta kutum daha vardı. Önemli olan bir şeyi, yani ücretim gibi şeyleri oradan alıyordum."

Genç adam sözlerinin daha iyi anlaşılması için konuşmasına ara verdi.

Durumu ilk kavrayan Arlene oldu. "Skalpel tabii ki hükümetin bir parçasıydı."

"Gizli bir koluydu. Aslında olan bitenden hükümetin haberi yoktu."

Arlene, "Ama kayıtların tutulması kaçınılmazdı," dedi. "Verilen aylıkların da açıklanması gerekiyordu. Çünkü şebekenin gizli olsa bile bir bütçesi vardı ve hesapların dengelenmesi zorunluydu."

Peder Stanislav şimdi anlıyordu. "Tıpkı ClA'in ya da başka herhangi bir haberleşme örgütünün de hesap tutmasının gerektiği gibi. Fakat bu iş doğrudan doğruya olamıyordu tabii. Bütçesi tarım ya da işleri bakanlığından kanalize edilmiş olmalıydı."

Drew, "Nereden kanalize edilirse edilsin, paranın bir yerden gelmesi gerekir," dedi. "Para eğer sisteme aitse, arkasında bir kırtasiye izi bırakır. Başka türlü olması olanaksız."

Arlene şaşkın halde bir Drew'ya, bir papaza bakıyordu. "Eğer Skalpel dağıldıysa ya da şebeke dağıtıldıysa, sonra da hükümetten olmayan biri tarafından tekrar canlandırıldıysa, para o zaman özel sektörden geliyor demektir."

Drew, "Muhasebe defterlerinin olması, paranın nereye gittiğinin açıklanması o zaman daha da fazla önem kazanır,"- dedi. "Gelir vergisi dairesi acımasızdır. Her kuruşun hesabını sorar."

"Şu halde?"

"Kırtasiyenin izini süreriz," dedi Drew. "İptal edilmiş çekler bulduğunuzu söylediniz. Yerel bankanın adı nedir?" Drew, Peder Stanislav'a döndü.

Buralarda Opus Dei'nin en güçlü bağlantısı kimdir?

Peder Stanislav, "Ya..." dedi. Anlamıştı. Saatine baktı. "Saat daha sabahın yedisidir. Biraz beklememiz gerekecek."

-312-

I

"Tamam," dedi Drew. "Beni meşgul edecek belki de aynı derecede önemli bir işim daha var."

16

Drew, lavabonun yanındaki bir çekmecenin içinde bir kutu açacağı buldu ve apartmandaki bütün kedi maması kutularının kapaklarını açtı. Hepsi on taneydi. Bazılarında tavuk eti, başkalarında ise karaciğer ve balık vardı. Bir tanesinin ise bütün bu etlerin bir karışımı olduğu anlaşılıyordu.

Genç adam bütün bu malları binanın dışındaki çıkmaz sokağa taşıdı ve soğuk sabah havasında tuğla duvarın dibine dizdi.

Kediler tıka basa karınlarını doyurdular.

Drew, "Yediklerinizin keyfini çıkarın," dedi. "Hepsi bu kadar çünkü. Devamı olmayacak."

içinde bir eziklik hissediyordu.

"Çünkü efendiniz öldü," diye düşündü. "Çünkü onu ben öldürdüm."

17

Saat dokuzu beş geçerken Drew ile Arlene, Peder Stanislav'ın bağlantısına ulaşmak için dairedaki telefonu kullanmasını seyrediyorlardı. Din adamı ne istediğini anlattı, sonra telefonu kapadı, on dakika sonra da bir başkası tarafından arandı.

Yine dikkatle dinledi. Sonra hattın öbür ucundaki kişiye teşekkür etti. Hemen arkasından bir başkasına telefon etti, daha fazla bilgi aldı, sonra yine bir başka numarayı çevirdi. /

Bu süreç tam-elli dakika sürmüştü. Rahip telefonu sonunda elinden bıraktıktan sonra bitkin halde arkasına yaslandı.

Drew, "Evet, ne öğrendiniz?" diye sordu.

-313-

"Bir çeki bozdurduğunuz zaman banka, işlemin mikrofilm üstünde kaydını tutar. Mike'in kalıtı, buna bazen burs da denilebilir, her neyse, çekleri Fairgate Enstitüsünden geliyordu. Peki, Fairgate Enstitüsü neydi? Bunun için şehirlerarası bir numarayı aradım. New York'la Washington'daki bağlantılarına bakılırsa, Fairgate Enstitüsü Altın Halka Vakfının bir parçasıymış. Düşkünlere yardım eden ve kâr gayesi gütmeyen bir kuruluş. Altın Halka Vakfının arkasında ise kat kat katmanlar kalktıktan sonra Boston'daki Risk Analizi şirketi çıktı."

Drew kaşlarını çattı. "Benim de mi bir bağlantı kurmam gerekiyor?"

"Hayır. Ama çıkan sonucu beğenmeyeceksiniz," dedi Peter Stanislav.

"Boston'daki bağlantım, Risk Analizi şirketini yöneten kişinin adını meydana çıkardı."

"Ben o adamı tanıyorum, öyle mi?"

"Ne yazık ki, evet," dedi Peder Stanislav. "Rastlantı gözardı edilmeyecek kadar şok edici. Sanıyorum, Risk Analizinin Skalpel olduğunu ve bu adamın onu da yönettiğini kanıtlıyor."

"Adam kim?"

Peder Stanislav adı verince, Drew çevresindeki her şeyi unuttu, omzunun üstündeki Arlene'in elini, dışarıdaki kedilerin miyavlamalarını, hatta Mike'ın vücudundan sızan tuzlu kanları.

Evet, ad.

Önemli olan sadece oydu, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ad, Drew'nun hayatının gizemiydi.

-314-

mm mm |
SEKİZİNCİ BOLUM
YARGI

TAŞLARIN KARDEŞLİĞİ

1

Kadının sesi ciddi, net ve profesyonelce idi. "Günaydın. Risk Analizi şirketi."

Drew, Boston Halk Kütüphanesinin az ilerisindeki Boylston Sokağındaki bir telefon kulübesindeydi. Öfkesini frenlemeye ve aynı derecede profesyonelce bir izlenim uyandırmayı başardı. "Bay Rutherford'la görüşmek istiyorum."

"Üzgünüm. Kendileri bir toplantıdalar. Ama yardımcısıyla görüşmek isterseniz..."

"Hayır. Bay Rutherford'la görüşmek zorundayım. Başkası olamaz." Drew, kadının

düşünmesi için sözlerine kısa bir ara verdi. Telefon kulübesi sabah saat onun yoğun trafiğinin uğultusunu boğuyordu.

Resepsiyon memuru sonunda, "Anlıyorum," dedi. "Bu takdirde bana adınızı ve telefon numaranızı verin lütfen. Bay Rutherford sizi en-kısa zamanda arayacaktır."

"Korkarım bu mümkün değil. Programım şu sıralarda çok belirsiz ve nerede olacağımı da bilemiyorum. Onun için kendisini benim aramam daha iyi olur." Tahmin ettiği gibi, Risk Analizi şirketinin resepsiyon memuru bu kaçamağı garipsemedi. Sadece tetikte olduğu sesinden belli oluyordu. "Tabii, tabii," dedi. "Fırsatını bulursanız, saat on biri çeyrek geçe tekrar telefon edin, Bay Rutherford sanırım o sırada meşgul değildir."

-317-

"Öyle olacağını umarım."

"Adınız neydi?"

Kadın belli ki kolay kolay vazgeçmiyordu. Drew, "Kendisine sadece çok acele bir konunun sözkonusu olduğunu söyleyin."

Telefon kulübesinden çıkınca soğuk ve berrak ekim ayının göğüne baktı, sonra dikkatini yine Boylston Sokağındaki trafiğe yöneltti.

"Yakında," diye düşündü. Ellerini yeni pardösüsünün ceplerine sokarak caddede yürümeye başladı. Evet, bilmecenin eksik parçaları yerine oturuyordu. Bunu ta içinde hissediyordu genç adam. Bu kente dönüşü bile tek başına anlamlıydı. Boston ve annesiyle babasının mezarları her şeyin başlangıcıydı. Şimdi de son yaklaşıyordu. Hem de çok yakında.

Bir gün önce o, Arlene ve Peder Stanislav Pennsylvania'dan buraya arabayla gelmişler, öbürlerine uyuma fırsatı tanımak için her biri nöbetleşe direksiyona geçmişti. Hoş, Drew pek uyuyamamıştı ya. Zonklayan omzu ve huzursuz düşünceleri onu uyanık tutmuştu. Arkadaşları uyandıkça, onlara ne yapmak istediğini anlatmıştı. Planı bu kez arkadaşlarının huzurunu kaçırmıştı. Bir dakika önce resepsiyon memuruna, "Programım çok belirsiz. Nerede olacağımı bilemiyorum," derken yalan söylüyordu. Programı fazlasıyla kesindi. Arlene'le Peder Stapiislav'ınki de öyle. Arlene şu sırada onun direktifi uyarınca, Cambridge'de Charles Nehrinin karşı yakasındaki bir işhanına yaklaşıyor olmalıydı. Peder Stanislav ise kentin kuzey sınırından çıkarak körfezdeki bir köşkü gözlemlemeye hazırlanıyordu. Evet, çok yakında. Öfkesi giderek artan Drew, Boylston Sokağını hızlı adımlarla aşıyordu. Yakında her şey yerli yerine oturacaktı.

2

İstihbarat ajanları ender olarak kendi istekleriyle işlerinden ayrıldılar. Tabii ki bazıları düşkünlüğüne uğrayıp bu işten çekilirler, ama en büyük kısmı emekliye ayrılır veya istifa etmeye zorlanırlar. Teşkilatın dışında kendilerini boşluk içinde hissederler. Yüksek riskli kumarların

-318-

entrikasının ve sırlarının tiryakisi olduklarından özlemlerini doyurmanın yollarını ararlar. Seçenekleri genellikle üç tanedir.

Bunların ilki, yönetim kurulunda bir istihbarat uzmanı bulunmasını arzulayan uluslararası bir şirketin teklifini kabul etmektir. Şirket, böyle bir uzmanın, huzursuz, fakat kazançlı ülkelerin iş hayatında başgöste-rebilecek krizlerin çözülmesinde önemli bir rol oynayabileceğini düşünür. Şili'nin Marksist Başkanı Salvador Ailende yetmişli yılların başlarında bu ülkedeki Amerikan varlıklarını millileştirmeye kalkıştığı zaman bu taktik özellikle yararlı olmuştu. Eski CIA mensuplarının önerisiyle Amerikan şirketleri tarafından desteklendiği söylenen muhalifler bir darbe başlattılar. Sonuçta Ailende intihar etti.

İkinci seçenek, savaş oyunlarının bir beyin takımının önerisini kabul etmektir. Burada üst düzeydeki bir istihbarat subayının küresel entrika

alanındaki bilgisi bilgisayara yüklenmekte, böylece hangi süper gücün hangi koşullar altında hasımlarının hakkında gelmek için hangi taktiği kullanacağı hesaplanmaktadır.

Üçüncü seçenek bu tür tekliflere sırt çevirip kendi hesabına iş kurmaktadır. Daha doğrusu, eski istihbarat subayının bir şirket oluşturup kendi örgütünü kurmasıdır. Ama örgüt bu kez hükümetle ilişkili değildir. Özel sektörün bir parçasıdır ve amacı, önde gelen şirketlere önerilerde bulunmak, dünyanın sürekli değişen durumu konusunda onları cesaretlendirmek ya da uyarmaktır. Bir şirket X'de petrol için bir deneme kuyusu açmalı mıdır? X, Y'de bir bakır tasfiyehanesi inşa etmeli midir? Z'de bir potasyum fabrikası kurmalı mıdır? Amerika aleyhtarı kesimler bu çalışmalarını sabote edecek midir? Oradaki muz toplayıcılarının ya da rıhtım işçilerinin durumu nasıldır? Greve gitmeye niyetleniyorlar mı? Ortalıkta dolaşan darbe söylentilerinin asrî esası var mıdır? Satın alınan o diktatörün sağlığının bozulduğu doğru mu? Ne kadar zaman yerinde kalacaktır? Yerine kimin geçmesi olasılığı var? Risk Analizi şirketi de şirketler, hatta yabancı uluslar tarafından Paraca desteklenen son derecede kazançlı özel istihbarat örgütlerinin tipik örneğiydi.

-319-

Boston'daydı bu şirket. Sahibi de Bay Rutherford'du. Drew her ne kadar onu başka bir adla çağırması olsa da. Bir kez daha Janus'u düşündü.

"Bay Rutherford'la görüşmek istiyorum."

Drew, kendisine önerildiği üzere saat on biri, on beş geç Falmouth Sokağındaki bir başka telefon kulübesindeydi. Arlene ile Peder Stanislav'ın ne yaptığını hayalinde canlandırabiliyordu. Biri Cambridge' deki işhanında, öbürü ise Massachusetts Körfezindeki malikânedeydi.

Drew, "Evet çok yakında," diye düşündü ve bekledi.

Resepsiyon memuru, "Saat onda telefon eden kişi misiniz efendim?" diye sordu.

"Çok doğru. Çok acele bir konuyu görüşecektim."

"Bir dakika lütfen. Bay Rutherford telefonunuzu bekliyordu. Sizi ona bağlayacağım."

Drew bir tıkırtı duydu.

"Evet? Alo?"

Ahenkli ses o kadar tanıdık, o kadar dostça ve güven vericiydi ki, Drew içinin çekildiğini hissetti.

"Ben Rutherford."

Drew aynı derecede nazik ve dostça konuşabilmek için tüm öz disiplini seferber etmek zorunda kaldı. "O kadar uzun zamandan beri görüşmedik ki. Nasılsınız?" diye sordu.

"Özür dilerim. Kiminle konuştuğumu anlayamadım."

"Yapmayın canım. Sesini tanımadığınızı söyleyemezsiniz."

"Hayır. Yani emin değilim."

"Doğrusu düşkünlüğüne uğradım. Uzun zamandır kayıp bir akraba olmama rağmen."

"Uzun zamandır kayıp mı?"

-320-

"Nasılsınız amca? Sizinle tekrar konuşabilmek ne güzel."

"Amca mı?" Sesin sahibi giderek daha şaşkın izlenimini uyandırıyor. "Benim yeğenim yok ki."

"Orası doğru. Kan akrabası değiliz. Ama ben size bir akraba gözüyle bakıyorum. Size de Ray Amca diyebilirdim."

Hattın öbür ucundaki adamın soluğunun kesildiği duyuldu. "Aman Tanrım..."

Hayır, olamaz. Drew? Drew mu bu?"

"Evet, benim. Başka kim olacak? Drew bir tane."

Ray bir kahkaha attı. "İnanamıyorum! Drew ha! Niçin kim olduğunu hemen

söylemedin?"

"Sürpriz yapmak istedim." Gülmek sırası şimdi Drew'daydı. "Sizi biraz işleteyim dedim. Beni gerçek amcamla ailesinden nasıl kurtardığınızı hatırlıyor musunuz? Sonra beni nasıl Hong Kong'a götürdüğünüzü?" "Hatırlamak mı? Nasıl unutabilirim ki?" Ray yine güldü. "Ama seninle konuşmayalı yıllar oldu. Sen bu süre içinde neler yaptın? Nerelelerdeydin?" "İşte sorun burada."

"Nasıl yani?" 7"\

"Telefon etmemin nedeni bu." Drew yutkundu. \

"Haydi anlatsana, Drew. Ne var? Bir aksilik mi oldu?"

"Sizi bu işe karıştırmaktan nefret ediyorum, ama başka kime başvurabilirdim, Ray Amca? Başım dertte. Yardımaınıza ihtiyacım var."

"Nasıl dertte?"

"Bazı insanlar beni öldürmeye çalışıyorlar?"

"Dur bir dakika. Daha fazla konuşmasan iyi olur. Herkese açık telefonlardan biriyle konuşuyorum. Konu söylediğin kadar ciddiye başkalarının bizi dinlemesi tehlikesini göze alamayız. Güvenli bir telefona geçeceğim."

"İyi fikir. Size hemen telefon ederim. Bir dakika bekleyin de kalemimle not defterimi çıkarayım. Telefonunuzun numarası nedir?"

-321

Taşların Kardeşliği / F: 21

"Numara..." Ray numarayı verecekken durdu. "Hayır, olmaz. Benim sana telefon etmem daha iyi olur. Saat on bir buçukta bir müşterim gelecek. Onu atlatamam. Fakat işimizi çabuk bitiririm. Yarım saat sonra seninle konuşabiliriz."

"Öğleyin nasıl olur?"

"Eğer başarabilirsem daha bile erken olabilir. Telefonunun yakınından ayrılma. En kısa zamanda seni ararım. Beni bu işe karıştırmaktan çekinmemelisin yavrum. İnan bana, sana seve seve yardım ederim."

Drew yine yutkundu. "Size güvenebileceğimi biliyordum."

"Amcan değil miyim?" /

"Teşekkür ederim, Ray Amca."

"Seninle benim uzun bir ortak geçmişimiz var. Bana teşekkür etmen gereksiz."

4

Drew gizlendiği yerden sokağın ucundaki pizzacıyı ve bunun dışındaki telefon kulübesini gözliyordu. Drew, Ray Amcasına bu kulübedeki telefonun numarasını vermişti.

On ikiye on kala trafiğin keşmekeşiyle yaya kalabalığının arasında gözcü takımını tespit etti. Aynen düşündüğü gibi, bunda hiçbir güçlkle karşılaşmamıştı. Öğle saatinde herkes alelacele bir yere koşarken acelesi olmayanların dikkati çekmeleri kaçınılmazdı. Suç onların değildi. Telefon kulübesini-gözlemek için hareketsiz durumda beklemekten başka seçenekleri yoktu. Kendilerine verilen kısa süre içinde daha karmaşık bir plan yapmalarına olanak bulamazlardı. Bir köşede duran kadın telefon kulübesi yönüne fazla sık bakıyordu. Karşı köşedeki bir adam, bir arkadaşı gecikmiş gibi ikide birde saatine göz atıyordu. Ama belli ki telefon kulübesi arkadaşından da, saatinden de daha önemliydi. Kaldırımın kenarındaki bir arabaya paralel park edilmiş bir taksi, bir türlü gelmeyen müşterisini bekler görünüyordu. Üstünde birkaç anten -322-

dikili bir kamyonet, bina bloğunun etrafını dönüp duruyordu. Pizza kutuları taşıyan bir delikanlı, pizzalarının soğumakta olmalarına aldırmaz görünüyordu. Hiç kuşkusuz daha başkaları da vardı. Drew, bu kadar kısa zamanda bu kadar insanın seferber edilmesine hayranlık duymaktan kendini alamadı.

Mesaj ortadaydı. Gözcü takımı Drew'nun öğleyin gizlendiği yerden çıkıp

amcasının telefonuna yanıt vermesini bekliyordu. O zaman Drew, Ray Amcasıyla konuşmaya dalınca, ekip toplu halde kulübenin etrafını çevirecek, Drew oracıkta öldürülecekti.

Belki de genç adam kamyonetin içine sürüklenecek ve pizzacı delikanlı tarafından kimse görmeden öldürülecekti. Geceleyin de bir balıkçı teknesi onu körfezin açıklarına taşıyacaktı.

Drew yumruklarını sıkarak gizlendiği yerden çıktı ve Belvedere Sokağında pizzacı dükkânıyla arasını açarak batı yönünde uzaklaşmaya koyuldu.

5

"Bay Rutherford'a bağlayın lütfen." Drewy disiplinli, sakın ses tonuna rağmen, öfkesinden tir tir titriyordu.

Resepsiyoncu, "Çok üzgünüm," diye başladı. "Ne yazık ki, Bay Rutherford..."

Drew, "Beni dinleyin," diye onun sözünü kesti. "Saat onda telefon ettim. Bir telefon da on biri çeyrek geçe ettim, hanın, Bay Rutherford benimle tekrar konuşmak isteyecektir. Ona sadece Ray Amcamla konuşmak istediğimi söyleyin." Resepsiyoncu durakladı. "Yanılmış olmalıyım. Bay Rutherford sizinle konuşacaktır."

Drew anında hatta o çok iyi bildiği, huzur verici sesi duydu. "Drew, neredesin Tanrı aşkına? Bana verdiğin numaraya telefon ettim, ama

- 323 -

kimse cevap vermedi. Beni merak içinde bıraktın. Yoksa bir şey mi oldu?"

"Oldu ya. Birden bir cinayet takımı ortaya çıkınca ne kadar şaşırdığınızı tahmin edebilirsiniz."

"Bir cinayet takımı mı? Nasıl yani?"

"Sana verdiğim numaranın yerini tespit ettirdiğin için oradaydılar. Bana bak, Ray, lafı fazla uzatmayacağım. Tüm kuşkularım senin üzerinde yoğunlaştıkça kendi kendime, 'Ray olamaz. O benim dostumdur. On yaşımdan on yedinci yaşıma kadar onun yanında yaşadım. Kimse ben istemezken o beni yanına aldı,' diye kendi kendimi kandırmaya çalışıyordum. Beni ne güzel kandırmışsın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Kendimi daima sana yakın hissettim."

"Boş yere çenenı yorma. Beni etkileyemezsin. Evet, hemen sonuç çıkarmaktan kaçındım. Ancak aptal yerine konmak da istemiyordum. Bunun üzerine seni sınamaya karar verdim. Bir telefon konuşması. Bir zamanlar bağımlı olduğum kimseden yardım istedim. Bana bağlılığını kanıtlaman için sana fırsat tanıdım. Doğrusu biliyor musun, Ray Amca? Sen kaybettin."

"Dur bir dakika."

"Hayır, sen dur. Sana bir fırsat tanıdım. Bir açıklama istiyorum. Niçin, Tanrı aşkına? Ailemin başına gelenlerden beni Skalpel'e kazandırmakta yararlandığını biliyorum."

"Drew, kes artık. Başka bir şey söyleme." • Ama zıvanadan çıkan Drew devam ediyordu. "O günlerde ben de bunu istiyordum. Ailemin başına gelenlerin öcünü almak istiyordum. Seni bu yüzden bağışlayabilirim. Fakat manastırdaki katliamı yaptırmaktan amacın neydi?"

"Sana daha fazla konuşmamı söyledim. Bu hat güvenli değildir. Seninle bu konuları telefonda tartışamam."

"Güzel, sana tekrar telefon ederim. O vakte kadar güvenli bir hat bulsan iyi edersin. Haydi hangi numaraya telefon edeceğimi söyle."

-324-

Ray numarayı verdi. Drew ona numarayı tekrar ettirerek defterine kaydetti.

"Bir şey daha," dedi. "Telefonu kapadıktan sonra bürondan çıkıp resepsiyon memurunun yanından geçmeni ve lobiye göz atmanı istiyorum."

"Bu neyi kanıtlar ki?"

"Anlayacaksın. Lobiye baktıktan sonra, evine telefon etmeni istiyorum. Kentin kuzeyindeki konağa mı edeceksin? Körfezin kıyısında^ ki malikâneye mi?"

"Bunu da nereden biliyorsun?"

"Benim de bağlantılarım var. Sen sadece benim dediğimi yap. Telefon ettiğim yeri arattığını bildiğim için şimdi telefonu kapayacağım. On beş dakika sonra seni tekrar ararım. Tabii başka bir telefondan."

"Hayır, bekle."

Ama Drew telefonu kapamıştı. Bir telefon daha etti. Bu kez Camb-ridge'de Charles Nehrinin karşısındaki bir telefon kulübesinde bulunan Arlene'i aramıştı. Telefon kulübesi bir işhanının yakınındaydı. Bu binanın beşinci katı kısmen Risk Analizi şirketi tarafından kiralanmıştı.

Peder Stanislav o sabahın erken bir saatinde Drew ile Arlene'i arabayla binanın önünden geçirmişti. O telefon kulübesini seçmişler ve numarasını kaydetmişlerdi. Arlene sabahın onundan beri orada Drew'dan haber bekliyordu. Genç adam belli aralıklarla o numarada Arlene'i bulmuştu. Genç kadın bu kez de zile hemen cevap verdi.

"Her şey hazır mı?"

"Hiçbir sorun yok," dedi Arlene.

"O zaman düğmeye bas."

Genç adam telefon kulübesinden çıktı. Kuzeye Commonwealth Caddesine doğru yol alırken şu anda olanları düşünüyor ve kendinden hoşnut halde gülümsüyordu. Arlene'e basmasını söylediği düğme bir radyo vericisinin üstündeydi ve işhanının beşinci katında Risk Analizi şirketinin kiraladığı dairenin dışında genç kadın tarafından bırakılan alışveriş çantasının içindeki funyayı ateşliyordu.

-325-

Drew'nun niçin hole bakmasını söylediğini merak eden Ray Amca şimdiye kadar çantayı görmüş, belki patlamasına da tanık olmuş olmalıydı.

Ama patlama önemsiz olacaktı. Drew, insanların zarar görmesini istemiyordu. Fakat telaşa kapılacakları kesindi. Minik patlama, merdiven sahanlığını dumanla dolduracaktı. Bu dumanın o kadar müthiş bir kokusu vardı ki bütün kadın, hatta belki bütün binanın boşaltılması gerekecekti.

Arlene karışıklığı daha da arttırmak için şu ana kadar itfaiyeye, polise, 911 hattına ve bomba ekibine telefon etmiş olmalıydı. Binanın dışındaki sokak, polis arabalarıyla itfaiyeninkilerin sirenlerini öttürerek iç içe girmeleriyle bir kaos halini alacak, işyerlerinin paydos saatinde trafik arap saçına dönecekti. Drew'nun hoşnutluğu göz göre göre artıyordu.

Ama dahası da vardı. Arlene yetkililere telefonlarını tamamladıktan sonra bir telefon daha edecekti. Bu kez arayacağı kişi, hangi numarada bulunacağını ona daha önce bildirmiş olan Peder Stanislav olacaktı. Bu numara Ray Amcanın kent dışındaki malikânesinin bulunduğu köydeydi.

6

Ray, telefonun ötüşünün orta yerinde ahizeyi eline aldı. "Seni orospu çocuğu seni! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Öfkeni frenlemeye çalış, Ray Amca."

"Yok canım! Daha yeni başlıyorum! O dumanın kokusu duvarlara sindi. Yalnız duvarlara da değil, halıya, moblelere dahi sindi. O iğrenç kokudan nasıl kurtulacağız bilemiyorum. Belki de taşınmak zorunda kalırım."

"İyi de evine telefon edebildin mi?"

"O da başka rezalet, kahrolası it! Birisi ön bahçemde bir bomba patlatmış! Hem de merdiven sahanlığındaki gibi pis kokulu bir bomba değil bu. Gerçek bir bomba!"

-326-

Drew, "Sizin semtin seraserileri yapmış olmalı!" dedi.

"Yok canım! Sen kendini ne sanıyorsun, seni aşağılık..."

"Beni düş kırıklığına uğratma. Ray Amca. Mesajımın açık olduğunu düşünüyordum. Öfkeliyim. Bana ihanet ettin. Yalnız yolladığın o cinayet ekibi dolayısıyla da değil. Bunu zaten bekliyordum. Annemle babamın başına gelenlerden beni

Skalpel'e katmakta yararlandın. Ne var ki asıl konuyu unuttun. Skalpel'i senin kurduğunu, yönetiminin de senin- elinde olduğunu bana söylemeyi unuttun."

"Senden özür dileyecek değilim. Babanla anneni severdim. Baban en iyi arkadaşımdı! İkimiz de onların intikamını almak istiyorduk."

"Ama sen fazla ileri gittin. Kiralık katillerle ve teröristlerle savaşmak sana yetmedi."

"Onlar annenle babanı öldüren pisliklerle aynı tipler. Bunu sakın unutma!"

"Aksini iddia etmedim ki. Ben de payıma düşen cinayetleri işledim. Sırf annemle babamın hatırı için. Fakat sen kuduz köpekleri imha etmekle yetinmedin. Geleceği kehanet etmeye, hangi liderlerin senin standartlarına uyduğuna dair hüküm vermeye başlaman gerekiyordu. İranda şah'ın terör ekipleri ve işkence odaları vardı. Ama sen onu öldürtmeye kalkışmadın. Onun yerine, yerine geçen adamı hedef aldın."

"Ayetullah delinin tekiydi.."

"Ama o sıralar bunu bilmiyordun. Kendini Tanrı'nın yerine koydun. Bütün sorun, cinayeti yüzüme gözüme bulaştırmam oldu. Ancak sen de çuvaladm. Çünkü beni önce o Amerikan ailesini, Ayetullah'la bir çıkar anlaşması yapmaya çalışan petrolcüyü öldürmeye yolladın. Plan kusursuzdu. Kimse Skalpel'den şüphelenmeyecekti. Ayetullah da aynen o Amerikalı aile gibi öldürülecek, varolmayan bir İran tarikatı her iki suikastin sorumluluğunu üstlenecek, asıl sorumlunun bir Amerikan örgütü olabileceği kimsenin aklına gelmeyecekti. Ama dediğim gibi çuvaladm. Benim yerime başkasını göndermeliydin. Öldürdüğüm o anneyle babayı ve benim gibi hayatta kalan erkek çocuğunu, benim gibi acı çekecek, benim gibi karabasanlar görecektik o çocuğu görmemden sonra, görevi nasıl tamamlardım!"

-327-

"Sen saçmalıyorsun!"

"Yok canım. Ben de avladığım o manyaklara benzemiştim. Ama benim dine bağlılığım vardı. Bana artık güvenilmezdi. SkalpePi belki ele bile verebilirdim. Bu nedenle de yok edilmem gerekiyordu. O muhteşem planını kurtarmak için zorunluydu bu."

"Drew, beni yanlış anladın. Bir anlaşmazlık oldu."

"Öyle mi? Asıl anlamayan sensin!" Drew kendine hâkim olmakta zorlanıyordu.

"İnan bana Drew, amacımızın ne kadar önemli olduğunu anlaya-mıyorsun."

"Haklısın. Anlayamıyorum. Öldüğüme inandıktan sonra, ben olduğuma herkesi inandırmak için niçin benzerimi kullandın? Kiliseye saldırması için niçin Janus'u yarattın?"

Ray Amca yanıt vermedi.

Drew haykırdı. "Sana bir soru sordum."

"Hayır." Ray yutkundu. "Güvenli bir telefonda bile bu sorunu yanıtlamayacağım."

Drew, "Yanıtlayacaksın," diye hırladı. "İşyerindeki o koku bombası... Evinin dışındaki o patlama. Bunların amacının ne olduğunu merak etmiyor musun? Hepsi dikkatini çekmek içindi. Çünkü işyerinin dışında merdiven başına konulan o alışveriş çantası gerçek bir bomba olabilirdi. Ya evindeki patlama? O da daha etkili olabilirdi. Sen içindeyken köşkünün havaya uçurabilirdi. Gelecek sefere belki bu da olur. Onun için haline şükret. Saniyeleri say. Düşmanlığın nasıl bir şey olduğunu sana tattıracağım, Ray Amca. Sen de terörizmden nasibini alacaksın. Hem de bunu yapacak olan kurbanın."

"Hayır, dinle!"

"Seni yine ararım!"

-328-

7

Drew, Arlene ve Peder Stanislav'la Boston Common'un karşısındaki Park Sokağı

Kilisesinde buluşmuş, oradan otomobille Beacon Tepesine yollanmışlardı. Şimdi sık bir evin pırıl pırıl cam ve metal mutfak masasının başında oturuyorlardı. Peder Stanislav'ın bağlantılarından biri burasının birkaç günlüğüne onlara ödünç verilmesini sağlamıştı.

Arlene, "Anlayamıyorum," dedi. "Ray'a eviyle işyerini bombalamayı planladığını söylediyse oraları koruma altına alacaktır. Hatta oralara uğramayabilir bile." x
Drew, iyi bildin der gibi bir baş hareketi yaptı. "Ben de öyle düşündüm."
"Ama böylesi bizim işimizi güçleştirmiyor mu?"
"Belki de kolaylaştırır." Drew omuzlarını silketti. "En azından öyle umut ediyorum. Yapmaya çalıştığım şey, işleri hızlandırmak. Onu ani bir hamleyle ele geçiremeyeceğimizi ta başından beri biliyorduk. Manastırdan beri izimi sürdürüyor. Beni kimin avlamaya çalıştığını keşfedip onu kendim avlamaya çalışacağımı tahmin edecekti. Bu durumda etrafındaki korumayı yoğunlaştırmadığı takdirde, pek akılsız olurdu. İnanın, onu iyi tanıyorum. Adam hiç de aptal değildir."
"Tamam, tamam." Arlene ellerini teslim anlamında kaldırdı. "Sana katılıyorum. Onu kıştırıp yakalamaya çalıştığımız anda öldürülürdük. Ama niçin başka bombaların da olacağına dair onu uyardın?"
"Savunma gücünü zayıflatmak, dikkatini dağıtmak istedim. Eviyle ofisini korumakla görevlendirdiği muhafızlar, onu korumak için o sayıda daha az muhafız anlamına gelecektir. Haklısın. Siniri bozulacağı için eviyle işlerine uğramayacaktır. Böylece, hareketlerini sınırlamış oluyoruz. Elde edeceğimiz etki, o yerleri havaya uçurmakla eşanlamli olacak. Şimdi yapmak istediğim şey, saldırımızı kızıştırmak. Her saldırımız bir öncekinden daha önemli olmalı. En az beklendiğimiz yer-
-329-

lerde vurmalıyız onu. Hem de daha sık olarak. Terörizmin temel prensiplerini uygulamalıyız."
"İyi ama niçin?" Drew'nun Ray'i dehşete düşürmekten duyduğu zevkin genç kadını rahatsız ettiği belliydi.
Drew bakışını onunkinden kaçırdı. "Ne demek istediğini anladığıma emin değilim."
Peder Stanislav, "Ama ben anlıyorum," dedi. "Bence bu işin sonunun nereye varacağını bilmek istiyor. Kesin amacın adamı öldürmek mi?"
Drew irkildi. Soruya kaçamak bir yanıt verdi. "Onu ele geçirmek zorundayız. Daha çok yanıt gereksiniyoruz."
Arlene atıldı. "Örneğin, Jake'in başına ne geldiğini öğrenmek gibi mi?"
Peder Stanislav sordu. "Peki, ya sonunda?"
İkisinin de gözleri Drew'nun üstündeydi.
Din adamı, "Samimi olarak açıklayın," dedi.
Beklediler.
Drew derin bir göğüs geçirdi. "Bunu ben de bilmek isterdim." Cam masanın yüzeyinin üstündeki yansımasına kaşlarını çatarak baktı. "Bunca yıldır annemle babamı öldüren canavarların benzerleriyle savaştım, intikamımı onlardan aldım," dedi sonunda. "Teröre hedef olanların neler hissettiğini bilmelerini sağladım.. Sonra, tiksinti içinde uzaklaştım. Bu işle ilgimi kestiğime dair kutsal bir yemin ettim. Gelin görün ki, yine eskiye dönmüş bulunuyorum. Gerçeği nefret ede ede itiraf edeyim. Bugün yaptıklarımdan sonra eskisi kadar iyi hissettim kendimi." Drew, bakışını Peder Stanislav'a çevirdi. Gözleri yanıyordu. Aynı zamanda nemliydi de.
Din adamı, "Tanrı bile bazen öfkelenir," dedi. "Ama dava haklı olursa ve kim ne derse desin bu dava kiliseyi korumak, hedef edildiği saldırıları durdurmak, Jake'e ne olduğunu öğrenmek içinse haklıdır. Tanrı haklı öfkenizi başılayacaktır."

"Fakat ben kendi kendimi bağışlayabilecek miyim acaba?"

-330-

Telefonun aniden çalmaya başlaması, üçünü birden hoplattı. Drew ile Arlene endişeyle bakışırken Peder Stanislav mutfağın öbür ucundaki duvara asılı telefona yürüdü. "Alo," dedi. Dikkatle dinliyordu. Elinin altındaki bir bloknota bir şeyler karaladıktan sonra, "Güzel," dedi. "Kilise memmun olacaktır."

Telefonu kapadıktan sonra Drew ile Arlene'e döndü. "Benim bağlantılarım anlaşılan Ray Amcanınkiler kadar yetenekli değil. O, ona verdiğiniz numaranın izini, Falmouth Sokağındaki telefon kulübesini bulmak için sadece yirmi dakika gereksindi. Oysa biz, size verdiği güvenli telefon numarasının yerini ancak saatlerce çalışarak öğrenebildik."

Drew sordu. "O yeri buldunuz demek?"

Peder Stanislav evet gibilerinden başını eğdi. "Sizin de tahmin ettiğiniz gibi, telefon Risk Analizi şirketinde değil. Sokağın iki bina bloğu aşağısında. Bir çiçekçi dükkânında. Ama bir işyeri telefonu değil bu. Rehberde kayıtlı olmayan özel bir numara."

"Kendisi şimdi orada mı?"

Din adamı başıyla hayır dedi. "Ancak orayla gözcü ekibi aracılığıyla bağlantı kuruyor. Oralarda olmanız olasılığına karşı bölgeyi taradıkları anlaşılıyor. Bu arada Ray'ın o numaraya ettiği bir telefonun yerini saptayabildik." Peder Stanislav cam masanın üstüne bir kâğıt parçası bıraktı. "Bildiğimiz kadarıyla Ray Amcanın olduğu yer orası."

Drew adresi inceledi.

8

Drew geceleyin bina bloğunun etrafında bir kez daha dolaştı. Cambridge'de varlıklı ailelerin rağbet ettikleri bir semtteydi. Hedef bölgeye yakın, fakat Drew'nun, Ray Amcanın korumalarının dikkatini çekmesine izin vermeyecek kadar uzaktaydı. Genç adam aynı nedenle bir yerde durup beklemektense gece vakti bir gezinti yapıyor görünmeye karar verdi.

-331 -

Hareket, soğuğun etkisini fazla hissetmemesine yardım etti. Sokaktaki ışıkların altından geçerken ağzından donmuş buhar üfürüklerinin çıktığını farkediyordu. Ürpererek paltosunun kukuletasını başının üzerine çekti ve eldivenli ellerini ceplerinin içinden çıkarmamaya çalıştı.

Vakit gece yarısını geçmişti. Sokakta pek az otomobil ya da yürüyen insan vardı, ama görkemli konakların ışık içindeki pencerelerinin arkasında zaman zaman hareket gözlüyordu. Ağaçların yaprakları dökülmüştü, rüzgâr dalları sallıyordu.

Genç adam bir otomobil sesi duydu, arkasına bakınca da farların köşeyi dönüp ona doğru geldiğini gördü. Bir sokak lambasının ışığında otomobilin siyah renkli bir Oldsmobile olduğunu gördü. Direksiyonda Peder Stanislav'ın profilini tanıdı ve araba yanında durunca hemen içeri atladı.

Kalorifer yakılmıştı. Drew eldivenlerini çıkardı ve ellerini ısıttı.

Peder Stanislav, "Aradığımız ev bir köşe başında," dedi. "Duvarlarla çevrili bir yer. Onun bir arkadaşına ait."

"Bahçede ışık var mı?"

"Yok. Ama evin bütün pencereleri ışık içinde."

"Tabii. Güveyi çeken bir mum alevi gibi. Yani nerede olduğunu öğrenmiş olmam olasılığına karşı. Korumalar var mı?"

"Ben görmedim. Buna pek de fırsatım olmadı ya. Arabayı aralıksız sürmek zorundaydım. Fakat malikânenin özel yolunun ağzında büyük bir metal kapı gözüme çarptı. Kapalıydı. Kapının ötesinde birkaç araba gördüm."

"Öyle anlaşılıyor ki korumalar, birinin bahçenin karanlığına güvenip duvarı

aşması olasılığına karşı kendilerini göstermeden bekliyorlar. O zaman bahçenin bütün ışıkları yanacak."

"Ben de öyle tahmin ettim," dedi Peder Stanislav. Köşeyi dönüp bina bloğunun en karanlık bölümünde durdu.

Drew'nun modelini seçemediği bir spor araba da gelip arkalarında durdu. Bu arabadan inen bir karaltı Oldsmobile'e yaklaşıp kapısını açtı.

-332-

Oldsmobile'in arkasına binen Arlene'di. Din adamına, "Ben de sizin gibi evi inceledim ve hiçbir koruma göremedim," dedi.

Drew, "Ne düşünüyorsun? Tehlikeyi göze alalım mı?" diye sordu.

Yanıtı arkadaşlarının bakışlarında okudu.

"Öyleyse zamandır." Drew, arka koltuktaki bir tahta kasaya uzandı. Bunun içinde kola şişeleri göze çarpıyordu. Fakat şişelerin içindeki koladan çok daha kuvvetli bir şeydi.

9

şişelerde likit deterjanla karışmış benzin vardı ve her şişenin ağzı bir tamponla tıkalıydı. Ev yapımı napalm. Tutuşan benzin çarptığı herhangi bir yüzeye yapışacaktı.

şişeleri eşit olarak paylaştılar, her biri çantasına sekiz tanesioi koydu. Oldsmobile'i bırakıp köşe başına yürüdüler. Peder Stanislav caddenin karşı tarafına geçip bloğu izlemeye devam ederken, Drew ile Arlene sağa saptılar ve bitişik sokakta yürümeye devam ettiler. Bir sonraki köşe başına ulaştıklarında durup bakiştılar.

Drew, "Dikkatli ol," dedi. Üzüntülü görünüyordu. Genç kadını ne yapmaya zorluyordu?

"Bu iş bitince..."

Genç adam onun devam etmesini istediğine emin olamayarak bekledi.

Arlene, "Seninle benim konuşacak çok şeyimiz var," dedi. Bir sokak ışığı, bakışlarındaki yoğunluğu ele veriyordu."

Drew onun ne demek istediğini biliyordu. Üzüntüsü ona ne diyeceğini bilememesinden kaynaklanıyordu. Buna karar vermeye vakit ayı-ramamıştı.

Arlene, "Seni özlemekten hiç vazgeçmedim," dedi.

Drew hâlâ ne diyeceğine karar verememişti. Ama genç kadın onu öpünce karşı koymadı. Karşı koymak şöyle dursun, Arlene'i kollarının arasında tutarak öpücüğünü iade etti.

-333-

"Pekâlâ," dedi sonunda. Güçlkle soluk alıyordu. "Bunlar sona erince konuşuruz."

10

Drew sırt çantasını elinde tutarak hedef bölgenin arkasındaki loş sokak boyunca yürüyordu. Işıkları sönük iki evin yanından geçerken kaldırımdan ayrıldı ve çitlerle çalılıarın korumasında yararlanarak iki evin arasına girdi. Karanlığa alışan gözleri, az önce ayrıldığı sokağa paralel geçidi keşfetmekte gecikmedi. Geçidin ötesinde de onu evin arka yüzünden ayıran üç metreden yüksek tuğla duvarı gördü.

Duvarın kısmen korumasında olarak bu açıdan bakınca, sadece üst katları görebiliyordu, fakat Peder Stanislav'ın da söylediği gibi ışıklar içerideydi.

Drew ışıklara bakmamaya çalışıyordu. Geçidin çakıllı olduğunu farketti.

Birisinin gizlenebileceği kuytu köşeleri inceledi. Ray'in duvarların dışına nöbetçiler yerleştirmiş olması riski vardı tabii, ama Drew bundan kuşkuluydu.

Bir kere bir komşu, nöbetçileri farkedip serseri veya soyguncu oldukları zannıyla polise telefon edebilirdi. ikincisi, Ray'in kuvvetleri dağıtılmış

durumda, kimi işyerinde, kimi körfez kıyısındaki malikânede olunca, kalan adamlarını mülkün içinde toplamak ve birisinin duvarı aşması olasılığına karşı belli aralıklarla yerleştirmek isteyecekti.

Drew, yine ihtiyatlı olmakta yarar görüyordu. Ayrıca, saatinin fosforlu ibrelerine göz atınca, Arlene ile Peder Stanislav'ın harekete geçmelerine kadar bir dakika beklemesi gerektiğini gördü. Bu dakikayı geçidin karanlığını gözlemekte kullanması en doğrusuydu.

Arkasındaki evde bir ısıık yandı.

Drew bir çam ağacının sarkan dallarının arasına sokuldu. Bakınca, ısıığın binanın ikinci katında olduğunu gördü. Perde kapalıydı. Genç adam, bir siluetin birkaç saniye hareketsiz durduğunu farkettil. Derken siluet uzanarak bir yere bastı ve görüş açısından çıktı. Işıık sönmüştü.

-334-

Orası tuvalet miydi acaba? Bir adam ihtiyacını görmek için mi girmişti oraya? Her neyse, siluet dışarıya bakmamıştı. Görünüşe bakılırsa, telaşlanmak için bir neden görmüyordu.

Ancak Drew tarn dikkatini duvara verdiği sırada bunun ötesinde, evin ön yüzüne doğru bir alev fışkırdı. Arkasından bir patlama daha. Derken üçüncü bir patlama.

Drew görülmüş olmak endişesiyle pencereyi incelerken, ötekiler evin ön yüzünün iki yanında mevzilenmişlerdi. Böylece dakika geçmiş, onlar da napalm'la doldurulmuş şişelerini tutuşturup fırlatmaya^rjaş-lamışlardı. Binanın sağındaki ve solundaki bahçe alevler içindeydi.

Her birinin sekiz şişeyi tutuşturup fırlatmasının otuz saniye süreceğini hesaplamışlardı. Belki de daha az sürerdi. Bir adrenalin akımı insanı başdöndürücü bir hızla hareket ettirebilirdi. Bundan sonra olanca hızlarıyla bölgeden kaçacaklardı. Çünkü otuz saniye sonra sürprizin etkisi kaybolurdu.

Ray'in korumaları ellerinde silahlarıyla evden fırlayıp etrafı araştırıyorlardı.

Drew da harekete geçmek zorundaydı. Ama tam dalların arasından fırlamaya hazırlandığı sırada dondukalrı.

Orada biri vardı. Bir gölge, duvarın en karanlık bölümünden sıyrıldı. Elinde susturuculu bir tabanca olan bir adamdı bu. Durup duvarın tepesine, evin ön yüzündeki alevlerin yansımalarına bakıyordu.

Alevlerin uğultusu giderek şiddetleniyordu. Evin önüne ve yanlarına fırlatılmış on altı napalm şişesi az değildi. Kuşkusuz yere çarptıkları zaman şişelerin parçalanmasına da gerek yoktu. Yanan tamponun ısıısı içerideki napalm'ı tutuşturacak, camı patlatacak ve alev almış benzin deterjan karışımını etrafa saç'acaktı. Ev mutlaka alevlerle sarılmıştı şimdi.

Daha doğrusu Drew da görevini tamamladığı takdirde evin alevlerle sarılı olacağı varsayılabilirdi. Duvarın karanlığından sıyrılmış adamdan bakışını ayırmıyordu.

Drew yaklaşırken çalılar onu gözden gizlemişti. O sırada arkasındaki evde aniden bir ısıık yakılmış olmasa, genç adam daha fazla yaklaşarak görülecek ve vurulacaktı.

-335-

şaşıran adam, harekete geçerek, köşeyi döndü ve evin ön yüzüne doğru koştu. içgüdüğü Drew'ya bu fırsattan yararlanıp kaçmasını söylüyordu. Ama yapmadı. Planın başarısı, bütün patlamaların toplam etkisine bağlıydı. Ray Amca içeride olduğu takdirde, kendini kapana kıştırılmış ve tehlikede hissetmek zorundaydı. Drew, harekete hazırlanan bir alet gibi birkaç kez derin soluk aldıktan sonra, çam ağacının altından fırladı, sırt çantasındaki şişeleri çekip çıkardı, onları acele tutuşturdu ve birini, ikisini fırlattı. şişelerin malikânenin mümkün olduğu kadar içine düşmesine çalışıyordu.

Üç, dört.

Onları olanca gücüyle fırlatırken, genç adam bir yanda da patikanın köşesinden

bakışını ayırmıyordu.

şişeler patladılar.

Beş, altı.

Kuduran alevler duvarı aşmaya başlamıştı. Öbür yanda adamların bağrışları duyuluyordu.

Yedi.

Drew sekizinci şişeyi de tutuştururken kalbinin adeta göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi şiddetli attığını hissedebiliyordu. Arkasındaki evlerde de ışıklar yandı. Bu çeşitli ışıkların alevlerin parıltısına eklenmesi, Drew'yu gün ışığındaymış gibi ortaya çıkarmıştı.

Evin arkasındaki patlamaları duyan tabancalı adam duvarın köşesinden koşarak çıktı. Drew'yu görünce aniden durdu ve silahını doğrulttu.

Drew'nun kendi tabancasına ulaşma şansı yoktu. Elinin altındaki biricik silahın, tamponundaki ateş napalm'a giderek yaklaşan şişe olduğunu birden kavradı.

Adam nişan aldı. Drew şişeyi ona doğru fırlatır fırlatmaz çam ağaçlarının altına daldı. Ona yaklaşan şişedeki alevin şaşırttığı adam Drew' ya ateş etti, ama isabet ettiremedi.

şişe adamın ayaklarının dibindeki çakıllara çarpmıştı. Drew tarafından o kadar büyük bir güçle fırlatılmıştı ki, cam taşlara çarpar çarpmaz parçalandı, fışkıran alev duvarıysa patikanın önünü tıkadı.

-336-

Adam geriye doğru sendeledi. Ellerini kaldırmış, yüzünü korumaya çalışıyordu.

Ama alev tam ona yaklaşırken dengesini kaybederek düştü. Sıçrayan ateşten korunmak için yuvarlandı. Ceketine yapışan alevli deterjan zerrelerini bir yandan eliyle vurarak düşürmeye çalışırken bağırıyordu.

Drew hızla ayağa kalktı. Evlerin arasında koştuğu sırada yan kapıdan bir adam fırladı.

Drew, "Ne oluyor orada?" diye bağırarak adama toslayıp onu eve doğru savurdu ve sokağa doğru koşmayı sürdürdü. Arkasında majikâ-nedeki alevlerin giderek güçlenen uğultusunu duyabiliyordu, feryatlar vardı. Silahlar da patladı. Fakat genç adam kendisine nişan alınıp alınmadığını bilemiyordu. Yangının yansımasını gökyüzündeki bulutlarda seyredebiliyordu.

Harcadığı çabadan akciğerleri sancırken sokağı aştı, başka evlerin arasında koştu, bir sokak daha aştı. Hava geçirmez paltosunun altında gömleği terden sırılsıklamdı. Bir çitin üzerinden atladı, bir sonraki sokakta sağa döndü ve kaldırımında koşusuna devam etti. Bir patıkaya saptı, arkasına göz attıktan sonra göremediği bir fıçıya bacağını tos-ladı, ama kasındaki sancıyı umursamayarak koştu.

Uzakta, sirenlerin acı feryadı duyuluyordu.

11

Genç adam yorgunluktan topallayarak en sonunda buluşma yerine vardı. Buraya dolambaçlı bir yoldan yaklaşmak zorunda kalmış, otomobil farlarını her görüşte veya birinin sokağı araştırdığını her zan-nedişinde önemli bir zaman kaybına uğramıştı. Ama en sonunda Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nün yakınındaki park yerindeydi. Eve yaptıkları saldırıdan sonra Arlene'le Peder Stanislav'm arabalarına koşmaları, bu arada izlenilmediklerine dikkat etmeleri gerekiyordu. Yaya olan Drew'nun bir saat önce bu park alanında onlarla buluşması gerekiyordu.

-337

Taşların Kardeşliği / F: 22

Ama gölgeleri boğulmuş park alanındaki biricik iki araba ne bir Oldsmobile'di, ne de bir spor araba.

Genç adam bitkin halde durdu. Yoksa Arlene'le Peder Stanislav'ı yakalamışlar mıydı? Belki onlar da Drew gibi rastgele kaçmak zorunda kalmışlar, sonuçta arabalarına ulaşamayıp zamanında randevu yerine yetişememişler miydi? Belki de bu park alanına zamanında ulaşmışlar, sonunda da yetkililer arama alanlarını genişletmeden oradan uzaklaşmalarının daha doğru olacağına mı karar vermişlerdi.

Bu takdirde, Drew'nun Beacon Tepesindeki eve varmak için yakındaki iki köprü'nün birinden geçmesi gerekecekti. O da sözkonusu ev hâlâ güvenli olduğu takdirde. Peki ya Arlene'le Peder Stanislav ya-kalandırlarsa? Yanıtsız bir sürü soru...

Genç adam kendi kendine kızarak, "Hayır," diye düşündü. Eğer yakalandırlarsa ne Arlene konuşurdu, ne de Peder Stanislav, fakat kimyasal maddeler kullanılmadığı takdirde.

Genç adam ter içinde kalmıştı. Ürperdi. Birden bir arabanın farlarına yakalandı. Araba, solundaki bir binanın yanından çıkmıştı. Genç adam birden dondu. Bunun Arlene olduğuna güvenmesi mi, yoksa kaçması mı gerektiğine karar veremiyordu.

Farlar ona yaklaştılar.

Bu eğer polisse, en iyisinin yaklaşan farlardan öteye dümdüz yürümesi olacağına karar verdi. Park alanındaki iki otomobilden biri ona aitmiş gibi doğal görünmeye çalıştı.

Farlar yön değiştirip onu izlediler. Genç adamın refleksleri egemen oldu.

Dönüp baktı.

Spor arabadaki sürücünün Arlene olduğunu görünce rahatlayarak, derin bir soluk aldı.

Genç kadın durunca hemen arabaya atladı. Sıcağa, rahatlama fırsatına sevinmişti.

Arlene şaka yollu, "Beni atlattığınızı sanmıştım," dedi. Ancak sesi duyduğu kaygıyı ele veriyordu. Uzanıp genç adama dokundu.

Drew, "Ama şimdi buradayım," dedi. "Sen iyi misin?"

-338-

"Allah'tan ki uzun bacaklarım varmış. Bugün yeterince hızlı koşmama yaradılar. Ama randevu saatini kaçırmışım. Ancak yirmi dakika önce buraya gelebildim. Başına bir iş gelmiş olmasından korktum. Belki de daha önce gelip beklemekten bıkararak gitmiş olmandan. Her an bir polisin gelerek park alanını araştırmasını bekliyordum."

Genç adam sevdiği kadının yüzüne bakıyordu. "Riski göze aldığın ve beni beklediğin için, sana teşekkür ederim."

"Sus. Demek bana teşekkür etmek istiyorsun. Öyleyse bir an keşiş olduğumu unut." I

Arlene onu dudaklarından öptü. Yumuşak ve sevgi dolu bir öpücükte bu. /

Sürprizlerle dolu bu gecede genç adamın vücudu, bu kadın vücudunun dokunuşuna ve sıcağına yanıt verdi. Drew rahatsızlık duyarak hafifçe geri çekildi. "O kadar uzun zaman oldu ki," dedi. "Bu arada o kadar çok şey oldu ki. Bekâr hayatı yaşamaya yemin etmiştim."

"Bu evlenmemek demektir. Ben evlenelim demiyorum ki. Sana istediğin kadar zaman tanıyabilirim."

Genç adam Arlene'in yüzüne baktı. "Sana hiçbir şey vaat edemem."

"Orasını biliyorum."

"Öyleyse güzel."

Genç kadın arabayı çalıştırdı ve park alanından çıktı.

Drew sordu. "Peder Stanislav nerede? Kentteki eve önden mi gitti?"

"Peder vuruldu." Genç kadının sesi ciddileşmişti.

"Aman Tanrım!"

"Neyse ki yaşıyor. Çok kan kaybetti. Bana kalırsa kurşun omzunu delip geçmiş."

Yaşamsal bir organının zarar gördüğünü sanmıyorum. Gecikmemin nedenlerinden biri de buydu. Onun için yardım aramaya gitmiştim."
"Bir hastaneye mi gittiniz? O zaman polis işe el koyar."
"Hayır, peder bağlantılarından birine telefon etti. Ona güvенеbileceğimiz bir doktorun adresini verdiler. Oldsmobile'i alması için de birini yolladılar."
-339-

"Peder Stanislav'la bağlantıları ha!" Drew'nun sesi hayranlığını dile getiriyordu.
Arlene bir köşeyi dönünce Drew ileride onları Beacon Tepesine götürecek olan köprüyü gördü.
"Ya polis barikat kurduysa?" diye so. du.
Arlene omuzlarını silktili. "O zaman onlara doğruyu söyleriz."
Drew anlayamamıştı.
Genç kadın, "O park alanında sevişiyorduk," dedi. Gülümsüyor-du. "Yani onun gibi bir şey..."

12

Kadının sesi her zamanki gibiydi, resmi, kesin ve profesyonelce. "Günaydın. Risk Analizi şirketi."
"Bay Rutherford'u verin lütfen." Drew, Bunker Hill Anıtının bulunduğu sokağın aşağısındaki bir telefon kulübesinden konuşuyordu.
"Üzgünüm, Bay Rutherford bugün ofise gelmeyecek."
"Tahmin etmiştim. Ama acaba ona bir mesaj iletebilir misiniz?"
"Bilmem ki..."
"Ray Amcama yeğeninin onunla görüşmek istediğini söyler misiniz?"
Kadın hemen değişti. "Bay Rutherford, sizin telefon edeceğinizi ümit ettiğini söylemişti. Ona ulaşabileceğiniz bir telefon numarası bile bıraktı."
"Güzel. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum."
Kadın numarayı söyledi, Drew da onu defterine kaydetti. "Bay Rutherford önümüzdeki dakikalarda telefon ederse, ona, onu en kısa zamanda verdiğiniz numaradan arayacağımı söyleyin."
Resepsiyon memuru genç adamın sözünü kesti. "Bay Rutherford, programının son derece yoğun olduğunu size söylememi istedi. O numarada da sadece saat dörtte bulunabilecekmiş. Daha erken veya daha geç telefon ettiğiniz takdirde, onu bulamayacağınızı söyledi."
-340-

Telefonu kaparken Drew'nun başı ağrıyordu. Arlene genç adamın yanında duruyordu. Arka planda turistler Bunker Tepesi Anıtını inceliyorlardı.
Genç kadın, "Evet, ne oldu?" diye sordu.
Drew kendisine söylenenleri tekrarladi, sonra da genç kadına yazdığı numarayı gösterdi.
Arlene, "Saat dört ha," dedi. "İyi de niçin somurtuyorsun?"
"Henüz emin değilim. Bilmediğim bir şey var. İstersen buna önsezi de. Biri sanki beni kukla gibi oynatıyormuş gibilerinden bir his var içimde."
"Ray'in senden öc almak isteyeceği kesin."
Drew, "Mesele orada," dedi. "Yeni numarasının adresini öğrenmem için niçin bana bütün bir gün versin?" Genç adam Bunker Tepesindeki turistleri inceledi.
"Belki fazla ihtiyatlıyım, ama şu telefon kulübesinin etrafında uzun zaman kalmasak iyi ederiz."
Monument Caddesinde yokuş aşağı yürümeye başladılar.
Arlene, "Seni sinirlendiriyorsa ona telefon etme," dedi.
(
"Buna mecburum." "Niçin?" "Onunla buluşmak istediğimi söylemek için."
Genç kadın ona şaşkın şaşkın baktı. "Onunla buluşmak mı? Sana tuzak kuracaktır."
"Tabii. Ama ben buluşmaya gitmeyeceğim. Bir bahane öne sürüp bir başka buluşma

ayarlayacağım. Fakat o buluşmaya da gitmeyeceğim. Bu arada ona baskı yapmak için başka yollar düşünebiliriz. Onu tahrik etmek, endişelendirmek istiyorum. Hatta tuzağa d'işenin kendisi olacağı bir buluşma planlayabiliriz." Drew kaygı duymanın önüne geçemiyordu. "Bana saat dörtte telefon etmem için verdiği yeni numarayı düşünüyorum. Ne hedefliyor acaba?"

"Haklısın. Yerini öğreneceğini düşünüyor."

Drew birden durup genç kadına baktı. "Demek bu," dedi. "Beni o yere gitmem için kandırmaya çalışıyor. Telefon ederken onu kıştırmaya çalışmamı istiyor." -341 -

"Adamları da o zaman seni öldürecekler."

Fakat Drew hayır gibilerinden başını salladı. "Sanmam. Tuzağı keşfetmemiz için bize fazla vakit bıraktı. Aklında her ne varsa bu değil. Ama taktiği etkili oluyor doğrusu. Aklımızı karıştırdı. Bizi savunma konumuna getirdi. Sana söyledim. Hiç aptal değildir."

13

Bir kamyonet öğle vakti Beacon Tepesindeki evin önünde durdu. İki erkek Peder Stanislav'ın inmesine yardım ettiler. Din adamının yüzü solgundu. Kolunu askıya almışlardı. Yardımcılarının desteğiyle yüzünü ekşiterek evin dış basamaklarını çıktı. Fakat bir kere içeri girdikten sonra adamların kollarının arasına yığıldı. Onu yavaşça bir divanın üstüne yatırdılar.

Orta yaşlı bir kadın da arkasından içeri girmişti. Alımlı, fakat makyajsız bir tipti, İngiliz dadıları gibi giyinmişti. İki adam tek kelime söylemeden gittikten sonra kadın, rahibe bakmak için geldiğini izah etti. Pederin yarası gerçi ağır değildi, ama birazdan yeni bir ağrı kesici gereksinecekti. Yaranın mikrop kapma tehlikesi de hesapta vardı. Drew, kadının adını vermediğine dikkat etti. Fakat ne o, ne de Arlene, kadına adını sordular.

Peder Stanislav'ı yardımla bir üst kattaki yatak odalarından birine çıkardılar, onu ellerinden geldiğince rahat ettirdiler ve uyuması için yalnız bıraktılar.

Salona döndüklerinde kadın, "Çok sağlam bir bünyesi var," dedi. "Sanırım Leh asıllı. Slavlar genelde güçlü olurlar. Ateşi bile yok."

"Ama onu birazdan uyandırmak zorundayız."

Kadın diklendi. "Buna izin veremem."

"Başka seçeneğimiz olsaydı onu rahatsız etmezdik."

"Buna ancak ben karar veririm." Kadın, Drew'nun yukarı çıkmasını engelleyebilecekmiş gibi merdivene arkasını vermiş konumda duruyordu. "Onunla ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?" diye sordu.

-342-

Drew'ya ani bir ilham geldi. Peder Stanislav'ın Pennsylvania'daki kilisede işadamına ne şekilde hitap ettiğini anımsayarak, "Tanrı sizinle olsun," dedi.

"Ve de ruhunuzla olsun."

"Deo gratias."

Kadın yumuşadı. "Demek siz de bizden birisiniz."

"Tam olarak değil. Ama aşağı yukarı. Altı yıl boyunca bir Kartüz-yen olarak yaşadım."

"New Hampshire'de mi?"

Drew sınıandığını anlamıştı. "Hayır. Vermont'ta," dedi.

Kadın gülümsedi. "Kartüzyenler dünyanın evliyalarıdır." "

"Korkarım, ben değilim. Bir günahkârim."

"Hepimiz başka neyiz ki? Ama Tanrı insanların zaaflarına anlayış gösterir."

"Umarım öyledir. Peder Stanislav'la, telefon şirketindeki bağlantısıyla haberleşmek için konuşmak zorundayız. Bize verilen bir telefon numarasının yerini saptamak zorundayız."

Kadın elini uzattı. "O numarayı bana verin."

"İyi ama..."

"Eğer istediğiniz bilgiyse, Peder Stanislav'ı uyandırmanız gerekmez. Ben çaresine bakarım."

Drew kararsızdı.

Kadın, "Bir sorumlu olmasaydım pedere bakmama izin verirler miydi sanıyorsunuz," dedi. "Lütfen, bana o numarayı verin."

Drew verdi.

Kadın telefona'yürüdü, bir numara çevirdi ve yumuşak sesle direktifler verdi. Telefonu kapadı ve beklemeye başladılar.

Saat ikide telefon çaldı. Kadın yanıt verdi, dinledi sonra, "Deo gratias," dedi. Telefonu kapadıktan sonra Drew'ya döndü. "Paul Revere heykeliyle Eski Kuzey Kilisesinin yakınındaki jetonlu bir telefon-muş."

"İyi ama..."

Arlene oturduğu koltuktan ona doğru uzandı. "Bir aksilik mi var?"

-343-

"Jetonlu bir telefon. Paul Revere heykelinin yanında yani turistlerin toplandığı bir alanda." Drew'nun canı sıkılmıştı. "Ray Amca da nerede olduğunu araştırıp öğrenmemiz için bize bütün bir gün tanıdı ha? Bu çok anlamsız. O telefonu kullanmaya dünyada cesaret edemez. Çok fazla gözönünde. O bölgeyi şöyle bir tarasak, Ray'in bize tuzak kurup kurmadığını hemen anlardık. Dünyada oraya gitmez o. Ama bizim gitmemiz olasılığına karşı adamlarını oralara dağıtacaktır."

"Demek oluyor ki gitmeyeceğiz," dedi Arlene.

"Doğru. Ama Ray bunu da bekliyor. O telefonu başka bir amaçla kullanmak istiyor. Telefonuma Ray değil, bir başkası yanıt verecek. Bana da başka bir numara verecek. O paralı telefon sadece bir ara numara. Harekete geçsek iyi olur."

"Hayır." Arlene inat etti. "Ne olup bittiğini sen bana söyleyinceye kadar bir yere gitmem."

"Dediğim gibi, bu bir düzen. Bir tuzak. Ancak bizim beklediğimiz gibisi değil. Bu, trigonometriye dönüştürülen cebirdir. Ray birkaç basamak birden atladı. Ama ben onun ne yaptığını biliyorum. Aynı tuzaktan ben de yararlandım." Bunun anısı genç adamı ürpertti.

"Ne olup bittiğini açıklamayı bekliyorum."

"Arabada anlatırım. Acele et." Peder Stanislav'la gelen kadına döndü.

"Kapısında penceresi olan bir oda istiyorum. Dışarıda durup o pencereden odanın içini görebilmem lazım. Ücra bir yerde olmalı. Bir de odada telefon bulunmalı."

Kadın bir an düşündü. "Bilmem ki... Hayır, bir dakika bekleyin. Yakınlardaki bir papaz evinin bodrum katında bir mutfak var. O mutfağın iki tarafa açılıp kapanır kapısı insanların girip çıkarken birbirlerini toslamamaları için pencereli. O mutfağın telefonu da bulunuyor."

"Adres neresi?"

Kadın adresi verdi.

Drew bunu yazdıktan sonra, "Orada kimsenin olmamasını telefon edip sağlayabilir misiniz?" dedi. Saatine baktı. "Saat dörde kadar fazla bir vaktimiz yok."

Arlene, "Ne yapacağız ki?" diye sordu.

"Bir teyp satın alacağız. Bir de fare." %

-344-

14

Fare, gri renkli olan Stuart Little'den farklı olarak beyazdı. Drew, hayvanı kafesiyle birlikte satın almıştı. Dükân sahibine parayı öderken, "Sizde farelerin çok sevdiği besinlerden var mı?" diye sordu.

"Çok sevdikleri besinler mi?" Saçları seyrelimiş adam bir kaşını kaldırdı.

Arka planda bir papağanın bağırduğu duyuluyordu.

Drew, "Tabii," dedi. "Farelerin her şeyden çok sevdikleri besinler vardır. Seçme besinler."

Adam Drew'ya aklından şüphe ediyormuş gibi baktı. "Dinle dostum," dedi, "Seni kazıklayabildim, ama ben müşterilerimin mutlu olmalarını isterim. Fare besinine avuç dolusu para harcamanın âlemi yok. Şu gördüğünüz besinler ucuz ve doyurucu. Fareler aradaki farkı bilmezler. Yani bir fare ne bilebilir ki?"

"Ben farem için besinlerin en iyisini istiyorum. Hayatının en lezzetli mamasını yemeli. Ödeyeceğim paranın ise benim için hiç önemi yok."

Dükkân sahibi içini çekti. "Nasıl isterseniz öyle olsun. Para sizin. Şu tarafa geçin. Şu raftaki konserve fare mamalarının Rolls Royce'u demek yeridir."

Drew dükkân sahibine on dolar daha ödedikten sonra bir elinde iki buçuk kiloluk bir besin torbası, öbür eline de kafesinin içindeki fareyi alarak dükkândan çıktı.

Arlene köşe başında motoru homurdanan spor arabanın içinde Bekliyordu. "Çok şirin," dedi. "Aslında farelerden korkmam ben. Ona bir ad taktın mı?"

Drew'nun sesi sıkıntılıydı, "ikinci Stuart Little," dedi.

Arlene birden durumu kavradı. "Tüh," dedi. "Üzgünüm. Sadece espri yapmak istemiştin."

Drew kafesi elinden salıvermeyerek kapıyı kapadı. "Sorun yok," dedi. "Asıl üzülecek olan Ray'dir."

-345-

15

Papaz evinin bodrum katı saatin sadece üç buçuk olmasına rağmen loştu. Sonbahar güneşi ufukta alçaldıkça, ortalık daha da loşlaştı. Bodrumun batı duvarının tepesindeki pencerelerin dışı hemen ta-mamiyle karanlıktı şimdi. Nem havaya egemendi. Drew, beton merdivenleri inerken soğuğu ta iliklerinde hissediyordu. Ayak seslerinin yansıması hafifleyince durdu. Sessizlik.

Genç adam yıllar yılı düzenlenen kilise şölenlerinden kalma fasulye, sosis, patates salatası ve turşu kokularını koruyan plastik yüzeyli sıra sıra sıralanmış masaya baktı.

Arkasından hızla merdiveni inen Arlene, bir kutunun içindeki teybi getiriyordu.

Drew, "Orada biri var mı?" diye seslendi. Sorusunun yanıtı sessizlik oldu. "Güzel."

Fare, kafesinin içinde kımıldamıyordu.

Gölgeleri bakışıyla araştıran Drew, sağındaki duvarın yarı yerindeki pencereli bir kapıyı işaret etti. "Bu mutfak olmalı. Dostumuz yanlış hatırlamadıysa orada bir telefon olmalı."

Vardı. Drew kapıyı itip elektrik düğmesine basınca, tezgâhın üstünde duran telefonu gördü. "Emin olalım," deyip ahizeyi kaldırdı ve hattın açıldığını anlatan sesi duyunca tuttuğu soluşunu salıverdi.

Kafesinin içinde oradan oraya atılan fareyi yere bıraktı ve yine saatine baktı. "Yirmi beş dakika kalmış," dedi. "Teyp dükkânda çalışıyordu. Burada da bir kere kontrol edelim."

Arlene'den kutuyu alarak aygıtı çıkardı ve fişini prize taktı. Makine çalışıyordu. Mikrofona bir şeyler söyledi ve bantı geriye aldı.

"Bu benim sesime benziyor mu?" diye kaygıyla sordu. Banttaki sesi, belleğindeki sese benzetememişti.

Drew yine bantı başa sardı. Sonra, "On beş dakika kaldı," dedi. "Dostumuzu besleme zamanı."

-346-

Fare besini torbasını açtı ve minik lokmaları kafesin üst çomaklarının arasından içeri serpti. Fare keyfinden çılgına dönmüştü.

"Güzel," dedi Drew. "Yediklerinin tadını çıkarmaya bak." Alnını ovuşturdu. "Başka ne vardı? Uzaktan kumandayı ayarlasam iyi olacak." Karton kutunun içinden bir elektrik kablosu çıkardı, teybe taktı ve öbür ucunu loş koridora çıkardı. Mutfak kapısının altındaki boşluk, Drew'nun kablonun üstünden kapıyı kapamasına yeterliydi. Genç adamın son yaptığı şey, kablonun kendi tarafındaki ucuna bir uzaktan kumanda takmak oldu.

Kapıdaki pencere yoluyla mutfaktan gelen aydınlıkta aygıtın üstündeki düğmeleri inceledi. Neden sonra, "Tamam," dedi. "On dakika kaldı. Bir şey unuttuk mu acaba?"

Arlene bir an düşündü. "Her ihtimale karşı uzaktan kumanda düğmesini de bir dene," dedi.

Drew denileni yaptı. Makine mükemmel çalışıyordu. "Öyleyse yapılacak bir tek şey kaldı," dedi sonunda.

Genç kadın onun ne demek istediğini sormaya gerek görmedi.

Geriye sadece dua etmek kalmıştı.

16

Drew saat dörtte mutfaktaki telefonun başına geçti. Bir yumruk yüreğini sıkıyormuş gibi bir his duyuyordu. Yanlış karar verip vermediğini birazdan anlayacaktı. Her şey yürüttüğü mantık hesabına bağlıydı.

Ama ya Ray onun tahminlerini önceden bilebiliyorsa?

Drew telefona baktı. Eski biçim bir döner kadranı olan siyah bir aygıttı.

Endişesi gitgide daha fazla artarak Risk Analizi'ndeki sekreterin ona verdiği numarayı çevirdi. Arlene'a baktı ve uzanarak genç kadının elini tuttu.

Hattın öbür ucundaki Kuzey Bölgesindeki Paul Revere heykelinin yanındaki telefon çalmaya başlarken Drew bir vızıltı duydu.

Biri hemen yanıt verdi. Arka planda trafik sesleri Drew'nun kulağına geliyordu. Kaba bir ses, "Alo?" dedi.

-347-

"Bay Rutherford lütfen."

"Kim dediniz?"

"Ray Amcayı yeğeni arıyor."

"Niçin öyle söylemediniz? Kendisi burada değil."

"İyi ama," Drew şaşırılmış numarası yaptı. "Bana saaf dörtte telefon etmem söylenmişti."

"Anı çıkan bir randevu yüzünden gitti. Ancak kendisiyle şu numarada konuşabilirsiniz." Boğuk ses bir numara verdi. "Yazdınız mı?"

Drew numarayı okudu.

Ses, "Güzel," dedi. "Dün geceki ziyaretiniz içimizi ısıttı. Hoşça-kalın dostum."

Adam telefonu kapadı.

Drew yığılır gibi tezgâha yaslandı.

Arlene, "Yanılmamışsınız, aeğil mi?" diye sordu.

Genç adam evet gibilerinden başını eğdi. "Ray'in o telefona yaklaştırmaya niyeti bile yoktu. Orası bir ara numaraydı. Başka bir numaraya telefon etmem isteniyor."

"Sen de bunu bekliyordun zaten. Ama bir sonraki telefon konusunda yanılmış olamaz mısın? Senin zannettiğin gibi olmayabilir. Belki de Ray sadece ihtiyatlı davranıyordu. Belki de bu sabah verilen numaranın yerini araştırıp öğreneceğini biliyor, kendini korumak için o telefon kulübesinden bir ara numara olarak yararlanıyordu. Bu yeni numaranın yerini, o konuşmasını bitirip gitmeden önce öğrenemeyeceğini biliyordu."

Drew sinir içirideydi. "Olabilir tabii," dedi. "Fakat öyle olduğunu sanmıyorum. Altmış sekizde Hank Dalton adında bir adam bana bir yöntem öğretmişti. Ben de bir görevimde bunu kullanmıştım. Kızıl Tugay'ların hizmetindeki bir kiralık katile karşı. Ray Amca ise Hank Dalton'un patronuydu. Ray'in aynı numarayı bana karşı kullanacağını tahmin ediyorum."

Genç adam kısa bir aradan sonra tamamladı. "şöyle diyelim, eğer yanılıyorsam, hiçbir şey kaybetmiş olmayız."

"Ama eğer haklıysan..." Arlene anlamlı bir tavırla başını salladı.

-348-

Drew, "Vakit kalmadı," dedi. "Ray telefonumu bekliyor. Onu bek-letemem." Drew teybi telefonun yanına bıraktı. Kafesi teybin yanına yerleştirirken eli titriyordu. Kafesin içinde beyaz fare tıkmayı sürdürüyordu. Karnı şişmişti. Ağzı doluydu. Huşu içinde çiğneyip duruyordu.

Drew hayvancaşıza, "Umarım görüldüğün kadar mutlusundur," dedi. Arlene'e döndü. "Sen koridora çıksan iyi olur."

Genç kadın iki yana açılan kapıyı itip çıktı.

Drew elindeki kâğıt parçasına baktı, işaret parmağını ilk numaranın üstüne dayadı ve çevirmeye başladı,

Telefonun öbür uçta çaldığını duyarak bekledi. Ray onunla oyun oynuyordu, hemen yanıt vermedi. Fakat telefonun dördüncü çalışından sonra Drew, telefonuna yanıt alacağından kuşku duymaya başladı.

Telefonun beşinci çalışının yarı yerinde bir ses, "Alo?" dedi.

Drew yanıt vermedi.

Sesin sahibi devam etti. "Alo? Drew, orada mısın? Haydi oğlum, konuş benimle. Telefonunu bekliyordum."

Artık hiçbir kuşkusu yoktu. Ses Ray Amcaya aitti.

Genç adam elinden geldiğince yavaş olarak telefonun ahizesini tezgâhın üstüne bıraktı. Almaç teybin, öbür uç ise farenin yanındaydı.

Ray'in sesi uzaktan genç adamın kulağına geldi. "Seninle mutlaka konuşmam lazım, Drew. Bu işi bir karara bağlamalıyız."

Fakat Drew mutfaktan çıkmıştı. Arlene'in beklediği loş koridorda teybin uzaktan kumandasını eline aldı ve düşmesine bastı.

Kapı o kadar kalındı ki genç adam kaydettiği sesi hemen hemen duymuyordu. Ama bunun önemi yoktu. Telefonun dibinde yeterince gürültülü olurdu.

Teyp, "Ray Amca, bir buluşma ayarlamak istiyorum," diyordu. "Sahip olduğun her şeyi havaya uçurabilirim, ama bu bana aradığım yanıtları sağlamaz. Benim gereksindiğim şey..."

Mutfak kapısının penceresinden bakan Drew'nun dikkati teybin üstünde değildi. Telefonun üstünde de değildi. Tamamiyle farenin üstünde odaklanmıştı.

-349-

"...Senin yüzünü görmeliyim orospu çocuğu. Kendini haklı göstermeye çalıştığın zaman o yalan söyleyen kahrolası gözlerini seyretmeliyim."

Drew alelacele stop düşmesine basarak kaydettiği sesini kesti. Çünkü farenin kulaklarından kan püskürmüştü. Hayvan titriyor, sendeliyor, boynunun etrafındaki beyaz kürk ala boyanıyordu.

Drew eğilerek uzaktan kumandayı teybe bağlayan kordonu çekti. Bir direniş hissederek kordonu daha hızlı çekti. "Haydi," diye fısıldadı. "Haydi."

Mutfağın içinden bir takırtı kulağına gelince rahatlayarak içini ekti.

Arlene'e, "Düştü mü?" diye sordu.

Genç kadın mutfak kapısının penceresinden baktıktan sonra evet gibilerinden başını salladı.

Genç adamın dizleri titriyordu. Pencereden bakınca, kordonu çektiği zaman teybin tezgâhın üstünden gürültüyle yere düşmüş olduğunu gördü.

"İşte oldu," diye mırıldandı. "Başardık. Teybin düştüğünü Ray mutlaka duymuştur."

Arlene, "şimdi de hiçbir şey duymuyor," dedi alçak sesle.

"Benim öldüğümü sanıyor. Teybin düşerken çıkardığı tıkırtının elimde telefonla benim düşmemden ileri geldiğini zannetmiştir."

Hank Dalton'un 1968'de Drew'ya öğrettiği taktik, bir insanı telefonda

yararlanarak uzaktan öldürme yöntemi idi. Hedef yeterince dalgın olduğu, hazırlıklar da usulüyle yerine getirildiği takdirde adam cinayet yöntemini asla bilemeyecekti.

Dalton buna süpersonik mermi diyordu. Süper yüksek perdeli bir ses tonu, sofistike elektronik bir donanımın yardımıyla telefon hattıyla iletilebilir, kurbanın kulak zarını patlatır, beynini deler ve adamı anında öldürürdü. Kafesi telefonun alıcı ucuna yerleştirilen fare de aynen böyle öldürülmüştü. Katil o zaman usulen telefonu kapatırdı. Ama Drew, Ray Amcasının bu taktiğe bir değişiklik uygulayacağından şüpheleniyordu. Ray'in, Drew'nun sesinin aniden kesilmesinden sonra Drew'nun elinde tele-

-350-

fonla yere yıkıldığı anlamına gelen takırtıyı duyduğunu hayalinde canlandırdı. Ama Ray bundan sonra ne yapardı?

Drew, onun dinlemeye devam edeceğini tahmin ediyordu. "Yanımda biri olduğu takdirde, bağırırlar, yardım çağrırları duyması gerekeceğini biliyor," diye düşündü.

Ancak ya bağırırlar olmadığı, hattın öbür ucuna sessizlik egemen olduğu takdirde ne düşünürdü?

Drew bu noktanın üzerinde durdu. O zaman telefon ettiği sırada Drew'nun yalnız olduğu sonucuna varacaktı.

Onun yerinde olsa, Drew, düşmanın gerçekten öldüğüne emin olmak isterdi.

Drew düşüncelerini bu sonuncu aşamanın üzerinde odaklaştırdı. Son iki saattir vardığı sonucu araştırıyor, tahminlerinde hata olup olmadığını sınıyordu. Her şey yerine oturuyordu.

Bundan sonrasını düşünürken heyecanın pençesindeydi. "Hattın benim bulunduğum ucu açık kaldığı takdirde, Ray nereden telefon ettiğimi kolayca keşfedebilir. Telefonun bu ucundan hiçbir ses kulağına elmediği takdirde de öldüğümün doğrulanması için buraya bir ekip ollamanın güvenli olduğunu düşünecek.

"Cesedini aldirmek da onun için aynı derecede önemli.

"Yetkililer benim Janus olduğumu zannediyorlar. Bundan sonraki inayetleri için de Janus'u paravan olarak kullanmak istediği takdirde cesedimin bulunmasını göze alamaz."

Drew en küçük bir gıcırtı olmamasına özen göstererek kapıyı açtı. Çok yavaş olarak telefona doğru yürüdü.

"Beş dakika oldu. Hâlâ bir ses yok mu?" Drew, Ray'in sesini tanıdı.

"Hiçbir şey duyulmuyor."

"Her ihtimale karşı dinlemeye devam edin. Ama bir yandan numaranın yerini araştırmaya başlayın."

Drew aynı sessizlikle mutfaktan çıktı. Loş koridorda Arlene'e onu izlemesini işaret etti. Güvenli olacak kadar uzaklaştılar ve merdiven başında durdular.

-351 -

Genç adam, "İkinci numaranın yazılı olduğu bu kâğıt parçasını al. Dışarıda paralı bir telefon bul ve Peder Stanislav'ın bizi götürdüğü evi bul. Peder'in bağlantılarına bu numaranın yerini bulmalarını söyle," dedi.

Arlene kâğıdı aldı. "Peki, sen ne yapacaksın?"

"Ben burada kalsam iyi olur. Ray'in adamlarının tahmin ettiğimizden daha önce gelmeleri olasılığına karşı."

"Ya gelirlirse?"

"Ne yapacağıma henüz emin değilim. Önce bu koridoru araştırıp iyi bir gizlenme yeri bulmaya çalışacağım. Sen adresi alır almaz buraya dön. Ama' dikkatli ol ve Peder Stanislav'ın adamlarının o adrese gitmelerini garantile."

Genç kadının gözlerinde korku okunuyordu. "İyi ama Drew."

Genç adam, "Biliyorum," dedi. "Bundan sonrası kritik."

Loş koridorda öpüştüler.

Arlene'in sesi boşuktu. "Artık gitsem iyi olacak."
"Görüşürüz."

Arlene beton merdivenlerin yarı yerinde durarak döndü ve erkeğe baktı. Sonra yoluna devam etti ve kapıdan çıktı. Bir an sonra koridor yine sessizleşmişti. Genç adam alışık olmadığı bir duygunun pençesindeydi, yalnızlığın. Gözlerinin yanmaya başladığını hissetti. Sevddiği kadını ya bir daha göremezse ne yapardı?
17

Saat altıya birkaç dakika kala sonbahar güneşi hemen tamamiyle batmış, bodrum katındaki koridor daha yoğun bir karanlığa gömülmüştü. Drew birden merdivenin tepesindeki kapının gıcırdayarak açıldığını duydu. Genç adam, merdivenin dibinde, sol duvarın orta yerinde istiflenmiş sandalye dizilerinin arasında gizliydi. Bir an Arlene'in döndüğünü düşünerek sevinç duydu. Fakat kapı usulca kapandığı halde içeri giren kimse aşağı inmedi.

-352

Drew bekledi. Ama hâlâ aşağı inen yoktu.

Arlene'in döndüğü zaman ihtiyatlı davranacağını biliyordu. Yolunda gitmeyen bir şey olup olmadığını anlamak için biraz zamanın geçmesini beklemesi olasıydı. Belki de Drew'nun ona seslenmesini bekliyordu. Ancak genç adam bunu yapamazdı.

Drew'ya, kapının açılışı sesinin hayal ürünü olduğunu zannettirecek kadar bir zaman geçtikten sonra, bir ses daha duyuldu.

Hayal ürünü zannedilebilecek kadar hafif bir ses. Bir ayakkabının bir beton basamağa hafifçe dokunuşu...

Dokundu ve durdu.

Drew'nun metal sandalye yığınlarının arkasındaki konumu rahattı. Hank Dalton, öğrencilerinin daima bu önlemi almalarında ısrar etmişti. "Ne kadar zaman bekleyeceğinizi bilemezsiniz," demişti. "Onun için de saklandığınız yeri sevmeniz önemli. Aksi halde, bir krampı gidermek için bacağınızı gerdiğinizizi bir duyan olabilir."

Öyleyken, rahat konumuna rağmen, Drew'nun vücudu stresin etkisiyle katılmıştı.

Sağdaki merdivende bir başka yumuşak ayak sesine kulak verirken ses

çıkarmamaya azami özen gösteriyordu. Belli belirsiz soluklar alıp veriyordu.

Evet! Bir ses olmuştu. Ama genç adamın düşündüğü gibi merdiven yönünden

gelmiyordu bu ses. Aksine, koridorun karşıt ucundan, solundaki karanlıktan

geliyordu. Bu herhangi bir şey olabilirdi, rüzgârın bir pencere camını

sarsması ya da tavandaki kirişlerden birinin hafif bir çöküşü.

Drew sesi tekrar duyduğunda bunun bir beton zemine değen ayak sesi olduğunu anladı.

Orada bir değil, iki kişi vardı. Daha önce Arlene'in gitmesinden sonra bodrum katını incelediğinde Drew öbür köşede de bir merdiven olduğunu görmüştü.

Arlene'le onun kullandığı sağdaki merdivenin aksine öbür merdivenin tepede bir

kapısı yoktu, Drew da bu yüzden kendini güvenlikte hissetmişti. Ama şimdi

sokak katına çıkmak için bir dönüş yapan o merdiveni de izlemesi gerektiğini

anıliyordu. Zemin katını da araştırması gerekirdi. Çünkü ikinci adamın, Drew'un keşfetme-

-353

Taşların Kardeşliği7 F: 23

diği yukarıdaki bir kapıdan içeri girdiği anlaşıliyordu. Drew, sağındaki merdivenin tepesindeki kapıyla ilgilenirken, ikinci adam koridorun uzak ucundaki merdivenden aşağı inmişti.

"İki kişiler," diye düşündü Drew. "Her neyse, nerede olduklarını bildiğim sürece başa çıkabilirim." Genç adam, dikkatini tekrar sağındaki merdivene yöneltti. Bir gölgenin merdivenin dibine ulaştığını görmüştü.

Birden anladı, ilk adam bir tuzaktı. Dikkati üzerine çekeceği varsayılmıştı. Birisi onu karşıladığı takdirde, koridorun öbür ucundaki arkadaşı onu koruyacaktı.

Mutfağın penceresinden sızan ışık, gölgeyi mıkırtısı gibi çekiyordu. Koridorun öbür ucunda ikinci adamın çıkardığı belli belirsiz sesler kesildi. Drew sağındaki gölgenin kapıdaki pencereye doğru sürünmesini metal iskemle yığınının arkasından izledi. Adamı iyice görebiliyordu şimdi. Elinde susturuculu bir tabanca tutan gölge, iki yana açılan kapının önünde durdu. Drew gizlenme yerini seçmeden önce mutfaka dönmüş ve kafesinin içindeki ölü fareyi alarak koridorda gizlemişti. Teybi de gizlemişti tabii.

Şimdi susturuculu tabancayı elinde tutan adam mutfaka girince onu telaşlandıracak hiçbir şey göremeyecekti. Cesedin oralarda başka bir yerde olması gerektiğine karar verecekti. O ve arkadaşı aramaya devam edeceklerdi., Drew, Mauser'ini sıkı sıkı tutarak, "Ama ikisi birden tabancamın menziline girmedikçe bir şey yapmaya cesaret edemem," diye düşündü.

Mutfak kapısının yanındaki gölge ışıklı pencereden içeriye kısa bir bakış fırlattı. Geri çekildi". On saniye sonra bir kere daha bakmaya cesaret etti. Koridorun karşı tarafındaki öbür gölge de hareket ederek, mutfak kapısının önünde arkadaşıyla buluştu, Bu ikinci gölgenin de elinde susturuculu bir tabanca vardı. Kapının iki köşesinde mevzilendiler. Adamlardan biri içeriye doğru bir hamle yaparken, ikincisi de onu izledi. Kapı kapanmadan önce Drew, onların birbirlerine arkalarını vererek tabancalarıyla mutfağın karşıt köşelerine nişan aldıklarını gördü.

-354-

şimdi!

Genç adam metal iskemle yığınlarının arasındaki sığınağından çıktı. Elindeki Mauser ateş etmeye hazır olduğu halde karanlığın içinde çömeldi. Tahmin ettiği üzere hiçbir konuşma duymuyordu. Adamlar güvenlikte olduklarına kanaat getirinceye kadar ellerinden geldiğince sessiz olacaklardı. Drew, "ikisini de vurmak zorundayım," diye düşünüyordu. "ikisi beraber olduklarına göre şimdi.

"Ama öldürmek için değil. Onları canlı olarak istiyorum. Ray'in nerede olduğunu onlara söyletmek zorundayım. Onlarla işim bitince konuşacaklardır. Onlara daha çok soru sormam için bana yalvaracaklardır."

Mutfak kapısı hızla açıldı ve iki silüet mutfaktan dışarı süzöldüler. Adamlardan biri arkadaşına koridorun sol yanını kontrol etmesini işaret ederken kendisi sağa saptı.

Drew, "Kıpırdamayın!" diye bağırdı. Onlara silahlarını yere atmalarını emretmeye hazırlanıyordu. Ama bu fırsatı bulamadı."

Karanlığın içinde bir silah patladı. Fakat kurşun iki adamdan gelmiyordu. Kulakları sağır edici patlama koridorun öbür ucundan gelmişti. Drew kendini hemen yere attı. İkinci bir patlama oldu. Drew ateş etti, ama koridorun öbür ucundaki nişancıya değil, görebildiği hedeflere, yani mutfak kapısının önündeki iki adama. Adamlar kapıdaki pencereden sızan ışıktaki korumalı bir yere kapağı atmaya çalışırlarken, genç adam tekrar tekrar tetiğe bastı. ikisi de bağırarak yere yıkıldılar.

Drew, Mauser'inin namlusunun ucunda çakan ışığın nişancıya hedef olması korkusuyla kendini Vere atmıştı. Karnının üstüne yatmış durumdayken bakışı, vurduğu iki adamla koridorun öbür ucundan görülmeyen haydudun arasında gidip geliyordu.

Tepedeki ışıklar birden yanınca, Drew sancıyan gözlerini kırptırdı. Sonra, kamaşmaları üzerine gözlerini, kendisine öğretildiği biçimde yumdu, arkadan hafifçe aralayarak, saydam tabakaların ani ışığa uyum sağlamalarına zaman verdi, sonra da gözkapaklarını kısım kısım açmaya girişti.

-355-

Kendini sıra sıra sıralanmış masanın altından karşı merdivenin dibinde yerde yatan bir adama bakar buldu. Adam kıpırdamıyor, göğsünden kan fışkırıyordu. Elinin dibinde bir tabanca vardı.

İyi ama nasıl?

Sırtında soğuk ürpertiler dolaşıyordu Drew'nun. Mutfağın dışında yerde yatan iki adama tekrar baktı. Bir tanesi kımıldamıyordu. Öbürü avucunu midesine dayamış, acı acı inliyordu.

Drew bakışını koridorun öbür ucundaki adama çevirdi. O yönde iki silah patlamıştı. Ama o silahı ateşleyen kim öldürmüştü?

Genç adam, o yandaki merdivenden ayak sesleri duydu. Sesler yavaş ve düzensizdi. Drew kimin aşağı indiğini göremeyerek yüzünü buruşturdu ve nişan aldı.

Bir ayakkabı görüldü. Sonra, biri daha. Drew Mauser'i doğrulttu. Koyu renkli bir pantolon ortaya çıktı. Drew tekrar nişan aldı. Ayak sesleri durdular. Bir adam konuştu. Sesi kalın olmakla birlikte, zayıftı. "Drew? İyi misin?" Slav şivesi şüphe götürmezdi. Peder Stanislav'dı gelen.

"İyi miyim?" Drew rahatlayarak soluğunu salıverdi. "Sanırım."

Rahip öksürdü. Kalan basamakları zorlanarak indi. Sol kolu askıdaydı. Sağ eliyle bir tabancayı kavramıştı. Sendeleyerek bir duvara yasladı ve birkaç kere derin soluk alıp verdi.

"İyi de siz hiç iyi görünmüyorsunuz." Drew ayağa kalkmıştı.

"Televizyonda nasıl derler? Sadece yüzeysel bir yara. Ama siz 'sadece'ye inanmayın." Peder Stanislav yüzünü ekşitti. "Ağrı kesicilere rağmen fena halde canım yanıyor."

Drew gülümsemekten kendini alamadı. "Oysa siz Polonyalıların çok güçlü olduğunuz söylenir."

Peder Stanislav dik durmak için çaba harcıyordu. "İnanın, öyleyizdir."

Drew gülümsemeyi sürdürüyordu.

-356-

Ama bu adama duyduğu sevginin, pratik davranışlarını engellememesi gerekiyordu. Vurduğu adamlara baktı. Bir tanesi az önceki kadar hareketsiz yatıyordu. Öbürü ise midesini kavramış durumda inlemeye devam ediyordu. Drew onların üstünü aradı ve silahlarını aldı.

Ancak sonra din adamına yardım etmek için koridorun öbür ucuna yürümeye hazırlandı.

Fakat Peder Stanislav gücünü toparlayarak Drew'ya olduğu yerde kalmasını işaret etti ve koridorda Drew'nun bulunduğu noktaya yaklaştı. "Buraya kadar kendi başıma geldim. Yardıma ihtiyacım yok," dedi.

"Buraya nasıl geldiniz?"

"Arlene kaldığımız eve telefon ederek bir başka numara verdi ve yerinin bulunması için direktif verdi."

"Biliyorum. Bunu ben ondan istedim."

"Telefon ettiği zaman uyanıktım. Onunla konuşmakta ısrar ettim. Ben uyuduğum sırada olanları anlattı. Bunun üzerine onunla buraya dönmekte direttim. Kendi başınıza çok fazla şey yapmaya kalkıştınız, dostum."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Belki. Ama son olaylar." Peder Stanislav yerde yatan adamları işaret etti,

"Haklı olduğumu kanıtlıyor."

Drew, "Arlene," diye fısıldadı. "O nerede?"

"Dışarıda. O üç kişinin yalnız olmamaları olasılığına karşı gözcülük yapıyor.

Buraya gelince seni paniğe uğratmadan içeri giremeyeceğimizi anladık. Bunun üzerine senin için gözcülük yapmaya karar verdik. Üç adamın içeri girdiğini gördük. Biri yandan girerken, öbür ikisi iki farklı kapıdan yukarı çıktı. İlk adamı yem olarak kullanacakları, öbür ikisinin de arkadaşlarını destekleyeceği belliydi."

"Demek yukarı çıkan iki adamı izlediniz?"

"İçgüdüm beni yanıltmamıştı." Peder Stanislav destek arar gibi masanın kenarına yapışmıştı. "İzlediğim iki adamdan biri yem olarak görevini tamamladıktan sonra, mutfaktan suç ortağına katıldı. Fakat üçüncü adam, bir sürpriz durumunda arkadaşlarını korumak için arka-

-357-

da kalmıştı. Gerçekten de öyle oldu. O sana ateş etti. Ama ben onu vurdum." Rahip yutkunarak gözlerini kapadı.

Drew, "İyi olduğunuza emin misiniz?" diye sordu.

"Tam tersi. Hiç iyi değilim." Peder Stanislav'ın yüzü limon gibiydi. "Bana öyle geliyor ki üçüncü defadır hayatınızı kurtarıyorum. Küçük kilisenin günah çıkarma hüccesinde saklandığım gün. Şeytan'ın Boy-nuzu'nda. Şimdi de burada."

Drew, "Size borçluyum," dedi.

Rahip, "Tam üç kere," diye hatırlattı.

"Evet." Drew arkadaşına baktı. "Bana neye mal olursa olsun, borcumu ödeyeceğime söz veriyorum."

"Sözünü unutmayın. Çünkü..." Peder Stanislav'ın yine güçlkle soluk aldığı görülüyordu. "Çünkü bu iş bitince borcunuzu aynı size yaptığım şekilde ödemenizi isteyeceğim." Öksürdü, "Şimdi yapılacak işlerimiz var."

Drew anlamıştı. Vurduğu adamlara doğru yürüdü. Hayatta olanı kavrayarak sarsmaya başladı. "Patronun nerede?"

Adam inledi.

Drew, "Şimdi canının yandığını sanıyorsun, değil mi?" dedi. "Şu halde 'acı'nın ne demek olduğunu bilmiyorsun." Adamı tokatlamaya hazırlandı.

Peder Stanislav, "Hayır, yapmayın!" dedi.

Ama Drew onu sanki duymamıştı. "Patronun nerede, orospu çocuğu? Söyle bana, yoksa," Genç adam bar bar bağırıyordu.

"Hayır!" Rahip, Drew'nun elini yakalamıştı.

Drew din adamına ters ters baktı. "Şimdi anladım. Öldürmek sizin için önemli değil. Ama kurbanlarınızın acı çektiklerini görmek istemiyorsunuz. Ne oluyor? İmanınız uğruna sonuna kadar gitmeye hazır değil misiniz? Dikkat edin öyleyse. Demek zayıf bir noktanız var, peder."

"Hayır." Rahip duyduğu acıya rağmen dimdik doğruldu. "Dinim adına defalarca sınırı zorladım. Sandığınızdan daha çok defalar." Din adamının kılıçla hacın kesiştiği yakut yüzüğü ışıldıyordu. Devam etti.

-358-

"Ama zorunlu olmadığı zaman asla. İşkence de yaptık. Fakat ancak birini konuşturmak mutlaka zorunlu olduğu zaman. Ray'in nerede olduğunu biliyorum. Size verilen son numaranın yerinde. Şimdi şu adamı salıverin!"

Drew, yakasına yapıştığı adama baktıkça içinde tiksinti duyuyordu. Yapmasına ramak kalan şeyden tiksiniyor, manastırdaki yaşamından ne kadar uzaklaştığının bilincine varıyordu. Adamı yavaşça salıverdi. "Pekâlâ, adamlarınıza telefon edip buna bir doktor tedavisi sağlayalım. Adam sadece bir maşa. Yaşama fırsatı onun da hakkı. Ancak şurası muhakkak ki orospu çocuğu bana asla öyle bir fırsat tanımazdı."

"Tabii," dedi Peder Stanislav. "Bizi onlardan ayıran da bu zaten. Bizim sebeplerimiz paraya dayanmıyor. Güç özlemine de değil. Gelip geçici ve yavan olan politik teoriler dahi bizi etkilemiyor. Hayır, bizim çok farklı amaçlarımız var ve gerektiği zaman da merhamet göstermekten geri kalmıyoruz." Drew içinde derin bir üzüntü duyuyordu. "Bu iş fazla uzun sürdü," dedi.

"Konuşmaktan yoruludum. Bu işin sona ermesini istiyorum."

"Sona erecek. Hem de bu gece. Tabii, Tanrı isterse." Peder Stanislav yüzünü buruşturarak elini ceketinin cebine soktu. "Adres burada sizi Ray Amcanıza götürebilirim."

18

Fakat tüm acelesine rağmen, Drew'nun önce yapması gereken bir şey vardı. Yaralı adama döndü. "Beni duyabiliyor musun?" Adama evet gibilerinden başını eğdi. "Bir doktor istiyorsan dediğimi yapacaksın?" Adam çaresizlik içinde Drew'nun yüzüne bakıyordu. Peder Stanislav, "Ama adresi elde ettiğimi size söyledim. Başka bir şey yapmanız gerekmiyor," diyecek oldu. -359-

"Öyle mi? Bir şey unuttuk." Drew din adamına ne yapılması gerektiğini anlattı. Rahip üzgün görünüyordu. "Haklısınız. Peki, onu en kısa zamanda yapmaya zorlanmalı," dedi. Drew yaralı adamın yanına diz çöküp ona emirler yağdırdı, "Anlıyor musun?" Adam duyduğu acıdan terleyerek başını eğdi. "Bundan sonra sana bir doktor getirtiriz." Drew adamı mutfağa sürükledi, "Hayatta kalmak istersen, inlemeden konuşmaya çalış." Drew mutfakta adamı yere sırtını bir dolaba dayayarak oturttu ve ahizeyi yaralının yüzüne yaklaştırdı. Hattın öbür ucunda söylenenleri anlayabilmek için adamın üzerine eğilmişti. Mauser'ini yaralının şakağına dayayarak ona sessizce konuşmasını emretti. Adamın gözleri cam gibi parlamaya başlamıştı. Drew bir an onun bayılmasından korktu. "İş tamam." Adam boğuk bir sesle konuşuyordu. Kaba bir ses, "Bir dakika," diye karşılık verdi. Birkaç saniye sonra telefonda Ray Amcanın sesi duyuldu. "Öldü mü?" "Evet. İş tamam." "Niçin bu kadar geç kaldın. Kaygılanmaya başlamıştım." "Önce bulamadık onu." "Yalnız mıydı?" "Evet." "Cesedi buraya getirin. Emin olmak istiyorum." "Yola çıkıyoruz." Yaralı adamın gözleri kaydı. Yere yığıldı. Drew ahizeyi telefonun üstüne bırakarak bağlantıyı kesti ve adamı yavaşça yere yatırdı. "Yanlış meslek seçmişsin, dostum. Aktör olma-lıymışsın," dedi. "Söz vermiştin." Adam inliyordu. "Sözüme bağlı kalacağım. Buraya nasıl geldin? Nasıl bir arabayla?" - 360 -

"Lacivert bir kamyonetteydik. Bir Ford'da." Adamın dudakları uzun zaman susuz kalmış gibi çatlamış görünüyordu. Tamamladı. "Arkadaki park alanında duruyor." Drew dönünce Peder Stanislav'ın, mutfakın kapı aralığından onu seyrettiğini gördü. "Ona bir doktor sağlamak için bu telefonu kullanabilirsiniz. Adamlarınıza da gelip cesetleri götürmelerini söylemeniz iyi olacak," dedi. Yaralı adamın üstünü yoklayınca, aradığını buldu, kamyonetin anahtarını. Rahibe, "Ayrıca, oraya vardığımızda yardım isteyeceğim," dedi. "Arlene anlattı mı?" "Gerekli hazırlıkları yaparım." "Bu arada Arlene'e iyi olduğumuzu bildirsem iyi olacak. Patlamaları duyup kaygılanmıştır." "Kilisenin yanında bekliyor." Rahip telefona geçti. "Acele etsem iyi olacak." "Lütfen. Yapılacak çok şey var." Genç adam dışarı çıkınca Arlene'in kilisenin yanında durduğunu gördü ve ona doğru yürüdü. Karanlığa rağmen genç kadının gözlerinin parladığı görülüyordu. Birden kendilerini birbirlerinin kollarında buldular.

19

Boston'dan kuzeye doğru yol alırken Drew kamyonetin gaz pedalını köklememek için kendini güç tutuyordu. Şu sırada hız sınırlarını aştığı için polis

tarafından durdurulmasının çok saçma olacağını bilincindeydi. Kentin ısıkları dikiz aynasını' dolduruyor, arabanın farları gecenin sardığı ağaçları ve kırları yalıyordu.

Direksiyona yapışmaktan kolları sancıyan Drew, Peder Stanislav' m direktiflerini izliyordu. Rahibin ona verdiği kâğıt parçasındaki adresi önce tanıyamamıştı. Ama sonra rahibin oraya ulaşmayı nasıl olup da bildiğine şaşmayı bıraktı. Çünkü rahip iki gün önce de o adresteydi. Orası Ray Amcanın Boston'un kuzeyinde körfez kıyısındaki malikâne-siydi.

-361 -

Drew, düşmanın zekâsına hayranlık duymaktan kendini alamadı. Drew'nun tehdidi yüzünden körfezdeki malikânesinden kaçmış görünen Ray, şimdi Drew'nun son bakacağı yerin malikâne olacağı düşüncesiyle tornistan etmişti. Ama beklenmeyi yapmak avantajını elde eden Ray, bir yandan da savunulması güç bir yer seçmişti. Peder Stanislav malikâneyi uzak, çok yaygın ve dağınık, savunulması gerekecek pek çok yeri olan büyük bir yer olarak tanımlamıştı. Rahip, "Araziye girmek kolay olacak," demişti. "Fakat eve girmek konusu çok farklı. Ray adamlarını orada yoğunlaştıracaktır. içeri girip onu yakalamak için, küçük bir ordu gereksineceksin."

Drew, körfeze doğru kararlı biçimde yol alırken bunun gerekli olmayacağını düşünüyordu. Bütün istediği üç kişiydi.

Kuşkusuz bir de üç de izi bulunamayacak araba.

Yediyi birkaç dakika geçe körfeze vardı. Arabanın camını indirerek soğuk ve tuzlu meltemi kokladı ve karanlığa rağmen seçilebilen beyaz tepeli dalgaları seyretti.

Böylece bekledi. Beş dakika sonra dikiz aynasında araba farları belirdi. Gelen araba arkasında durunca farlar anında söndüler. Genç adam kamyonetten inince Oldsmobile'in direksiyonunun arkasında Ar-lene'in silüetini seçti. Rahip ise yanında sırtını kamburlaştırmış durumda uyur görünüyordu.

Drew başka üç çift farın da kendisine doğru geldiğini gördü. Yavaşladılar ve Oldsmobile'in arkasında sıra halinde durdular. Onlar da farlarını kararttılar. Arabalardan üç adam indi. Arlene de Oldsmobile'den çıkınca Drew çakıllı yolda onlarla buluştu.

Adamlara, "Tanrı sizinle olsun," dedi.

Bir ağızdan, "Ruhunla da," diye karşılık verdiler.

"Deo gratias." Drew adamları inceledi. Yaklaşık otuz beş yaşlarındaydılar. Giysileri koyu renk, saçlarının kesimi tutucu, hemen hemen askerlerinki gibi, bakışları şaşılacak derecede sakindi. Drew devam etti. "Yardımlarımız için müteşekkirim. Peder Stanislav deneyiminiz olduğunu söyledi."

Adamlar bunu bakışlarıyla doğruladılar.

-362-

"Her şey planlandığı gibi gelişir, kaza falan da olmazsa, hayatlarınızın tehlikeye gireceğini sanmıyorum."

İçlerinden biri, "Önemi yok," dedi. "Hayatlarımızın önemi yok. Önemli olan sadece Kilise."

O sırada Oldsmobile'in yolcu kapısı açıldı ve Peder Stanislav arabadan indi.

"Donanım bagajda," dedi.

Anahtar Arlene'deydi. Kapağı açıldığında bir ışık yandı. Drew'nun şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Bagajda otomatik silahlar, dolu şarjörler, elbombaları, hatta minyatür bir roketatar vardı.

Drew, "Bu malzeme başından beri bagajda mıydı?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Bunlarla bir savaş başlatabilirsiniz."

"Zaten savaşta'yız." Peder Stanislav'ın yüzü de koluna destek olan askı kadar soluktu.

Bagajın içine uzanıp tüfekleri çıkardılar, denetlediler ve doldurdular.

Bagajın içindeki ışık, her bir sol elin orta parmağındaki iri kırmızı taşlı

yüzüğü ışıldatıyordu. Bütün yüzüklerdeki işaret aynıydı, kesişen bir kılıçla bir haç.

Taşların Kardeşliği.

Drew ürperdiğini hissetti.

Adamlardan biri silahının namlusunu karanlık göğe çevirerek, "Ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu.

şaşkınlığını maskeleyen Drew, aynı profesyonelce ses tonuyla, "Her arabanın karbüratörünü gözden geçirin," dedi. Sonra Peder Sta-nislav'a döndü. "Malikâne ne kadar uzakta?"

"Aşağıdaki yolun bir mil ilerisinde."

"Güzel. Zamanlama bir problem çıkarmayacaktır."

Açıklamasını tamamladı. Adamlar bunun üstünde kafalarını çalıştırdıktan sonra içlerinden biri, "Olabilir," dedi. "O, sizin düşündüğünüz biçimde davrandığı takdirde."

"Onu tanıyorum. Hem başka seçeneği var mı?"

"Ama eğer yanılıyorsanız..."

"Evet?"

"Hiç. Bizim hissemize düşen iş kolay. Tehlikeyi göze alan sizsiniz."

-363-

20

Kamyonet malikânenin kapalı metal kapısına yaklaştı. Bunun iç tarafında silahlı iki nöbetçi bekliyordu, ama farlar kamyoneti tanımalarına olanak verecek kadar yaklaşıncaya, nöbetçiler harekete geçerek kapıyı açtılar. Ray Amca telefonda adamına, "Cesedi buraya getirin. Çaresine bakıldığını emin olmak istiyorum," demişti. Drew'nun düşündüğü gibi nöbetçiler, ekibi beklemek ve kamyoneti hemen içeri almak komutunu almışlardı. Sürücü durmayarak adamlara eliyle teşekkür etti ve ağaçlarla çalılarla çevrili asfalt yoldan uzaktaki üç katlı Tudor stilin-deki büyük köşke doğru yoluna devam etti.

Kamyonetteki karbüratör ayarlanmıştı, öyle ki gaz pedalına yükle-nilmese bile araç olanca hızıyla koşabilecekti. Ayrıca, kamyonet otomatik vitesli olduğundan sürücü arabadan atlayabilir, aracın, hedeflenen yöne, bu olayda köşke doğru gideceğine emin olabilirdi.

Sürücü elinde silahıyla kendini çimlerin üstüne atıp karanlığın içinde gözden kaybolurken, kamyonet ileri atılmayı sürdürdü. Bir kaldırıma tosladı ve köşkün ön merdiveninin yarı yerinde durdu. Sürücü aşağı atlamadan önce bir fitili tutuşturmuştu. Bu fitil şimdi kamyonetin ağız açık benzin deposuna doğru yanmayı sürdürüyordu. Araç o sırada şiddetli bir patlamayla havaya uçtu. Gürleyen ateş topu köşkün kapısını parçalamıştı.

Muhafızlar kapıyı henüz tamamen kapamamışlardı. Kulakları sağır edici patlamaya doğru hızla döndüler ve silahlarını doğrultarak binanın oçündeki ateşe doğru koştular. O sırada farları sönmük olan başka üç -araç da yarı kapalı kapıyı parçalayarak araziye daldı. Bu araçların da vitesleri otomatikti, karbüratörleri ayarlanmıştı. Öyle ki bunların sürücülerinin de birer fitil ateşleyip aşağı atlamalarından sonra araçlar köşkün basamaklarındaki alev alev yanan kamyonete doğru ilerleyeceklerdi. Biri solda, ikisi de sağda olmak üzere yollarına devam edeceklerdi.

Araçlar sırayla binanın ön yüzüne çarparak alevler içinde havaya uçtular. Camlar tuzla buz oldu. Alevler binanın ön yüzünde korkunç uğultularla yükseğe fışkırdılar.

-364-

r

Sürücüler gölgeli köşelerde kendilerini emniyete alırken otomatik silahlarını ateşlediler. Park etmiş arabaları delik deşik ettiler, lastiklerini patlattılar, bir Rolls Royce'la bir Mercedes'in pancurlarını da paramparça

ettiler. iz bırakan mermiler, benzin depolarını havaya uçurdu. Alev almış benzin yerlere saçıldı. Saldırganlar kapıdan koşup gelen korumalara bombalar fırlattılar. Korumalar arkaya savruldu ve yolun üstüne devrilerek hareketsiz kaldılar. Başka bombalar bu kez köşke doğru savruldu. Araçların birinden aklayan Arlene, portatif bir roketatarı kullanıyordu. Bir RPG-7 olan model bir yardalık cetvelden az uzun olduğu ve sadece yedi kilo geldiği için teröristlerin bir favorisiydi. Arlene de hareket halindeki araçtan atlarken bunu kolaylıkla taşıyabilmişti. Sekiz santim uzunluğundaki mermileri, otuz santim kalınlığındaki bir metal zırhı de-lebilecek güçteydi. Birbiri arkasından köşke çarpıp patlıyorlar, bütün bir köşeyi havaya u uruyordı.

şimdi korumalar bağırarak binadan dışarı fırlıyorlar, kimi alev almış giysilerini haykırarak elleriyle dövüyordu. Yangının yansımalarının yirmi beş kilometre uzaktan görülebildiği sonradan ileri s r lecekti. şiddetli patlamalar komşu kentteki pencereleri sarsacaktı. Köşkün  n yüzü çökmeye başlamıştı. Korumaların ka ıştıkları komşu binalarda otomatik silahlar takırdamaya başlamıştı. Saldırganlar sürekli şekilde konumlarını değiştiriyorlar, ateş ediyorlar, silahlarını dolduruyorlar, tekrar ateş ediyorlar, elbombaları fırlatıyorlar, saldırı gücü muazzamış izlenimini uyandırıyorlar, yavaş yavaş geri çekiliyorlardı.

Aradan iki dakika geçmişti.

21

Drew onların yanında değildi. Karanlıkta körfezin kayalık kıyısı boyunca malikâneye doğru yürüyerek yol almıştı. Peder Stanislav iki gün önce arazinin  vre uzunluğunu incelemiş, rıhtımında bir yatın demirli olduğuna dikkat etmişti. Bayırın tepesindeki binadan ateş topları fışkır-

-365-

maya başlar başlamaz, kumsalı kol gezen    koruma, silah tarakala-rının geldiği yöne doğru tahta basamakları koşa koşa tırmanmaya koyulmuşlardı. Kara suların oluşturduğu fonun önünde siyah giysilerle dikkati  ekmeyen Drew da kıyıdaki kayalar boyunca koşarak rıhtıma fırlamış ve yata atlamıştı.

Orada güverte altında bir köşede büzülerek beklemişti. Otuz saniye sonra bazı karaltıların tahta basamakları koşa koşa indiklerini gördü.

Genç adam Ray Amcayı altı yıldır görmemiş olmasına rağmen, basamakları hızlı hızlı inen çık giyimli, zarif silueti hemen tanıdı. İkinci adamın siluetini de tanıdı. Başındaki kovboy şapkasıyla tanınmayacak gibi değildi bu adam. Drew o adamı ise 1968'den beri görmemişti. "Vay vay, altmışlı yaşlarında olmalısın, Hank Dalton," diye düşündü. "Hakkını teslim etmeli senin. şimdiye kadar emekliye ayrılmış olman gerekirdi. Ama anlaşılan kanına işlemiş, bu oyundan vazge emiyorsun."

Ray ile Hank öbürlerinden önce kumsala indiler. işkelede durdular. Ray, kendisiyle birlikte gelmiş olan korumalara, "Pekâlâ," dedi. Sesi her zamanki gibi sakin ve telaşsızdı. "Nereye gideceğinizi biliyorsunuz. Karanlıktan yararlanıp kaybolun. Onlarla çatışmaya girmeyin. Kazandılar. Ama bizim de sıramız gelecek. Sadakatinizi unutmayacağımı da bilin. Hepinize iyi şanslar." Korumalar bayırın tepesindeki otomatik silah patlamalarına bir an kulak verdikten sonra ayrıldılar ve karanlığın içinde gözden kayboldular. Ray ile Hank iskelede yata doğru koştular, bağlama halatlarını alelacele s kt ler ve tekneye atladılar. Arkalarında yeni bir patlama geceyi titretti. Ray makineleri çalıştırmak için öne koştu. Yat çok geçmeden iskeleden uzaklaşmaya, dalgaları yarararak körfezin karanlığına kavuşmak üzere hızlanmaya başladı. Hank, yatın kıcında durmuş, savaş bölgesini seyrediyordu. Ellerini kalçalarını dayamıştı. Tepeden yükselen alevler kovboy şapkasını aydınlatıyordu. "Kimin aklına gelirdi?" diye homurdandı. "Ona çok iyi hocalık yspmışım."

Drew, 1968'i izleyen yıllarda Hank'ı hep ölmez olarak düşünmüştü. Öğrencilerin günün birinde öğretmenlerini aşabileceklerini anlamak bir anlamda dehşet vericiydi. Yaşlanmak bu muydu? Sırf daha genç olduğu için daima daha iyi biri mi ortaya çıkacaktı?

Her şey o kadar kolay oldu ki. Drew'nun bütün yaptığı güverte altına açılan kapaktan çıkıp Hank'i dürtmek oldu. Hepsi bu kadar. Hank' in omzuna şöyle bir dokunuş. Drew böylece eski öğretmeninini...

O günlerde senin bir tanrı olduğunu düşünürdüm. Senin korkunla titreyerek yatağa girerdim. Sen konuşurken titredim.

...her şeye rağmen sadece bir insan olduğunu keşfetti. Hank zarif bir düşüşle körfezin sularına gömüldü. Kovboy şapkası yüzüyordu. Adam biraz sonra suları sıçratarak ve öksürerek yüzeyde belirdi.

"Sana hiç sormamıştım, Hank! Yüzmeyi biliyor musun?"

Hank, "Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Dümendeki Ray hızla döndü. Drew, Mauser'ini ona çevirerek, "Sakin ol amca," dedi. "Ellerin sakın dümeden ayrılmasın. Seni öldürmek istemem çünkü.

Konuşmak zorundayız."

Hank çırpınarak suda küfürler sıralamayı sürdürüyordu.

Drew, "Aferin Hank," dedi. "Moralini bozma sakın. Kıyıya yeterince yakınsın oraya ulaşmayı başarabilirsin. Bize öğrettiklerini anımsıyorsun, değil mi? Bir ateş yakın, kuru giysiler bulun. Hipotermiden ölmek istemezsiniz!"

Hank'ın dalgalar arasındaki vücudu uzaklarda kalırken, Drew, doğrulttuğu Mauser'iyle bekliyor, gözlerini Ray'den ayırmıyordu.

"Aferin, amca. Ellerin oldukları yerde, dümenin üstünde kalsınlar. Çünkü inan sabrım taşmak üzere. Bir an bana, ateş etmem için bir bahane yaratacağını sandım. Ama yapmadın. Onun için de..." Drew öfkeyle orta yaşlı adama doğru birkaç adım attı. "Şimdi konuşacağız."

Bayırın tepesindeki son bir patlama geceyi titretti, alevleri bulutlardan yansıdı. Yat körfezin karanlığının içinde yol almayı sürdürürken otomatik silahların tarakası hafifliyordu. Birkaç saniye sonra makinelerin homurtusu patlamaların sesini bastırdı. Zaten silahların birazdan susacağını Drew biliyordu. Arlene'le üç adam geri çekilecekler-

m

di. Ray'i evden çıkmaya mecbur etmişlerdi, şimdi polis gelmeden ortadan kaybolmak zorundaydılar.

Ray'in bakışı Drew'dan tepede yanan köşke kaydı. Etrafındaki kırmızılık geçmek üzereydi. Gece yatı sarmıştı.

Drew, elini ceketinin iç cebine attı ve bir C-4 patlayıcısı çıkararak Ray'in görebilmesi için kontrol panelinin ışığının önünde tuttu. "Konuşmamız için nasıl bir dürtüden yararlanacağını anlamışsındır," dedi.

Ray'in gözbebekleri irileşti.

Drew, plastiği kontrol panelinin üstüne bıraktı, ceketinin cebinden bu kez bir zaman ayarıyla bir funya çıkardı ve patlayıcıya bağladı. Zamanı ayarladı. Saat tik-tak çalışmaya başladı.

"Evet," dedi. "Bu kadarı konuşmamıza yeter sanırım. Ama yetmezse..."

Omuzlarını silktiler.

"Kendini de havaya uçurursun."

"Artık koştuktan yoruludum." Drew soluğunu salıverdi. "Onun için umursamıyorum."

"Sana inanmıyorum." | Drew, Ray'in üstünde bakışını gezdirdi. Adam uzun boylu ve ince yapıydı. Zayıf ve yakışıklı bir yüzü, kontrol ışıklarında parlayan koyu mavi gözleri vardı. Şimdilerde elli beş yaşını çoktan aşmış olmalıydı,

ama hâlâ genç ve zinde görünüyordu. Kısa sarı saçlarındaki tek tük gümüş teller daha da kibar görünmesini sağlıyordu. Önü açık paltosunun içinde kusursuz kesimli, gri bir takım, kar gibi beyaz bir gömlek giymiş, yollu bir kravat takmıştı. Ayakkabıları ısmarlama İtalyandı. Paltosunun kahverengi deve tüyü olduğuna dikkat eden Drew, ani bir öfke duydu. Ray, 1960 yılı ekiminde Drew'nun annesiyle babasının ve kendi ziyan olmuş hayatının yasını tuttuğu Boston'daki oyun sahasına geldiği zaman da buna benzer bir palto giyyordu. Şimdi yine aylardan ekim, yer de yine Boston'du.

Drew'nun çene kasları gerildi.

Ray, "Beni öldürmeye geldiğinin farkındayım," dedi. "Evime yaptıkların ya da dostlarının yaptıkları bunun kanıtı. Beni vuracağına inanıyorum. Ama ikimizi birden havaya uçurmak istemen, benimkiyle birlikte kendi hayatını da sona erdirmen inanılır şey değil."

-368-

Drew'nun sesi boğuk çıktı. "Hâlâ anlamıyorsun." Saat çalışmaya devam ediyordu. Drew saate bakınca yedi dakikadan az zaman olduğunu gördü. "Niçin yaşamak isteyebileceğimi kendi kendine sorsana bir kere. Bana bunun için bir tek neden göster."

Ray kararsız halde kaşlarını çattı. "Orası belli değil mi?" dedi "Herkes yaşamak ister."

"Niçin istesin ki? O manastıra niçin girdiğimi sanıyorsun? On yaşımdan itibaren hayatımdan nefret ettim. Hatırlayabildiğim son mutlu anım, annemle babamı parçalanmadan önce gördüğüm saniyeydi. Ondan sonrası benim için hep umutsuzluk ve çaresizlik oldu."

"Ama annenle babanın başına gelenlerin intikamını aldın. O intikamı almana da ben yardımcı oldum!"

"İntikamın bana huzuru getirmediğine emin olabilirsiniz. Daima öldürülecek başka bir terörist, cezalandırılacak başka bir fanatik vardı. Sonra, onların yerlerini başkaları aldı. Bunun hiç sonu gelmeyecekti. Sonuçta neyi başardım ki?"

Ray ne diyeceğini bilemiyordu. Saatin tik-tak'ı da bir yandan sürüyordu. Adam yutkundu.

Drew devam etti. "Annemle babamın intikamını almayı istemekte haklı olduğumu düşünüyordum. Teröristler de kokuşmuş olarak gördükleri hükümetlere saldırmayı hakları olduğunu düşünüyorlar. Dünyada kaç doğru olabilir ki Ray? Doğru olarak düşündüklerim adına onlarda kınadığım suçun aynısını işledim. Suçsuz insanlar öldürdüm. İzini sürdüğüm düşmanın ta kendisi oldum."

Ray, "Şu zaman ayarı," dedi.

"Ona da sıra gelecek. Şimdi manastırı açıklamak istiyorum. Bunu öğrenmeye can attığını biliyorum. Nasıl bir insan olduğumun bilincine varınca', dünyayla dehşet verici gerçeklerinden kaçmak, o çılgınlığın bensiz devam etmesini istedim. Varsın dünya cehennemin dibine git-sindi. Manastır benim için bir sığınak olmuştu. Fakat sen beni yine dehşet dünyasının kucağına attın. Bunun için de seni bağışlayamam."

Altı dakika kalmıştı.

-369

Taşların Kardeşliği /

"Ben bir günahkârım, Ray. Ama sen de bir günahkârsın. Beni sen günahkâr yaptın."

"Bir dakika lütfen. Seni kimse zorlamadı. Sen yardımımı istedin!"

"Beni hileyle Skalpel'e katılmaya sürükledin. Ne düşündüğümü biliyor musun? Bazen içimde karanlık bir ses, annemle babamın öldürülmesi emrini senin verdiğini söylüyor."

"Annenle babanı severdim!"

"Öyle diyorsun. Ancak onları öldürmek için kaç tane farklı neden olabileceği aklından geçmedi mi? Örneğin, fanatik bir Japon, Japonya' ya attığımız atom bombalarına bir karşılık olmak üzere ve o ülkede ne kadar istendiğimizi kanıtlamak için annemle babamı havaya uçurmayı istemiş olabilirdi. Belki de Sovyetler, Japonya'yla Amerika arasındaki gerginliği artırmak, yeni savunma anlaşmasını baltalamak ve Amerika' yi Güney Doğu Asya'dan uzak tutmak için annemle babamı öldürmeye karar vermiş olabilirdi. Belki senin gibi biri, Japonları utandırıp gösterilerine son verdirmenin bir yolu olarak annemle babamı bir bombayla havaya uçurmak ve suçu Japonların üstüne atmak gibi parlak bir buluşun mucidi olabilirdi."

"Bu doğru değil! Ben asla!"

"Birisini yukarıda saydığım çarpık emellerden biri uğruna yaptı bunu! Belki o sen değildin ama Fransa'da o çocukla ailesini bana öl-dürtme emri senden çıktı. Benim için, annemle babamı öldüren o üstünlük budalasından farklı biri değilsin. Ben eğer bir günahkârsam sen de öylesin. Kuşkusuz günahlarımızın kefareтини ödememizin zamanı geldi bence ne dersin?"

Ray saate bir göz attı. Beş dakikadan az zaman kalmıştı.'

"Drew, Tanrı aşkına..."

"Tamam, tamam." Genç adam birden ne kadar yorgun olduğunu hissetti. Yat körfezin siyahlığının içinde uzaklaşmaya devam ediyordu. Arkada evdeki yangının kızartısı da solmak üzereydi.

Drew, "Yani seninle birlikte kendimi de havaya uçuracağımı düşünüyorsun, öyle mi? Ama ben öyle olmaması için hiçbir neden gör^ müyorum."

-370-

"Hayır." Ray'ın gözlerinde ani bir umut ısıltısı belirmişti. "Ama sen bunu yapamazsın. Buna cesaret edemezsin. Öylesi intihar olur çünkü. Otomatik olarak ruhunu cehenneme mahkûm etmiş olursun."

"Tabii. Fakat ben cehenneme gitmeyi zaten hak ediyorum. Hele sen fazlasıyla. Manastırdaki katliam yüzünden. Janus'la kilisenin hedef edildiği saldırılar yüzünden."

"Bir dakika, Drew. Gerçekte bir cehennem yok. Sen neden söz ediyorsun?"

Drew'nun yorgunluğu daha da artmıştı. Karşısındaki adamı dinlemekte bile zorlanıyordu.

Ray devam etti. "Tanrı diye bir varlık yok. Hurafeler senin aklını karıştırmış. Lütfen şu saati durdur. Lütfen. Bırak da konuşalım."

"Konuşuyoruz ya. Demek bir Tanrı yok? Cehennem yok? Bir kumar oynamamıza ne dersin Ray? Bunları öğrenmemize ne dersin?"

"Hayır!"

"Bu çok kötü. Çünkü ruh halim beni kumar oynamaya itiyor. Yalnız bir noktada haklısın. intihar etmek niyetinde değilim."

"Öyleyse saati durduracaksın, değil mi?"

"Hayır. Ben başka bir şey düşünüyorum. Bir test yapmayı. Yat havaya uçmadan hemen önce seninle ben suya atlayacağız."

"Kıyıyla aramızda kilometreler var! O suyun ısısı donma derecesinde! Dünyada kıyıya kadar yüzemeyiz."

"Olabilir. Kumardan kastettiğim buydu. Ortaçağ'da bir insanın günahkâr olup olmadığını sınamak için o insanı buz gibi suya atar, onu o suda saatlerce kalmaya zorlardı. Tanrı yaşamasına izin verdiği takdirde, o "insan sınavı" başarmış sayılırdı. Benim düşündüğüm de şu, eğer suyun içinde ölürsek Tanrı bizden hoşnut değil demektir. Ama böylesi intihar olmaz. Çünkü her şey Tann'nın kontrolünde olur. Eğer o hayatta kalmamıza, kıyıya ulaşmamıza izin verirse, bu bize kızgın olmadığının kanıtı olur. Ruhlarımızı kurtarmamız için bir şans tanıyacak demektir."

Ray titredii. "Sen çıldırmışsın." Adam soğuk ve karanlık suya baktı. Sonra da saate gözlerini çevirdi. Hemen hemen üç dakika kal-

mıştı. "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu. "Yalnız önce şu saati durdur!" Drew bir yandan Mauser'i Ray'in üstüne çevrili tutarak hayır gibilerden başını salladı. "Her şey söyleyeceklerine bağlı. Hatta yüce gönüllü davranıp başlamana yardımcı olacağım. Skalpel, Ray. Yetkilerini aştığın, program tehlikeli biçimde kontrolden çıktığı için 1980'de hükümetten çekilmek zorunda bırakıldın. Skalpel dağıtıldı. Bunun üzerine sen de Risk Analizi şirketini kurdun."

"Nereden öğrendin?" Ray saate baktı. "Evet, özel bir istihbarat bürosuydu." Drew patladı. "Şuna özel bir cinayet servisi desene."

"Üst düzey şirketler hesabına çalışıyoruz. Bazen başka istihbarat servisleri için de. Örneğin Nikaragua'daki isyancıların organize olmasına yardım ettik. Bu şekilde Birleşik Amerika, yabancı hükümetlerin iç işlerine karışmasından dolayı daha az eleştiri alıyor. CIA resmen işe karışmadığı için, Kongre yakınmamakla birlikte, yine de Komünistlerle savaşmış oluyor."

"Nikaragua umurunda değil! Bana Janus'dan söz et!"

Ray, elini dümeden çekerek sabırsızlığını ele veren bir hareket yaptı. "Bana biraz zaman tanı! Ben..."

Drew'nun Mauser'in tetiği üstündeki parmağı gerildi. "Elini tekrar şu dümenin üstüne koy, yoksa bomba patladığı zaman hayatta olmazsın."

Ray yine dümene sarıldı. Bakışı ikide birde saatin ibresine kayıyordu. İki dakika ve kırk beş saniye.

Drew yine, "Janus!" dedi. "Niçin?"

Ray'in göğsü kalkıp iniyordu. "Yeni bir anlaşmamız var. İran'da Ayetullah'ın kellesi için."

"Evet." Drew acı acı güldü. "Eski dostumuz Ayetullah. Her şeyin eninde sonunda ona dönmesi ne kadar ilginç değil mi? Onu öldürme emrini kimden aldın?"

"Arka planda kimin olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim. Serbest çalışan bir arabulucu bu öneriyle bana geldi. Ama işin ucunda Irak'ın bulunduğundan hep şüphelenmişimdir." Saatin tik-tak'ı sürdü-

çe Ray'ın telaşı da artıyordu. "Bizi kimin görevlendirdiğinin ne önemi var?" dedi. "Anlaşmayı memnuniyetle kabul ettim. Ayetullah manyağın biriydi. Ona karşı bir şeylerin yapılması gerekiyordu."

İki dakika ve yirmi saniye kalmıştı.

Acele etsen iyi olur, Ray.

Adam devam etti. "Ona yaklaşmayı bir türlü başaramadık. Beş deneme yaptık. Ne yapsak, ne etsek, o her şeyi önceden haber alıyordu. Bunun üzerine başka bir taktiğe başvurduk. Öf lütfen kes... Batıyı, onun çılgın biri olduğuna ve durdurulması gerektiğine karar vermeye zorlamak istiyorduk. Bu öylesine korkunç bir şey olmalıydı ki Amerika'yla Avrupa ona karşı Irak'la anlaşsın."

"Peki, ya Janus?"

Saat işlemeyi sürdürüyordu.

"Ayetullah'a karşı bir suikast girişimini mahvetmiştin. Görünüşe göre, ona bizi satmıştın. Öyle olmasa bile, dengesizleşmiştin, üstelik bizimle ilgili çok şey biliyordun ve sana güvenilmezdi. Bu işden nefret ediyordum."

"Ama beni öldürtmeye çalıştın."

"Çalışmak mı? Senin öldüğüne emindim. Sonradan Risk Analiz'i kurulup da Ayetullah'a karşı o anlaşmayı elde ettiğimizde senden ölümünden sonra bile yararlanmanın bir yolunu düşündüm."

Bir dakika ve kırk saniye kalmıştı.

Ray titredi. "Janus'u icat ettim. İki yüzlü Janus'u. Sendin bu, Ayetullah hesabına çalışan dönek herif. Artık varolmadığına göre, yetkililer bir hayaleti kovalayacaklardı. Heveslerinin kaçmaması için, Mike'ın arada sırada ortaya çıkmasını sağladım. Tehlikeli bir iş yapması için değil. Bir işin görüldüğü yerde çekilmiş silik bir fotoğraf. Yetkililer sonradan bölgedeki

yabancılar hakkında sorular sordukları zaman onu hatırlayacak olan bir otel görevlisiyle yapılan bir konuşma. Janus'u yaratmamız üzerine Mike gözönünden çekildi. Biraz kilo aldı. Saçının biçimini değiştirdi. Belli bir program uygulamasına karşın yalnız bir hayat sürmeye başladı. Suçlar işlenirken daima başka yerde olduğunu kanıtlayabilecek durumdaydı. Kimse Janus'la arasında bağlantı kuramazdı. Asıl işi adamlarım gördüler. Drew, saat..."

-373-

"Katolik Kilisesine karşı girişilen işler, değil mi?" Drew, tabancasının kabzasını amcasının suratının orta yerine çarpmak arzusuyla yanıp tutuşuyordu. "Yani bir tür paravan yaratmak için mi rahipler öldürdünüz?" "Kutsal bir savaştı bu. Ayetullah'ın kâfirlere, kiliseye karşı bir cihada giriştiği izlenimini uyandırmak istedik. Bunu yapacak kadar fanatik biriydi o. Yeni bir haçlı savaşı. Ama tersine. Bu kez Ortadoğu da değil, Avrupa'da olacaktı bu savaş."

Elli beş saniye.

"Kapat şunu!"

Drew'nun eli kadranın üstündeki düğmeye gitti. "Demek Ayetullah'ın tüm bunları yaptığını düşündürecektin insanlara. Batı da galeyana gelip onu ezecekti. Ortalık yatışınca da Irak istediğini elde etmiş olacaktı."

"Sonuçta kazançlı çıkan dünya olacaktı! Para umurumda değil. Yaptıklarım gerekliydi!"

Drew kelimeyi adeta tükürür gibi tekrar etti. "Gerekliydi demek?"

"Evet! şimdi de kapat şunu!"

Drew bunu yapacak yerde saatin son saniyelerini yutmasına izin verdi.

Gülümseyerek, "Hoşçakal, Ray Amca," dedi.

Ray, "Hayır! Bekle!" diye soludu. "Sahiden yapacak mısın bunu?"

"Tanrı'ya inanmaya başlasan ve günahlarının bağışlanması için yalvarsan iyi olacak..."

Ray bir çığlık atarak yata kış tarafına atıldı ve karanlığın içinde kayboldu. Saat durdu. Soğuk bir rüzgâr Drew'nun yüzünü yakıyordu. Yata çarpan dalgaların yaydığı buz gibi bir sis etrafı sarmıştı. Gece, rüzgârın ıslığı ve dalgaların şapırtısı dışında sessizdi. Genç adam kontrol panelinin üstünde duran elfenerini alarak kışa yürüdü ve kaynayan suların içinde yüzeyde kalmak için çırpanan Ray'i gözleriyle aradı.

Paniğe kapılan adam fenerin ışığına gözlerini kırptırarak baktı.

Drew, "Senin yerinde olsam paltoyu üstümden atardım. Seni aşağı çekecek," dedi.

- 374 -

"Bomba." Ray suyun içinde çırpınıyordu.

"Ne yaparsın, dalgınlık," dedi Drew. "Saati funyaya bağlamayı unutmuşum.

Dediğim gibi, intihar etmek niyetinde değildim."

"Seni orospu çocuğu!"

"Haydi, şu can yeleğini yakala." Drew yeleği denizdeki adama fırlattı.

Ray bir yandan su tükürerek yeleği yakaladı. "Soğuk," Sesi titriyordu. "Ne kadar soğuk olduğunu bilemezsin."

Drew ona dikkatle bakıyordu.

Ray inledi. "Lütfen. Beni tekneye çek."

"Üzgünüm. Boğulmaman için sana yeleği verdim. Bu soğuktan ölmene göz yummayacağım demek değil. Boğulmanın hızlı ve de oldukça hoş bir ölüm olduğunu söylüyorlar. Ama bu şekilde..."

"İstediğini yaptım, kahrolası! Sana bilmek istediklerini anlattım!" Ray'in yüzü korkunç bir beyaz renk almıştı. Dişleri birbirine çarpıyordu. "Lütfen!" diye geveledi.

Drew, "Fakat bana her şeyi anlatmadın," dedi. "Hani Janus'ün katlettiği şu keşişleri. O emri nasıl verebildin? Masum keşişlerin katledilmesinden nasıl

bir iyilik umabildin?"

Ray suyun içinde boşu boşuna kulaçlar atıp duruyordu. Titreyen bir sesie, "O keşişler eğer imanlı kişilerse cennete gitmişlerdir. Onlar şehit oldular. Ayetullah'ı durdurmak için hayatlarını feda ettiler. O psikopatı durdurmak için her türlü çareye başvurabilir," dedi.

"Demek o keşişlerin cennete gittiklerini iddia ediyorsun? Ama az önce ölümden sonraki hayata inanmadığını söylüyordun. Yapman gerektiğine inandığın doğruların için her şeyi söyler, her şeyi yaparsın, değil mi?" Drew konuşmasına ara verdi. Artık şüphesi kalmamıştı. "Annemle babamın öldürülmesi emrini de sen verdin," dedi. "İlkelerin uğruna." Safra genç adamın ağzına geliyordu. Kusacağından korktu.

"Ben yapmadım! O... kadar... soğuk ki. Beni buradan çıkar!"

"Göreceğiz. Her şey bundan sonraki birkaç sorumu nasıl cevaplayacağına bağlı. Ancak o zaman seni ne yapacağıma karar vereceğim. Manastıra yapılan saldırı hakkında bilgi istiyorum. Benim ölmediğimi

-375-

nasıl öğrendin? Nerede olduğumu nasıl bildin?" Drew, sorunun yanıtını tahmin ediyordu, bu yüzden neredeyse kusmak üzereydi fakat emin olmaya mecburdu.

"Jake." Bir dalga, Ray'in açık ağzına çarptı, adamın öğürmesine neden oldu.

"O ne oldu. Ona ne yaptınız?"

Dişleri takırdayan, yüzü moraran Ray, simsiyah suyun içinde savaş veriyordu.

"Onu Janus'u araştırırken yakaladım. AmitaPin etkisiyle seni öldürmediğini itiraf etti. Bana manastırı anlattı."

"Sonra da onu öldürttün mü?"

"Çok fazla şey biliyordu. Ona güvenilemezdi. O işin yapılması kaçınılmazdı."

"Hayır!" Titreme sırası Drew'daydı şimdi. Acı bir çılgılık attı. Ar-lene'e gerçeği nasıl anlatacaktı?

"Kollarım!" Ray battı, sonra yine yüzeye çıktı. "Kramplar. Bana yardım et.

Soğuk... Tanrı aşkına... Lütfen. Çok üşüyorum!"

Jake ölmüştü ha? Drew oldu bitti bu olasılığı gözönünde tutmuştu. Kendini acı gerçeği kabullenmeye hazırladığını sanmıştı. Oysa şimdi öylesine donmuştu ki, Ray'in yalvarışını duymadı bile. Tam o sırada bir dalga yatın güvertesine çarparak genç adamın yüzünü kırbaçladı ve onu kendine getirdi.

Ray yine suyun altına çekildi.

İntikam ne kadar tatlı olurdu. Ray'in ölmesine seyirci kalmak ne kadar tatlı olurdu. Ama Ray'in ölümü Jake'i geri getirmezdi.

Ray yüzeye çıkmadı. Drew birden anladı. Tanrı onu sınıyordu. Sonucun'dan da geriye dönüş olmayacaktı. "Başkasına merhamet etmezsem Tanrı'nın bana merhamet etmesini bekleyemem."

Drew panik halinde can yeleğinin ipini çekti. Ancak Ray'i suyun yüzüne çektiğinde adamın vücudu hareketsizdi. Ağzı açıktı ve içinden sular akıyordu. Hayır!

Drew ipe asıldı. Çaresizlik içinde Ray'i tekneye çekti ve onunla güverteye yığıldı.

-376-

11\

Ray inledi. Ölmemişti!

"Onu ısıtmak zorundayım!"

Drew, battaniye, sıcak çay ve kuru giysiler getirmek için güverte altına inen kapağın başına koştu. Fakat hemen arkasından durakladı. Hayır. "Onu da yanıma almalıyım. Yukarısı çok soğuk. Dalgalardan yükselen sis battaniyeleri de ıslatır!"

Birden dönerek Ray'e doğru koştu.

Amcası ateş ederken kendini yere attı.

Ray'in eli, içinden çıktığı buz gibi suyun etkisiyle titriyordu. Mermisi

Drew'a isabet etmeyerek kamaranın duvarına saplandı. Ray silahı iki eliyle kavradı ve küfrederek doğrulttu.

Drew bunun üzerine amcasının yüzüne üç kurşun sıktı.

Aynı zamanda haykırdı. Öfkeden, çaresizlikten, umutsuzluktan çarpınıyordu. Çok fazla ölüm olmuştu. Her yerde. Ama bu kez o önlemeye çalışmıştı.

Yararı olmamıştı.

İşin en kötüsü de Arlene'e ağabeyinin öldüğünü söylemek zorunda oluşuydu.

Üstelik Peder Stanislav'ın da şimdi ondan ne isteyeceğini biliyordu. Çilesi daha dolmamıştı.

Dalgalar, buz gibi sisi suratına çarptı. Karanlık onu sinesine çekti.

22

Drew, Boston'daki mezarlıkta annesiyle babasının mezarlarının başındaydı.

Manastırdan ayrıldıktan sonra şimdiye kadar bu ziyareti yapamamıştı. Robert ve Susan MacLane. Doğum tarihleri farklı, fakat ölüm tarihleri aynıydı: 25

Haziran 1960. Genç adam, babasının vücudunun parçalarının Japon bahçesinde

dört bir yana savruluşunu ür-pererek anımsadı. Annesinin kan içindeki

yanaklarından diken gibi fışkırmış cam kırıkları da gözlerinin önündeydi.

Sonum başlangıcında.

Ray Amcanın ölümünden bir gün sonraydı. Drew ölü için dua ederek cesedi denize itmiş, sonra yatı kıyı boyunca güneye götürmüş, par-

-377-

mak izlerini silip bulduğu iskelede karaya çıktıktan sonra tekneyi bağlamadan bırakmış ve körfezde uzaklaşmaya terketmişti. Kendisi de karanlıkta Boston'a doğru yola çıkmıştı.

Şimdi güneş yine batmaktaydı. Alacakaranlık etrafını sararken, Drew, mezar taşlarının üstündeki giderek silinen adlara bakmayı sürdürüyordu. Soğuk bir esinti saçlarını kabarttı.

Kendini gizlemeye gerek görmeyen bir karaltı yaklaşıyordu. Drew bunun kim olduğuna emin değildi, ama adam kendini açıkça gösterdiği için korkmadı. Siyah bir paltonun üstünde bir beyazlık gözüne çarptı. Yaralı bir kolun askısıydı bu. Gelen Peder Stanislav'dı.

Rahibin sesi saygılıydı. "Rahatsız ediyor muyum? Öyleyse, otomobilimin yanında da sizi bekleyebilirim."

"Hayır, kalabilirsiniz. Ama burada olacağımı nereden bildiniz?"

"Sizi, davranışlarınızı önceden bilecek kadar iyi anladığımı söyleyebilirdim.

Fakat işin doğrusu, bu öğleden sonra uyanınca Arlene'e nerede olacağınızı

söylemişsiniz. Bana söylemekle sırrınıza ihanet ettiğini düşünmenizi istemem."

"Kesinlikle düşünmem. Arlene'in kararlarına güvenim var."

"Burası çok huzurlu."

"Evet. Huzurlu." Drew, rahibin, aklında her ne varsa söylemesini bekledi.

Peder Stanislav onu fazla bekletmedi, "İlk tanıştığımız zaman bana yüzüğümü

sormuştunuz," dedi. "O zaman size bir gün birbirimizi daha iyi tanıyınca

açıklayacağımı söylemiştim."

Bu gölgeli yerde bile yakutun içinde sanki bir ateş yanıyordu. Peder Stanislav

bunun üstündeki simgeyi ovuşturdu, kesişen kılıçla hacı. "Bu, tarihçesi Haçlı

Seferlerine dayanan bir yüzüğün kopyasıdır," dedi. "Tarihe meraklı mısınız?"

"Sizi dinliyorum."

Peder Stanislav kıkırdadı. "Bin yüz doksan ikide Filistin. Üçüncü Haçlı

Seferi. Papa'nın kutsadığı Fransız ve İngiliz orduları kutsal toprakları

Müslümanların elinden almaya gelmişlerdi. Ama zaferle sonuçlanan Akra

Kuşatmasından sonra Fransız ve İngiliz kuvvetlerinin arası açıldı. İngilizler,

Fransız topraklarının önemli bir kısmı üzerinde hak

-378-

iddia ediyordu. Fransa Kralı Philip de fırsattan yararlanıp kuvvetlerini toparlamaya ve vatanına dönmek üzere kutsal toprakları terketmeye karar

vermişti. Amacı, İngiliz Kralı Richard'la ordusu kutsal topraklarda Kalıp Haçlı Savaşını sürdürürken Fransa'daki tartışmalı toprakları üzerinde kendi kontrolünü perçinlemektir.

Drew, "Politika işte," diye dudak büktü.

"İyi ama kurnazca bir politika. Bundan iyilik de doğdu. Fransızlar Avrupa'ya dönmekten önce istihbarat subayları İngiliz meslektaşlarıyla buluştular. Fransızlar bu münasebetle aralarındaki politik anlaşmazlıklara rağmen, bir profesyonel kardeşlik jestinde bulundular, İngilizlerin yalnız başlarına üstesinden gelmek zorunda kalacakları tehlikeli bir soruna çözüm önermişlerdi. Bu sorun suikastçi katillerdi."

"Evet. Bu türün ilk örnekleri. Terörizmi onlar icat ettiler."

"Haçlılar dehşet içindeydiler. şövalye olarak savaşta soylu prensipler içerisinde yüz yüze savaşıma alışıktilar. Gecenin karanlığından yararlanarak saldırmayı, bir düşmanın çadırına girip onu savunmasız, silahsız ve uykudayken öldürmeyi aynı derecede şerefli sayan bir düşmanla ilgili deneyimleri yoktu. Katiller bir Haçlı'nın kafasını kesip ertesi gün ayının yapılacağı altının üstüne bırakmaktan ise özellikle zevk duyuyorlardı. Bu barbarlık Haçlılara dünyanın aklını oynattığını hissettiriyordu."

"Terörizmin amacı da bu ya."

"Kesinlikle. Moral bozmak amacıyla öldürmek. Fakat Fransız istihbarat subayları kutsal topraklardan ayrılmadan önce bir çözüm önerdiler. Ateşe ateşle karşı koymalıydı. Katillerle savaşmak için katillerden yararlanılmalıydı. Kendi morallerinin bozuluşu gibi düşmanın da moralini bozmalıydı. İngilizler önce itiraz ettilerse de sonra razı oldular, çünkü katil kendilerinden biri değil, bir Müslüman dönmesi, Hristiyan olan bir Filistinli olacaktı. Bu adam İtalya'da Cassino Dağındaki Bene-dikten Manastırında kalan bir keşişti."

"Bu keşiş geçmişle nedeniyle katillerin geleneklerini biliyordu. On-larm ırklarından olduğu için de kolayca aralarına karışabilirdi. Katillere saldıran bir katil olarak teröre karşı terörle savaşacaktı. Ama terör fark-11 olacaktı. Papa tarafından kutsandığı için kutsal olacaktı."

-379-

Drew giderek artan bir sıkıntıyla anlatılanları dinliyordu. Karanlık şimdi onu boğuyor gibiydi.

Peder Stanislav devam etti. "Keşişin Katolik adı Peder Jerome' du. Müslümanken adının ne olduğu kesin bilinmiyor, ama efsanelere bakılırsa, Hasan Bin es-Sabbah'dı. Yani ilk Müslüman katillerin kurucu-suyla aynı adı taşıyordu. Ben bu adın sonradan uydurulmuş olduğuna inanıyorum. Her neyse, teröristlere dehşet saçtı. Üçüncü Haçlı Seferi sona erince de Monte Cassino'daki manastırına dönerek hizmetleri için ödüllendirildi."

"Ödül olarak yüzüğü mü kastediyorsunuz?"

"Hayır, o daha sonra oldu. Yüzük önce bir başkasına verilmişti, ama zaman içinde Peder Jerome da ona sahip oldu. Hikâye oldukça karmaşık Üçüncü Haçlı Seferi sona erince Aslan Yürekli olarak tanınan İngiltere Kralı Richard ülkesine dönmek üzere yola çıktı. Haçlı Seferini sürdürmemesinin nedeni kısmen Fransızların ondan önce dönmelerine izin vermesinin bir yanlışı olduğunu anlamış olmasıydı. Fransa Kralı Philip, Richard'ın geçici olarak yerini dolduran kardeşi John'la ihanet niteliğinde bir anlaşma yapmıştı. Amaç, Fransa'daki İngiliz topraklarıyla ilgili anlaşmazlıkları bir çözüme bağlamaktı. John İngiltere'nin Fransa'daki toprakları üzerindeki haklarından vazgeçiyor, Philip de bunun karşılığında John'un İngiltere tahtı üzerindeki iddiasını, tahtın gerçek sahibi Richard aleyhine destekleyecekti."

Drew, "Demek Richard da ülkesine dönmemesinin daha doğru olacağına karar verdi," dedi.

"Ne çare ki durduruldu. Avrupa'da yoluna devam ederken Avusturyalıların eline geçti ve fidye isteniek amacıyla alıkonuldu. Bütün sorun, fidyenin nasıl ödeneceğiydi. Richard'ın kardeşi John, kardeşinin serbest bırakılmasını istemiyordu. John fidyenin ödenmemesi için elinden geleni yaptı. Yolladığı ajanlar, Richard'ın adamları olduklarını ileri sürerek fidyenin bir parçası olacak değerli eşya topladılar. Bu değerli eşya John'un hazinesine katılırken Richard zindanlarda çürüyordu. Sonunda fidye toplayıcılarından hangilerini kendisinin, hangilerinin ise John tarafından yollandığını tebaalarının anlaması için garantili bir yol buldu."

-380-

"Yüzük değil mi?"

"Evet, yüzük. Benimkine tıpatıp benzeyen bir yüzük." Peder Stanislaw yüzüğündeki işaretleri parmağıyla ovuşturdu. "Richard yüzüğünü güvendiği bir yardımcısına verdi," diye devam etti. "Tebaaları yüzüğü onunla özdeşleştirmeyi öğrenmişlerdi. Yardımcısı, yüzüğü göstermekle topladığı zenginliklerin Richard'ı zindandan çıkarmaya yarayacağını ve John'un hazinesine girmeyeceğini kanıtlayabiliyordu."

Drew başını salladı.

Peder Stanislaw, "Bu taktiğe kusur mu buluyorsunuz?" diye sordu.

"Kardeşini durdurmak için John'un bütün yapacağı mücevhercisine yüzüğün bir kopyasını yaptırmaktı.

"John'un zekâsı sınırlıydı. Böyle bir şey aklına bile gelmedi. Aksi halde tahtı elde edebilirdi. Richard'ın yardımcısı yüzüğün yardımıyla fidyeyi topladı, Richard da salıverildi. İngiltere'ye dönüp kardeşini yendi. Yüzüğünün sayesinde. Bu yüzükle. Bu yüzüğün önemi vardı. Bir parolaydı. Güçlüydü."

Drew rahatsız olmaya başlıyordu. Bu hikâyeyle rahibin bir şeyler ima ettiğini hissetmişti.

Peder Stanislaw devam etti. "Richard, John'un Fransızlarla yaptığı anlaşmayı kabul etmemişti. Ordusuyla Avrupa'ya geçerek topraklarını geri istedi. Ama orada yeni tebaalarından bir Fransız köylüsü, bir gün onu kale duvarlarının dışında yürürken görerek bir okla vurdu. Yara kralın omzundaydı. Öldürücü olmaması gerekirdi. Ne çare ki, hekiminin beceriksizliği, Richard'ı ölüm döşeğine düşürdü. Öleceğini anlayınca saldırganın karşısına getirilmesini istedi. 'Beni niçin öldürdün?' diye köylüye sordu. Adam, 'Çünkü kanma tecavüz eder, çocuklarımı da açlıktan öldürürdün,' diye yanıt verdi. Richard itiraz etti. Tebaalarım beni severler. Tek istediğim topraklarımdı. Sizlerin huzur içinde yaşamanızı sağladım.' Fakat köylü, 'Hayır,' diye yanıt verdi, 'Asıl kardeşiniz huzur

-381 -

içinde yaşamamızı sağladı.' Bu basit adamın düşmanları tarafından nasıl kullanıldığını anlayan Richard, "Tanrı yardımcın olsun," dedi. "Ne yaptığını bilmiyorsun. Seni başıslıyorum. Bu adamı serbest bırakın da gitsin." Richard'ın son dakikalarında yanında olan papazın, günahları için pişmanlık getirmesi için ona ısrar ettiği söylenir, fakat Richard papazı kovdu ve kutsanmadan öldü."

"Ya köylü?" diye sordu Drew. "Zarar görmeden gitmesine izin verildi mi?"

Peder Stanislaw karanlığın içinde Drew'ya biraz daha sokuldu. "Hikâyemin can alıcı noktası burada. Richard'ın ölümünden sonra öfkeli adamları efendilerinin son arzusuna uyup uymayacaklarını tartıştılar. Cinayette bir başkasının da parmağı olup olmadığını öğrenmek için köylüyü sorguya çekmek istiyorlardı. Fakat onlar bir girişimde bulunmadan önce bir papaz köylüye günah çıkarmaya geldi. Köylü, papazın gidişinden kısa bir süre sonra öldü. Zehir yutarak canına kıydığı söylendi, ama zehiri nasıl bulduğunu kimse öğrenemedi."

Drew sordu. "Zehiri papaz mı ona vermiş?"

"Köylünün günah çıkaran papazla, uyguladığı tedaviyle Richard'ın hayatını kurtaramayan papazın aynı kişi olduğunu söylesem, sorunuzu yanıtlamış olur muyum?"

Drew ürperdi. "Öyleyse papaz Peder Jerome'du."

"Hayır. Ortadoğulu siması onu ele verirdi. Fakat o papaz, Peder Jerome tarafından eğitilmişti."

"Peki, köylüyü niçin öldürmüş?"

"Adamın, Kral Philip tarafından görevlendirildiğini açıklamaması için.Yalnızca bir papazın, Kral Richard'ın katilini sonsuza dek susturmuş olmasından şüphelenilmeyecekti. Böylece, bir Fransa-İngiltere savaşının önüne geçilmiş oldu."

"Benim kastettiğim bu değildi. Bu işle niçin bir papaz görevlendirilmişti? Peder Jerome niçin bu cinayete karışmıştı?"

-382-

"Kendi hizmeti ve yardımcısının hizmeti karşılığında Peder Jerome, İngiltere'nin Fransa'daki topraklarının bir kısmını kilisesine kazandırdı." Drew fena olmuştu. "Kilise de buna razı oldu mu?" diye sordu.

"Kilise, Papa ve yardımcıları bu olayı hiçbir zaman öğrenmediler. Taşların Kardeşliği Fransa'nın Atlantik sahilinde, bir zamanlar İngiltere' nin hak iddia ettiği bölgelerin birinde yerleşik bir tarikattır. Simgesi de bu yüzüktür. Kesişen kılıç ve haç."

"Din ve şiddet ha?" Drew dehşet içinde kalmıştı.

"Tanrı adına vuruşan bir savaşçının simgesi. Kutsal terör. Kardeşlik, zaman içinde Peder Jerome örneğine uyarak, her zaman kâfir dünya tarafından tehdit edildiyse kilise adına müdahale etmiştir. İsa' nın askerleri şeytan'a karşı şeytan'ın taktiklerini uygulayarak savaşıyorlar. Richard'ın zamanında bu böyleydi. şimdilerde ise bu daha da fazla geçerli oluyordu."

Bir gece önce Ray Amca öldüğü zaman olduğu gibi, şimdi de Drew'nun içinden kusmak geliyordu. Açıklama onu başka bir açıdan da rahatsız ediyordu. Rahip ona bilmemesi gereken şeyleri anlatmaktaydı."

Peder Stanislav, "Dün gece size yardım eden üç adamın yüzüklerine dikkat etmişsinizdir. Kardeşliğin üyeleriymi. Tarikatımızın, bize yardım eden Opus Dei'den farklı olduğuna da belirtmek isterim. Opus Dei, kilisenin istihbarat koludur. Bizler ise." |

"Kilisenin katillerisiniz." Drew fena halde kızmıştı. "Şu farkla ki kilisenin bundan haberi yok."

"Öyle de olsa kilisenin onayına sahibiz."

"Bu anlamsız. Nasıl olur? Kilisenin haberi olmadığına göre."

"Bu bir gelenektir. Her Papa'nın İsa'nın Sen Piyer'e havale ettiği yetki ve otorite mirasına konması gibi, bizler de Üçüncü Haçlı Seferi sırasında Papa'nın Peder Jerome'e bahsettiği affın mirasçılarınız. Bir

-383-

Papa asla yanılmaz. O sırada kilise adına öldürmek haklı görüldüğüne göre, başka zamanlarda da kilise adına öldürmek hak olmalı."

"Daha fazla bir şey duymak istemiyorum."

"Oysa ben anlattıklarım ile ilgileneceğinizi düşünüyordum." Peder Stanislav yine yüzüğünü ovuşturdu. "Ne de olsa, taşın anlamını sormuştunuz. Tepkinize bakılırsa niçin beklediğimi anlarsınız."

"Birbirimizi daha iyi tanımamızı beklediniz."

"Doğru."

Gecenin karanlığında mezarlıkta çıt yoktu. Drew arkadan ne geleceğini tahmin ediyordu.

Peder Stanislav, "Bize katılın," dedi.

içindeki önseziye rağmen Drew bu soruya kendini hazırlamamıştı. Otomatik olarak tepki gösterdi, tiksintiyle. "Yani Tanrı adına öldüren bir katil mi olacağım?"

"Bir anlamda öylesiniz zaten. Manastırdan ayrılalıdan beri bir sürü adam öldürdünüz. Amacınız ise kiliseyi korumaktı."

"Benim nedenim farklıydı."

"Hayatta kalmak mı? Size saldıranların canına okumak mı? Siz karmaşık birisiniz. Saydığınız nedenler yeterli değil. Bir zamanlar yanlış nedenlerle öldüren bir katildiniz, yeteneklerinizi şimdi doğru nedenler uğruna kullanabilirsiniz; Papalığı korumak uğruna. İsa'nın bu dünyadaki misyonunu savunmak uğruna."

"İsa'nın misyonunu savunmak ha?" Drew öfkesine daha fazla engel olamadı.

"Belki ben sizinkilerden farklı bir incil okudum. İsa öbür yanağı çevirmek, dünyanın uysalların elinde olacağı konusunda bir şeyler söylemedi mi?"

"Ama bu, çarmıha gerilmesinden önceydi. Dünya çaresiz bir yerdir, dostum.

Kardeşliğimiz olmasa, kilise çoktan iflas ederdi. Tanrı'nın iradesinin bir tür arşivi olan tarih de davamızı haklı göstermiştir."

"Artık öldürmek istemiyorum. Bütün istediğim huzur."

-384-

"Ancak bu dünyada huzur olamaz, barış olamaz. Sadece çetin bir mücadele var. Hem de kıyamet gününe kadar."

"Yanılıyorsunuz. Ama ruhunuz için dua edeceğim."

Peder Stanislav derin bir soluk aldı. "Tam üç kez hayatınızı kurtardım."

"Orasını biliyorum. Karşılığında sizin hayatınızı kurtarmak için elimden geleni yapacağıma söz vermiştiniz."

"Doğru anımsamıyorsunuz. Dün gece yapılan yardımı aynısıyla iade edeceğinize söz vermiştiniz. Talebimi nasıl ifade ettiğimi ha-tırlasanıza. Yardımları aynıyla iade etmek! Şimdi de sizden sözünüzü yerine getirmenizi istiyorum. Sözünüzü tutun. Bize katılın. Benim hayatımı kurtarmak için değil, kiliseyi kurtarmak için. Yeteneklerinizi Tanrı hayrına kullanın."

Drew, "Acaba nasıl bir tanrı bu?" diye acı acı söylendi.

"Tek Tanrı. Sizden Tanrı'ya hizmet etmenizi istiyorum!"

"Ama kaç tanrı olabilir ki? Ayetullah kendi tanrısının tek ve biricik tanrı olduğu kanısında. Hindular kendi tanrılarının tek geçerli tanrı olduğunu savunuyorlar. Budistler, Yahudiler, Müslümanlar, Katolikler ve Protestanlar da öyle. Bazı ilkel yerliler tanrı diye aya tapıyorlar. Tanrı'nın pek çok ölüm istediği kesin. Onun için kaç milyon insan öldü dersiniz? Tarihin Tanrı'nın iradesinin bir tür arşivi olduğunu söylüyorsunuz. Bana sorarsanız, aralıksız bir kutsal savaş dizisidir. Her taraf da haklı olduğuna kesinlikle emindir. İnanan insanlar Tanrı uğruna öldükleri takdirde ruhlarını kurtarmış olacaklarına kesinkes eminler! Ne kadar doğru dava olabilir ki? Kaç cennet olabilir? Ray Amca dün gece bana, Ayetullah'ı durdurmak için Ayetullah'ı Katolik Kilisesine saldırır göstermenin hak olduğunu ileri sürüyordu. Ölen rahiplerin, bilinçsiz olarak hayatlarını kaybettikleri için kurtuluşa ulaşacaklarını söylüyordu. Ray Tanrı'ya inanmıyordu, ama davranışlarını savunmak için dinden yararlanıyordu. Din adına işlediğimiz günahlardan Tanrı bizi korusun."

-385

Taşların Kardeşliği / F: 25

Peder Stanislav, "Öyleyse Ayetullah'ı haklı buluyorsunuz?" dedi.

"Ne onu haklı buluyorum, ne de sizi. Ray'i de asla haklı bulamam. İnsanın kendini savunmak için öldürmesine inanabilirim. Kendim de son iki haftadır yaptım bunu. Ama bir ilke uğruna öldürmek asla başıslanamaz."

"Öyleyse sizinle anlaştık demektir."

Drew kalbinin atışlarının hızlandığını hissetti. "Bunu nasıl söyleyebilirsiniz?"

Peder Stanislav, "Kiliseyi koruduğumuz için bizimki kendimizi savunmaktır," dedi.

"Kilise korunmayı gereksinmemelidir. Tanrı kiliseye ya da herhangi başka bir dine destek olduğu takdirde, ayakta kalmasını garantileyecektir. Fakat şiddet kullanmadan. Sizi bu bahiste sınıdı. Ama başarısızlığa uğradınız. Size söyledim, ruhunuz için dua edeceğim."

Drew bu sözlerden sonra adamdan uzaklaşmak için yüzmeye başladı.

Peder Stanislav, "Daha söyleyeceklerimi bitirmedim!" dedi.

Drew yürümeyi sürdürdü.

Rahip de onu izledi. "Teklifimi reddedemezsiniz!"

"Reddettim bile." Loşlukta mezar taşları birbirini izliyordu.

Peder Stanislav Drew'nun peşini bırakmak niyetinde gözüküyordu. "Size söylemediğim bir şey var."

"Bu bir şey farketmez."

"Bu yüzüğün Richard'inkinin hemen hemen aynı olduğunu söylediğimi anımsıyorsunuz, değil mi? Yakut aynı. Altın halka ve montür, kesişen kılıçla haç da öyle."

Drew bir türbenin yanından geçiyordu.

"Ama çok önemli bir farkı var." Peder Stanislav ensesinden ayrılmıyordu.

"Benimkinde taş kalkar. Taşın altında da minik bir bölme var. Bölmenin içinde de bir kapsül. Zehir anında öldüren cinsten. Çünkü ta-

-386-

rikatımızdan biri ele geçecek olursa, dışarıımızdaki birinin bizi tehdit etmemesini garantilemek zorundadır. Sırrımız korunmalıdır. İntiharın bundan haklı görülebileceği başka hiçbir durum aklıma gelmiyor. Size ne anlattığımı mutlaka anlıyorsunuzdur. Tarikatın sırrını korumak için kendimizi öldürmeye hazırsak, başka bazı aşırılıklara da hazırız demektir.

Drew karanlığın içinde yürümeyi sürdürüyordu.

Peder Stanislav dayanamadı. "Dostum, hemen şimdi durup bize katılmazsanız, sizi öldürmek zorunda kalacağım. Hiçbir yabancı içyüzümüzü bilemez ve bilemeyecektir."

Drew geri dönmedi. "İşinizi kolaylaştırmamı ister misiniz? Yani kendinizi haklı görmemiz için dövüşmek zorunda mıyım? Ne münasebet. Beni sırtımdan vurmak zorundasınız, bu kadar. Bu takdirde de bana iyilik yapmış olacaksınız. Çünkü teklifinizi reddettiğim için ölürsem, ruhumu kurtarmak şansım yüksek olacaktır."

"Beni bunu yapmaya zorlamayın. Sizi sevmiştim. Beğenmeye de başlıyordum."

Drew durmadı.

"Seçiminiz kesin mi?"

Drew bir yandan yürürken kasvet verici mezar taşlarını inceliyordu.

"Peki, öyleyse." Peder Stanislav içini çekti.

"Sizin için bir tehdit olmadığımı biliyorsunuz. Sizi asla ele vermezdim.

"Bundan eminim. Hiçbir zaman ele vermeyeceksiniz."

Drew, merminin veya bıçağın saplanacağı kürek kemiklerinin arasında bir ürperti hissediyordu. "Kendimi savunursam herhalde günah işlemiş olmam," diye düşündü.

Susturuculu bir tabanca hemen kulağının dibinde tısladı. Drew kendini sağa attı ve bir yandan Mauser'ini çekerek kendini mermerden bir ölüm meleğinin arkasında korumaya aldı.

-387-

Fakat başka bir tıslama yerine bir inilti kulağına geldi. Bunun üzerine yön

değiştirdi ve bir merminin yolu üstüne çıkmayı göze alarak meleğın etrafını döndü.

Tehlike falan yoktu.

Peder Stanislav bir mezarın çim kaplı tepeciğının üstüne çökmekteydi.

Susturuculu tabancası patladı ve mezarın üstündeki bir avuç çimli toprağı uçurdu. Rahip, başı mezar taşına dönük olarak otların üstüne devrildi. Titredi ve hareketsiz kaldı.

Taş kesilen Drew karanlığı araştırıyordu.

Bir gölge kıınıldadı. Genç adam çömelerek soluğunu tuttu.

Gölge biraz daha yaklaştı.

Jake'di.

- 388-

SON SÖZ

VV

"VE KEFARETİN İÇİN"

AVARELER

1

Drew bir saat sonra Beacon Tepesindeki eve geldi. Arlene'e, "Yola çıksak iyi olacak," dedi.

Genç kadın şaşırmış göründü. "Hemen şimdi mi?"

"İşimiz bitti. Kentte kalmamız daha güvenli."

Peder Stanislav'a bakan kadın, rahibin dönüp dönmeyeceğini sordu.

Drew, "Hayır, dönmeyecek," dedi. "Acele bir iş için kent dışına çağırıldı.

Yardımlarınız için size teşekkürlerini iletiyor. Ayrıca, dostlarınıza ve bize bu evi ödünç veren kişiye de teşekkür ediyor. Spor arabayı garaja bıraktım."

Drew, kadına arabayla evin anahtarlarını verdi. "Tanrı sizinle olsun," dedi.

"Ve de ruhunuzla."

"Deo gratias."

2

Arlene, "Ne oluyor?" diye sordu. "Bu kadar acele neden?" Drew karanlığın içinde onu sokağın köşesine sürükledi. Genç

kadın Oldsmobile'in nerede park edildiğini görünce, "İyi ama Peder

Stanislav'ın kent dışına çağırıldığını söylemiştin."

-391 -

"Bir anlamda öyle. Öldü." "Ne dedin?"

"Biri onu vurdu." Drew Oldsmobile'in bagajını işaret etti. "Ölüsü orada."

"Onu biri vurdu mu dedin?"

"Onu vuran hayatımı kurtardı."

"Ama kim bu?"

Drew arabanın yolcu kapısını açtı.

Jake sırtıyordu. "Bana sarılmaya ne dersin kardeşim?"

Arlene mutluluktan ağlamaya başladı.

3

Jake fazla değişmemişti. Bıyığı hâlâ eskisi kadar kıvılcık, alnı açık, kırışksızdı. Ayaklarında uzun yürüyüşlere çıkanların giydikleri çizmelerden vardı. Giysileri açık havadaki yaşama uygundu. Yanında ayrıca naylon bir torba vardı.

"Senin soru sormaman için ölümüne kaza süsü vermek istediler, Arlene," dedi.

"Dağa tırmanırken düşmen gerekiyordu. Benim dağcılıkta ne kadar deneyimli olduğumu unuttular." Jake sırtıttı. "Sonuçta yanımda gelen sersemelerin benim yerime düşmelerini sağladım ve vakit kaybetmeden oradan uzaklaştım."

"Keşke bana hayatta olduğunu haber verseydin. Bana bir mesaj yollayıp nerede olduğunu haber verebilirdin. O zaman bu kadar üzülmezdim."

"Fakat ya seni sorguya çekmeye kalksalar mı? Sana amital şırıngası yaptıkları takdirde, kardeşim olmana rağmen nerede olduğumu onlara açıklamak zorunda kalırdın. Aynen bana, Drew'nun hayatta olduğunu ve manastırda saklandığını söyledikleri gibi. Seninle bağlantı kurmayı göze alamazdım. Manastıra bir saldırı yapıp yapılmadığını öğrenmek için haber yayınlarını takip ediyordum. Ama ne gazetelerde, ne de televizyonda en küçük bir haber gördüm. Bunun üzerine merak-

-392-

landım. Acaba saldırı başarısızlıkla mı sonuçlanmıştı? Drew hayatta kalabilmiş miydi? Sana gelemiyordum, Arlene, ama Drew'nun, kurtulduğu takdirde gidebileceği bir yer olduğunu biliyordum. Belki hemen gitmezdi, ama er veya geç yolu oraya düşerdi. Yetmiş dokuzda onu bulduğum yere."

"Annemle babamın mezarları."

Arlene, "şimdi de beraberiz," dedi.

Drew, acaba ne kadar zaman için, diye içinden geçirdi.

4

Boston'dan ayrılarak Oldsmobile'le Pennsylvania'ya doğru yola çıktılar. Arlene arabasını Bethlehem kentindeki bir otoparkta bırakmıştı. Dört yüz elli kilometrelik yolculuk hemen hemen bütün gece sürdü. Yol üstünde Stuart Little'in mezarının yakınında durarak Peder Stanislav'ı karanlıkta ormanlık bir bayırda toprağa verdiler.

Cesedi gömmeden önce üstündeki papaz giysilerini, boynundaki Aziz Christopher madalyonunu ve yüzüğünü çıkarmışlardı. Drew, Ray Amcanın ölüsünü körfezin sularına salarken yaptığı gibi yine ölülerin duasını okudu. "Belki de Tanrı gerçekten bağışlayıcıdır," diye düşünüyordu. Belki de ona fazla bir şevkle ibadet edenlere özel bir hoşgörü gösteriyordu. Ölüyü kutsar gibi hafif bir yağmur çiselemeye başlayınca, Drew uzaklaştı.

Sabahın dördünde vardıkları Bethlehem'de Arlene garaj görevlisini uyandırdı, arabasını teslim aldı ve Oldsmobile'in içindeki Drew ile Jake'i Lehigh Nehrinin kuytu bir kıyısına kadar izledi. Burada karanlıkla yağmurdan yararlanarak rahibin arabasıyla silahlarını dik bir yamaçtan nehrin derin bir bölümüne ittiler. Pencereleleri açık olan araba pek çabuk battı.

Drew, Peder Stanislav'ın yüzüğünü cebinden çıkardı, parmağını kesişen haçla kılıcın üstünde gezdirdi, sonra yüzüğü nehrin ta uzağına fırlattı. Karanlığın içinde yüzüğün nerede battığını görmedi bile.

-393-

Yağmur giderek hızlanıyor, etraf gittikçe kararmaya başlıyordu. Üç kişi doğuya doğru yola çıktılar. Delaware Nehrini geçerek New Jersey eyaletine girdiler, orada ise yorgunluk en sonunda onları yol kenarındaki bir dinlenme alanında mola vermeye zorladı. Drew karabasanların pençesinde rahatsız bir uyku uyudu. En sonunda geçen bir kamyonun klaksonu üç arkadaşı sabahın on birini birkaç dakika geçe zıplayarak uyandırdı. Yorgun ve endişeli halde doğuya doğru ilerlemeyi sürdürdüler.

Radio öğleden sonra boyunca Ray Amcanın malikânesine yapılan saldırının ayrıntılarını ve Ray'in ortadan kayboluşunu tekrar etti. Kendini terörizmle savaşıma adanmış olan bu eski istihbarat subayının, bir misilleme olarak teröristler tarafından kaçırılıp öldürüldüğü söyleniyordu.

Pennsylvania Eyalet Koleji kaynaklı başka bir haberde öğrenciler tarafından kiralanmış bir binanın bodrumunda dört gün önce bulunmuş bir erkek cesedinin, Janus adıyla tanınan uluslararası bir katilin fotoğraflarına benzediğinden söz ediliyordu. İlk gelen haberler, bu kiralık katilin çeşitli kimliklere büründüğünü açıklıyordu. Bunların arasında, dağıtılan bir anti-terörist grubun üyesi olup 1979'dan beri ortalarda görülmeyen Andrew MacLane'in kimliği de

vardı. MacLane'in Janus tarafından öldürüldüğü, aralarındaki rastlantısal benzerliğin Janus'a MacLane'in kimliğine bürünmesi olanağını sağladığı varsayılıyordu. Ölü olan MacLane'in izini süren polisler böylece asıl hedeflerinden şaşacaklardı.

Arabayı nöbetleşe kullanan Drew, Arlene ve Jake sonunda New York'a vardılar ve On İkinci Sokağa gitmek için gece olmasını beklediler. Tuğla binayı kontrol eden yoktu. Drew buna şaşırmadı. Ray Amca öldüğüne, Risk Analizi ortadan kalktığına, Janus'un da foyası açıklandığına göre, birilerinin evi daha fazla gözetim altında tutmaları için bir neden kalmıyordu. Ne Drew, ne de Arlene Opus Dei'ye adlarını açıklamışlardı. Kardeşlik, Peder Stanislav'ın öldüğünü bilmiyordu. Ar-lene'le Risk Analizi arasında bir bağlantı kurulamazdı. Drew'yla keza. Drew ile Arlene arasındaki bağlantıyı da bilen yoktu. Eve girmek güvenli gözüküyordu.

-394-

Ama ihtiyat doğalarının bir parçası olduğundan tuğla binaya On Birinci Sokaktaki başka bir binadan girdiler. O binanın arkasındaki dar bir bahçeyi aştılar. Arlene bir zamanlar burada çiçek yetiştirmeye kalkmış, fakat, bu başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Mutfakta küf kokusu vardı. Arlene pencereleri açtıktan sonra buzdolabını gözden geçirdi. şeytan'ın Boynuzu'na giderken bozulabilecek her şeyi atmıştı. Öyle olunca da bir dolapta bulunduğu birkaç kutu ton konservesini açmaktan başka çareleri yoktu.

Drew'ya, "Hâlâ et yemiyorsun, öyle mi?" diye takıldı.

Ama genç adam gülümsemedi. "Manastırdan bana kalan son alışkanlık bu."

Jake anlamıştı. "İkinizi baş başa bıraksam iyi olacak," dedi.

5

Drew masanın karşı tarafında oturan Arlene'e baktı.

Genç kadın, "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sordu.

Drew yanıt vermedi.

Arlene, "Yoksa sinirli misin?" diye sordu.

"Niçinmiş o?" Erkek gülümseyerek Arlene'in elini tuttu.

"Çünkü bütün bunlar sona erince konuşacağımıza dair sana söz verdirmiştim."

Drew verdiği sözü anımsamıştı. "Evet, konuşacaktık," dedi.

"Gelecek hakkında, ikimiz hakkında konuşacaktık. Ancak sana baskı yaptığımı hissetmeni istemem." Arlerte kısa bir duraklama geçirdikten sonra devam etti.

"Bir manastırda altı yıl geçirdikten sonra dünyaya uyum sağlamanın zaman alacağını biliyorum. Fakat bir zamanlar aramızda çok özel bir şey vardı. Belki günün birinde ona tekrar sahip olabiliriz."

Genç adam, "Bir gün," diye mırıldandı.

"Manastıra mı dönmek istiyorsun? Bana söylemek istediğin bu mu?"

"Hayır, oraya dönmeyeceğim. Dönmem artık."

-395-

"Dönemez misin?"

Genç adam nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Fakat bu iş bittikten sonra konuşacaklarına dair Arlene'e söz vermişti. Ama her şeyin bitmemiş olmasıyla ilgili şüphesinin üstesinden gelemiyordu bir türlü. Nasıl açıklardı? Belki de birlikte geçirecekleri son huzurlu dakikaları nasıl mahvedecekti? Açıklama yapacak yerde gidip genç kadına sarıldı.

Birlikte yukarıya Arlene'in yatak odasına çıktılar.

En sonunda seviştiler.

Drew hiçbir suçluluk hissetmiyordu. Arlene'in bir zamanlar söylediği doğrudu. O bekârlık yemini etmişti, bekâret yemini değil. Drew bu bezgin anında kendi duygularını inkâr etme durumunda değildi. Birbirlerini avutmak, birbirlerinin acısını dindirmek yolunu seçen iki insanın günah işlemiş olmayacaklarını düşündü.

şimdi Arlene'in çıplak vücudunun sıcaklığını hissedip, genç kadınla tek vücut olurken kendi içinde bir bütünleşme duyuyordu. Bu duygusu tenseldi. Erotikti. Ama bunlardan da fazla bir şeydi aynı zamanda. Birbirlerini paylaşmaları, bedensel zevkten de öte, yalnızlığını, içindeki eleme, yaklaşan ölümün korkusunu gidermişti. Artık kendini lanetlenmiş hissetmiyordu.

Fakat gerçek yakasını bırakmıyordu. O sırada telefon çalmaya başladı.

Genç adam masanın üstündeki aygıtı bakışını dikti.

Henüz değil! Söylemek istediği şeyler vardı!

Telefon yine çaldı. Genç adam yanında Arlene'in vücudunun gerildiğini hissetti:

"Ama ben hazır değilim! Birlikte birkaç saat daha geçirmemize izin veremezler miydi?" diye düşündü.

Telefon üçüncü kez sessizliği yırtınca genç kadın, "Yanıt versem iyi olacak," dedi. "Belki de bir komşu, ışığın yandığını görünce döndüğüme emin olmak istemiştir. Polislerin hırsız peşinde buraya girmelerini istemeyiz." Genç adam çaresiz boyun eğdi.

-396-

Arlene ahizeyi eline aldı. "Alo?" dedi. "Kim dediniz? Üzgünüm, bu isimde kimseyi tanımıyorum. Anlıyorum." Genç kadın elini almanın üstüne bastırdı. Drew kimin telefon ettiğini sormadı bile.

Arlene, "Bir adam seninle konuşmak istiyor," dedi. "Senin burada olduğunu nasıl bildiğini anlamıyorum. Sana bir seçenek sunacağımı söyledi. Kolay yolu ya da..."

"Anlıyorum." Drew telefonu aldı. "Alo?"

"Birader MacLane..." Ses tok, aynı zamanda da yumuşaktı. Bu bir rahibin sesiydi. "Peder Stanislav'a ne olduğunu öğrenmek istiyoruz. Gerektiği zaman dönmedi. Sizi aramıza katılmaya davet etmeye gittiğini biliyoruz. Ona ne yaptığınızı öğrenmek zorundayız. Ona ve yüzüğüne ne yaptığınızı."

. Oda Drew'nun etrafında dönmeye başlamıştı. "Bunu telefonda anlatamam."

"Tabii. On beş dakika sonra buluşabilir miyiz? Washington Squ-are'deki kemerin altında. Oraya birkaç bina uzaklıktasınız."

"Orada olacağım."

"Olacağınızı biliyoruz. Herhangi bir anlaşmazlığı gidermeyi sizin de en az bizim kadar isteyeceğinize eminiz."

"Evet. Bu bir anlaşmazlık." Drew yutkunarak telefonu kapadı.

Onun giysilerini alması üzerine Arlene, "Bu da kimdi?" diye sordu.

Drew gömleğiyle pantolonunu giydi. "Kardeşlikti."

Arlene ürperdi.

"Peder Stanislav'a ne olduğunu öğrenmek istiyorlar. Onlarla buluşmamı istiyorlar. Washington Meydanında."

"Ama bu tehlikeyi göze alamazsın."

"Biliyorum." Genç adam sevgilisine sıkı sıkı sarıldı. Arlene'in çıplak vücudunun sıcaklığını hissediyordu. "Beni ele geçirirlerse, ne kadar direnirsem direneyim, Peder Stanislav'ı kimin öldürdüğünü söylemek zorunda kalırım. Yani ben değil, Jake olduğunu. Benimle işleri bittikten sonra da Jake'in peşinden gelirler. Belki senin bile. Buna ise izin veremem. Tanrı bilir ya, seni öyle seviyorum ki."

-397-

Arlene ona o kadar sıkı sarılmıştı ki genç adamın yaralı omuzu zonkluyordu.

"İyi ama nereye gideceksin?" diye sordu.

"Bunu söyleyemem. Seni konuşturmak için ilaç kullanabilirler."

"Ben de seninle geleceğim."

"Böylece, işin içinde olduğunu kanıtlamış olursun." Drew olmaz gibilerden başını salladı. "Seni öldürürler."

"Umurumda bile değil!"

"Ama benim umurumda!"

"Seninle nereye olsa giderim."

"Cehenneme bile mi? Sana hayatını armağan ediyorum. Ruhundan sonra bir insana verilebilecek en büyük armağan bu. Kabul et."

Genç kadın, sevdiği adamı öperken hıçkırıyordu. "İyi de seni ne zaman göreceğim..."

Drew anlamıştı. "Birbirimizi ne zaman mı göreceğiz?" dedi. "Bir gün..."

"Ama hangi yıl?"

Drew bilmiyordu. Boğulma tehlikesindeki bir insanın kurtarıcısına sarılması gibi genç kadını salıvermiyordu.

Sonra birden salıverdi.

Ve gitti.